

Vì Em Gặp Anh

Contents

Vì Em Gặp Anh	1
1. Chương 1: Gặp Nhân Vật Thời Sự	2
2. Chương 2: Gặp Một Người Không Phải Đức Lang Quân	8
3. Chương 3: Gặp Ông Chú Hoàn Hảo	12
4. Chương 4: Lời Tỏ Tình Của Lỗ Ngụy	18
5. Chương 5: Lần Gặp Gỡ Tiếp Theo	22
6. Chương 6: Ra Đi Bởi Gì Không Nín Lại	30
7. Chương 7: Lại Gặp Mặt	37
8. Chương 8: Không Phải Hồng Nhan Vãn Hoạ Thuỷ	44
9. Chương 9: Anh Là Vị Khách Không Mời Mà Đến	49
10. Chương 10: Như Hình Với Bóng	56
11. Chương 11: Không Chỉ Là Đùa Vui	64
12. Chương 12: Bạn Gái Của Lỗ Ngụy	71
13. Chương 13: Con Cừ Non Thượng Hạng	78
14. Chương 14: Trung Thu Của Hai Người	86
15. Chương 15: Cỗ Thịch Ăn Của Cải	93
16. Chương 16: Nỗi Nhớ Da Diết Khi Chia Xa	105
17. Chương 17: Chẳng Ai Là Người Yêu Cũ Của Ai	112
18. Chương 18: Đối Mặt Với Nỗi Giày Vết Của Gái Ế	118
19. Chương 19: Sự Ấm Áp Trong Mùa Đông Lạnh Giá	128
20. Chương 20: Ngoại Truyện: Tâm Sự Của Lỗ Ngụy	137
21. Chương 21: Ngoại Truyện Hai: Nhật Ký Của Tiểu Lỗ - Chẳng Ai Biết Mình Thích Chị Ấy	139
22. Chương 22: Ngoại Truyện Ba: Nhà Họ Kha Có Cô Con Gái Mới Lớn	141

Vì Em Gặp Anh

Giới thiệu

Một cô gái với nhan sắc thì bình thường, cũng chẳng giỏi giang việc gì hết nói chung cô rất hậu đậu n

1. Chương 1: Gặp Nhân Vật Thời Sự

Buổi chiều khi ngang qua tòa thị chính, tôi được chứng kiến một quang cảnh bạo động lớn nhất từ trước đến nay: Đám đông kín mít vây chặt lấy tòa thị chính, đại lộ rộng rãi giờ tắc nghẽn đến nước cũng không thể chảy qua, trên con đường dài vài trăm mét, đâu đâu đều thấy người và người. Đứng sau đám đông, tôi kiễng chân nhìn về phía tòa nhà xa xa. Dưới ánh sáng, cửa chính tòa nhà lóe lên tia sáng nhức mắt, phần lớn hoa cỏ trên quảng trường đối diện bị đám đông dẫm nát, chỉ còn thấy những thân cây trơ trụi mới trông vẫn còn rơm rạ quanh các chạc cây bị cắt.

Tôi ra sức len lỏi trong đám người, đồng tai lên nghe thiên hạ bàn tán xôn xao. Cục diện sở dĩ thành ra thế này là vì kỳ nghỉ Tết sắp đến, người lao động kịch liệt phản đối việc giá vé xe ô tô lộ trình ngắn tăng quá cao, nên đã tập hợp và trở thành cuộc bạo động mang tính tập thể.

Xe của bên truyền thông tức tốc lao đến muốn phỏng vấn, nhưng đã bị lực lượng cảnh vệ giữ lại, máy ảnh của những tay nhiếp ảnh không có thái độ hợp tác nhanh chóng bị tịch thu, khẩu hiệu của giới quan chức không mấy hiệu lực, phía cảnh vệ cũng phần nào tỏ ra lực bất tòng tâm trước nhiệm vụ giải tỏa đám đông này.

Điện thoại bỗng reo, là chánh án gọi, ông muốn tôi về Tòa ngay lập tức.

Kỳ thực, đối với tôi, khung cảnh trước mắt vô cùng mới mẻ. Là một cán bộ công chức mới ra lò, suốt ngày chẳng có việc gì, cũng không mấy chủ đề tán gẫu, hôm nay đột nhiên xảy ra chuyện động trời, tôi đoán lần này cơ quan nhất định sẽ chẳng khác gì nồi cháo sôi đang trào vung, hết chỉ thị to rồi chỉ thị nhỏ, tin tức lớn đến lời đồn nhỏ đồn dập đến, tôi vội vàng cúp máy, lao thẳng về cơ quan.

Quả nhiên, vừa về đến nơi, tôi đã thấy các đồng nghiệp trong Tòa đang nháo nhào bàn luận vấn đề này. Chánh án ra lệnh, nghiêm cấm tất cả các xe công vụ ra ngoài, mọi người phải túc trực trong Tòa, hễ có mệnh lệnh, chánh án sẽ lập tức huy động toàn bộ lực lượng cảnh vệ trong tòa tham gia hỗ trợ khống chế cục diện.

Theo lẽ thường, chuyện này không thuộc trách nhiệm của Tòa án, không để sự việc nghiêm trọng hóa mới là nhiệm vụ trước mắt chúng tôi nên làm. Đám đông đang trong cơn kích động nên không cần biết trên chiếc xe sơn xanh trắng in chữ Công an hay Tòa án, bắt được chiếc xe nào, có khả năng họ sẽ phóng hỏa. Vì thế nếu không phải vạn bất đắc dĩ, chúng tôi không dám tùy tiện ra ngoài.

“Không ít người nghĩ rằng quan chức các ngành đều bảo vệ nhau, xe Công an có thể đốt, thì có gì lại không đốt xe Tòa án cơ chứ?” Ngồi trên ghế xoay bọc da, tay cầm cốc trà nóng, khế khàng nhấp một ngụm, phó chánh án tham gia nghị luận.

“Các cậu có biết Lỗ Ngụy không? Đang nằm viện đấy.” Phó chánh án xoáy chặt nắp cốc thủy tinh dài rồi đặt lên mặt bàn gỗ trắc, thư thái dựa vào thành ghế, chăm chú nhìn những lá chè non đang tán ra rồi chìm dần xuống đáy cốc.

“Không phải chứ? Đã đốt xe, còn đánh cả công an sao?” Một đồng nghiệp la lớn, “May mà trang phục của bên Tòa án và Công an khác biệt rất lớn, nếu không đi qua khu đó, chắc tôi phải cởi đồng phục ra trước mặt thôi.”

Âm thanh dè bủ vang lên bốn phía, tôi bật cười, bộ dạng của người đồng nghiệp ấy trông thật quê mùa, ham sống sợ chết chẳng có giác ngộ của công chức gì cả. Vốn không quen anh chàng tên Lỗ Ngụy kia, tôi thầm nghĩ, xe Công an còn dám đốt thì sợ gì mà không dám đánh công an?

Tôi thi đỗ vào Tòa án vừa tròn một năm, tạm thời làm việc ở Tòa án Hình sự, vừa thoát khỏi chức thư ký, giờ làm trợ lý thẩm phán, xuất hiện bên cạnh thẩm phán trưởng.

Thấy mọi người đã có mặt đầy đủ, chánh án liền phân công nhiệm vụ. Tám người chia làm hai nhóm hành động, chỉ mình Thẩm phán Trưởng ở lại văn phòng. Vì viện trưởng đã thông qua kiến nghị của chánh án,

nên chúng tôi bốn người mới có thể ngồi xe công vụ in hai chữ Tòa án để ra ngoài làm việc. Sau khi thả chúng tôi ở cổng Viện kiểm sát, chiếc xe tiếp tục lăn bánh. Tôi thuần thục hoàn thành tất các thủ tục bàn giao phán quyết cho Viện kiểm sát. Phó chánh án vừa thưởng trà, vừa tán hươu tán vượn với công tố viên trưởng, chủ đề không ngoài tình hình phát triển của vụ bạo động kia, thế nên thi thoảng tôi cũng đồng tai nghe. Mỗi khi đến đoạn ly kỳ, tôi lại ngẩng đầu nhìn về phía hai người, kiểm sát viên đang thụ lý vụ án cũng ngừng bút, chăm chú lắng nghe.

Sự kiện này là tin tức nóng bỏng hiếm thấy trong thành phố. Phó chánh án và công tố viên trưởng có mạng lưới thân cận rộng lớn tại đây, tin tức thu được dĩ nhiên nhiều hơn chúng tôi, vì thế nguyên nhân cốt lõi của sự việc đã xuất đầu lộ diện qua cuộc trò chuyện của họ.

Chuyện đại thể như thế này: Có hai học sinh lên xe khách, vì không biết giá vé đã tăng, tiền mang theo không đủ, nên giữa đường bị đuổi xuống. Trên đường về nhà, hai học sinh không may rơi xuống vách núi, bị thương nặng, người dân trong thôn vô cùng căm phẫn. Cộng thêm công ty xe khách lũng đoạn thị trường bấy lâu, tùy tiện tăng giá đã sớm khiến lòng dân oán trách. Thế nên chuyện này như dây dẫn lửa, gia đình người bị hại đã kêu gọi vài trăm người trong mấy thôn quanh đó, tìm đến công ty xe khách, muốn nói chuyện phải trái với giám đốc công ty đó. Không ngờ vị giám đốc chỉ nói một câu “Người có bị thương trên xe chúng tôi đâu, không liên quan đến công ty chúng tôi.” Câu nói chẳng khác nào đổ dầu vào lửa, đám đông càng thêm phần uất. Đúng lúc đó lại truyền đến tin tức trong lúc cấp cứu ở bệnh viện một học sinh đã thiệt mạng. Cục diện bỗng chốc không sao kiểm soát nổi. Có người đốt xe khách của công ty, thậm chí có hành động bạo lực với nhân viên công ty. Công an nghe tin lập tức đến nơi, còn chưa kịp tìm hiểu sự tình, đã bị đám đông nổi giận cho là đồng bọn của công ty xe khách, liền ồ ạt vây đánh, cả xe công an cũng bị đốt cháy! Hiện nay sự việc từ bao vây công ty xe khách trở thành bao vây tòa thị chính, toàn thành phố tức khắc lâm vào trạng thái nguy cấp.

Tôi vừa nghe vừa tiếp tục điền vào tài liệu, giấy tờ nào cần bàn giao thì bàn giao, cần ký tên thì ký tên, cần thu về thì nhét gọn gàng vào bìa đựng hồ sơ.

Sau một hồi trò chuyện, chủ đề trọng điểm của hai người lại quay về với anh chàng công an bị vây đánh kia. Hai chữ Lỗ Ngụy được nhắc đến liên hồi. Tôi hoàn toàn xa lạ với cái tên này, nhưng nghe tên có lẽ là một người cao to vạm vỡ. Sau đó, lại không ngừng suy đoán, có lẽ người này, tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, tính cách bùng nổ, nếu không sao trong lúc bạo động, người khác đều không bị thương, chỉ mình anh ta thương tích nghiêm trọng? Nhất định người này khiến đám đông tức nước vỡ bờ! Nhưng biết đâu một ngày nào đó, nếu được giới truyền thông nhào nặn thêm mắm dặm muối, anh ta sẽ trở thành tấm gương cho các lãnh đạo cán bộ noi theo, và sẽ vì thế mà nổi tiếng, được ghi công. Anh ta mới tốt số làm sao!

Tôi cứ thế mãi mê chạy theo những suy đoán lung tung, mà hoàn toàn chẳng ngờ rằng người công an họ luôn默默 nhắc đến, chàng thanh niên tốt bụng tôi gặp trong bản tin thời sự, lại không giống chút gì với tưởng tượng của tôi. Hơn nữa, cái người xa lạ được in ảnh ghi tên trên báo đó, sau này bỗng thường xuyên xuất hiện trước mắt tôi, có da có thịt, hình dáng cụ thể, nụ cười khoe hàm răng trắng tinh.

Mọi chuyện giải quyết xong, phó chánh án cũng uống hết cốc trà đầy thứ ba, bèn đứng dậy chuẩn bị rời đi. Trước khi ra về còn đồng dài một đồng lời lẽ khách sáo. Lúc chào tôi, Trưởng công tố Lưu lại lời ra câu đã hỏi mấy lần rồi: “Tiểu Khả còn chưa tìm bạn trai à?”

Mỗi lần nghe câu ấy, tôi lại thấy dường như mình đang được xếp vào đám con gái quá lứa lỡ thì chưa chồng rồi, người quan tâm đến chuyện riêng của tôi càng ngày càng nhiều.

Nghe thế, phó chánh án không kiềm được quay lại trả lời: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, ngay ngày đầu tiên đưa cô bé đến đây, tôi đã nhờ ông tìm hộ xem có ai thích hợp không, thế mà giờ ông lại hỏi câu này”.

Tôi cong môi bật cười.

“Thì cô bé ngoan ngoãn thế này, điều kiện cũng tốt, phải tìm mới khá khẩm mới được”, Trưởng công tố Lưu ưỡn ngực, làm ra vẻ vô cùng hăng hái.

Tôi luôn trở thành đối tượng trêu chọc của mọi người nên đã sớm quen với mấy câu đùa giỡn này, còn mấy vị lãnh đạo chỉ làm bộ hăng hái thể thôi, mà chưa hề có ý nghĩ nghiêm túc giới thiệu bạn trai cho tôi.

Cả đám người thích chí cười ha hả, không ai nói thêm câu gì, rồi vẫy tay chào nhau. Tôi theo sau phó chánh án rời khỏi đó, bước xuống những bậc cầu thang dài. Vừa ra khỏi cổng chính của Viện kiểm sát khí thế, tôi bèn hỏi: “Chúng ta đợi xe của chánh án đến đón phải không ạ?”

Phó chánh án nhìn đồng hồ, khoe môi khê cong, liếc mắt nhìn về phía hai đầu đường, nói: “Không đợi nữa, ở đâu có tiệm hoa nhỉ?”

“Tiệm hoa?”, tôi cũng đưa mắt nhìn quanh, “Hình như bên ngoài bệnh viện số hai, ở góc ngoặt đằng kia.”

“Vậy thì tốt. Đi nào, đi chọn hoa giúp chú.” Hai tay chấp sau lưng, phó chánh án dẫn tôi bước về phía ngã rẽ, tôi lập tức theo sau.

“Thăm người bệnh thì nên mua hoa gì?”, phó chánh án đứng trước rừng hoa, quay sang hỏi tôi.

Thăm người bệnh nên mua hoa nào, kiến thức thường thức này tôi biết, chỉ là có chút kinh ngạc, phó chánh án nhiều tuổi thế này mà cũng mua hoa đi thăm người bệnh, thật là thời thượng! Tôi lặng lẽ theo sau phó chánh án vào tiệm hoa chọn một khóm cẩm chướng. Nhân viên tiệm hoa nói đi thăm người bệnh tốt nhất nên tặng giỏ hoa, nhưng tôi thấy bó hoa đẹp hơn, nên kiên quyết nhờ cô ấy bó lại bằng giấy gói đẹp mắt.

Mua hoa thăm người bệnh trước cửa bệnh viện tương đối dễ, chỉ có điều hơi đắt một chút. Chọn xong, phó chánh án để tôi ôm hoa, rồi dẫn đường tiến thẳng vào cổng bệnh viện số hai đối diện.

Tôi ôm hoa đi thang máy lên đến tầng sáu. Tầng sáu gồm các phòng bệnh nguy cấp, phòng mổ mà phòng bệnh đặc biệt. Rất ít khi đến bệnh viện, vì thế lúc này con mắt tôi cơ bản chỉ để ý đến mấy tấm bảng hiệu nhấp nháy đèn xanh.

“Hai mươi chín, ba mươi ba...” Ánh mắt của phó chánh án chỉ tập trung vào số trên hai dãy phòng bệnh, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Là phòng này.” Phó chánh án dừng chân trước một phòng đơn rộng rãi.

Thực ra, trước khi phó chánh án xác nhận, tôi đã có dự cảm chính là phòng này. Căn phòng huyền ảo hơn so với những phòng khác. Tôi không biết người chúng tôi đến thăm là ai, nhưng cũng lơ mơ cảm thấy, chắc là phòng này.

Trong phòng tụ tập khá nhiều người, cửa khép hờ, phó chánh án đưa tay đẩy khê, cánh cửa nhanh chóng mở ra. Mọi người trong phòng lập tức quay đầu lại. Có lẽ đều quen nhau, nên khi nhìn thấy phó chánh án đứng trước cửa phòng, họ bèn cất tiếng chào hỏi.

Phó chánh án chen đến bên cạnh giường bệnh, xem xét bệnh tình của người bên trong. Tôi vô tình bị chắn lại sau lưng đám đông. Giọng người bệnh nằm trên giường cất lên, có vẻ vô cùng yếu ớt. Đó là một người đàn ông, có lẽ vẫn còn trẻ, gọi phó chánh án là chú.

Có người tự động thuật lại bệnh tình của người bệnh với phó chánh án.

“Bên trái gãy ba cái xương sườn, chấn động não nhẹ, đùi phải trật xương, lúc sáng vừa mổ, mới tỉnh thuốc mê chưa được bao lâu, giờ cậu ấy hô hấp cũng khó khăn.”

Y tá bước vào, không cho quá nhiều người vây quanh bệnh nhân, những người đến trước liền lần lượt ra về, nên bây giờ tôi mới nhìn rõ người nằm trên giường bệnh. Dựa vào câu chuyện của người bên cạnh kết hợp lời nói lúc trước của phó chánh án, nếu tôi đoán không nhầm, thì đây có lẽ là người công an bị vây đánh – Lỗ Ngụy.

Chính là Lỗ Ngụy!

Tôi chăm chú quan sát mà vẫn không sao nhìn rõ mặt bởi anh bị thương nhiều chỗ, đầu quấn kín băng trắng. Nhưng nghĩ được tiếp xúc với nhân vật mà giới truyền thông thường xuyên nhắc đến trong cự li gần thế này, dù không nhìn rõ mặt, tôi cũng âm thầm phấn khởi trong lòng rồi.

Phó chánh án bỗng nhiên nhìn sang tôi, trêu chọc: “Tiểu tử, chú đưa mỹ nhân đến cắm hoa cho cháu đây, để cháu cảm nhận một chút mùi vị làm người hùng.”

Nghe thấy thế, người nằm trên giường bệnh liền nhìn về phía tôi. Khuôn mặt chẳng chít vết thương trông thật buồn cười, nhưng nổi bật là đôi mắt trong suốt, sáng ngời. Có lẽ vì lịch sự, muốn cười với tôi, nhưng lại không dám cử động mạnh, nên anh chỉ đành khò sở nhếch môi.

Hàm răng trắng quá!

Tôi nghĩ.

Qua bộ dạng nằm trên giường cũng thấy được dáng vóc khá cao lớn của anh, cánh tay đang truyền nước, nhìn có vẻ rất khỏe khoắn, xét về ngoại hình thì anh tương đối giống với tưởng tượng của tôi. Tôi nhìn cánh tay nằm yên tĩnh trên mép giường của anh với cây kim truyền nước cắm bên trên, bỏ qua những ống tiêm kim chích, cánh tay ấy quả thực rất sạch sẽ và có lực, vô cùng mâu thuẫn, cũng giống như những ngón tay anh, dài tựa ngón tay của người nghệ sĩ piano, nhưng không thon thả tròn mịn, mà có chút thô kệch rắn chắc, bộ dạng đó, đột nhiên tôi thầm nghĩ, nếu được nắm bàn tay ấy, chắc chắn sẽ rất ấm áp.

Trải khắp nền phòng bệnh cho tới phòng vệ sinh, đâu đâu cũng la liệt những hoa là hoa, hầu hết đều là giỏ hoa. Có người đón lấy hoa của tôi, khen “Đẹp quá!”, làm cho một số người cũng hòa theo, nhưng tôi lại thấy vô cùng ngượng ngịu, vì trong phòng bệnh, chẳng tìm thấy bình để cắm hoa. Người cầm hoa của tôi liền đặt nó lên chiếc bàn gần giường Lỗ Ngụy nhất. Lỗ Ngụy liếc hoa một cái, lúc quay đầu nhìn tôi, môi lại nhếch lên vẻ khó khăn.

Chuyện trò một hồi, chúng tôi ra về. Ở trong thang máy, tôi chủ động bắt chuyện: “Phó chánh án và Công an Lỗ Ngụy rất thân phải không ạ?”

“Đúng thế, chú là anh em tốt với bố cậu ấy. Cháu có biết bố cậu ấy không? Phó cục trưởng Cục Công an thành phố, Lỗ Đại Sơn, nghe nói bao giờ chưa?”

Tôi gật đầu, cười cười có chút không tự nhiên, Lỗ Đại Sơn là ai, dĩ nhiên tôi không biết. Trên phương diện nhận biết người khác, khả năng của tôi rất có hạn, nhưng phó chánh án nói thế, tôi lập tức hiểu sự tình. Trong thành phố bậc trung của chúng tôi, người nằm trên giường bệnh kia được xem là con “quan lớn”. Có thân phận cao sang, nóng hổi như thế, chẳng trách bị thương một cái, bao nhiêu người vây quanh.

Phó chánh án không ngăn được lời, tiếp tục nói: “Thằng bé đó rất được, ngoan ngoãn, nhiều cô gái theo đuổi lắm”. Thấy phó chánh án chấp tay sau lưng nói đến đây, khuôn mặt muôn phần đắc ý, giống như đang khoe con trai mình vậy, tôi mau mắn cười đáp lời ông: “Vâng rất được, bị thương như thế mà vẫn lộ vẻ mạnh mẽ anh hùng.”

Anh hùng gì chứ, thành ra thế này, sống dở chết dở kìa!

“Đợi một thời gian nó hồi phục lại, tìm cơ hội cho hai đứa làm quen nhé”, phó chánh án hòa nhã cười với tôi, nụ cười nhuốm đầy ẩn ý.

“Dạ? Chuyện này...hì hì, điều kiện của cháu kém thế, người ta chắc chẳng thích đâu.” Mỗi lần nhắc đến đoạn này, tôi đều nhất loạt trả lời như vậy, lời nói ra khỏi miệng vô cùng trôi chảy tự nhiên.

Nhưng lần này tôi thực sự muốn từ chối. Dù anh rất được, nhưng giống như phó chánh án đã nói, nhiều cô gái vây quanh, chắc chắn kinh nghiệm tình trường của anh không ít, hệ suất bại hoại nhân phẩm, suy đồi đạo đức rất cao. Hơn nữa tôi vốn có định kiến với con “quan lớn”, họ phần đông đều không ăn bám bố mẹ thì cũng là phá gia chi tử, ý nhà có chút quyền thế, tính tình ngang ngược, khó chiều, còn đòi hỏi quá cao. Tôi không thích, cũng chẳng xứng với Lỗ Ngụy. Thôi thì cứ an phận thủ thường làm dân đen vậy.

Nói luyên thuyên suốt chặng đường dài, cho đến khi ai về nhà nấy, tôi mới chính thức kết thúc một ngày làm việc.

Về nhà đúng giờ ăn tối, phát hiện mẹ vô cùng phấn khởi, nhìn bộ dạng đó, tôi lập tức đoán ra ngay chuyện gì. Thường thì chỉ có một việc khiến bà sung sướng đến thế, ấy chính là có người sắp phải đi xem mặt rồi.

Trong lòng không tránh khỏi có chút kỳ lạ, mỗi lần mẹ bàn chuyện xem mặt với tôi, tôi luôn xuất hiện cảm giác này. Một mặt đau khổ vì bản thân phải dùng đến cách này để tìm hạnh phúc, một mặt lại thấy tò mò, không biết đối tượng như thế nào, mặt khác lại có chút thầm vui, bởi bất luận ai muốn kết duyên cùng tôi

thì đều chứng minh được rằng tôi vẫn có thể làm người khác yêu thích, nếu không đã chẳng có người tìm đến tận nhà rồi. Tôi hơi kỳ vọng, chưa biết chừng người này lại là đức lang quân của tôi.

Đây cũng là cách nghĩ của mẹ tôi. Mẹ thường bảo, thời cổ đại, người ta thường nhờ bà mối tới đập vỡ ngưỡng cửa để chứng minh nhà mình có cô con gái tốt, nếu ngưỡng cửa nhà tôi bị đập thủng, mẹ sẽ lấy làm vinh dự lắm.

Bố tôi chép miệng nói, nếu ngưỡng cửa chất ba phân xi măng và lát gạch đá hoa bị đập thủng, ông sẽ khởi tổ xưởng sản xuất xi măng và doanh nghiệp phân phối gạch đá hoa.

Nhưng lần này tôi chỉ đoán đúng một nửa. Quả thật có chuyện đi xem mặt, nhưng đối tượng không phải là tôi mà là cô em gái Ân Dĩ còn chưa tốt nghiệp đại học của tôi.

Tôi liếc sang bố, bố cũng đang ngơ ngác nhìn tôi, mẹ vừa ấn số điện thoại vừa cười, nụ cười xảo quyệt đặc ý.

Tôi và bố cùng ghé sát ống nghe điện thoại.

“Đối tượng điều kiện tốt lắm, chỉ về có mấy hôm thôi, dì con vừa nghe tin, bắt mẹ phải lập tức gọi con về ngay.” Biết bố con tôi đang kề sát, mẹ cũng chẳng buồn bận tâm, cứ bình thản nói chuyện với em gái.

“Là tiến sĩ đó.”

Wow! Tôi và bố đưa mắt nhìn nhau.

“Công chức, thu nhập mỗi tháng một vạn.” So với lương một tháng một ngàn tệ của tôi, lương anh ta là một vạn cơ đấy!

Wow! Tôi há miệng để lộ cả hàm răng, bố tôi thì nhăn mặt, không ngừng nháy mắt với tôi.

“Có ô tô, con tốt nghiệp xong, người ta có thể lo công việc cho con, sĩ quan hẳn hoi.”

Làm trong quân đội? Cấp sĩ quan? Thượng tá? Oh my god! Bố tôi sẽ ngất ngây mất, vốn xuất thân từ quân đội, ông rất có thiện cảm với người trong quân đội.

“Chỉ là hơi lớn tuổi một chút, nghĩ mà xem, người ta là tiến sĩ mà, có được cũng phải có mất chứ...”

Thì thế, thì thế, chắc chắn là thế, kiếm đâu ra một tiến sĩ hơn hai mươi tuổi chứ? Còn học y, còn chưa kết hôn, còn đến lượt con bé Ân Dĩ nữa.

Sau một hồi thuyết phục, mẹ đặc ý cúp máy, rồi quay sang cốc đầu tôi, nói: “Em con biết nghe lời hơn con nhiều, thế mới phải đạo chứ.”

Ân Dĩ đồng ý rồi sao?

Con bé này, già dặn quá. Còn một năm nữa mới tốt nghiệp, thế mà đã lo tìm chồng rồi. Chị nó là tôi đây có công ăn nghề nghiệp, có cha có mẹ, một bông hoa cắm giữa nhà, tại sao muốn xuất giá mà chỉ biết tự mình kêu khổ.

Nghĩ lại thấy tủi thân, mẹ rõ ràng thiên vị, chọn cho tôi toàn mấy người tốt nghiệp cấp hai, cấp ba, xuất ngũ hai năm còn chưa tìm được việc, có người lớn tuổi hơn tôi, nhưng lại học dưới tôi một khóa, buồn cười nhất là anh chàng đó kể phải bỏ tiền mới xin được vào trường cấp ba. Tôi hết sức coi thường những người học hành không bằng mình. Suy nghĩ này có từ lúc còn đi học, nên dĩ nhiên việc xem mặt không thành công rồi. Đối tượng đầu tiên giới thiệu cho em gái tôi lại sáng ngời như thế. Con bé Ân Dĩ chẳng qua chỉ trẻ hơn tôi một chút, xinh hơn tôi một chút, cao hơn tôi một chút thôi mà. Thật bất công!

Tôi đã có công ăn nghề nghiệp ổn định, lại lương thiện tháo vát, có khả năng làm người vợ tốt mà.

Suy xét thấu đáo một hồi, bố tôi hỏi mẹ: “Người điều kiện tốt như vậy, sao không tìm được vợ, không phải có vấn đề gì chứ?”

Mẹ cao giọng: “Có vấn đề gì chứ. Người ta lớn tuổi nên chưa tìm được vợ, tất cả đều do chuyên tâm học hành, học xong đầu đầy, nghĩ đã đến lúc tìm đối tượng rồi, nên hơi vội một chút, nhưng người ta không phải không có yêu cầu đâu.”

Không cần nói cũng biết em gái tôi vừa vặn đáp ứng được yêu cầu của đối phương.

“Chị Hoa nói, người ta tìm đối tượng nhất định phải cùng chuyên ngành, cũng phải học y.” Cô Hoa là bạn tri kỷ của mẹ, ngày trước thích làm mối cho tôi, anh chàng chạy tiền để học cấp ba chính do cô giới thiệu.

Chẳng trách giờ lại tìm đến em tôi, chứ không phải tôi, dù sao cũng...

“Điều kiện thứ hai phải còn trong trắng.”

Tôi nhở vào! Suýt nữa thì nhở ra thật, mẹ tôi quả sỗ sàng, nói tự nhiên như thể không có gì vậy.

“Thời đại này, ở đâu còn người trong trắng tinh khiết như con gái nhà mình? Nếu chẳng phải lúc nào tôi cũng tuyên bố với bên ngoài rằng nhà ta nề nếp gia giáo nghiêm khắc, người ta tin tưởng nhân phẩm của tôi, thì sao người ta dám tìm đến tận nhà chứ?” Mẹ tôi ngẩng cao đầu, nổi hận bị chú bác giễu cợt không sinh được con trai mấy chục năm nay như thể được trút ra.

Rõ ràng là tên tiến sĩ kia biến thái mà! Cái con người vốn đang lấp lánh hào quang trong lòng tôi phút chốc vỡ vụn thành đồng kính bể vỡ. Ai lại nói toẹt yêu cầu muốn tìm trinh nữ ra như thế? Trên báo có đại gia đăng tin tìm vợ, cũng in đậm hai chữ “trinh nữ”, vì thế gây phẫn uất trong dư luận. Tôi thì nghĩ, bất kể đối phương có điều kiện hấp dẫn như nào, bất kể trong lòng họ suy nghĩ ra sao, trước giờ tôi luôn coi thường loại người này, tự coi mình là hoàng đế cao quý vô vàn đi tìm nữ nhân, trong mắt họ chỉ có “trinh nữ” và “phi trinh nữ”, đại gia tỷ phú thì đã sao? Tiến sĩ thì đã sao? Chỉ năm chữ thôi: Nhân phẩm có vấn đề.

Nhưng Ân Dĩ đồng ý rồi, tôi không nói gì cả, dù sao con bé cũng có suy nghĩ và thước đo riêng của mình.

Lên mạng, tôi cố ý tìm kiếm thông tin về vụ bạo động hôm nay, nhưng rất ít tin liên quan. Tôi chán nản nghĩ, Internet không có tốc độ thần kỳ như người ta vẫn nói.

Nhàn rồi không biết làm gì, tôi lấy di động gửi tin nhắn cho mấy người bạn, toàn mấy câu truyện cười nỏ bụng. Vì toàn là truyện tiểu lâm người lớn, nên tôi chỉ dám gửi cho bạn bè. Nhớ lại khi nhận được tin nhắn này, dù có chút xấu hổ, nhưng tôi đã cười cả một ngày trời, mỗi lần nghĩ đến đều không nhịn nổi cười. Đồng nghiệp đều tưởng tôi có vấn đề. Tôi không dám chia sẻ tin nhắn này với họ, giờ đang lúc nhàm chán mới lôi ra gửi cho bạn bè.

Mãi một lúc sau mới nhận được tin nhắn hồi âm.

Là Liễu Huyền, bạn thời tiểu học của tôi, trả lời rằng: Thật có tố chất!

Bỗng lặng người, tôi gửi tin nhắn cho cô ta sao? Hay gửi nhầm rồi? Quan hệ giữa tôi và cô ta không đến nỗi thân thiết, vì thế với bạn bè kiểu này, tôi không đến nỗi tự hủy hoại hình tượng bản thân đến mức gửi tin nhắn kiểu ấy. Tôi vội vàng viết tin nhắn hồi âm, nhưng nghĩ thì thấy không phù hợp lắm, nên đành mặc kệ.

Đang lúc ngơ ngẩn, tin nhắn thứ hai gửi đến, là Tiểu Dao. Cô ấy dễ thương nhất, nói quá lên thì câu truyện này sắp làm cô ấy cười đến phát điên mất. Vì thấy cô ấy cười quá khùng khiếp, nên chồng cô ấy nhanh chóng giật di động xem ké, bây giờ chồng cô ấy cũng đang cười không dứt.

Tôi lại ngẩn người, chồng cô ấy...cũng xem? Sau này tôi còn mặt mũi nào gặp chồng cô ấy đây? Đúng là nhàn cư vi bất thiện, tự mình tạo nghiệt mà.

Rồi đến tin nhắn của Tiểu Diệu, Hà Xứ, Đình Đình, vừa mở một tin, một tin khác lập tức đến hòm thư. Chuông báo tin nhắn liên tục nhắc lại một câu: Tôi nghĩ tôi sẽ đọc thân mãi mãi...

Không hổ là bạn bè của tôi, mọi người đều rất khen ngợi. Có đứa còn gọi điện để tôi nghe giọng cười của nó, sau đó, tất cả đều đồng loạt thông báo cho tôi hay, chồng hoặc bạn trai mình còn cười khùng khùng hơn...

Tôi càng thêm rầu rĩ, hơn nữa còn vô cùng đổ kỵ. Đến một người cùng đọc truyện tiểu lâm người lớn tôi cũng chẳng có, không ngờ cuối cùng đến một ngày tôi sốt ruột mong mỏi được lấy chồng, cũng như nhiều cô gái khác, tôi khao khát được lấy chồng ngay lập tức!

Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi nói chuyện với Mễ Mễ qua mạng, lần sau, tôi sẽ không kiên quyết phản đối buổi xem mặt mà bố mẹ sắp xếp nữa, phải tìm một người thôi.

Thực tế thì lần xem mặt tiếp theo đến rất nhanh.

2. Chương 2: Gặp Một Người Không Phải Đức Lang Quân

Hôm đó con trai của một đồng nghiệp trong Tòa tổ chức tiệc cưới, trước khi ra đường tôi đã rất kỹ lưỡng chọn lựa trang phục. Trong những tình huống đồng nghiệp thế này, tôi thường cố gắng để bản thân không đến nổi quá tệ. Tôi đánh mặt trắng hơn một chút, tô son màu nhạt, cột đám tóc lòa xòa lại, mặc áo khoác gió dài đến đầu gối kiểu Hàn Quốc, nhìn cũng ra dáng thực nữ phết. Lúc bước vào phòng tiệc, có đồng nghiệp mỉm cười với tôi từ xa, nói một câu làm tôi mừng suốt nửa ngày trời, rằng: “Gió qua lay động bóng hồng, gió lộng nàng đứng một mình xinh tươi”. Thật có học thức!

Tôi dự tiệc với tâm trạng vui vẻ. Giữa bữa cơm, đột nhiên phó chánh thanh tra của Tòa Hành chính bước tới hỏi tôi số di động. Dù cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng nghĩ chắc vì công việc nên tôi chẳng chút do dự mà đọc luôn số. Lúc đó không nghĩ gì nhiều, nhưng khi tiệc cưới kết thúc, tôi không thể không nghĩ tới, bởi rời khỏi phòng tiệc, đang chờ chị Nghiêm bắt chợt có một dì đến bắt chuyện với tôi.

Khả năng nhớ mặt người quen của tôi rất tệ. Nhiều người từng gặp mấy lần, nhưng tôi vẫn không sao nhận ra được, tôi bèn nghĩ có lẽ dì này là phu nhân của một đồng nghiệp nào đó, vì thế không dám đắc tội, vô cùng lễ phép tiếp chuyện. Người phụ nữ ấy bế một đứa bé, luôn miệng bảo đứa bé gọi tôi là dì. Tôi thấy có chút ngượng ngùng, vừa xấu hổ vì khả năng nhớ mặt của mình hơi kém, vừa không biết nên xưng hô thế nào cho phải, người ta nhiệt tình như thế, đương nhiên mình không thể bất lịch sự được. Nhìn đứa bé trên tay người ấy cứ ngo ngoáy không ngừng, nghĩ chắc dì cũng mệt lắm, tôi liền giơ tay ra bế, không ngờ đứa bé chẳng lạ người, cho tôi bế thật. Nó há miệng để lộ hai chiếc răng, ngọng nghịu gọi: “Dì...”. Ngoài mặt cười đùa trêu nó, nhưng trong bụng tôi thầm rửa bản thân, sao lại bế đứa trẻ này chứ? Nhìn thì bé vậy mà nặng phết.

Đang băn khoăn không biết làm cách nào trả phứt đứa bé mũm mĩm này đi, thì câu nói của dì làm tôi không khỏi ngẩn đầu lên, bất giác cảm thấy hình như mình đã làm sai điều gì.

Dì ấy nói: “Mấy hôm nữa, chú của thằng bé hẹn cháu đi chơi, cháu nhất định phải nhận lời nhé.”

Bộ óc nhanh nhẹn linh hoạt của tôi lập tức nói các tình tiết lại, nhưng vẫn đần mặt làm như không hiểu gì: “Chú thằng bé là ai ạ?”

Hết sức xấu hổ, tôi nhanh chóng bế đứa bé vẫn đang dùng mũi thối bong bóng cao lên một chút, che khuôn mặt không nhin nổi cười của mình. Không ngờ, cũng có một ngày tôi lọt vào mắt xanh của ai đó, vận may của Ân Khả tôi sắp đến rồi! Lúc này tôi chỉ muốn vứt toẹt thằng bé thò lò mũi xanh này xuống đất, chống nạnh mà cười to ba tiếng thôi.

“Tới lúc đó cháu sẽ biết.” Dì ấy ném cho tôi một nụ cười mờ ám, tin rằng kẻ gốc gác ghê tởm nhất cũng hiểu được ý tứ trong câu nói đó, vì thế tôi chỉ còn cách làm bộ vô cùng lúng túng cười với người đối diện. Dì ấy lấy di động ra, trực tiếp hỏi số điện thoại của tôi, nói mặc dù lúc này phó chánh án đưa cho rồi, nhưng chưa lưu vào máy, để dì bảo chú thằng bé gọi điện cho tôi...

Về nhà kể lại chuyện cho mẹ nghe, mẹ tôi mừng muốn điên lên được, nói năm nay vận may tìm đến nhà mình, hai cô con gái đều may mắn trên đường tình duyên, sau đó mẹ liên tục xuất chiêu. Mẹ tôi chính là người như thế! Hai mươi tám tuổi, mẹ mới gả cho bố, lúc nào cũng kêu ca vì nhiều tuổi nên mới bắt đắc dĩ vội vàng chọn bố, tiếc là vẫn chưa yêu đương lần nào, thế nên mẹ luôn tìm kiếm cảm giác yêu đương từ chuyện tình của hai đứa con. Mỗi lần xuất hiện đối tượng tiềm năng nào với tôi, mẹ sẽ liệt kê đủ các khả năng tôi có thể sẽ gặp phải, rồi lại lần lượt xuất chiêu hóa giải, tỉ mỉ đến mức nên trả lời ra sao, lúc nào nên gửi tin nhắn, lúc nào nên gọi điện, lời nào không được nói, đều căn dặn từng chút một. Nghe bố bảo mẹ xem quá nhiều phim tình cảm của Quỳnh Dao, mẹ bèn bực bội vắn hổng, quay sang hét lớn: “Ông thì hiểu cái gì chứ!”

Tin nhắn của đối phương đến rất nhanh, chỉ mấy chữ đơn giản: “Tiểu Khả, chào em!”

Nhìn tin nhắn đến từ số máy lạ, tôi đoán ngay đây chính là người ấy, không sai được. Nghĩ ngợi hồi lâu, sau cùng tôi quyết định trả lời với giọng rụt rè: “Anh là ai vậy?”

Tin nhắn thứ hai của người ấy gửi đến, tôi dứt khoát đổi chuông tin nhắn, tôi không muốn cô đơn nữa...

Ngay tối đó tôi nhìn thấy ảnh của anh trên mạng, không đẹp trai lắm, thuộc kiểu khi lẫn vào đám đông, bạn không thể nhận ra anh bằng ánh mắt đầu tiên, có điều, yêu cầu của tôi không cao lắm, và tôi cũng không thích những người quá đẹp trai.

Anh cứ hỏi, tiêu chuẩn chọn người yêu của tôi là gì?

Tôi ngồi trước màn hình vi tính bật cười thành tiếng, cảm giác giống như hai thương nhân lão luyện đang bàn chuyện làm ăn.

“Em không có yêu cầu gì cả, chỉ cần hai người nói chuyện hợp nhau thôi.” Có lẽ cách nói của tôi chữ nghĩa quá, hiểu sâu hơn tức là, anh có thể nói chuyện hợp với tôi chứ? Bởi rất ít người nói chuyện hợp gu của tôi.

Anh tên là Lâm Tương, làm việc ở Ủy ban nhân dân thị trấn bên cạnh, là một nhân viên kỹ thuật nhỏ. Duyệt! Đầu là cán bộ công chức, sau này cuộc sống tương đối ổn định, tôi hài lòng hơn mấy phần. Nhìn từ ảnh của anh, hài lòng thêm vài phần nữa. Anh hỏi: “Em có nhìn thấy status trên QQ của anh không?”

Nhìn thấy rồi, nhìn thấy từ lúc nãy, trên đó viết: Nếu em yêu anh, anh sẽ dùng tình yêu lớn gấp đôi đáp lại em, nếu không yêu nữa, anh sẽ mỉm cười để em được tự do.

Đọc dòng status, lòng tôi có chút kỳ quái, khá là sến súa. Nếu mấy năm trước, lúc còn trẻ, có thể mặc sức tung hoành thêm vài năm, nhìn thấy dòng status ấy, chắc chắn tôi sẽ bái bai anh chàng này ngay lập tức. Status gì mà chẳng có chiều sâu, cũng không có tính văn chương, còn sến súa, và cả ý tứ từ câu nói nữa. Tổng kết lại thì đối phương thuộc kiểu người tự cho mình là đúng mà tôi không muốn dây dưa. Nhưng vấn đề là, hiếm có biết chừng nào, hiếm lắm tôi mới lọt được vào mắt xanh của một người đàn ông, và hai người đang bước vào giai đoạn thử tìm hiểu, cơ hội thế nào thì cũng là cơ hội! Tôi phải nghe lời mẹ, chấp nhận mọi điều xấu tốt của đối phương.

Qua status, tôi cảm nhận đối phương là người thích bộc lộ tình cảm ra bên ngoài, hơn nữa chắc đã trải qua bài học gì đó, anh không nhắc đến, tôi cũng chẳng đại truy hỏi trong lúc mới bề ngõ quen nhau. Nhưng bây giờ tự anh nhắc đến, tôi cũng theo đà hỏi luôn: “Câu đó là viết cho người yêu cũ của anh à?”

Tôi thật thông minh, sau này tôi luôn nghĩ như thế.

Anh khẳng khái trả lời: “Không phải”.

“Vậy là thái độ đối với tình yêu của anh?”

Nghe anh nói thế, tôi tin ngay, nhanh chóng gạt bỏ mọi ngờ vực trong lòng. Mơ hồ cảm thấy bản thân rất hài lòng với người đàn ông này, cuộc trò chuyện chấm dứt sau khi chúng tôi thống nhất buổi hẹn vào ngày hôm sau.

Tắt đèn đi ngủ, tôi cuộn tròn trong chăn, xoay từ đầu này sang đầu kia, sau vài lần xoay người, phát hiện mình vẫn chưa ngủ được, lại tiếp tục cuộn chặt. Chỉ vì sắp gặp mặt một người xa lạ, mà tôi lại mất ngủ? Vô cùng chán nản, tôi ôm chặt gối dậy, nghiêm túc suy nghĩ chẳng biết đây có được gọi là yêu không?! Quả như sách vở tivi đều nói: Cầu chi bất đắc, triển chuyển phản trắc; cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục...

Vào lúc sắp chìm vào giấc ngủ, tôi còn lặp đi lặp lại câu nói: Có thể hiểu được, hạn hán lâu ngày gặp mưa mà...

Ngày hôm sau được nghỉ, may mà được nghỉ, tôi hẹn anh tại đơn vị của tôi. Cứ đến cuối tuần, cơ quan im ắng đến quỷ cũng chẳng buồn lộ mặt, tôi trốn trong phòng lên mạng chơi trò Đấu địa chủ. Hẹn rằng buổi trưa sau khi xong việc anh sẽ đến, nhưng đợi mãi tới tận hai giờ, vẫn chưa thấy anh xuất hiện, tin nhắn thì cứ lũ lượt đến, bảo tôi đừng nôn nóng.

Môi hơi khô, nhưng tôi không dám liếm, sợ càng liếm càng khô. Môi tôi hễ khô thì sẽ trắng bợt, nhìn xấu lắm. May mà mình thông minh, đã cắt thổi son màu nhạt trong túi áo, không cần soi gương cũng có thể bôi cho môi xinh hồng tự nhiên.

Hai rưỡi chiều, di động đổ chuông, không phải chuông báo tin nhắn, có ai đó đang gọi điện cho tôi! Tim tôi đột nhiên đập loạn, vừa nghe điện thoại, vừa vội vàng tắt máy tính, nhưng tốc độ tắt của XP quá chậm, tôi đành ấn thẳng vào nút khởi động, chỉ trong ba giây đã hoàn tất nhiệm vụ.

Bên ngoài trời nắng ấm. Năm nay mùa đông không lạnh lắm, suốt một tháng nắng vàng ấm áp, tôi nhìn thấy bóng mình in dài trên nền đất, trong bãi đỗ xe rộng, có người ngồi trên chiếc xe gắn máy đang gọi điện thoại.

Tôi tắt máy. Lần đầu tiên gặp mặt, cảm giác của tôi không tốt lắm. Anh nói đi xe tới, tôi cứ ngỡ xe bốn bánh, ai ngờ chỉ là chiếc xe hai bánh màu đỏ kia. Không phải tôi ham giàu chê nghèo, chê mô tô này nọ, mà bởi đây là kiểu xe tôi ghét nhất. Nhưng đổi cách nghĩ, chê gì mà chê, ai mà chẳng thế, chưa thực sự giàu có, sao dám suốt ngày lượn đường bằng ô tô chứ? Mô tô màu đỏ dù hơi xấu, nhưng một chiếc mô tô có thể đẹp đến nhường nào?

Nghĩ đến đây, tôi bèn tươi cười như hoa bước đến trước mặt anh.

Nói thế nào nhỉ, anh tương mạo như trong ảnh, không làm người ta thấy sung sướng, cũng chẳng làm người ta thất vọng. Chưa nhìn thấy ảnh của tôi, nên lúc tôi bước tới gần, anh cứ nhìn tôi chằm chằm một lúc, tôi liền cong miệng cười hỏi: “Đi đâu bây giờ?”

Không ngờ, anh lại đưa tôi đến công viên.

Ngồi sau xe, nghe anh nói đi công viên, phải mất ba giây tôi mới trả lời: “Vâng.”

Ngày trước tôi rất反感 chuyện bạn trai hẹn mình đi dạo công viên. Nơi đó chỉ dành cho trẻ con chơi đùa và tình nhân hò hẹn, vì thế nếu một nam một nữ dạo trong công viên, tức là họ đang thông báo rõ với mọi người rằng: Nhìn đây, chúng tôi đang yêu đương hẹn hò đó.

Tôi rất phản đối chuyện như thế, cảm thấy thô tục, nhưng không còn cách nào khác, tôi giờ là hàng tồn kho, thêm được lấy chồng, đang phải tìm cách gả phất mình cho ai đó.

Tôi ngồi trên thảm cỏ nói chuyện với anh thật. Lúc dừng lại giữa câu chuyện, tôi chợt nghĩ, sao mình lại ra nông nổi này, nói luyên thuyên chuyện gia đình với một người đàn ông xa lạ. Ngày trước, mỗi lần đi qua thấy đôi thanh niên ngồi trò chuyện trên thảm cỏ, tôi sẽ cười thầm mà chế giễu một trận trong bụng, lần này thì...ai đang cười thầm chế giễu tôi đây?

Sau đó đến tiết mục leo núi. Đối với một người lười vận động như tôi, leo lên được đến đỉnh núi đã chẳng còn thở ra hơi nữa rồi. Nhìn mây nhìn người đàn ông vẫn đang hồn nhiên bước dài trước mắt, khóe môi tôi khe bĩu ra bất mãn. Anh hỏi gì, tôi đáp đó, thì thoảng anh quay đầu nhìn tôi, tôi liền tức thời rên rỉ mấy tiếng: “Mệt quá đi”.

Anh không giảm tốc độ, chỉ bật cười, cười tôi kém quá.

Tôi liếm môi, càng liếm càng khô, trong lòng chợt giật mình, nếu còn liếm nữa, môi tôi chắc sẽ trắng toát mất. Lúc xuống núi, tôi theo sau anh, bàn tay nhét trong túi áo, lòng bàn tay nắm thật chặt thỏi son, cứ muốn tô lên môi một chút, nhưng lại sợ anh đột ngột quay đầu, bắt ngay tại trận. Tôi cố nhịn, xuống đến chân núi, chúng tôi kẻ vai sánh bước, giờ mới phát hiện mình đã đánh mất cơ hội tốt để tô son rồi. Thế là, suốt buổi chiều, tôi cứ day dứt mãi vì chuyện này.

Khi trở về, vừa hay gặp lúc tưới nước cho hàng cây hai bên đường. Vòi phun thấp lè tè trong bụi cây hai bên đường bắn ra một cột nước cao ngất. Chiếc mô tô vừa lướt qua cột nước, những giọt nước nhỏ li ti không ngừng rơi xuống người, chúng tôi hò hét lao qua. Vậy là cả ngày trời, cuối cùng cũng có chuyện làm tôi thoải mái một chút, tâm trạng vì thế trở nên tốt hơn.

Về đến nhà, mẹ tôi sốt ruột hỏi tôi đối phương thế nào, tôi nói thì thế thôi, rồi bật cười. Sự thật thì, tôi không biết tại sao lúc đó tôi lại cười, sau này nghĩ lại có lẽ vui vì cảm thấy bản thân có cơ hội bước vào một mối tình, không phải làm gái ế nữa, thế nên mới cười, nụ cười chả liên quan gì đến Lâm Tương cả.

Thấy vậy mẹ tôi cũng bật cười. Ngày trước khi giới thiệu bạn trai cho tôi, mẹ chưa thấy tôi có biểu cảm này bao giờ. Hôm nay nhìn tôi cười, mẹ tin mối tình này nhất định sẽ nên duyên, dù tôi không tỏ thái độ gì chắc chắn lắm.

Nói thật thì, cách nghĩ của tôi là phải xem đối phương nghĩ thế nào trước đã. Tôi là kiểu người chỉ bộc lộ cảm xúc một khi đã biết chắc đối phương thực sự thích mình. Cách nghĩ vô cùng truyền thống, thậm chí còn luôn ngấm ngấm đặc ý về sự kín đáo của mình. Cũng chính vì thế trước kia tôi thầm yêu Triệu An Phi bao nhiêu năm mà chẳng ai hay biết.

Đã tìm được tin tức về vụ bạo động trên mạng, có điều chúng chỉ được đăng trên các trang web nước ngoài, các trang trong nước cũng thấy có tin hoặc một số bài viết liên quan, nhưng đều bị xóa hết rồi. Trên những trang nước ngoài, tôi nhìn thấy chiếc xe bị thiêu rụi, bài viết còn nhắc đến người công an bị vây đánh. Tôi lại nhớ đến anh chàng Lỗ Ngụy đang nằm trên giường bệnh, bất giác khoe môi cong cong, dù sao tôi cũng đã tiếp xúc với một nhân vật thời sự như thế.

Lâm Tương lại hẹn tôi đi chơi. Nghĩ anh chắc cũng có cảm xúc với mình, tôi liền đồng ý đi chơi với anh thêm mấy lần. Lúc rảnh rỗi, hai bên cũng gửi tin nhắn, nhưng không sao gọi được điện thoại. Chẳng biết sao mỗi lần anh gọi điện cho tôi, di động lại vang lên muôn vàn tạp âm đinh tai nhức óc, tôi nói: “Di động của anh tệ quá, đổi cái khác đi.”

Anh liền đổi di động gọi cho tôi, nhưng tạp âm vẫn rất lớn, tôi lại bảo: “Chắc sim của anh có vấn đề, đổi sim mới đi”.

Lâm Tương lại đổi sim khác. Thật kỳ lạ, tạp âm vẫn đâu vào đấy. Tôi cũng lại một hồi, nhận ra hình như di động của mình có vấn đề, nhưng sống chết không chịu nhận, nói: “Sao em gọi cho người khác không sao, chỉ mỗi gọi cho anh mới thấy tạp âm?”

Đối phương bình thản đáp: “Vây lần sau anh mua sim khác cho em, thử xem thế nào”.

Tôi vô duyên vô cớ bật cười, nhưng trong lòng lơ mơ nghĩ tại sao lại chẳng có duyên với anh thế này?

Sau vụ bạo động nửa tháng, tôi gặp lại Lỗ Ngụy lần thứ hai. Hôm đó là ngày Lỗ Ngụy xuất viện. Bởi chiếc xe của anh bị đốt cháy, nên phó chánh án của cơ quan tôi tốt bụng đã điều xe đi đón người công an anh dừng này. Lúc ấy, tôi đang trên đường về nhà, tay ôm đồng hồ sơ vụ án, định tối sẽ tặng ca tại nhà, chính lý lại chỗ hồ sơ, đột nhiên chiếc xe cơ quan đỗ lại cạnh tôi. Khẽ nghiêng người, tôi thấy phó chánh án đang lớn tiếng gọi, muốn thuận đường cho mình ngồi xe một đoạn. Đang đau đầu vì đồng hồ sơ trên tay quá nặng, tôi chẳng nghĩ ngợi gì liền chui vào xe, ngồi ngay ngắn mới phát hiện còn có một người lạ ngồi ghế trước. Người ấy quay đầu cười lịch sự với tôi, đôi mắt sâu thẳm, nhất thời tôi không nhận ra, cũng lịch sự gật đầu chào lại: “Chào anh!”

Về mặt của phó chánh án bỗng có chút khác lạ, hết liếc tôi rồi lại nhìn người đàn ông kia, nói: “Con bé này, cháu lại không nhận ra người quen rồi. Đây là Tiểu Lỗ, lần trước nó nằm viện, cháu khen nó anh hùng uy phong còn gì. Hôm nay chú đón nó xuất viện đấy.”

Tiểu Lỗ? Phải nghĩ một lúc lâu tôi mới nhận ra nhân vật thời sự Tiểu Lỗ đây mà! Nhớ lại lần đầu tiên gặp người này, anh băng bó khắp người. Lúc đó cứ nghĩ chắc anh phải nằm viện hơn nửa năm, ai ngờ lại hồi phục nhanh đến thế, mới hơn nửa tháng đã xuất viện rồi. Cảm thấy nhân vật ấy có chút giống quái vật, không kiềm nổi tôi lại lên liếc anh mấy cái. Có lẽ tôi liếc nhiều quá, Lỗ Ngụy bèn quay đầu, ném cho tôi nụ cười ẩn chứa ý tứ gì đó. Tôi bỗng đỏ mặt, anh cười cái gì mà cười chứ?

“Cô bé này là thế đó, nhiều chuyện chẳng để trong lòng, luôn không nhận ra người quen, cũng hay lạc đường nữa. Nếu cháu không đẹp trai như Lưu Đức Hoa thì khó mà được nó nhìn thêm mấy cái, chùng chẳng thèm nhớ cháu là ai đâu”, phó chánh án thích thú trên Lỗ Ngụy. Tôi cười ngượng ngịu, thầm than mình lên nhầm xe mất rồi, người ta đón bệnh nhân xuất viện, tôi lại chui vào đi nhờ, cảm giác không hợp cho lắm. Hơn nữa, tôi còn nhanh chóng nhận ra, suốt chặng đường phó chánh án cứ nửa đùa nửa thật tác hợp tôi và Công an Lỗ Ngụy thành một đôi. Tôi chỉ biết cười ngượng ngùng, chốc chốc lại liếc về phía anh chàng ngồi ghế trên. Lỗ Ngụy cũng mỉm cười, có lẽ đang lúng túng như tôi. Lãnh đạo muốn tác hợp cho hai người, nếu tôi hưởng ứng theo, chắc Công an Lỗ Ngụy sẽ nghĩ tôi là người tùy tiện, nhưng nếu từ chối, tôi lại không nể mặt lãnh đạo lắm. Thôi thì đành làm bộ xấu hổ quay đầu ngấm phong cảnh ngoài cửa sổ vậy.

Tôi chính là người như thế. Nếu đang trong một mối quan hệ với ai đó, tôi tuyệt đối không màng đến người khác. Bấy giờ, tôi đã đặt trọn tâm tư vào Lâm Tương, có lúc nghĩ mình đang yêu thật. Vậy là có người để gửi tin nhắn truyện tiểu lâm người lớn rồi, bỗng dưng tôi cảm thấy thật hạnh phúc. Một khi trong lòng đã

có ai, thì dù Lưu Đức Hoa có lái Benz dừng trước cửa nhà, tôi cũng không đi cùng. Trong mắt tôi, Lỗ Ngụy thật quá đẹp trai, điều kiện của tôi kém anh một trời một vực. Dù chưa bằng được Lưu Đức Hoa, nhưng so với đám đàn ông quanh tôi, chắc chắn anh được xếp vào hàng thượng hạng rồi. Tôi rất biết mình biết người, kiểu người như thế, tôi không với tới được. Tôi chẳng biết cách nghĩ này có phải là cố chấp không, bởi tôi luôn cho rằng khi thích ai đó thì phải toàn tâm toàn ý hết lòng hết dạ với người ta. Thế nên cho đến lúc đó tôi mới chỉ thích một người, và cứ thích mãi bao nhiêu năm như vậy, tới tận lúc anh kết hôn với người khác mới thôi.

3. Chương 3: Gặp Ông Chú Hoàn Hảo

Ăn Dĩ, em gái tôi đã được nghỉ Tết rồi. Thấy nó về nhà, mặt mày hớn hở đợi cuộc xem mặt đầu đời, tôi khẽ thở dài cảm thán, sao cùng một mẹ sinh ra mà tính khí lại khác nhau đến vậy?

Buổi gặp gỡ của Ăn Dĩ và ông tiến sĩ kia diễn ra đúng vào dịp lễ Tình nhân. Tôi nói đùa sao trùng hợp thế, liệu có phải hai người thực sự rất có duyên? Mẹ tôi liền nở nụ cười rạng rỡ, người còn chưa gặp lần nào mà mẹ tôi đã hài lòng lắm rồi.

Ăn Dĩ mặc chiếc áo khoác dạ dài màu tím đặc biệt mua cho buổi xem mặt, bên trong là áo len cổ chữ U màu trắng, đi đôi boot cổ ngắn màu vàng nhạt tôi mua chuẩn bị đón Tết, mái tóc dài mới uốn xoăn chưa lâu, còn dùng keo bột cố định hai lọn tóc nhỏ trên đầu, rất đẹp xinh đẹp. Trang điểm xong, bố tôi tặc lưỡi, nói: “Sao đã lớn hết cả thế này”.

Theo sự sắp xếp của cô Hoa, chúng tôi chờ ông tiến sĩ ở nhà một người bạn của cô. Đối với buổi xem mặt này, nhà tôi tỏ ra tương đối thận trọng, điều động tất cả thành viên trong gia đình đi theo Ăn Dĩ đến xem mặt đối phương. Ông tiến sĩ lái xe từ thành phố lân cận đến, nhưng không biết vì lý do gì mà mãi vẫn chưa xuất hiện. Cả nhà tôi nhẩn nại ngồi ở nhà người ta bóc quýt ngọt, cắn hạt dưa, em gái tôi ngoan một cách kỳ lạ, nhất cử nhất động đều vô cùng nhã nhặn lịch lãm. Tôi và bố nghịch chiếc di động tôi mới mua không lâu, đang nói đến cái MP3 mà bố rất có hứng thú lưu được cả kinh kịch thì tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Chúng tôi đều đứng dậy, tôi cố dướn cổ nhìn vóc dáng của người mới đến. Ông tiến sĩ mặc áo khoác hai lớp màu đen và chiếc quần bộ đội, đang cúi đầu thay dép ở ngưỡng cửa. Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt của ông ta lướt tới tôi và em gái tôi trước. Tôi liền nháy mắt với Ăn Dĩ, đoán chắc người này đang nghĩ thầm trong lòng, xem ai mới là đối tượng xem mặt hôm nay.

Không thể nhận ra bất cứ cảm xúc gì trên khuôn mặt Ăn Dĩ, tò mò chẳng biết làm sao cô nhóc này lại đạt được đến trình độ siêu phàm như thế, tôi nhất thời cảm khái con bé đã lớn thật rồi, cuối cùng cũng thay đổi rồi, Ăn Dĩ đã trưởng thành!

Vừa dứt lời than thở, bỗng thấy Ăn Dĩ nhân lúc mọi người không chú ý, dướn môi về phía tôi, buông một câu: “Già quá!”

Tôi không nhịn được phì cười. Trước đó mẹ đã tiêm thuốc phòng cho nó rồi, một vị tiến sĩ ba mươi sáu tuổi, không già sao được? Lớn hơn nó hẳn mười ba tuổi cơ mà. Có điều nói đi cũng phải nói lại, ông tiến sĩ này ba mươi sáu tuổi, nhưng nhìn như thể bốn mươi sáu vậy, lại mặc áo đen quần bộ đội, vừa già vừa không có khí chất. Trong bữa cơm trưa, mẹ tôi cười bảo tôi cũng vẫn độc thân, nhờ các cô dì để ý giúp một mối, ông tiến sĩ ngẩng đầu cười với tôi, nói: “Em cũng chưa có người yêu sao?”

Tôi chỉ cười, không nói gì, khẽ cúi đầu, lòng mày bắt giắc nhẩn lại, mẹ tôi biết tôi đang hẹn hò với Lâm Tương, vậy mà vẫn muốn giúp tôi tìm mối tốt hơn, tôi có thể hiểu được. Nhưng nói trong hoàn cảnh này chẳng phải khiến người ta nảy sinh ý nghĩ ông tiến sĩ có thể tùy ý chọn một trong hai chị em, càng khiến ông ta dương dương tự đắc sao? Tôi không thích chút nào!

Ăn cơm xong, lấy cớ bận công chuyện, tôi từ chối ngồi lên chiếc ô tô được nhà tôi lên gọi với cái tên Con cừu non của ông tiến sĩ. Mẹ cũng chẳng bận tâm đến tôi, lúc này mục tiêu của mẹ vô cùng rõ ràng: Lo xong cho Ăn Dĩ đã.

Hứ, không ai dè dặt tôi cả, thật nực cười!

Vừa nghĩ thế thì bất chợt “kítttt...” một tiếng, chiếc ô tô công an đỗ ngay trước mặt tôi. Một chiếc xe công an hiệu Mitsubishi sạch sẽ sáng bóng cũng hoành tráng lắm chứ, chẳng thua kém gì Con cừ non kia cả.

Cửa kính từ từ hạ xuống, lộ ra khuôn mặt có vẻ như rất quen thuộc, vừa điển trai vừa sắc nét, trẻ trung tươi tắn, ănnứt Con cừ non kia.

“Đi đâu thế? Cho cô đi nhờ này”, anh chàng đẹp trai nói với tôi.

Lúc này, tôi tin mình là một mỹ nữ, chỉ những cô gái đẹp mới có cơ hội được người ta đưa đón miễn phí. Tôi nở nụ cười sáng lóa. Bỗng nhiên giây phút đó, chợt nhớ ra người này là ai, nụ cười của tôi chậm rãi thu lại.

Lỗ Ngụy!

Tôi nhăn nhó cắn môi, vừa sung sướng xếp mình vào hàng mỹ nữ, có trai đẹp cho đi quá giang, ai ngờ lại là người quen.

Anh cười còn rạng rỡ hơn tôi.

“Cô lại quên tôi rồi à?”

“Sao có thể chứ, anh đẹp trai như vậy, chúng ta đã gặp nhau ba lần rồi.” Tôi vội vàng khen ngợi một hồi, để che giấu sự lúng túng của mình. May mà tôi đã kịp thời nhớ ra anh là ai. Tiểu Vương luôn bảo tôi không có tố chất làm lãnh đạo, bởi tôi không có khả năng nhận mặt người cơ bản.

Anh chàng công an này quả thật rất khôi ngô tuấn tú, cao ráo sáng sủa, trang phục sạch sẽ phong độ. Theo lý mà nói, người đàn ông như thế, chỉ nhìn một lần cũng đủ làm tôi nhớ nhung điên cuồng, ái mộ vô vàn rồi, nhưng tôi lại chẳng muốn thể hiện chút mê lực nhỏ nhoi gì của mình để hấp dẫn anh. Tôi nghĩ, không lẽ mình đã thích Lâm Tương thật sao?

Không đúng, không phải thích, mà là thời gian vừa rồi tôi đã dồn hết sự chú ý vào Lâm Tương.

Tôi nghiêng đầu cười với Lỗ Ngụy, bàn tay khỏe khoắn rắn chắc của anh ấn hai cái lên vô lăng, chiếc xe kêu vang hai tiếng “bíp bíp”, rồi anh cười hòa nhã, hỏi: “Đi đâu nào?”

“Đến Tòa án.”

Anh khẽ nghiêng đầu: “Cô chăm chỉ thế kia à? Hai mươi tám Tết còn đi làm sao?”

“Ha ha, tôi muốn tìm chỗ để lên mạng thôi.” Nhà tôi đang có một Con cừ non mà.

“Ở đó lạnh lắm, hay đến chỗ tôi đi, có máy sưởi và trà nóng.” Anh cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, rất đối đẹp mắt.

Nhưng, trừ hàm răng đẹp mắt, thiện cảm của tôi dành cho anh không tăng lên chút nào. Tôi có thân quen gì anh đâu, lại dám rủ tôi về nhà anh, không phải người tốt.

Tôi mà cười thêm nữa thì thành ra giả tạo mất. Không còn sự thản nhiên ban đầu nữa, tôi kiên quyết: “Đến văn phòng dùng của công tốt biết bao, đến chỗ anh lại phải nợ anh một món ân tình”.

Lỗ Ngụy quay đầu liếc tôi một cái, bật cười. Biết tôi có ý từ chối, anh cũng không nhiều lời, khẽ xoay vô lăng, chiếc xe lập tức đổi chiều, đi về phía Tòa án.

Đúng thế, tôi đến văn phòng chỉ vì lên mạng. Sắp Tết rồi, cơ quan chẳng một bóng người, đi trên hành lang có thể nghe rõ tiếng bước chân vọng lại. Tôi lên mạng để đợi Lâm Tương. Thực ra, anh chẳng có gì xuất sắc, chỉ là tôi muốn tìm một người để yêu thương. Hai hôm trước mẹ bảo tôi mau tìm ai đó, Tết đưa về nhà ra mắt bạn bè người thân.

Năm nào đón Tết, lũ em gái họ của tôi cũng dẫn bạn trai mới về, hai chị em tôi chưa từng đưa về anh chàng nào cả. Chúng nó thì mỗi năm thay một người, cao to, đẹp trai, lấm tiền, người sau khá hơn người trước, mẹ tôi thì năm sau râu rĩ hơn năm trước. Năm nay, rốt cuộc tôi cũng có cơ hội dẫn một chàng trai về nhà ra mắt rồi.

Lâm Tương mãi không lên QQ. Trước lần gặp mặt đầu tiên, tôi và anh hay nói chuyện với nhau qua QQ, sau đó dường như không dùng đến QQ nữa. Thường thì nửa đêm anh gửi tin nhắn cho tôi, tôi không muốn chủ động hẹn anh đi chơi, chỉ còn cách ngồi đợi trên QQ, chờ chú thỏ này tự thân lao đến vậy.

Trong danh sách bạn bè, thấy tôi lên mạng giờ này, Hà Xứ có chút tò mò. Tôi nói mình đang ngại trang thành một cái cây để chờ thỏ tự lao đầu vào.

Con thỏ tốt nhất bị cô ấy bắt đi rồi, tôi chỉ còn cách bắt một con khác thôi, chẳng có gì to tát cả, đời này thiếu gì thỏ chứ.

Trên thế gian này chẳng ai hay biết tôi từng yêu thầm “chú thỏ” của Hà Xứ mười mấy năm trời, dài ngang thời gian tôi thích Lưu Đức Hoa, nhưng Lưu Đức Hoa cũng giống như “chú thỏ” của Hà Xứ, đều không thuộc về tôi.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy có một chú thỏ gần mình như thế, đặc biệt là lúc Lâm Tương nhắn tin hay gọi điện cho tôi mỗi buổi tối. Dù chỉ toàn nói chuyện vặt vãnh hằng ngày, hơn nữa chẳng cuộc gọi nào chúng tôi nghe rõ lời người kia, nhưng tôi vẫn thấy mọi thứ đầy ắp hy vọng.

Anh không lên mạng, có lẽ đang đi sắm Tết với mẹ, hay đang mua quần áo mới cho mình, cũng có thể đang dọn dẹp nhà cửa, hoặc có khi đang chuẩn bị bữa cơm Giao Thừa.

Tôi di chuột trên avatar tối thui của anh, chẳng làm gì cũng hết một buổi chiều.

Tắt máy về nhà, trong lòng có chút oán trách, tại sao khi tôi muốn đi sâu tìm hiểu thì đối phương lại chẳng chút hồi âm?

Ông tiến sĩ của em gái tôi không hề gọi điện hay gửi tin nhắn cho nó. Lúc đầu, Ân Dĩ cũng chẳng buồn để ý, sau biến thành trầm ngâm, rồi chốc chốc lại lúi di động ra xem. Tôi nín cười nhìn nó mặt mày khổ sở cứ cách vài giây lại nhấn phím bật sáng màn hình. Chiếc di động bị vụn vẹo trong tay nó hồi lâu, đột nhiên có chuông báo: Bạn có một tin nhắn mới.

Ân Dĩ vội vã nhấn phím, tôi phì cười, giờ chiếc di động trong tay mình lên, đặc ý làm khẩu hình: “Của chị!”

Là tin nhắn của Lâm Tương. Cuối cùng anh cũng nhớ tới tôi, phần khởi quá!

Nội dung tin nhắn có thể diễn đạt bằng hai chữ: Thừa thôi!

Nếu là trước đây, tôi tuyệt đối không thêm trả lời tin nhắn như vậy, giống như những kẻ xa lạ bỗng dưng lao vào hỏi tôi: “Năm nay em bao nhiêu tuổi? Em là người tỉnh nào? Nghề nghiệp của em là gì?”

Đối với những câu hỏi như thế, tôi không bao giờ trả lời, và những người hỏi tôi như thế, sẽ mãi mãi là người xa lạ với tôi.

Lâm Tương hỏi tôi chẳng khác gì bọn họ: “Trưa nay em ăn gì?”

Trưa nay tôi ăn gì thì có liên quan tới anh sao? Anh quan tâm tới đồng thức ăn tôi nuốt trọn vào bụng, nói không chừng còn trở thành XX rồi làm gì không biết? Thật chẳng biết cách nói chuyện!

Có điều, không hiểu sao tôi lại cuống quýt hồi âm, nói cho anh biết, trưa nay mình ăn súp lơ xào rong biển, một phát mình mới của tôi.

Tôi trở nên tầm thường rồi, giống hệt đám người có đối tượng một cái là chỉ số IQ bằng 0, tầm thường thật rồi!

Một giờ đêm có người gọi điện cho tôi.

Tôi lấy chăn che kín đầu, thì thầm trả lời điện thoại, cô em gái liên tục đẩy tôi. Đã thế tôi càng nói nhiều hơn, nói suốt nửa tiếng đồng hồ. Hừ, mấy tháng trước cùng tham gia huấn luyện với cán bộ công chức mới vào, các cô ả đêm nào cũng nấu cháo điện thoại đến hai giờ sáng. Khó khăn lắm mới có người gọi điện cho tôi vào lúc nửa đêm khuya khoắt, cho dù là con nhỏ Ân Dĩ có đẩy tôi xuống giường, tôi cũng phải buồn, là lá la!

Buổi tối, Hà Xứ thấy tôi online liền hỏi: “Bắt được thỏ chưa?”

Tôi: “Đang bắt đây, không ngoài dự kiến, nó không thoát khỏi thân cây to lớn của mình đâu”.

...

Cho đến một đêm anh lại gọi điện thoại đến.

Anh nói: “Ân Khả, anh không muốn yêu nữa, anh muốn kết hôn, em có đồng ý kết hôn cùng anh không?”

Chú thỏ bị tôi dụ dỗ đã lao đầu vào thân cây của tôi ư, hay thần trí nó rối loạn rồi?

Kết hôn?!

Không sai, mẹ tôi chính là mong đợi kết quả này, dự định của mẹ là đám cưới cho tôi vào dịp Quốc tế Lao động.

Nhưng, tôi vẫn chưa yêu sâu sắc mà, tôi mới gặp anh có mấy lần, gửi vài chục tin nhắn, nấu cháo điện thoại được mấy đêm, chỉ thế thôi, giờ anh đòi kết hôn?

“Người anh em, anh bao nhiêu tuổi?”, “Mẹ anh họ gì vậy?”, “Nhà anh có mấy anh chị em?”, “Nhà anh rộng bao nhiêu mét vuông?”, “Tiền lương, sổ tiết kiệm của anh có mấy số 0 rồi?”...

Các câu hỏi từ A đến Z, tôi hoàn toàn chẳng biết gì.

Song, câu trả lời của tôi là: Vâng!

Tôi điên rồi!

Tôi giống như một gái già ế chồng chơ, bám được cành cỏ khô lập tức muốn nhảy khỏi vũng lầy độc thân.

Ân Dĩ chẳng khác nào chú thỏ, nhảy tót ra khỏi chần, chạy bình bịch lên tầng, giữa đêm hôm khuya khoắt, hét lên bằng âm lượng đủ cho mấy dãy phố nghe thấy: “Mẹ, chị Ân Khả muốn kết hôn...”

Nhanh như điều gặp gió, hôm sau mẹ đặt điện thoại trước mặt tôi, nghiêm túc ra lệnh: “Gọi đi”.

Lâm Tương nhắc máy, nói đang chơi mạt chược, tôi bảo: “Anh có thể dừng một lát không?”

Chắc hẳn anh thấy được vẻ nghiêm chỉnh trong giọng nói của tôi, thận trọng hỏi: “Sao thế?”

Tôi hít một hơi thật sâu: “Mẹ em muốn nói chuyện với anh.”

Đầu dây bên kia im phăng phắc.

Sau đó, vọng lại tiếng mạt chược di chuyển, cùng lời xin lỗi của anh. Tôi đoán anh đang rời khỏi chỗ đó.

“Được rồi, mẹ em muốn nói chuyện gì với anh vậy?” Giọng anh bỗng dưng có chút căng thẳng. Đừng nói anh, chứ ngay đến tôi cũng thấy căng thẳng, đột nhiên cảm thấy như mình sắp phải đối diện với một chuyện vô cùng hệ trọng.

Tôi đưa điện thoại cho mẹ. Cầm điện thoại, khuôn mặt vốn nghiêm túc của bà liền trở nên hòa nhã dễ gần.

Tôi lâu bầu, anh ấy có nhìn thấy đâu, cười như thế làm gì?

Mặc cái lừ đừ tợn của tôi, Ân Dĩ không sợ chết, áp tai vào điện thoại nghe trộm.

Thoáng nghe thấy anh chúc Tết mẹ, được lắm, ngoan lắm!

Giọng mẹ tôi lúc gầm rú như sấm sét, khi nhỏ nhẹ tựa mưa rơi, nói chuyện với tôi thì như muốn ép hôn, nhưng nói chuyện với anh lại từ tốn nhẹ nhàng như mưa phùn mùa xuân. Mẹ cũng không hỏi gì ngoài mấy câu thăm hỏi quan tâm thông thường, thế mà làm tôi sợ vãi cả mồ hôi! Bởi vì dù Lâm Tương đã nhắc đến chuyện kết hôn, nhưng tôi chưa thân thiết với anh lắm, chúng tôi chỉ mới gặp mặt có mấy lần.

Nói xong rồi, may quá, mẹ tôi không nhắc đến chuyện anh ngỏ lời kết hôn, cũng không hỏi gia cảnh xuất thân, điều kiện kinh tế hay tình hình sức khỏe của bố mẹ anh, dù bị dọa cho một trận, nhưng không có gì nguy hiểm.

Nhưng, sau khi cúp máy, mẹ bắt chợt thu lại nụ cười hòa nhã, sắc mặt có vẻ không được tốt lắm.

Tôi bắt đầu lo lắng, anh đã nói gì làm mẹ không vui sao?

“Chàng trai này, không được.”

Thật ra, mẹ rất có khiếu theo ngành của tôi, phán quyết chuyện gì cũng thẳng thắn dứt khoát.

Nhưng tại sao chứ? Cho con một lý do được không? Mới này còn phần khởi lắm mà?

“Cậu ta không thật lòng muốn kết hôn với con. Một là, cậu ta không nhắc gì về chuyện chúc Tết nhà mình, hai là, không chủ động xin phép mẹ, mẹ bảo lúc nào rảnh đến chơi, cậu ta nói nếu sau này có cơ hội...”

Không nên phán xét vậy chứ? Đổi lại là tôi, tôi cũng không nghĩ được nhiều đến thế. Cách nghĩ giữa thanh niên và bậc tiền bối dĩ nhiên không giống nhau, chẳng lẽ mới hôm trước nhắc tới chuyện kết hôn, hôm sau liền bê tráp chạy bình bịch đến ngay?

Tôi có chút không vui, cảm thấy tư duy của mẹ cổ hủ quá, cách làm cũng cứng nhắc.

Thế nhưng cuối cùng cách nghĩ này của tôi cũng bị thay thế bởi nỗi phiền muộn vô vàn.

Kỳ nghỉ Tết trôi qua, tôi định bụng chào đón một năm mới tràn đầy hy vọng. Một hôm, tôi đăng nhập vào blog mình từng lập giúp Lâm Tương. Anh update rất nhanh, đã tải lên rất nhiều hình ảnh trong album, nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là, chỉ trong kỳ nghỉ Tết ngắn ngủi, anh đã quen một cô gái khác, buồn cười nhất chính là họ dự định sẽ kết hôn.

Vì thế ra Tết lúc gặp lại Lỗ Ngụy, tôi đang điên cuồng đập vào một gốc cây ở chỗ mình cho rằng không có người.

Chẳng biết anh nghiêng đầu nhìn tôi trong bao lâu. Giật mình phát hiện ra, tôi vội vàng vén mái tóc rối bời, nhanh chóng lấy lại hơi, tức tốc khôi phục trạng thái thực nữ thường ngày của mình.

Trong lúc tôi chỉnh lại tư thế, điệu bộ trốn mắt há miệng vì kinh ngạc của anh cũng kịp trở lại bình thường. Tôi còn chưa kịp cất tiếng chào, anh đã không nhin được mà phì cười.

“Năm mới có gì không hài lòng thì cũng đừng nên ngược đãi giày dép thế chứ?” Lúc anh bật cười, hai môi tạo thành cặp dấu ngoặc đối xứng, dưới má trái có vết lõm mờ, chiếc cằm vuông vức vì cười mà trở nên nhọn hoắt, ánh mắt long lanh sáng bừng, tôi bất giác đứng sững tại chỗ.

Tôi hiếm khi quan sát kỹ đến thế khi đối phương đang cười, nhưng quả thật nụ cười của Lỗ Ngụy đã...hút hồn tôi!

“Vừa sang năm mới, anh Lỗ nói vậy chẳng khác gì bảo tôi cả năm gặp xui xẻo à?!” Tôi giận dữ bóp méo ý của anh, đang yên đang lành cười cái gì chứ.

Anh chậm rãi thu lại nụ cười, vẻ mặt không được tự nhiên lắm, nói: “Xin lỗi, tôi nói năm mới ý là kỳ nghỉ Tết, không phải cả năm mới này”.

Xem ra, anh chàng này là người tương đối nghiêm túc, không tùy tiện đùa cợt.

Thấy anh nghiêm túc, tôi cũng không tiện nổi cơn nữa, chỉ lấy làm ngạc nhiên sao anh lại xuất hiện ở chỗ này, rõ ràng nơi đây rất heo lánh vắng vẻ mà.

“Vây bắt tội phạm.” Anh điềm đạm nói, tôi nhướn mày giật mình.

Tôi nhìn trái ngó phải, nói: “Công an Lỗ này, một người mà cũng gọi là vây bắt sao?”

Vừa dứt lời, Lỗ Ngụy co giò chạy mất, tôi vội vã thu người, trốn sau thân cây bên cạnh, ngó đầu ra xem tình hình.

Tình trạng phục hồi sức khỏe của Lỗ Ngụy rất tốt, chạy nhanh như gió, mạnh mẽ mau lẹ. Anh vừa hành động, xung quanh đột nhiên chui ra vài người, đều mặc thường phục, có điều thoắt nhìn là nhận ra ngay ai là công an ai là tội phạm. Mấy người vây bắt một người, người bị vây bắt kia đương nhiên là kẻ gian.

Kế hoạch vây bắt thành công nhanh chóng. Vừa tóm được nghi phạm, đồng đội của Lỗ Ngụy liền cho hắn mấy cú đập mạnh, thật hung dữ!

Tôi bước ra từ sau thân cây, ngơ ngác nhìn đám người bỗng dưng lao đến áp giải một người lên chiếc xe công an từ đâu phóng tới. Vốn định lên xe rồi đi luôn, nhưng chiếc xe bất chợt dừng lại trước mặt tôi.

Lỗ Ngụy hạ cửa kính xuống, nói: “Lên đi, đưa cô đi một đoạn, con gái đừng ở đây một mình lâu quá”.

Tôi hoảng hốt phát tay: “Không cần đâu, không cần đâu!”

Nói thật thì, dù trên xe đầy “các chú công an”, nhưng tôi vẫn thấy đầu năm đã đi nhờ loại xe này thì thật xui xẻo.

Anh khề chau mày, hình như không hài lòng với lời từ chối của tôi, song vẫn chẳng nói gì. Anh vẫy tay một cái, chiếc xe nổ máy kêu lên inh ỏi.

Rõ thật cảm phần! Không phải cảm phần bởi họ không đưa tôi đi cùng thật, mà vì anh chàng đẹp trai cầm lái mất mũi lèm nhèm, đi thì cứ đi, chẳng hiểu tại sao lúc nổ máy lại quay vô lăng một vòng, chỗ rẽ không may có vũng bùn, đồng bùn thích bám vào mặt người kia không hề khách khí, bắn thẳng vào tôi. Cánh tay vẫy chào tạm biệt còn chưa kịp hạ xuống, tôi đã đỡ người tại chỗ.

Mẹ kiếp, hôm nay tâm trạng đã vô cùng tệ rồi, tìm nơi trú ẩn lại chạm trán cảnh vây bắt tội phạm, không muốn ngồi lên xe công an thì bị bùn bắn đầy người! Không kiềm chế được, tôi hét lên thất thanh: “Anh lái xe kiểu gì thế?!”

Chiếc xe chạy chưa được bao xa bỗng kít lại. Nghe thấy tiếng đóng cửa xe, tôi chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn, tay lần sờ trong túi áo, lấy khăn giấy lau đôi mắt đã mờ đi vì bùn. Lúc cúi đầu, cơn tức giận càng dâng cao, khắp áo khoác đâu đâu đều là bùn, cả quần và giày cũng không thoát nạn, thật khổn kiếp hết sức.

Vì thế người ta nói, lúc xui xẻo thì chuyện gì cũng có thể gặp phải. Lớn thế này rồi, tôi chưa từng bị dính bùn nhoe nhoét như hôm nay.

Người bước xuống xe nhanh chóng tiến lại phía tôi, rồi rít xin lỗi. Tôi không dám ngẩng đầu, tóc mái bị bùn làm dính bết lên mặt. Ở đây không có gương, tôi không biết mình trở nên xấu xí đến mức nào.

Thầm nghĩ họ cũng chẳng phải cố ý, hơn nữa họ còn ở bộ phận chấp pháp, tôi không dám nổi nóng với họ, chỉ đành nhịn cơn ầm ức, nói: “Có cần phải thế này không? Không lên xe, các anh cũng không cần đối xử với tôi thế này chứ?”

“Thật lòng xin lỗi, Tiểu Lý không nhìn thấy có vũng bùn ở đó”, giọng Lỗ Ngụy vang lên.

Tôi cởi áo khoác ra, dùng lớp lót bên trong lau mặt, rồi mới ngẩng đầu nhìn họ. Hai người trước mắt đều tỏ vẻ hối lỗi vô cùng, tôi vừa tiếp tục lau bùn vừa lén liếc chiếc xe. Đám người trong chiếc xe đang ngó đầu nhìn chúng tôi.

Thật mất mặt!

Lau qua đám bùn trên đùi, đột nhiên tôi phát hiện trên vai có chiếc áo vest màu đen. Ngẩng đầu nhìn, thì ra Lỗ Ngụy đã cởi áo của mình khoác lên vai tôi.

“Trời lạnh, cô mặc đi, áo mới đấy.”

Tôi đang định cởi trả anh, Tiểu Lý bên cạnh cũng cuống cuống cởi áo khoác, nói: “Đều do tôi, mặc áo của tôi đi”.

Tôi siết chặt chiếc áo trên người, thà mặc áo của Lỗ Ngụy còn hơn mặc áo người này.

Lỗ Ngụy vội giữ áo Tiểu Lý lại, nói: “Áo của cậu bao lâu chưa thay rồi?”

Tiểu Lý nghĩ ngợi, rồi mỉm cười bối rối, rút gói khăn giấy trong túi áo ra: “Vậy đành cống hiến cái này thôi”.

“Tôi không sao, các anh còn có việc, mau đi đi.” Tôi tiếp tục lau, lau và lau.

“Thế không được, lần này thế nào cũng phải đưa cô về”, cảm thấy có lỗi, Tiểu Lý kiên quyết.

Có chết tôi cũng không ngồi chiếc xe ấy. Chẳng ai biết giờ đám người trong đó đang cười nhạo tôi thế nào.

Tôi thoát thác với thái độ cương quyết, Tiểu Lý lại cho rằng tôi xấu hổ, chủ động kéo tay tôi đi.

Điên rồi, vốn dĩ tâm trạng tôi không tốt do thất tình, giờ nghĩ lại cái anh chàng Tiểu Lý này thật biết cách khiến người ta điên tiết lộn ruột.

“Tôi đưa cô ấy về là được rồi.” Lời Lỗ Ngụy nhanh chóng chấm dứt hành động lôi kéo của Tiểu Lý. Tôi vẫn không vừa lòng, ai nhờ anh đưa đón chứ, đám người này lập tức biến mất hết cho khuất mắt tôi là tốt nhất.

“Không cần, anh có đảm phải tôi đâu, tôi cũng chưa tàn phế.” Khẩu khí vô cơ chứa đầy hậm hực, nhân lúc họ dần mất ngơ ngác, tôi vội quay người đi thẳng.

Về đến nhà, tôi còn mãi nghĩ đám người Cục Công an sẽ bêu rếu chuyện này thế nào, mà chẳng để ý trên người đang khoác chiếc áo vest đàn ông, cứ thế ung dung chui vào phòng, cho đến khi mẹ lướt đến bên cạnh như một oan hồn, hỏi: “Áo của ai đây?”

Lúc này tôi mới ngớ ra, sao chiếc áo vẫn trên vai tôi thế này?

Mẹ nheo mắt, hỏi: “Con tìm đàn ông hoang bên ngoài đấy à?”

“Vâng!” Cởi áo vest ra, cởi giày, cởi quần, cả chiếc áo khoác trên tay nữa, tôi đưa cả cho mẹ, “Giặt đi mẹ”.

Mẹ ném thẳng đồng quần áo bắn xuống nền nhà, chỉ cầm mỗi chiếc áo vest, thò tay vào trong túi áo, lấy ra một đồng giấy tờ tùy thân.

“Wow! Đẹp trai quá!”, mẹ hét lên.

Tôi quay đầu, nhanh chóng giật lấy, cả chiếc áo vest nữa. Mẹ định giằng lại, sao có thể chứ? Tôi và Ân Dĩ đã rèn luyện từ nhỏ, về phương diện giành đồ thì không ai thắng được tôi cả.

Lao thẳng vào phòng ngủ, tôi dùng chân đóng cửa đánh “rầm” một cái. Tiếng léo nhéo bên ngoài vọng vào, tôi mỉm cười đắc ý khóa luôn cửa lại, mẹ hết cách can thiệp nhé.

Chứng minh thư nhân dân, thẻ công an, giấy phép lái xe, thẻ ngân hàng, thẻ bảo hiểm, tất cả giấy tờ tùy thân của Lỗ Ngụy đều rơi vào tay tôi, ha ha.

Nghiên cứu nửa ngày trời, trừ việc phát hiện Công an Lỗ Ngụy nhỏ hơn tôi một tuổi, nhà anh cách nhà tôi một con sông và nửa vòng nội thành, người dân tộc thiểu số, thì chẳng còn tin vui bất ngờ nào cả, ví như số di động, cấp bậc nghiệp vụ, đã kết hôn hay chưa, tiền lương là bao nhiêu...đều không có manh mối.

Buồn quá, tôi phải gửi đồng giấy tờ và chiếc áo vest này đến địa chỉ nhà hoặc cơ quan của anh.

Tôi từ bỏ ý định đến cơ quan anh, đều là lũ người xấu, dám cười nhạo tôi!

Có điều đồng giấy tờ này không thể lưu lại chỗ tôi quá lâu, chúng đều là những thứ cần dùng mỗi ngày mà. Không có số di động của anh, không thể hẹn anh ở chỗ gần một chút, tôi chỉ còn cách đi vòng một nửa thành phố đến thẳng nhà anh vào đầu năm mới.

4. Chương 4: Lời Tỏ Tình Của Lỗ Ngụy

Buổi chiều, tôi mang áo vest đến tiệm giặt khô, cầm hóa đơn giặt là, ngồi xe bus đến thẳng nhà Công an Lỗ Ngụy.

Lúc đi, mặt trời vẫn chưa xuống núi, nhưng tôi trước giờ vốn mù phương hướng, lại ít khi đến khu này, vòng vèo bao con đường, loay quanh hỏi bao người, đến khi một bác trạc tuổi mẹ tôi dẫn tôi vào phòng, thì trời đã sắp tối, kim đồng hồ chỉ đúng sáu rưỡi.

Tôi giao cả đồng giấy tờ cho mẹ Lỗ Ngụy, bác ấy ngạc nhiên hỏi: “Cháu nhặt được à?”

“Không phải ạ, sáng nay Lỗ Ngụy để quên trong túi áo, nên quên không cầm đi.” Trí nhớ thật tệ, đã cho tôi mượn áo, còn bắt tôi phải vòng vèo nửa vòng thành phố như thế.

“Ồ?” Vẻ mặt của bác càng kỳ quái hơn. Tôi sững sờ, còn chưa kịp nghĩ gì đã thấy bác siết chặt tay mình, vỗ nhẹ mấy cái, nói: “Ăn cơm trước rồi tính”.

“Ăn cơm?” Chuyện này không được, mẹ đã dạy, đến nhà người ta làm khách phải nhớ đem theo lễ vật, lễ Tết đầu năm. Hôm nay, tôi tay trắng đến chỉ muốn trả đồ, chưa từng nghĩ tới sẽ ở lại dùng bữa.

“Công việc của Lỗ Ngụy chẳng biết lúc nào mới được tan ca về nhà, không thể để cháu đói bụng chờ nó được.”

Tôi có định chờ anh chàng ấy đâu. Lỗ Ngụy rất giống mẹ, tôi tuyệt đối tin hai người họ thực sự có quan hệ huyết thống, vì thế đưa giấy tờ cho bác ấy tôi chẳng thấy có vấn đề gì cả. Nên tôi ra sức tìm lý do từ chối, tôi thật không quen đến làm khách nhà người khác.

“Cháu đừng từ chối nữa, hai bác ở nhà ăn cơm cũng buồn lắm. Lỗ Ngụy chẳng chịu ở nhà ăn bữa cơm đường hoàng với bố mẹ, khó lắm cháu mới đồng ý ở lại ăn cơm, hai bác rất vui.”

Tôi muốn ở lại dùng cơm lúc nào? Tôi còn chưa đồng ý mà. Định hé miệng, nhưng lại thấy từ chối cũng ngại, hơn nữa người ta đã nói vậy, ăn một bữa cơm thôi mà, thì ăn vậy.

Bố của Lỗ Ngụy là Phó cục trưởng Cục Công an, có lẽ đã đến tuổi về hưu. Bác ấy là quan lớn, theo lý mà nói có thể uy chấn một vùng, nhưng nhìn bề ngoài bác rất hiền hòa và dễ tính, có dáng lãnh đạo cấp cao, nhưng tuyệt nhiên không phải hạng người cậy quyền cậy thế. Lúc bác cười với tôi, nụ cười vô cùng thân thiết trìu mến. Song dù là như thế, cứ nghĩ đến thân phận của bác, tôi lại thấy trong bữa cơm nên cư xử thận trọng kỹ càng một chút.

Gà, ngan, cá, đậu phụ ủ, ớt ủ, cà tím ủ, nấm hương...Trời ạ, đây chẳng phải bữa tiệc ẩm thực của người Dao và người Hán kết hợp sao?!

Cả nhà Lỗ Ngụy là người Dao, người Dao nổi tiếng nhất với mười tám loại ủ chua. Đường như cái gì họ cũng có thể ủ với thịt. Một bàn đầy thức ăn, tôi há miệng trợn mắt nhìn, chỉ co ba người ăn, thế này hình như hơi phô trương thì phải?

“Bác ơi, nhiều thức ăn quá, chúng ta chỉ có ba người, làm sao ăn hết đây ạ.”

Mẹ Lỗ Ngụy cười rạng rỡ, nói: “Bác vừa gọi cho Lỗ Ngụy bảo cháu đến rồi, vừa hay nó vừa một số đồng nghiệp đang tặng ca ngày Tết, nên bác bảo chúng lát nữa đến đây ăn cả thể”.

Cái quái gì thế này?

Tôi càng thêm đứng ngồi không yên, vốn muốn tránh mặt đám đồng nghiệp của Lỗ Ngụy nên tôi mới không đến Cục Công an gần nhà mình, ai ngờ đi nửa vòng thành phố, cuối cùng vẫn không thoát khỏi việc gặp mặt với đám người kia.

Thức ăn được mang lên gần hết, bỗng có người mở cửa. Bước vào đầu tiên, Lỗ Ngụy thân nhiên chào tôi, tiếp đó đám người ồn ào bước theo sau. Nhìn cảnh tượng này, tôi mặt mày xanh lét.

“Wow, Ân Khả xinh đẹp cũng ở đây à?”, Tiểu Lý xông thẳng tới bàn ăn, cất tiếng om sòm, cười đầy ẩn ý.

Ân Khả xinh đẹp? Tôi có quen thân gì bọn họ không? Lại dám gọi người ta như thế!

Chúc Tết bố mẹ Lỗ Ngụy xong, mọi người liền ngồi vào ghế quanh bàn ăn, chào hỏi tôi.

Chiếc quần sịp bị tôi túm nhàu nát rồi, vốn chẳng thân quen gì Lỗ Ngụy, càng không quen những người khác, còn có khúc mắc với đồng nghiệp của Lỗ Ngụy nữa chứ, tôi ngồi đây cơ hồ đang trở thành điểm sáng thu hút ánh mắt của mọi người, sao lại tự đẩy mình vào tình huống này chứ?

Làm người ta khổ sở hơn cả là, Lỗ Ngụy ngồi ngay bên cạnh tôi. Lỗ Ngụy hết sức tự nhiên, nhưng chị đây thì mặt mày từ xanh xao sang tím tái, bởi không chỉ bố mẹ Lỗ Ngụy, mà ngay cả đám đồng nghiệp huyền não không ngừng nghĩ phút nào của anh cũng cố ý ghép tôi và anh thành một đôi. Họ nói chuyện luôn mang ẩn ý sâu xa, biểu cảm nhếch nhếch mở ám. Tiểu Lý ngồi bên trái Lỗ Ngụy, dùng vai huých mạnh bạn mình một cái. Lỗ Ngụy không tiếp chiêu, hơi nghiêng người, chạm nhẹ vào tôi. Thế là, đám người lập tức cười ồ lên khoái chí.

Bà nó chứ, tôi lại muốn chửi thề rồi.

Tôi nghĩ lúc này mà bỏ về, chắc chắn họ sẽ bảo mình sợ quá mà chạy mất. Nhưng, nhắc đến chạy trốn, tôi quyết định phải tìm cơ mới được.

“Bác ơi, muộn quá rồi, lát nữa sợ không còn xe bus, với lại bố mẹ cháu sẽ lo lắng, cháu xin phép về trước đây ạ.” Vừa dùng bữa, tôi còn chưa no, nhưng không đợi được đến lúc no bụng nữa rồi.

“Ý, không được!”, Tiểu Lý lập tức đứng dậy, tỏ rõ quyết tâm không cho tôi chạy trốn.

“Thứ nhất, có thể gọi điện về nhà để mọi người yên tâm; thứ hai, hết xe bus còn có xe công an, không có xe công an anh em còn có mô tô nữa. Công an đưa về, bố mẹ cô dĩ nhiên vô cùng yên tâm, thế nên Ân Khả xinh đẹp không được tìm cơ đâu.”

Cái tên Tiểu Lý này, lúc nào cũng đối chọi với tôi, từ sáng đến giờ, anh ta cứ không ngừng chọc điên tôi.

“Hôm nay hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, cơ hội hiếm lắm mới có được, tối nay không vui về một phen thì sao được, không cần nói gì nữa, lát nữa ăn xong chúng ta đi Hoàng Đô.”

Karaoke?

Tôi nhả mặt khổ sở, các người là anh em tốt, tôi có quen các người đâu.

Lỗ Ngụy nhẹ nhàng gấp thức ăn cho tôi, khẽ nói: “Đằng nào Tết nhất cũng chẳng có việc gì, cô đi cùng bọn tôi nhé.”

Một số người có khả năng chỉ cần dùng giọng nói nhỏ nhẹ mà khiến người khác không sao phản kháng nổi. Ý niệm về nhà của tôi đột nhiên tan biến bởi lời nói êm ái của Lỗ Ngụy.

Ăn cơm xong, cả lũ ngồi trên xe công an hướng thẳng tới Hoàng Đô.

Vì có quy định, xe công an không được đỗ trước cửa khu vực giải trí, nên Lỗ Ngụy lái xe đến bãi đỗ cách đó xa một chút. Tôi theo sau mấy người Tiểu Lý vào quán Karaoke trước.

Thực ra tôi hát không đến nỗi khó nghe, chỉ là có chút trầm tính, không muốn thả mình vui chơi với người lạ, vì thế tôi cứ ngồi co ro ở một góc. Bọn Tiểu Lý gọi bảo tôi chọn bài hát mấy lần, nhưng tôi không chịu hợp tác, nên đành thôi. Mấy người họ say mê hát hò, cũng chẳng đếm xỉa gì đến tôi.

Lúc buồn chán, tôi tự dưng nghĩ đến Lâm Tương, tên khốn kiếp. Một tối cách lần hấn đòi kết hôn mấy ngày, tôi nhận tin hỏi hấn đang làm gì, hấn nói đang hát karaoke. Hừ! Giờ nghĩ lại thật tức, dựa vào cái gì hấn được quyền mặc sức hát hò suốt đêm, trong khi tôi lại ngu ngốc mộng tưởng ngày đêm về tương lai của hai đứa? Chị đây không phải không có bạn bè, trong căn phòng này, trai đẹp vô khối nhé!

Lỗ Ngụy bước vào phòng, chẳng ngại ngần ngồi xuống cạnh tôi, khẽ giọng hỏi sao tôi không hát.

Hát, sao không hát chứ?

Tôi nhanh chóng chọn bài, chọn một lúc liền ba bài, Tiểu Lý kêu ca: “Ân Khả, cô thế là không được, mọi người bảo hát thì không nể mặt, lão đại vừa đến, cô hát liền mấy bài, chắc chúng tôi không đủ tư cách nghe cô hát nhỉ?”

Đám người còn lại phụ họa cười theo anh ta, tôi lườm Tiểu Lý một cái, lớn giọng thét: “A ha, đi đi, chẳng có gì to tát lắm cái gì cũng tùy ý anh, xem nhẹ chính bản thân mình, dù em yêu anh, nhưng không cho phép anh trẻ con nữa...”

Lúc tôi hát bài thứ hai, Tiểu Lý trốn vào một góc, đồng nghiệp của Lỗ Ngụy có người lấy cơ ra ngoài gọi điện thoại, kể lại cùng đi vệ sinh với nhau. Cho đến khi hát xong câu cuối cùng “Mười người đàn ông bảy người ngốc tám người khờ chính người xấu xa”, đám người kia mới lục tục quay lại.

Tôi đang định hát tiếp bài thứ ba, Tiểu Lý bỗng lao vào giật micro, nói đây là bài tử của mình, rồi hét thẳng vào micro: “Hãy khóc đi, khóc đi, khóc đi, đàn ông khóc không có tội tình chi...”

Đây là bài tôi chọn sao? Mẹ kiếp, kẻ nào đã chỉnh bài này lên trước thế, bài của tôi đâu rồi?

Đang buồn bực không biết ai đổi bài hát, Lỗ Ngụy đột nhiên lôi tôi ra khỏi quán Karaoke. Tôi bất giác rùng mình, trời lạnh quá, hình như tuyết sắp rơi rồi.

Lỗ Ngụy khề thở dài, vòng khói trắng chưa kịp tan, anh đã cúi đầu bật cười với tôi.

Đang hát hăng lại bị lỗi ra đây, mặc dù khi nãy suýt nữa tôi nổi điên vì có kẻ dám đổi bài hát của mình, nhưng mà...nhưng mà, chẳng phải tôi đang hát hăng sao? Sao vô duyên vô cớ anh lại lỗi tôi ra ngoài thế này?

“Thất tình à?” Không khúc dạo đầu, không cao trào, anh hỏi tôi bằng giọng thản nhiên như thể người bạn quen biết đã vài chục năm.

Ai thất tình chứ? Tôi khịt mũi, hít vào một luồng khí lạnh. Tâm trạng đột nhiên chùng xuống.

Tôi chưa nói với ai mình thất tình, ngay cả mẹ cũng chẳng bảo tôi thất tình, Lỗ Ngụy lại dám bình thản hỏi tôi như thế, đặt vấn đề tôi không muốn đối diện trước mặt mình, bắt tôi phải đối diện.

Tôi không nói gì, tâm trạng càng lúc càng nặng nề.

“Lúc sáng thấy cô liều mạng đập gốc cây, tôi đã đoán tám phần mười là thất tình.”

Anh còn cười thành tiếng nữa chứ.

Tôi bĩu môi vẻ không hài lòng.

“Lúc này hát hai bài còn khùng khiếp hơn, tôi nghĩ không phải thất tình cũng khó.”

Tôi liếc anh một cái, cười gì mà cười, đừng tưởng làm việc cho đội trinh sát thì gặp chuyện gì cũng đưa ra suy luận, thất tình thì đã sao, hứ!

“Thất tình thì đã sao, có gì không tốt đâu”, anh nói.

Có gì không tốt đâu, anh cứ thất tình mà xem.

“Hay là, chúng ta yêu nhau đi.”

Tôi dừng bước, xoay đầu, kinh hoàng nhận ra vẻ mặt tự nhiên thoáng chốc hiện lên trên mặt anh.

Tình huống này là thế nào? Tôi đang được tỏ tình ư? Thượng Đế ơi, đây chính là màn tỏ tình trong truyền thuyết sao?!

Tôi có tài đức gì cơ chứ? Tôi, Ân Khả, một cô gái già ế chồng vừa thất tình, lại được nghe lời tỏ tình từ một anh chàng đẹp trai, trẻ hơn mình một tuổi, da mặt trắng hơn mình, thân hình quyến rũ hơn mình, chức vụ cao hơn mình, ở cơ quan tài giỏi hơn mình, ra ngoài lịch lãm hơn mình ư? Mẹ chắc sẽ gõ đầu tôi, nói: “Ân Khả, con có tài có đức gì cơ chứ?!”

Gió vẫn thổi qua lạnh lẽo, tôi và Lỗ Ngụy mặt đối mặt đứng giữa vỉa hè, nhà nào gần đấy đang đốt pháo đây, xa xa pháo hoa trên trời chưa tan hẳn. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn thẳng vào mắt tôi.

Pháo dây ngừng đốt, pháo hoa tan hẳn, đường phố đột nhiên yên tĩnh lạ thường. Chính khoảnh khắc ấy, tôi hỏi: “Anh không muốn yêu, mà muốn kết hôn luôn phải không?”

Lâm Tương là thế, không muốn yêu, chỉ muốn kết hôn, anh ta nói một mỗi vì yêu rồi. Tôi không tin, dựa vào khả năng của mình mà có thể mê hoặc nổi người đàn ông như Lỗ Ngụy sao? Đến Lâm Tương tôi còn không mê hoặc nổi nữa là, Lỗ Ngụy dựa vào cái gì lại muốn xây dựng mối quan hệ yêu đương với tôi? Vì thế, tôi cho rằng thật ra Lỗ Ngụy cũng giống Lâm Tương, muốn tìm một cô gái khiến mình an tâm, phù hợp để kết hôn, chứ chẳng muốn mất thời gian yêu đương qua lại, hao tâm tổn sức.

Có lẽ đàn ông đều như vậy. Tìm ai cũng như nhau cả thôi, nếu đó không phải người anh ta yêu nhất.

Tại sao đàn ông lại như thế? Họ cho rằng tôi thích hợp để kết hôn, cảm thấy yêu đương một mỗi rồi, tôi là lựa chọn thích hợp để cưới về ư?

Anh không trả lời, chỉ mỉm cười, so vai, rồi quay lưng chậm rãi bước về phía trước.

Chúng tôi đi bộ nửa vòng thành phố mới về đến cửa nhà tôi. Suốt chặng đường, chúng tôi không mở miệng nói với nhau câu nào. Tôi chỉ biết suy đoán tâm tư của anh, nhưng không sao nắm bắt được.

Đến trước cửa nhà tôi, tôi nói: “Về đến nhà tôi rồi.”

Anh lấy trong túi áo ra chiếc bút máy, kéo tay tôi, khẽ viết một dãy số lên đó.

“Số di động của anh.”

Tôi cứ ngỡ cảnh tượng này chỉ xuất hiện trong phim, không ngờ hôm nay lại có người viết lên lòng bàn tay mình. Anh cầm tay và cúi đầu đứng sát tôi, nắn nót viết từng số lên tay tôi. Lúc ngời bút chạy trên tay, tôi chợt cảm thấy có cái gì đó đang chậm rãi khắc sâu vào tâm khảm. Không chỉ cảm thấy buồn buồn nơi lòng bàn tay, mà cả trái tim tôi nữa.

Tôi cứ chết lặng nhìn anh quay người rời đi, mười mét, hai mươi mét, ba mươi mét, cho đến khi đèn đường phía xa không còn chiếu rõ bóng anh nữa. Tôi siết chặt bàn tay vốn đã lạnh toát bởi chìa ra giữa không trung. Tôi bất giác nhét bàn tay có số di động của anh vào túi áo, đột nhiên kêu lên chán nản: “Hóa đơn giặt là của anh...”

Vẫn còn trong túi áo tôi.

Thật ra, lúc anh nói “Chúng ta yêu nhau đi”, chẳng phải tôi không thấy vui. Dù trong lòng có chút vui mừng, nhưng tôi không dám ôm hy vọng gì với anh cả. Đúng như câu nói, một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, trừ việc không nắm bắt được tâm tư của Lỗ Ngụy, anh cũng giống Lâm Tương, khiến tôi vui mừng quá nhanh. Minh Lâm Tương đã quá đủ rồi, tôi không cần phải gánh chịu hai nỗi đau giống nhau trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Vì thế, sau một đêm vui thầm trong lòng, dường như tôi đã quên sạch chuyện này. Tôi cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều, phần lớn thời gian đều dành cho chuyện mới ập đến, ấy là điều động công tác.

Ngoài ra có một chuyện đáng nhắc đến là, đêm đó, lúc chui vào chăn, tôi chợt nghĩ đến số di động mà Lỗ Ngụy viết trên tay mình, nhưng mở lòng bàn tay ra xem, thì ra tôi đã rửa sạch tay từ lúc nào không hay! Đầu cũng chính là nguyên nhân khiến tôi có thể quên chuyện Lỗ Ngụy sang một bên.

5. Chương 5: Lăn Gặp Gỡ Tiếp Theo

Ra Tết đi làm, tôi được điều đến làm việc ở Tòa án nhân dân cấp huyện. Dù bị điều về đơn vị nhỏ hơn, nhưng theo ý đồ của lãnh đạo, đây là một kiểu bồi dưỡng người tài, bởi bất kể muốn thăng chức hay có cơ hội tốt hơn nữa, đều cần có kinh nghiệm công tác ở cấp cơ sở. Làm việc ở Tòa án nhân dân cấp huyện không mệt lắm, song vì mới đến nên tôi phải tiếp nhận nhiều việc, công việc đôi khi lật vật tủa mủn. Tiếp nhận công việc xong trở về nhà, trong lúc đang mua đồ, tôi chợt nhớ ra còn chưa trả Lỗ Ngụy cái áo vest, hơn nữa còn chưa chắc đề nghị hôm đó của anh là thật hay giả, nhân cơ hội này, nói không chừng sẽ có sự mở đầu khiến người ta vui sướng. Tâm tư xoay quanh hai vấn đề đó, tôi cầm chiếc áo đến thẳng nhà anh.

Song lần này tôi không gặp Lỗ Ngụy, vì anh không có nhà. Lúc đưa áo cho mẹ Lỗ Ngụy, tôi muốn hỏi xin số di động của anh, nhưng vừa mở miệng thì lời nói tắc nghẹn trong cổ họng, không dám thốt ra. Dường như, ánh mắt của mẹ anh dành cho tôi có chút ẩn ý, tôi bản tính ưa trốn tránh, sợ nhất người ta nhìn mình với ánh mắt đầy ẩn ý, hoặc dò xét tâm tư tôi. Lòng thấy phiền phức, tôi không muốn hành động nữa.

Trên đường về nhà tôi cứ nghĩ, có lẽ mình và Lỗ Ngụy không có duyên phận. Rất nhiều chuyện đều như thế, rõ ràng có khả năng tiếp tục phát triển, nhưng vì thiếu hụt thiên thời địa lợi nhân hòa nên đành đứt đoạn.

Thường thì nửa tháng tôi về nhà một lần, về nhà để giặt giũ đồng quần áo tích trữ cả nửa tháng trời, cũng để bổ sung thêm lương thực. Làm việc ở Tòa án nhân dân cấp huyện thực ra rất thích, không phải suốt ngày nghe mẹ ca cẩm chuyện lấy chồng, cũng không vô cớ nghĩ về con người xấu xa Lâm Tương. Vì thế dù điều kiện gian khổ một chút, nhưng vô cùng thoải mái tự do, vô lo vô nghĩ.

Ra Tết Âm Dị cũng về trường. Gặp nó trên mạng, tôi hỏi nó và Con cừu non thế nào rồi, nó làm bộ làm tịch nói: “Chị, em cho chị đó”.

Tôi lập tức gửi cho nó icon “đá vắng nó đi”.

Âm Dị ầm ục đầy bụng, nói: “Chị không biết chứ? Em có chỗ nào không tốt? Trẻ trung xinh đẹp có học thức, thành tích tốt, hát hay nhảy giỏi, thể thao xuất sắc, cơ thể khỏe mạnh, rớt cuộc ông ta chê em ở điểm nào?”

Tôi: “Đúng thế, ông ta sắp bước vào tuổi trung niên rồi, còn dám chê em.”

Ân Dĩ: “Đúng đó, sau lần xem mắt, ông ta không chịu liên lạc với em, em còn phải chủ động gửi tin nhắn cho ông ta nữa”.

Tôi: “Em viết cái gì?”

Ân Dĩ: “Không phải ông ta yêu cầu đối phương là trinh nữ sao, em cũng thế, yêu cầu đối phương phải là trai tân”.

Tôi: ...

Nói thật thì, Ân Dĩ vô cùng mau lẹ dũng mãnh!

Chúng tôi về làng trong tiết xuân, hai bên bờ rừng ngập đầy hoa đỗ quyên. Đồng nghiệp của tôi đạp mạnh chân phanh, chiếc xe đổ xích lại. Chúng tôi hào hứng reo hò chui vào cánh rừng ẩm ướt. Tôi ngắt hoa, đồng nghiệp hái nấm, hái măng tre. Đang loay hoay ôm đồng nụ hoa to kèn, tôi bất chợt hét lên thất thanh.

Không phải tôi nhìn thấy rắn, mà thấy một cây nấm rất to. Tôi chưa bao giờ gặp cây nấm nào to đến thế! Nó mọc ngay dưới gốc cây dầu sỡ, có đường kính to bằng chậu rửa mặt nhỏ, khiến tôi không thể không hét lên.

Cô bạn đồng nghiệp nghe thấy vội ồa đến, cũng “wow” lên một tiếng. Chúng tôi bắt đầu nghiên cứu cây nấm to khủng khiếp này.

Đồng nghiệp: “Cậu bảo nó có độc không?”

Tôi: “Có lẽ không, nhìn nó xấu thế này cơ mà, người ta bảo những thứ đẹp đẽ mới có độc”.

Đồng nghiệp: “Nó có phải nấm hương không nhỉ? Màu vàng này.”

Tôi: “Có lẽ không, nấm hương nhỏ lắm”.

Đồng nghiệp: “Nhưng mình chưa bao giờ nhìn thấy cây nấm nào to thế này, dày thật đấy”.

Tôi đột nhiên hứng khởi, nói: “Cậu bảo liệu có phải nấm linh chi không?”

Đồng nghiệp: “Nhưng linh chi vừa khô vừa dẹt cơ mà”.

Tôi thở dài: “Ừ nhỉ”.

Cô bạn đồng nghiệp bất chợt mặt mày hồ hởi, giơ ngón tay cái lên: “Có thể lắm, phơi khô đi thì đúng là linh chi rồi”.

Thế là, tôi nhanh chóng vút luôn đồng hoa rúm ró trong tay, vút cả đồng nấm nhỏ, măng tre mà cô bạn đồng nghiệp cực nhọc lắm mới hái được đi. Chúng tôi cẩn thận đào cây nấm to kia lên, cẩn thận cầm về xe.

Chánh án vốn là người vô cùng cẩn thận tỉ mỉ. Phái chúng tôi đưa công văn về làng, mà mãi không thấy chúng tôi quay lại, nên vừa nhìn thấy chúng tôi, ông lập tức nổi trận lôi đình, nhưng nhìn thấy cây nấm to tướng chính chệ trên tay tôi, lông mày ông cũng giãn ra.

“Tôi bảo sao các cô đưa cái công văn xuống dưới đó mà lâu thế! Thì ra là trốn đi chơi, đi chơi thì cũng bỏ qua, lại còn đem về cây nấm cứt trâu thế này, không ăn được, lại xấu xí, lát nữa vút ngay đi. Các cô còn nâng niu như thế bảo bối, có nào không hả...”

Nấm cứt trâu?!

Tôi quay sang nhìn đồng nghiệp, cô ấy nói: “Cậu bảo linh chi cơ mà.”

Tôi: “Chẳng phải cậu bảo phơi khô nó sẽ là linh chi còn gì?”

Hứ!

Tôi và đồng nghiệp vút toẹt cây nấm cứt trâu được nâng niu cả nửa ngày xuống đất, nó tức khắc nhàu nát vỡ vụn. Có lúc cứ ngỡ mình nhặt được bảo bối, nào ngờ chỉ là một đồng phân trâu.

Vì chuyện này mà chúng tôi bị đồng nghiệp trêu chọc cả buổi. Về sau, mỗi lần xuống làng quê, họ lại nói với chúng tôi: “Nào, đi hái nấm linh chi!”

Có thể nói, suy nghĩ ngây thơ thật ra cũng là một loại tội, tôi nghĩ mình phải thâm trầm hơn nữa.

Có điều, cuộc sống ở đây rất nhàn nhã, mỗi ngày trêu đùa với đồng nghiệp, cãi qua cãi lại mấy câu đã hết ngày. Lúc yên tĩnh có thể chuyên tâm học hành, khi buồn chán có thể lướt mạng, có lần về nông thôn bị chó đuổi, lúc buồn miệng thì chui vào ruộng nhà người ta lấy trộm một hai bắp ngô. Sáng sớm được nghe tiếng chim hót, buổi tối có thể chiêm ngưỡng trời sao lấp lánh muôn vàn rực rỡ, chân trần xỏ dép lê, tay phe phẩy cây quạt mỏng. Tự thân vận động cũng đủ ăn no mặc ấm, một người không ăn cả nhà nhịn đói. Có lúc tôi cảm thấy điều kiện khổ một chút, con người sẽ thành ra nhà quê một chút, tiền tiêu ít một chút, trai đẹp vắng bóng nhiều hơn. Thế cũng tốt.

Tháng Năm, tôi về nhà một chuyến, bởi mẹ bắt về ép hôn. Màn kịch của em tôi và Con cừ non đã chấm hết. Lúc đầu con nhỏ Ân Dĩ chê người ta, sau người ta cũng chẳng hỏi han gì nó, nó cảm thấy không cam lòng, thời gian cứ kéo dài mãi, đến giờ hai người không liên lạc nữa. Vì thế, mẹ lại quay sang ép tôi, một ngày thở dài ba tiếng, cần nhân sao tôi vẫn chưa chịu lấy chồng.

Đang trên đường về đơn vị, tôi nhận được điện thoại của lãnh đạo báo hôm nay không cần về nữa, ở lại thành phố học tập xong đã. Thế là tôi lại lóc cóc chạy về Tòa án thành phố, chờ đến trường Đảng của thành phố cùng một số lãnh đạo và đồng nghiệp khác.

Sâm sẩm tối, các đồng nghiệp của tôi mới hoàn tất công việc. Lúc xuất phát, mưa bắt đầu bay lất phất. Mặt đường hơi trơn, người đồng nghiệp tên Tiểu Bạch, phụ trách lái xe cho Viện trưởng nhất mực đòi lái chiếc Mitsubishi của Tòa Hình sự, phấn khích suốt chặng đường, nói: “Tuyệt quá, tầm nhìn thoáng đãng, ghế ngồi cao, phanh xe...”

Phanh xe...không nhạy lắm. Anh ta còn chưa dứt lời, xe chúng tôi đã tông thẳng vào chiếc xe tải trên sườn dốc. Vì người đông, nên tôi ngồi chung với một vị lãnh đạo trên ghế lái phụ. Đầu tôi đập vào kính chắn gió phía trước, lúc ngẩng lên, thấy tấm kính đã nứt toác như mạng nhện, vừa mừng vì mình chưa bị văng ra ngoài, vừa đau đớn chửi thề trong bụng.

May mà không ai làm sao, có điều Tòa Hình sự chắc sẽ đau đầu đây, nắp xe Mitsubishi bị cong lên. Tiểu Bạch gọi điện báo người của Tòa đem xe khác đến đổi. Chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình, lúc đến nơi, trời đã tối mịt. Sau khi lãnh đạo đoàn chúng tôi gọi điện cho người phụ trách của ban tổ chức, chúng tôi báo cáo nhận tài liệu xong, ban tổ chức sắp xếp chỗ ở cho chúng tôi. Về đến phòng, chúng tôi ai cũng mệt mỏi mắt nhử lại. Tôi quả thật không còn sức đâu mà liếc qua lịch trình công việc được xếp sẵn, nơi ăn chốn ở và chỗ ngồi bố trí thế nào cũng chẳng buồn quan tâm. Tôi đi tắm qua loa rồi lăn ra giường ngủ như chết.

Hôm sau tỉnh dậy, toàn thân đau nhức ê ẩm, các đồng nghiệp khác cũng nhăn nhó mặt mày, cả đám lê bước vào căng tin.

Buổi sáng xem tài liệu mới biết, lần tập huấn này dành cho lực lượng công an nông cốt tân tiến và các vị tân lãnh đạo toàn thành phố, cũng tức là, tham gia cuộc tập huấn lần này ngoài các vị tân lãnh đạo đang lên như điều gặp gió, còn có đội quân biên chế tân tiến sinh lực dồi dào, đưa tầm mắt ra xa, đâu đâu cũng thấy thanh niên tài kiệt, nam thanh nữ tú.

Thật tuyệt, tôi khê cử động vai, co giãn tấm lưng nhức nhối của mình. Dù rất đau, nhưng tâm trạng tôi lại tốt hơn rất nhiều. Thấy tôi cứ luôn mồm ca cẩm cô nào đẹp, cô nào có tố chất, cô nào thân thể cao ráo thon thả, người đồng nghiệp đứng cạnh bĩu môi, liếc xéo tôi một cái: “Chắc cậu không biết tự ti viết thế nào đâu nhỉ?”

Tôi bắt giắc sờ mặt mình, nếu biết trước ở đây lắm trai đẹp đến thế, tôi đã mang hết bộ trang điểm theo rồi. Mấy bộ quần áo mới mua tuần trước cũng không đem theo! Đáng hận nhất là, sáng sớm tôi chỉ té nước máy lên mặt rồi thôi, đến cả sữa rửa mặt cũng không dùng. Nhìn mà xem, đám “tiểu yêu tinh” kia, cô nào cô nấy chải chuốt kỹ càng, xinh đẹp như hoa, chắc chắn họ có sự chuẩn bị từ trước. Nhìn họ hoàn toàn chẳng giống đi tập huấn, mà đến dự đồ đàn ông thì có!

Thất sách, thất sách rồi!

Dù đang bực mình chuyện mẹ suốt ngày giục lấy chồng, nhưng không có nghĩa bản thân tôi không thêm khát lấy chồng. Tôi hận lắm, hận bản thân luôn thất sách, đứng chỗ nào là chỗ đó quê một cục, sầm sì một mẩu. Còn các anh chàng tài tử xuất sắc này, ai cũng hiên ngang lẫm liệt, mắt đều để trên đỉnh đầu, không nhìn ra bản chất ngọc ngà bên trong đang bị phủ lớp vỏ tiêu tụy bên ngoài của bốn cô nương đây. Nhưng dù đám trời đánh chẳng lương tâm có mắt không trông kia không nhìn mình lấy một cái, tôi vẫn thích bọn họ. Hu hu, anh này đẹp trai hơn anh kia, anh sau ưng hơn anh trước, người không mặc đồng phục thì sành điệu phong độ, người mặc đồng phục thì lại tuấn tú oai phong. Đám công an đẹp trai, đám công an kiêu ngạo, đám người trong Tòa án nghiêm nghị, đám Tư pháp ngoan ngoãn, dường như tất cả thanh niên tài kiệt tinh anh tại các cơ quan chấp pháp thành phố đang tập trung tại đây! Hu hu, sao đám con gái kia thân mặc đồng phục mà lại chửi chuốt ông ọ, không biết yêu nước, yêu đảng, yêu chính phủ như thế?

Lần theo số hiệu trên thẻ công tác, tôi tìm ra số bàn ăn của mình. Nhân lúc đảo mắt tìm bàn, tôi tiện thể liếc hết những chàng trai khôi ngô trong phòng. Cuối cùng cũng tìm thấy bàn mình, ánh mắt tôi vẫn lưu luyến không rời mấy anh chàng còn chưa kịp nhận ra tình hình, cho đến khi bị đồng nghiệp kéo mạnh một cái, tôi mới phát hiện người trong bàn đang đổ dồn con mắt vào mình, nhìn tôi làm gì thế?

Tôi quay sang nhìn đồng nghiệp, cô ấy nháy mắt, bảo: “Người ta chào cậu kìa”.

“Ai?”

Tôi đảo mắt một vòng, rồi nhìn trực diện.

Lỗ Ngụy!

Nhất thời, chỉ nhất thời thôi, tim tôi loạn nhịp.

Sự xuất hiện của anh làm tôi tay chân luống cuống, tâm trí rối bời, cố nặn ra nụ cười, nói: “Là anh à?”

Không ngờ lại là anh, bữa cơm đó ra sao tôi hoàn toàn không nhớ nữa, những anh chàng tuấn tú phong độ trong đại sảnh tôi cũng quên luôn, sau này tôi chỉ nhớ trong lòng khi ấy cứ lăm lăm mãi một câu: “Sao lại là anh chứ?”

Ăn qua loa xong bữa sáng, tôi ăn như một cỗ máy. Rồi khỏi căng tin, chúng tôi đi tìm phòng học.

Phòng học được bố trí trong hội trường của trường Đảng. Mất khá nhiều thời gian chúng tôi mới tìm thấy chỗ của mình. Chỗ ngồi của chúng tôi ở phía sau, các đơn vị của khu chúng tôi đều ngồi một hàng, xếp lần lượt từ Ủy ban Chính trị pháp luật, Viện kiểm sát, Tòa án, Cục Công an, Sở Tư pháp, sau đó lại dựa vào chức vụ cao thấp của từng người để xếp chỗ. Tôi là nhân viên cấp thấp nhất, thời gian công tác ngắn nhất, trẻ nhất trong đơn vị, ngồi cạnh tôi chính là vị lão đại cầm đầu Cục Công an. Tôi liếc một cái, anh ta họ Lý, khoảng hơn ba mươi, mặt mày nghiêm nghị, thân hình cao lớn, nhưng bụng cũng to, thoắt nhìn cũng biết anh ta là tân lãnh đạo. Liếc sang bên cạnh, ghế thứ hai chưa có ai ngồi, nhưng trên bàn có mảnh giấy in rõ hai chữ “Lỗ Ngụy” vuông vức gọn gàng.

Anh cũng là tân lãnh đạo cơ à? Sao tôi mới là tân nhân viên mà anh đã lên tân lãnh đạo rồi? Anh kém tôi một tuổi cơ mà.

Thôi, không so đo với người khác, trước giờ tôi luôn giữ tâm thanh tịnh, không tranh chấp làm gì. Tôi nhanh chóng ngồi phịch xuống ghế da, không khí bị nén bỗng thoát ra ngoài “phì” một tiếng, âm thanh không to cũng chẳng nhỏ.

Công an Lý ngồi bên lập tức nghiêng đầu nhìn tôi, lại còn bịt mũi, tôi cười trêu chọc: “Không phải xì hơi đâu”.

Lỗ Ngụy bước tới, len vào từ đầu bên kia, tôi cố tình lờ anh, chăm chú nghiên cứu tài liệu học tập trong tay. Nhưng bực một nỗi dù không nhìn anh, tôi vẫn cảm nhận rõ ràng nhất cử nhất động của anh, ghế ngồi gần nhau quá!

Trên bục giảng xa xa, hiệu trưởng trường Đảng đang đọc bài phát biểu khai mạc đợt tập huấn. Chẳng bao lâu, Đội trưởng Lý ngồi bên bắt đầu gấp dài thườn thượt. Tôi quay đầu nhìn anh ta, nhân tiện liếc nhanh Lỗ Ngụy một cái. Lỗ Ngụy một tay chống cằm, cúi mặt nhìn chăm chăm vào tài liệu trên tay, chẳng biết anh đang nghiêm túc nghe bài phát biểu lăm râm không dứt trên kia hay đang ngủ gật nữa.

Hết nhìn lên bức, lại nhìn tài liệu, rồi nhìn Đội trưởng Lý, cuối cùng nhìn Lỗ Ngụy, cứ thế tôi lặp đi lặp lại liên hồi, cho đến khi Đội trưởng Lý ngẩng đầu nghiêm túc nhìn mình nói.

“Cô bé này, nghiêm túc nghe báo cáo đi!”, vừa nói anh ta vừa ngáp thêm cái nữa.

Tôi cười cười, cúi đầu nhìn tài liệu, không nhin được lại nghiêng về bên đó.

Đang lúc mơ màng sắp chìm vào giấc ngủ, đột nhiên vai phải tôi bị người ta vỗ nhẹ một cái. Quay đầu sang, Đội trưởng Lý mỉm cười nhìn tôi khó hiểu.

Tôi nhìn anh ta ba giây vẫn chưa kịp định thần, chờ hành động tiếp theo của anh ta.

Anh ta liền quay đầu đi, làm như chưa có gì xảy ra hết.

Kỳ quái, muốn tôi nghiêm túc nghe báo cáo chứ gì?

Tôi ngồi thẳng dậy, ngáp khê một cái, trên bức đã đổi người phát biểu rồi. Mắt tôi hơi nheo lại, ồ, chánh án Tòa án trung ương, lãnh đạo cấp cao của chúng tôi. Tôi vội vàng ngồi thẳng hơn, phải nể mặt chánh án chứ.

Cúi đầu nhìn tài liệu, tôi bất ngờ nhìn thấy trên bàn có mảnh giấy be bé hình vuông.

Thuyền giấy trong lớp là chuyện lâu lắm rồi. Tờ giấy be bé này đã từng tung hoành khắp lớp học, bay đủ mọi hướng, rơi vào chỗ nào đem ngạc nhiên đến cho chỗ đó. Lúc này, tôi cảm thấy xao xuyến thân thiết gấp bội, trong hội trường toàn nhân vật tinh anh, ai cũng có mấy móc kỹ thuật tiên tiến, không ngờ lại xuất hiện kỷ niệm ấm lòng này, hơn nữa còn đặt trên bàn của tôi, thật sự rất cảm động, rất hạnh phúc, không thể diễn tả thành lời.

Tôi run rẩy mở tờ giấy, ghen tỵ đi, có người truyền giấy cho tôi nè! Tờ giấy là của tôi, của tôi.

“Bốp!”

Tôi ôm cánh tay bị đập đến đau điếng, quay đầu nhìn, dám hận nhưng chẳng dám nói.

Ánh mắt trách cứ, tôi nói: “Lãnh đạo, sao anh đánh tôi?”

Đội trưởng Lý phồng mồm trợn mắt, hắt hàm về phía tờ giấy trên tay tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, thôi rồi, mặt sau tờ giấy có viết dòng chữ: Bí thư Trịnh Kinh Vỹ.

Gấp lại như cũ rồi truyền về bên trái, tôi ầm ục xoa xoa cánh tay bị đánh, suýt chút nữa thì đọc được trao đổi bí mật của lãnh đạo rồi, khủng khiếp quá, khủng khiếp quá, mất tiền đồ như chơi!

Liếc về bên phải, Lỗ Ngụy đang cười rung vai.

Tôi tiếp tục cúi đầu nhìn tài liệu, chỉ một lát, bên trái lại ném sang một tờ giấy, tôi tức khắc vút sang bên phải, bên phải ném giấy qua, tôi liền vút sang bên trái. Ban đầu chỉ là màn giao lưu của Đội trưởng Lý và Bí thư Trịnh, không biết từ lúc nào, trên giấy đã viết thêm Viện trưởng Phùng, Chủ nhiệm Lý, Vụ trưởng Tiêu, có cả Lỗ Ngụy nữa. Vị trí của tôi nghiêm nhiên trở thành đầu mối giao thông thuận lợi để truyền giấy, ngang dọc giao cắt, lạng lẽ trao đổi, không chút ồn ào.

Mỗi khi tờ giấy của Lỗ Ngụy đến, tôi lại cố ý nhìn thật kỹ, nhận ra nét chữ trên đó rất thanh mảnh, nhất định là con gái viết. Liếc về bên trái, là ai đây? Cô ả cao ráo của Viện kiểm sát? Hay cô em trầm tính của Ủy ban Chính trị pháp luật?

Bận bịu truyền giấy, tôi tựa như con ong nhỏ ngồi trong bụi cỏ thơm, truyền qua truyền lại.

Cho đến tận trưa tan buổi học, tôi không nhớ được có bao nhiêu tờ giấy đã qua tay mình nữa. Lỗ Ngụy chỉ có một tờ, tôi không biết ai đã gửi cho anh, Lỗ Ngụy cũng chẳng hỏi đáp, cuốn sổ ghi chép của các vị lãnh đạo thì bị xé tan tành thảm thương. Tôi chậm rãi bước ra khỏi hội trường, chậm rãi vươn vai một cái, toàn thân vô cùng đau nhức. Nghe nói đây là triệu chứng sau khi đâm xe, phải mất vài ngày mới khỏi được.

Không biết từ đâu mà các vị lãnh đạo trong thành phố hay tin chúng tôi xảy ra sự cố trên đường tới đây. Buổi trưa lúc chúng tôi đang cầm đầu ăn cơm, vài vị lãnh đạo đích thân đến bàn chúng tôi, hỏi han một

hồi. Lãnh đạo của chúng tôi lập tức cảm kích, nhìn trên bàn không có rượu, đành rót hai cốc trà, kính các vị lãnh đạo kia một cốc. Tôi đứng một bên, mặt cười bụng rửa thầm. Một quá!

Khi mấy vị lãnh đạo đi khỏi, Bí thư Trịnh của Ủy ban Chính trị pháp luật quan tâm hỏi bọn tôi có ai bị thương không, có cần đi chụp CT không. Lãnh đạo của tôi nói không việc gì, rồi quay sang liếc tôi một cái, nói: “Ân Khả, hay cháu cứ đi kiểm tra xem sao, kính chắn gió bị cháu đập nát như tương, cái đầu này chắc chưa hỏng hóc gì chứ hả?”

Tôi cảm thấy toàn thể người trong bàn ăn đều đang hướng ánh nhìn về phía mình, kinh ngạc có, không tin có, hiếu kỳ cũng có. Dù sao thì tôi đã đập vỡ kính chắn gió cơ mà, nghe nói thứ đó chẳng dễ vỡ đâu. Ánh mắt của Lỗ Ngụy có ý gì, tôi không dám chắc, chỉ biết anh cứ nhìn tôi chăm chú.

“Ha ha, không sao, cháu vốn khỏe mạnh mà, đầu óc cũng nhanh nhẹn lắm. Mọi người không tin thì cháu ra một câu đố hóc búa để mọi người đoán nhé. Chắc chắn không ai trả lời đúng đâu.” Tôi cười toát mồ hôi, trước giờ tôi không quen bị nhiều người nhìn chăm chăm như thế này. Nhiều người nhìn, tôi sẽ căng thẳng, một khi căng thẳng thì sẽ nói nhiều, một khi nói nhiều thì chẳng biết mình đang nói cái gì nữa.

Vốn định chứng minh não mình vẫn hoạt động bình thường, muốn mọi người ra câu đố để mình đoán, nhưng vừa dứt lời, tôi phát hiện mình nói sai. Ánh mắt của họ càng thêm ngờ vực, tôi chỉ còn cách đâm lao phải theo lao, bèn nghĩ ra một câu đố oái oăm.

“Mẹ của Tiểu Minh sinh ra ba người con trai, con cả tên Đại Mao, con thứ tên Nhị Mao, hỏi Tiểu Minh tên là gì?”

“Phụt!”, Lỗ Ngụy chọt phì cơm ra ngoài.

Sau đó, những người khác hoặc là khở sở nhin cười, hoặc là ngơ ngác nhìn người khác. Bi thảm nhất tôi lại là người phản ứng chậm chạp nhất bởi tôi đang mải suy nghĩ, câu đố này có gì buồn cười nhỉ, hay dễ quá chăng? Hay tần suất đáp án quá cao? Tôi nghĩ cả nửa ngày vẫn không hiểu chỗ nào buồn cười. Tôi đâm mặt ngơ ngẩn nhìn đám người bên cạnh đang cười lăn cười lộn.

Lãnh đạo cười ra nước mắt, vỗ vai tôi: “Chiều đi kiểm tra nhé”.

Nói thì nói vậy, nhưng buổi chiều tôi vẫn tiếp tục ngồi đúng vị trí, vào vai con ong nhỏ chăm chỉ. Cú va đập quả không nhẹ, đỉnh đầu bị sưng lên một cục, có điều nó đã được tóc che khuất, không ai nhìn thấy cả. Lúc xoa tay vào, tôi cảm thấy khá đau. Tôi bị thương toàn những nơi người khác không nhìn thấy được, bên bắp đùi trái cũng bị tím ngắt một khoảng, chỉ là trong thời gian tập huấn, tôi không muốn lộ liễu thu hút sự chú ý của người khác, định bụng giấu nhem mọi thứ.

Bởi hội trường có lắp đặt hệ thống quay nhiều tín hiệu thông tin nên di động không thể gọi hoặc gửi tin nhắn được. Sau khi phương thức truyền giấy để liên lạc xuất hiện vào buổi sáng, số lượng giấy được truyền vào buổi chiều chỉ tăng chứ không có giảm. Theo phản xạ, tôi cứ ném giấy từ phải sang trái, rồi từ trái sang phải. Tôi cũng chẳng còn hứng thú gì với tên người nhận nữa. Đột nhiên tờ giấy tôi vứt sang bên trái bị vút trở lại, tôi cầm lên xem, bên trên viết hai chữ: Ân Khả.

Mắt tôi lóe sáng, wow! Là của tôi, của tôi!

Vô cùng phấn chấn, tôi mở ra.

“Nếu cảm thấy khó chịu, buồn nôn, hoặc chóng mặt, nhất định phải nói ra!”

Ai viết đây? Ai viết cho tôi đây?

Thật cảm động, vị lãnh đạo nào lại quan tâm tôi như thế?! Nhìn sang bên phải, Đội trưởng Lý lơ dờ liếc tôi một cái, bỏ qua anh ta, Lỗ Ngụy vẫn đang cúi đầu, dù trong lòng có chút rung động, nhưng khi phóng ánh mắt ra sau lưng anh, một vị lãnh đạo Sở Tư pháp gặp ánh mắt tôi, liền hiền lành hòa nhã mỉm cười với tôi.

Hóa ra là người của Sở Tư pháp! Đột nhiên tôi hiểu ra một chút, Sở Tư pháp và Tòa án có quan hệ gần bó nhất mà, hơn nữa lãnh đạo của Sở Tư pháp trước nay luôn khiêm nhường trầm lặng, chu đáo và tinh tế. Đối với một tay non nớt, một cán bộ quèn, không địa vị, không gia thế, không dung mạo như tôi, ông vẫn tận tình quan tâm.

Tôi cắt tờ giấy vào sổ ghi chép.

Lòng thầm nghĩ, lãnh đạo người ta quan tâm mình như thế, mình cũng nên biết điều hồi đáp mới phải, tôi liền xé nửa trang giấy trong cuốn sổ ghi chép, nhanh chóng viết hai chữ “Cảm ơn” thật to, cẩn thận gấp lại, viết tên lãnh đạo lên trên, rồi ném về bên phải.

Đến bữa tối, phát hiện người tới ăn trong căng tin giảm một nửa, tôi đang băn khoăn, thì thấy lãnh đạo nhận điện thoại xong, vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi “Rút!”. Được lắm, lãnh đạo phải đi dự tiệc, bảo chúng tôi cùng đi, tiện thể uống rượu đỡ ông ấy. Tôi sờ trán, nhẩm nhó nói: “Tha cho cháu lần này đi, cháu bị đau đầu.”

Tôi chắc chắn là một thanh niên không có tiền đồ rộng mở, mới uống có hai cốc rượu đã say. Lãnh đạo cũng hiểu, liền bỏ mình tôi lại, rồi lúi cả đám bước ra khỏi căng tin.

Kết quả là, bàn ăn lúc này chỉ còn hai, ba người, cái tên Lỗ Ngụy không thấy đến, hừ!

Một bàn đầy ắp thức ăn, rõ ràng muốn làm tôi bội thực, muốn tôi hạnh phúc mà chết!

Ăn xong, tôi về phòng tắm rửa bôi thuốc. Bật tivi kênh Hồ Nam, xem chương trình “Càng đùa càng vui”. Sau một hồi cười nắc nẻ muốn vỡ bụng, tôi chợt nhớ ra nên nhắn tin cho mẹ. Nói thật thì, lúc xảy ra sự cố, tôi rất nhớ mẹ. Tin nhắn vừa gửi đi, tôi nói mình lại về thành phố tham gia cuộc họp, không nhắc gì đến chuyện đâm xe. Dường như mẹ với tôi không có thần giao cách cảm lắm thì phải, mãi chẳng thấy mẹ hồi âm. Vì thế tôi quyết định viết một tin khác, chỉ với bảy chữ khiến người khác phải rùng mình: Con gặp tai nạn giao thông rồi! Ngoài người thân, tôi còn gửi cho tất cả bạn bè. Tôi bỗng thấy chẳng có gì hay ho cả. Mặc dù ai cũng quan tâm hỏi han xem có bị thương không, có nghiêm trọng không, nhưng tôi cứ thấy đây chỉ là sự quan tâm cho có, hoàn toàn vô vị.

Lần đầu tiên, tôi cảm thấy trống rỗng. Trước đây, tôi luôn tìm cách để tinh thần phấn chấn, cơ thể khỏe mạnh, vô lo vô nghĩ. Ai cũng bảo tôi là người lạc quan bẩm sinh, xung quanh bao bọc hào quang, nhưng họ không biết, tôi cũng có lúc bị thương, cũng cảm thấy đau đớn lắm.

Chán chết được, chương trình buồn cười như thế, sau khi cười xong lại khiến tôi mệt mỏi bị thương. Vui đầu trong gối trắng tinh, tôi nghĩ, tôi thiếu sự quan tâm từ một người mà mình để ý, vì thế bị thương mới bủa vây không gian, đè lên vai tôi, người khác không nhìn thấy, tôi cũng chẳng muốn họ chia sẻ gánh nặng của mình...

Đang mơ màng ngủ, tôi bỗng bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa. Tôi dụi mắt chạy ra mở cửa, bên ngoài là một mỹ nữ của đội công an. Cô ta cùng chung phòng với tôi, cô ta chính là “tiểu yêu tinh”. Tôi khẽ liếc đồng hồ, cô nàng yêu tinh này chơi đến tận mười hai giờ. Tôi ngáp dài một cái, cô nàng ngượng nghịu cười cười, rồi quay sang ném cho ai đó nụ cười lẳng lơ. Tôi tò mò, cố căng đôi mắt nặng trĩu, nhìn về phía hành lang, thấy một bóng người cao lớn chuẩn bị bước vào phòng. Đưa tay vỗ miệng mấy cái, lại ngáp dài, tôi quay người bước về phòng mình.

Mắt nhắm chặt, nghe thấy mỹ nữ yêu tinh đang xả nước tắm táp, tâm trạng rất tốt, ngân nga một điệu nhạc, tôi chui đầu vào gối, lòng bất giác thấy bị thương.

Hôm sau, trước khi vào giờ học, ban tổ chức tiến hành phê bình trong một tiếng đồng hồ, trước tiên phê bình những người không đến căng tin tối qua. Theo thống kê, chưa đến ba mươi phần trăm đồng chí tới căng tin. Điều này không chỉ chứng minh tác phong ăn uống bất cập của đội ngũ nông cốt các ngành, mà còn làm lãng phí lương thực một cách nghiêm trọng; tiếp theo, chính là giấy tờ bay khắp nơi. Sau giờ học hôm qua, giấy vứt dưới sàn vô số kể, không chỉ thể hiện đội ngũ nông cốt đã lãng phí giáo trình học tập mà ban tổ chức hao tâm khổ tứ nghiên cứu, vứt rác bữa bãi khắp nơi; cuối cùng, thông báo danh sách những người nhắm mắt hơn năm phút, đọc báo tạp chí, chơi game trên di động trong hội trường...

Ôi mẹ ơi!

Tôi nhìn trên nhìn dưới ngó phải ngó trái, camera theo dõi ở đâu?

Cuối cùng, tôi thốt lên một câu kinh điển: “Có gian tề!”

Tất cả lãnh đạo, đồng nghiệp trong phạm vi cách hai ghế đều quay sang nhìn tôi, sau đó trầm ngâm gật gù, vẻ thần thờ giác ngộ, ánh mắt chăm chú nhìn mấy vị lãnh đạo cấp cao đầu hơi hói trên bục, rồi rơi vào trạng thái nhập định!

Tôi nhìn những người vẫn đang gồng mình chống đỡ, chuyển địa bàn hoạt động từ trên mặt bàn xuống dưới gầm bàn, trong lòng nghĩ, để xem các người chết như thế nào!

Quả nhiên không sai, ban tổ chức sở dĩ nắm rõ nhất cử nhất động của mọi người, không phải dựa vào công nghệ kỹ thuật cao, mà chính là dùng biện pháp nguyên thủy nhất, đơn giản nhất – gian tế. Buổi chiều, đám người lén lút truyền giấy lần lượt bị nêu tên và đơn vị công tác.

Tất cả lãnh đạo, đồng nghiệp trong phạm vi cách tôi hai ghế đều cười gian không ngớt.

Vì thế vào giờ cơm tối, tôi được chứng kiến mọi người tập trung đông đủ tại bàn ăn. Nhưng tôi thấy rất buồn phiền, sau khi phải hứng chịu màn cho leo cây tập thể ngày hôm qua, ban tổ chức đã nghĩ ra biện pháp khắc nghiệt: Giảm một nửa lượng thức ăn. Vậy là, tôi chỉ được ăn một con tôm chiên, tiết ngan chỉ cướp được bốn miếng, cánh gà mới đặt xuống bàn đã bị người ta gấp hết, đến dưa hấu, tôi cũng chỉ giành được hai miếng mỏng dính, cùi trắng nhiều hơn phần dưa đỏ nữa.

Một người đồng nghiệp cũng cảm thấy không đủ no, muốn ăn cơm nữa, nhưng các đĩa thức ăn đã tan tành, bèn lắc đầu hét lớn: “Phục vụ đâu, thêm thức ăn!”

Cả phòng nhất tề kinh ngạc. Anh ta tưởng đây là nhà hàng chắc?!

Bác nhân viên ngoài năm mươi tuổi cầm chiếc muôi to mặt sầm sì bước đến. Tôi nghiêng đầu nhìn anh chàng đồng nghiệp đang mở to đôi mắt, bắt giắc lại liếc Lỗ Ngụy một cái, bắt gặp ánh mắt vui vẻ của anh, đột nhiên tôi rất muốn nói một câu: Tôi không quen anh ta, tôi không quen anh ta.

Kết quả của một bữa tối ăn không no là một bữa ăn đêm tập thể.

Tôi thầm cảm thán trong lòng: “Tái ông thất mã, yên tri phi phúc”.

Dù sao tôi cũng chỉ có nhiệm vụ ăn, không có nhiệm vụ trả tiền. Ban tổ chức thân mến, cảm ơn bữa tối bị cắt xén nhé!

Bữa ăn đêm được diễn ra tại quán ăn bên ngoài trường Đảng. Trường Đảng vốn nằm ở vị trí hẻo lánh, nhưng vì có trường nên xung quanh tức khắc mọc lên một số quán ăn đêm, tiệm ăn nhẹ, tiệm tạp hóa. Tôi không biết thường ngày tình hình kinh doanh của quán ăn đêm thế nào, nhưng đêm nay việc buôn bán của họ tương đối tốt.

Nói là ăn đêm tập thể, song không phải ai cũng có mặt. Khu của chúng tôi chỉ có cán bộ của ba đại gia đình trụ sở Ủy ban chính trị pháp luật, Tòa án và Sở Tư pháp tụ tập lại cùng thưởng thức bữa ăn đêm phong phú hơn hẳn bữa ăn của căng tin. Người bên Cục Công an tương đối đông đúc. Bọn tôi bắt đầu ăn chưa được bao lâu, họ cũng gọi món nhặng xỉ ở quán bên cạnh. Người của cả ba gia đình chúng tôi còn không bằng người của một mình nhà họ. Chủ quán bên đó cười tươi như hoa, tay chân tíu tít cho thêm than vào lò, lửa cháy phừng phừng.

Lúc đầu chúng tôi ăn uống náo nhiệt lắm, chuyện trò râm ran, nhưng từ lúc đám người bên Cục Công an tới, ồn ào ầm ĩ khắp con phố, thoáng cái đã lấn át câu chuyện của chúng tôi. Mấy vị lãnh đạo vừa uống rượu vừa liếc sang bên đó, tôi cũng liếc theo, đám người kia không mặc cảnh phục, uống rượu trêu đùa nhau, trông hơi giống lưu manh.

Lỗ Ngụy chẳng khác nào đại ca của tụi lưu manh, bộ dạng nghiêm túc ít lời, ngồi trên ghế. Anh châm một điếu thuốc, vắt chân chữ ngũ, tay đặt trên đùi, không bận tâm đến điếu thuốc lắm, cứ mặc nó cháy, ăn cũng không nhiều, nhìn có vẻ uể oải chán chường.

Tôi hớp một ngụm trà, ánh mắt vẫn không rời khỏi anh, cách xa như thế, tôi có thể tùy ý quan sát anh mà. Đột nhiên tôi nghĩ tới câu, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Không biết tại sao lại xuất hiện câu này, phải chăng bản thân vừa xuất thần làm ra? Ban ngày ngồi cách một chiếc ghế, tôi phải ngậm chịu đựng sự xa cách tựa như trời bể ấy. Lúc này, trong màn đêm, qua làn khói thuốc mịt mù và biển âm thanh ồn ào, tôi lại cảm thấy bản thân có thể gỡ bỏ vòng xiềng xích phòng bị, nhẹ nhõm biết bao.

Đang suy nghĩ lung tung mấy chuyện nửa có nửa không, tôi bất chợt nhận ra anh cũng nhìn về phía mình. Tôi không biết anh đang nhìn ai, có thể nhìn tôi, cũng có thể không, anh cứ nhìn chăm chú trong hai mươi giây. Trái tim loạn nhịp, tôi không chịu nổi phải cúi đầu, uống ừng ực cốc trà kém chất lượng của quán ăn đêm.

Trên bàn có hào nướng, tôm nướng, cánh gà, đùi gà, xúc xích, giá, hẹ, rau thơm. Một đồng nghiệp nướng đĩa lòng lợn to, sung sướng ngồi ăn, bất ngờ một xâu lòng lợn chìa ra trước mắt, cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của tôi.

Tôi cắn chặt môi, nghiêng người về phía sau, đang định lắc đầu nói không ăn, thì bỗng cảm thấy sau lưng như chạm vào ai đó. Quay đầu nhìn, cốc rượu trên tay Lỗ Ngụy vừa hay đổ nguyên lên mặt tôi.

Đám người cùng bàn cười ầm cả lên.

Rượu chảy vào mắt, tôi nheo lại khổ sở gơ tay tìm giấy ăn, đang định lắc đầu nói không ăn, còn chưa tìm thấy, đã có người dùng giấy ăn lau hộ tôi. Tôi ấn cánh tay đó vào chỗ mắt, cảm thấy ánh mắt hơi dễ chịu hơn một chút mới di cánh tay ấy sang những chỗ còn ướt trên mặt, cứ thế cho đến lúc tôi mở to mắt...

Lỗ Ngụy nửa quỳ trước mặt tôi, chúng tôi mặt đối mặt, tay tôi nắm tay anh, ánh mắt anh lấp lánh tia cười vui vẻ.

Đột nhiên, tôi cảm thấy không gian xung quanh như được bao phủ bởi một từ trường, giống Nam cực chạm phải Bắc cực, ra sức hút lấy nhau.

Gặp ma rồi, gặp ma rồi, tôi nghĩ tôi gặp ma thật rồi, suýt nữa thì tôi hất hàm lên.

Có biết hất hàm lên nghĩa là sao không? Trời ơi, môi anh kề ngay trên sống mũi tôi!

Tôi dứt khoát đẩy tay anh ra, anh cũng nhẹ nhàng lùi lại. Lúc anh lùi lại, tôi thấy rõ anh chậm rãi thu nụ cười, ánh mắt dấy lên vẻ phức tạp. Tôi đỏ mặt, thận trọng quay đầu nhìn đám người xấu xa xung quanh. Họ đang bò lẩn bò lè ra cười với nhau, dường như chẳng để ý đến chúng tôi. Đây chính là kết quả mà tôi muốn. Nếu thấy họ cười thâm tà ý, tôi sẽ chui ngay xuống gầm bàn, nhưng may mà họ không phát hiện ra gì cả.

May mà chẳng có gì xảy ra!

Lỗ Ngụy chúc rượu hết một vòng rồi rời đi.

Không biết tại sao, có thứ gì đó nghèn lại trong tim tôi. Rõ ràng muốn bản thân không để tâm đến, song lại cứ để tâm.

Tôi lấy cớ về trước. Bước trên hành lang không một bóng người của khách sạn, tôi vẫn mãi miết truy tìm thứ nghèn lại trong lòng mình là gì? Như đang giận chính bản thân, lại như đang giận Lỗ Ngụy. Nhưng mà, giận anh cái gì chứ? Tâm trạng sa sút, rơi rớt thê thảm!

Vào khoảng khắc mỹ nữ yêu tinh mở cửa cho tôi, tôi đột nhiên nghĩ ra mình đang buồn rầu điều gì, nhưng ý niệm đó biến mất trong nháy mắt, nhanh đến mức tôi không kịp giữ lại, vì thế tôi tiếp tục rơi vào u mê. Là cái gì? Lúc này con tim chợt rung động, là cái gì?

6. Chương 6: Ra Đi Bởi Gì Không Nín Lại

Buổi sáng ngày thứ ba, tâm hồn tôi cứ treo ngược cành cây mãi, may mà, những người ngồi trong hội trường này, bảy, tám mươi phần trăm đều đang mất tập trung, giáo sư trên bục cũng không chỉ đích danh lên đặt câu hỏi, vì thế tôi có thể thoải mái mất tập trung. Nhờ có sự giám sát phê bình nghiêm khắc của ban tổ chức, kỷ luật lớp học được chỉnh đốn đưa về quy củ, có điều, hội trường bỗng trở nên u ám nặng nề hơn. Nhưng đám mỹ nữ yêu tinh vẫn có cách để mình biến thành tâm điểm chú ý, đó chính là liên tục đi vệ sinh.

“Nhờ chút, nhờ chút.” Cô công an xinh đẹp lướt qua trước mặt tôi, đã ba lần “nhờ chút” rồi. Rõ ràng nếu đi từ bên kia thì cơ hội mở lời “nhờ chút” sẽ ít đi, nhưng cô ta nhất định cứ phải ra từ bên này. Tôi hiểu rồi, đi qua từ bên kia thì sẽ không có cơ hội bước qua Lỗ Ngụy, hừ!

Sau nhiều lần bị “nhờ chút”, đồng nghiệp ngồi cạnh tôi bắt đầu bực mình, hơn nữa còn muốn nhân lúc buồn tẻ gỡ trò treu chọc. Thế là, vào lúc một mỹ nữ khác bước qua, anh ta cười quái dị với tôi. Trong lúc tôi còn ngơ ngác, mỹ nữ trước mặt bỗng “a” lên một tiếng, bất chợt ngồi lên đùi anh ta.

Cổ nhin cười, cổ nhin cười! Nghe mỹ nữ trách móc, tôi không nhin nổi quay sang bên phải bật cười, đột nhiên chạm phải ánh mắt Lỗ Ngụy.

Tôi nhìn thấy Đội trưởng Lý đang cười khoái trá, những anh chàng đẹp trai ở hàng ghế trước cũng đang cười, chỉ độc Lỗ Ngụy mặt mày nghiêm túc không chút dấu hiệu nào là muốn cười, thậm chí, ánh mắt anh còn mang vẻ khinh khỉnh.

Tôi thu lại nụ cười, tâm trạng bốn cột khi này hoàn toàn tan biến.

Trong lòng anh đang nghĩ gì? Cảm thấy chúng tôi nông cạn sao? Cảm thấy hành vi của chúng tôi quá ấu trĩ? Có khi nào anh cho rằng sự chế nhạo của chúng tôi rất ngu ngốc không?

Tôi cau mày suy đoán, không chỉ buồn phiền vì hành vi của mình, buồn phiền hơn vì bản thân quá mức bận tâm đến cách nghĩ của anh chàng kia.

Tôi nghĩ, câu nói ngày nào của phó chánh án Tòa Hình sự vô cùng chuẩn xác. Lần đầu gặp Lỗ Ngụy, ông đã từng nói, Lỗ Ngụy có vô số cô gái bám lấy. Sự thực chứng minh lời nói của ông, cho dù hội trường này biết bao nhiêu người, biết bao những chàng trai trẻ trung tài kiệt, anh tuấn đẹp trai, gia thế cao sang, nhưng những ánh mắt hướng về Lỗ Ngụy vẫn nhiều nhất. Dù chỉ ngồi cách anh một chiếc ghế, nhưng thật sự, tôi cảm thấy rất xa vời!

Cái gì không đạt được, tôi sẽ không mơ tưởng đến, khoảng cách quá xa vời, tôi sẽ quay lưng tìm thứ gần mình hơn. Tôi là con đà điểu, dù ngốc nghếch vùi đầu trong cát, nhưng mắt không thấy nguy hiểm cận kề thì sẽ không bị tổn thương. Lỗ Ngụy sẽ không thể trở thành Lâm Tương thứ hai được.

Buổi chiều tiến hành một cuộc tổng kết nhỏ. Cuộc tập huấn ba ngày chính thức kết thúc. Vỗ tay chúc mừng xong, bỗng dưng tôi nghe được tiếng nức nở lác đác đâu đó, chẳng biết cảm thấy thư thái vì đã thoát khỏi ba ngày học tập quy củ nặng nề, hay nuối tiếc vì mất đi cơ hội được ngồi chung phòng với nam thanh nữ tú.

Tôi nhét tài liệu, bút, sổ ghi chép trên bàn vào túi nhựa đựng hồ sơ, rồi đợi đồng nghiệp hai bên tản ra. Chậm rãi kéo khóa, tự nhiên tôi thấy trong lòng trống trải. Tôi nhìn đám thanh niên trẻ trung từ tốn đi qua, chợt thở dài một tiếng, cuối cùng tôi cũng không nắm được cơ hội, không bắt nổi chàng nào về cả.

Lúc đến đây, xe của cơ quan tôi rất đông người, cộng thêm xảy ra sự cố, nên khi về lãnh đạo của đoàn Ủy ban Chính trị pháp luật nghĩ cách bố trí xe cho chúng tôi. Họ tập trung xe và cán bộ trong một khu lại, sau đó chia đều ra. Rất không may, tôi bị xếp vào xe của Cục Công an.

Có những lúc chúng ta không thể tin tưởng vận may của mình, dù tôi đã tận lực cầu xin trong lòng, đừng giao tôi cho đám công an, nhưng dù nghe rõ lời cầu xin của tôi, ông trời vẫn cố tình trêu tức tôi một phen. Bí thư Trịnh vô cùng có trách nhiệm đẩy tôi cho Đội trưởng Lý, rồi nói với đám công an đang liếc mắt nhìn tôi: “Đừng bắt nạt cô bé này đó!”

Tôi còn bé nữa đâu, thật đấy, tôi cần nhân quyền, tôi cần biểu quyết từ hai phía.

Tôi cười khỏ nhìn Bí thư Trịnh, anh ta cười ôn hòa dễ mến, viện trưởng của chúng tôi còn phải nghe lời anh ta cơ mà, tôi sao có thể vì ân oán cá nhân mà phụ lòng tốt của bí thư được? Quay đầu nhìn chiếc xe, anh chàng đẹp trai cầm lái tôi không quen, cũng chẳng có ấn tượng lắm, Đội trưởng Lý đã ngồi vào ghế trước, phía sau cũng có hai vị, chỗ ngồi sát cửa xe bên trái để dành cho tôi, còn ở giữa Công an Lỗ đang ngهنghênh ngang chiếm đóng.

Được thôi, ngồi thì ngồi, đoạn đường ngắn chưa đầy một tiếng thôi mà.

Trường Đảng xây ở nơi quá hẻo lánh. Dù là trường Đảng của thành phố nhưng lại xây ở rìa thành phố xa tít tắp. Nếu xây trong thành phố thì tốt biết bao, phí ăn ở mấy hôm nay có thể tiết kiệm được không ít! Chúng tôi trở về thuận tiện hơn nhiều, các lãnh đạo đỡ nặng gánh, tôi cũng không phải ngượng ngùng...

Tôi không ngớt lau bầu!

Tôi đang chuẩn bị lên xe, yêu tinh bỗng xuất hiện tức thời, lại còn những hai ả nữa.

Mỹ nữ yêu tinh cùng phòng tôi bị một cô nàng khác thuộc Cục Kiểm lâm đang kéo cánh tay Bí thư Trịnh không nhẽo nói.

“Đi xe đó chúng em bị say xe, lúc đến đây suýt nữa thì nôn hết cả mật xanh mật vàng. Lãnh đạo đổi xe cho chúng em được không?”

Tôi sững người đứng đó nhìn bọn họ, ý đồ của họ rất rõ ràng, họ muốn ngồi lên chiếc xe chỉ còn một chỗ này.

Mặc dù tôi cũng bị say xe, nhưng tôi quả thực không biết lộ trình chưa đến một tiếng đồng hồ cũng có thể làm người ta nôn hết cả mật xanh mật vàng như vậy. Đương nhiên, tôi là tầng lớp cỏ dại, họ là yêu tinh xinh đẹp như hoa, thể chất chắc chắn có sự khác biệt. Họ đã lên tiếng đòi đổi xe, ý tứ rõ mồn một như thế, được thôi, hợp ý tôi lắm.

Thế là, tôi hào phóng tiến lại gần họ, chủ động yêu cầu bí thư lúc này đang phân vân cân nhắc một điều: Đổi xe!

Ghế sau xe công an sơn xì hiệu Buick có bốn người ngồi, không biết cảm giác thế nào đây, đặc biệt ở đó còn có hai chàng trai ước chừng phải cao hơn mét tám, mặc dù hai nàng yêu tinh này thon thả nhỏ nhắn, nhưng đã vào xe của Cục Công an, thì cũng không nhỏ nhắn được đến đâu. Tôi đứng bên cạnh xe một lát, nghiên cứu xem họ định xếp chỗ như thế nào.

Quay đầu nhìn đám người phía sau đang nỗ lực dồn ép, Đội trưởng Lý liền lớn tiếng cảm thán: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân!”

Tôi bật cười, nhưng đột nhiên cảm thấy giả tạo quá, chậm rãi thu lại nụ cười, liếc Lỗ Ngụy một cái. Anh đang cố gắng ngồi xích sang phải, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi nhanh nhẹn quay người, đến bên một chiếc xe khác.

Ngồi trên chiếc Mitsubishi rộng rãi khác, tôi nghiêng đầu nhìn ra ngoài, anh chàng đẹp trai bên cạnh hỏi: “Nhìn gì thế?”

Tôi quay đầu cười cười, bịa ra: “Xe của đơn vị chúng tôi đi rồi”.

Anh ta nói: “Xe đi rồi, cô cũng không cần buồn bã thế thứ...”

Tôi buồn bã sao?

Còn chưa rời khỏi trường Đảng, chiếc xe đã liên tiếp xảy ra sự cố. Anh chàng lái xe tên Tiểu Triệu rõ ràng là một tay mới lái xe. Lúc quay xe, anh ta lao cả lên vỉa hè dành cho người đi bộ, một bánh xe phi lên vỉa hè, ba chiếc còn lại vẫn ở dưới lòng đường. Tôi kinh hãi ôm chặt chiếc ghế trước mặt, thật sự không muốn bị thương thêm lần nữa. Sau khi thoát khỏi vỉa hè, chiếc xe đi chưa được một trăm mét, bánh trước bên phải xe lại rơi vào một hố bùn. Mọi người nhất tề hét lên với Tiểu Triệu.

Một người đẹp chất vấn: “Xe bốn bánh mà cũng bị anh cho ngập dưới vũng bùn, anh có bằng lái xe không hả? Nói, có không hả?”

Tiểu Triệu bất lực rút giấy phép lái xe ra nói: “Tôi có chứ, đây này.”

Một anh chàng khác vội giật lấy tấm bằng, xem xong liền mắng: “Cậu còn kém cả tôi, tôi có bằng một năm nay rồi, cậu chưa đầy một tháng”.

Tôi á khẩu, sinh mệnh thật sự rất quý báu đó!

Người trong xe nhất mực đòi đổi người lái, rồi cùng nhìn về phía anh chàng có bằng lái đã một năm nay.

Anh ta vô đầu, nói: “Dù có bằng một năm rồi, nhưng trong một năm nay, điểm tích lũy của tôi đã bị trừ sạch rồi...”

Tôi càng á khẩu hơn! Sinh mệnh là quý báu nhất, quý báu nhất đó!

Tiểu Triệu lẩm bẩm, nói sẽ lái xe thật chậm, chúng tôi mới đồng ý giao chiếc xe vừa đẩy ra khỏi vũng bùn cho anh ta. Nhưng vừa nổ máy, chiếc xe lập tức lùi về sau, bánh sau lại rơi vào hố bùn lúc này...

Người trong xe mặt mày thất kinh, Tiểu Triệu rụt cổ, ngưng ngừng cười với mọi người, sau đó rút di động, vô cùng rầu rĩ nói với đầu dây bên kia: “Người anh em, mau tới cứu lửa!”

Sau khi cúp điện thoại, Tiểu Triệu quay đầu rất dỗi ăm ức than thở với chúng tôi: “Nhẽ ra là anh ấy lái, nhưng anh ấy cứ khẳng khẳng bảo để tôi rèn luyện tay nghề, chui vào xe khác cũng mỹ nhân rồi”.

Loại người gì thế không biết, lấy tính mạng của chúng tôi cho người ta rèn luyện tay nghề?!

Sau mười phút chờ đợi, cuối cùng cũng đổi người lái. Tôi kinh ngạc nhìn Lỗ Ngụy không nói lời nào ngồi vào ghế lái, trái tim đột nhiên nhảy loạn lên.

Là anh! Không ngờ lại là anh! Trước khi tôi lên chiếc xe này, anh đã ngồi trong chiếc Buick rồi mà. Thật ra...tôi nghĩ ngợi quá nhiều rồi, nghĩ ngợi quá nhiều rồi!!!

Lúc khởi động xe, Lỗ Ngụy chỉnh lại gương chiếu hậu. Tôi ngồi sau lưng anh, vừa ngẩng đầu lên liền chạm phải đôi mắt anh trong gương chiếu hậu.

Người trong xe vừa cười vừa nói, Lỗ Ngụy thi thoảng “ừ” một tiếng. Tôi bồn chồn không yên, chẳng nói năng gì cứ dờ dẩn ngồi ghế sau. Lúc nào có người hỏi chuyện, tôi chỉ ậm ừ cười cho qua.

Gạt cần, giẫm phanh, xoay vô lăng, chiếc xe rú lên một hồi, rồi chui ra khỏi vũng bùn. So với Tiểu Triệu, động tác của Lỗ Ngụy có thể gọi là lão luyện thành thục. Lao lên đường nhựa, càng cảm nhận rõ hơn động tác nhanh nhẹ như nước chảy của anh. Có thể dễ dàng nhận ra, tâm trạng của mọi người dễ chịu hơn khi thấy cảnh vật ngoài cửa sổ đang vụt qua trước mắt.

Lúc xe ngang qua quán ăn đặc sản, Lỗ Ngụy tự dưng xoay vô lăng, lao vào trong sân. Người trên xe tự giác bước xuống, chỉ còn mình tôi ngỡ ngàng không hiểu gì. Ra khỏi cửa xe mới phát hiện mấy chiếc xe đi trước đều tụ tập trong sân, Đội trưởng Lý và những người khác đang ngồi quanh hai bàn mặt chược. Lúc bọn tôi đến nơi, anh ta đang chơi đấu địa chủ, sắp thua đứt rồi, những người khác hô hào bắt anh ta uống mười cốc nước.

Thì ra bọn họ còn tụ tập ăn uống nữa!

Tôi là người ngoài ngành, nhập hội với họ thì không được thích hợp cho lắm. Họ đều thân quen không thấy có gì bất thường cả, nhưng tôi thì khác, tính tôi vốn hay khó chịu, ở cùng người lạ lại càng khó chịu hơn, hơn nữa còn là một đám người lạ! Mặc dù cũng thường xuyên ăn chung uống chung với người khác, nhưng không có nghĩa là tôi có thể vô duyên vô cớ ăn chung cùng một đám người xa lạ bên Cục Công an.

Khó chịu! Khó chịu quá! Tôi không có cách nào để bản thân tỏ ra tự nhiên phóng khoáng. Mấy nàng yêu tình đội công an sớm đã kết thân với họ, đang cười nói vui vẻ. Tôi đứng sững một chỗ, không biết mình nên nói gì, những người khác cũng chẳng biết nên nói gì với tôi. Tôi giống như cô nàng được tạc bằng ngọc bích, tự cảm thấy ngưng ngừng không biết làm sao hòa nhập với đám đông. Tôi biết bộ dạng khó gần của mình sẽ làm người khác ngứa mắt, nhưng không sao thay đổi được, chẳng có cách nào cả!

Tôi chậm chạp di chuyển đến sau lưng Lỗ Ngụy, khẽ kéo tay áo anh. Vốn định nói nhỏ với anh vài điều thôi mà, phản ứng của anh có thể dừng dữ dội thế không?

Anh nhanh nhẹn quay phắt lại phía tôi, khiến mọi người bất ngờ, đổ dồn con mắt về tôi.

Tôi sững sờ một hồi, đưa mắt nhìn bốn phía, ánh mắt bọn họ như đang chờ xem kịch hay, nhưng thấy hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì, liền tiếp tục chơi mặt chược, chỉ riêng Lỗ Ngụy cứ nhìn tôi chăm chú một hồi, mới hỏi: “Sao thế?”

Tôi kéo anh sang một bên, khẽ bảo mình có việc phải về trước.

Anh trầm ngâm một chút, chính thời khắc đó, ánh mắt dò hỏi phức tạp của anh làm tôi hơi rùng mình.

Anh nhắc tay, nhìn đồng hồ, rồi quay người đi trước, bảo tôi: “Đi nào.”

Tôi kinh hoàng, sờ lên khuôn mặt nóng bừng của mình, cảm thấy suýt nữa thì chết chìm trong ánh mắt anh. Quay đầu, những người khác vẫn đang chuyên tâm chơi bài. Thấy chúng tôi bước ra ngoài, mấy nàng yêu tinh nhìn chúng tôi dăm dăm, sau đó lí nhí bàn tán gì đó với nhau. Vì thế ý định chào hỏi mọi người của tôi tan biến, dù sao cũng có người biết tôi rồi đi mà.

Bước theo sau Lỗ Ngụy, thật ra tôi rất thấp thỏm, bởi chỗ này đã thuộc nội thành, tôi không định bắt anh đưa mình về. Nhưng anh cứ khẳng khẳng đòi đưa tôi về, thái độ kiên quyết không cho tôi từ chối. Tôi chẳng dám lên tiếng phản kháng nữa. Không biết tại sao, tôi cứ thấy trong mắt anh hình như đang có thứ gì sáng sủa đáng trào.

Ngồi trên ghế trước, tôi tự thắt dây an toàn, bởi vụ va chạm lần trước, tôi cảm thấy nơm nớp bồn chồn khi ngồi vị trí này. Sau khi nổ máy, Lỗ Ngụy ngồi yên không cử động, tôi không hiểu anh đang chờ cái gì. Quay sang định hỏi thì thấy anh cắn môi, đôi mắt nhìn thẳng phía trước toát ra tâm sự phức tạp, khuôn mặt căng thẳng trầm ngâm. Thấy tâm trạng anh không được tốt, lời tôi định nói đột nhiên tắc nghẽn trong cổ họng, không tài nào mở miệng được. Ngồi im một lúc, anh mới gạt cần, giảm phanh, chiếc xe từ từ xoay mình tiến về phía trước.

“Tôi không về nhà, anh cho tôi xuống đầu đường XX là được rồi. Tôi ở đó bắt xe về cơ quan, ngày mai còn phải đi làm.” Khi chiếc xe lăn trên đường lớn, tôi mới nói.

Anh nghiêng đầu liếc tôi một cái, rồi khẽ chau mày, hình như cảm thấy tôi quá phiền phức. Tôi cắn môi, ai khiến anh đưa tôi về đâu.

Đến một ngã ba, chiếc xe đột nhiên ngoặt một cái, đi ngược hướng nơi tôi cần về. Tôi nghĩ một lúc, cảm thấy chỗ này hình như chẳng có đường nào rẽ vào con đường mà tôi muốn đến, cũng chưa từng nghe nói chỗ này có xe bus nào chạy về hướng huyện tôi cần đến.

Tức là Lỗ Ngụy có vấn đề?

Chiếc xe lao thẳng đến trước cổng bệnh viện số hai, tôi mới dám tin, Lỗ Ngụy có vấn đề thật rồi. Thật là một người lì lợm, có chuyện không nói với tôi một tiếng được sao, đúng là người kiếm lời, muốn đi đâu thì đi, chẳng quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Nhìn Lỗ Ngụy xuống xe, tôi vẫn ngồi trên ghế lắc đầu thở dài: “Làm công an lâu rồi có khác...”

Anh đóng cửa lại, rồi vòng qua chỗ tôi. Thấy tôi vẫn chưa xuống xe, anh bèn gõ lên cửa kính. Tôi hạ cửa kính nghi hoặc nhìn anh.

“Mau xuống đi.” Thấy anh mở cửa giúp, tôi ngơ ngác bước xuống, nhìn cửa xe tự động đóng lại. Lỗ Ngụy kéo tôi bước nhanh về phía bệnh viện.

“Anh làm gì thế?” Tôi phải sải bước dài mới bắt kịp anh.

Anh bước vào đại sảnh, thông thạo lấy thẻ chuẩn đoán, cầm hóa đơn đi vào một căn phòng, ấn tôi ngồi xuống trước mặt một vị “thiên sứ áo trắng”.

Lúc này tôi mới ngộ ra, không phải anh muốn khám lại, mà chính tôi mới là đối tượng cần khám bệnh.

Bác sĩ hỏi tôi bị làm sao, tôi bảo mình bị đụng xe. Bác sĩ lại hỏi tôi bị thương ở đâu, tôi nói đầu, sau đó liếc Lỗ Ngụy đứng sau một cái, ngậm miệng lại.

Bác sĩ cũng liếc Lỗ Ngụy, Lỗ Ngụy vô cùng thông minh, lập tức bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Tay cầm giấy khám mở cửa, tôi thấy Lỗ Ngụy đang khoanh tay trước ngực dựa vào tường, dáng người cao cao. Thấy tôi bước ra, anh giật lấy giấy khám xem.

“Chụp CT.” Thật hết nói, vị bác sĩ đó xem xét sờ mó một hồi, cuối cùng vẫn một câu, chụp CT trước đã.

Anh dẫn tôi đi thanh toán, lúc trả tiền, tôi cương quyết không cho anh trả hộ, anh cũng chẳng tranh giành. Nhưng mở ví tiền, phát hiện tiền mặt không có là bao, anh liền cất tiếng, nói: “Dùng thẻ bảo hiểm”.

Đúng rồi! Tôi có bảo hiểm y tế mà. Từ lúc nhận nó đến giờ, tôi chưa dùng qua lần nào, cũng không biết bên trong có bao nhiêu tiền. Hơn ha hơn hử chìa thẻ cho cô nhân viên thu phí, tự tin nói: “Cô ơi, quẹt thẻ đi.”

Tôi cầm hóa đơn quay người lại, chợt thấy khuôn mặt Lỗ Ngụy không biết từ lúc nào tươi hẳn lên.

“Giữ hóa đơn cùng giấy khám bệnh lại, mang về cơ quan quyết toán.”

Tôi ậm ừ gật đầu, theo sau anh đi về phòng chụp CT.

Rất nhiều y tá và bác sĩ trong bệnh viện đều quen Lỗ Ngụy. Người ta chào hỏi anh tới tấp, hình như Lỗ Ngụy cũng rất thông thuộc bệnh viện này, phòng khám ở đây, quy trình khám bệnh như thế nào, anh không cần hỏi ai cả. Tôi thì chịu chết, chỉ biết ở đây là bệnh viện số hai, hồi nhỏ từng truyền nước ở đây, sau đó hình như không đến thêm lần nào nữa. Dĩ nhiên tôi cũng không biết mấy thủ tục phiền phức lấy thẻ khám bệnh, tính tiền, thanh toán kia.

Vì thế theo sau Lỗ Ngụy từ chỗ này sang chỗ khác, tôi thấy rất an tâm. Có một người như thế, cái gì cũng biết, chẳng cần tôi phải nghĩ ngợi, chủ động dẫn đường cho tôi, nói cho tôi biết có thể dùng thẻ bảo hiểm để thanh toán, có thể mang hóa đơn về cơ quan quyết toán. Quan trọng hơn là, anh đã kiên quyết lôi tôi vào bệnh viện, đưa tôi đến trước cửa phòng chụp CT, còn tiền tôi vào trong đó bằng ánh mắt lo lắng.

Chỉ có điều, đúng lúc trong lòng tôi vô cùng cảm kích, đúng lúc suýt chút nữa thì tôi động lòng với anh thì anh lại đột nhiên...khiến tôi cảm thấy mình đang ngông cuồng tự đại, chỉ giỏi suy diễn.

Tôi bước ra từ bệnh viện, anh đã ngồi một lúc lâu trên xe. Tôi lên xe đóng cửa, chìa giấy khám bệnh về phía anh, tâm trạng rất tốt, cười nói: “Không sao cả, chỉ là vết thương bị tụ máu, bác sĩ nói không có vấn đề gì to tát.”

Anh đặt tay trên vô lăng không nói gì, hình như không có ý nổi máy, ánh mắt cũng chẳng nhìn tôi, hướng thẳng về phía trước, vẻ mặt trầm lặng. Tôi đột nhiên cảm thấy anh như có điều gì muốn nói với mình, vì thế không nói cũng không cười nữa.

Cuối cùng, anh hít một hơi sâu, hình như đang rất hạ quyết tâm: “Anh không biết có phải đề nghị lúc trước của mình đã gây cho em nhiều rắc rối? Thật ra, em không cần vội vàng lẩn tránh mỗi khi nhìn thấy anh. Có lẽ anh đã quá mạo muội khi nêu ra đề nghị đó, nhưng anh không biết có phải em hiểu nhầm điều gì, hoặc có lẽ bản thân anh không đáng để xây dựng quan hệ tình cảm với em. Anh vốn hy vọng chúng ta trở thành bạn cũng được. Ngoài ra, anh có đối tượng thích hợp để kết hôn rồi, em không cần cảnh giác với anh như thế, không cần cố ý duy trì khoảng cách...”

Tôi ngồi im trên ghế, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào trên cơ thể tê dại, nói như thế thì, nói như thế thì...

Tôi không biết mình đang nghĩ gì, chỉ thấy anh vẫn đang nói, chiếc xe chuyển động, gió lùa vào từng cơn, cuối cùng anh nói đến rồi. Xuống xe ở đầu đường XX, tới cầu cảm ơn tôi cũng quên không nói. Tôi không biết mình làm sao nữa, nhìn chiếc xe quay đi, rồi từ từ khuất bóng, tôi mệt mỏi chậm rãi quỳ xuống điểm chờ xe bus, đầu óc trống rỗng ngắm nhìn những đường kẻ trắng hằn trên mặt đường màu xám.

Nói như thế thì, nói như thế thì...tôi đã nghĩ nhiều quá rồi...

Tôi chưa hề muốn tạo gánh nặng cho người khác, bất luận về cơ thể hay tinh thần. Tôi không đáp lại đề nghị lúc đó của Lỗ Ngụy, bởi tôi không biết lý do thực sự khiến anh đột nhiên nói thế; bởi tôi vừa ngoi lên từ mối tình bị lừa gạt, còn bởi tôi không tin Lỗ Ngụy lại yêu thương vô điều kiện một cô gái tầm thường cơ hồ chẳng có điểm nào tốt như tôi. Quả thật tôi đang né tránh anh, nhưng không phải vì không thích anh, mà vì tôi sợ mình sẽ thích anh. Tôi sợ mình sẽ lại hết lòng hết dạ yêu anh, anh lúc nào cũng xứng đáng để tôi yêu anh, tôi chỉ là, chỉ là, sợ mà thôi.

Nhưng, vào mỗi khi tôi nghĩ rằng chuyện có cơ hội chuyển biến, vào lúc tôi tưởng sẽ nhìn thấy ngày xuân, cánh cửa lại đóng “bình” một cái trước mắt, tôi chỉ biết lùi bước, tiếp tục lảng vảng quanh quẩn ngoài cửa, hoặc là thất vọng.

Chánh án nói: “Ấn Khả, từ đợt tập huấn về, cháu trở nên uể oải quá, cứ thế này không được, công việc không thể chênh mảng được.”

Đại Ba nói: “Lâu lắm rồi cô ấy không đi hái linh chi.”

Tiểu Ba nói: “Lâu lắm rồi chúng cháu không được ăn ốc vít”.

Tôi đập bàn, đứng phắt dậy, ánh mắt kiên định đáp: “Tôi muốn đi đánh cá bằng thuốc nổ”.

Quay đầu nhìn, phát hiện chánh án mặt mày xanh lét nhăn nhó, chú Lâm lắc đầu than: “Ế thật rồi...”

Dùng thuốc nổ đánh cá rất thú vị, càng hiếm có hơn là chánh án cũng theo chúng tôi đến bờ sông đùa nghịch. Đại Ba cởi đồ chỉ mặc chiếc quần đùi, nhảy ùm xuống sông, quẫy đạp như một con cá thực sự. Tôi cầm cái thùng chạy rầm rập trên bờ, luôn miệng hỏi, nhìn thấy cá chưa.

Ở bên kia, Đại Ba hét lớn: “Bên này nhiều lắm”.

Tôi lóc cóc chạy về phía cậu ta, ríu rít: “Đâu, đâu?”

Còn chưa nhìn thấy cá, chánh án đã nôn nóng châm ngòi cây pháo rồi vứt xuống sông, sau tiếng nổ “bùm” inh tai, vài con cá nhỏ xiu nổi lên phềnh trên mặt nước, Tiểu Ba bơi đến, vứt từng con về phía tôi.

Ha ha ha, tôi cười lớn, nhanh tay lượm những con cá to chưa bằng lòng bàn tay trên bờ, vứt chúng vào chiếc thùng sóng sánh bước, rồi lại chạy hùng hục theo sau chánh án.

Một lúc Đại Ba nói: “Ở đây, ở đây.”

Tôi chạy đến.

Lúc sau chánh án ném một cây pháo ở bên kia.

Tôi lại chạy đi.

Tiểu Ba đứng ngập hông trong nước hét lên: “Ân Khả, thu chiến lợi phẩm đi.”

Tôi lại xách thùng chạy qua.

Nhìn tôi mồ hôi nhễ nhại, chú Lâm tiếp tục lắc đầu thở dài: “Ân Khả ơi, cháu nhặt toàn cá chết, sao còn đựng nước trong thùng làm gì?”

Hả? Đúng vậy, ai bảo tôi đựng lấm nước trong thùng thế này? Ai? Ai mà ngu ngốc vậy?

Tiểu Ba cười thích thú, Đại Ba che miệng cười gian tà, chánh án cũng nở nụ cười hiếm hoi nhìn tôi, tôi vội đổ ụp thùng xuống đất cười ha hả.

Cười đến nổi nước mắt cũng tuôn rơi.

Các vụ án mỗi lúc một nhiều, đa số đều là vụ ly hôn. Trong mười lăm vụ án phiên tòa sắp mở có tới mười ba vụ ly hôn, một vụ bồi thường tai nạn giao thông, và một vụ bồi thường thiệt hại cá nhân.

Chú Lâm dựa lưng vào chiếc ghế mây cũ kỹ, nhìn tôi đang đứng trên ghế treo bảng thông báo lên tường, nhếch mép nói: “Chúng ta có thể mở một văn phòng môi giới hôn nhân ở ngay bên cạnh, cháu xem, tình trạng ly hôn thật chẳng còn gì để nói”.

Tôi nhảy từ ghế xuống, hào hứng gật đầu.

Tiểu Ba vội cướp lời: “Đúng thế, không sai chút nào, chúng ta bao trọn gói ngọn núi sau lưng, đỉnh núi xây tòa án, chuyên phục vụ ly hôn, lưng chừng núi mở văn phòng môi giới hôn nhân, ly hôn xong thì vào đây, sau đó mở một trung tâm kế hoạch hóa gia đình nữa, ủng hộ chính sách quốc gia”.

Tôi mím miệng cười, cuộc sống ảm đạm đầy đủ quá, người ta càng lao đầu tìm kiếm một cuộc sống hạnh phúc hơn. Số vụ ly hôn chiếm đến chín phần mười trong tổng số vụ án, thật chẳng có gì kỳ quái cả.

Chánh án ném cho tôi hai tập hồ sơ, bảo tôi điền cẩn thận quyết định khởi tố vụ án và lệnh triệu tập đương sự, sau đó chúng tôi sẽ về nông thôn một chuyến.

A, lại về nông thôn!

Tôi thích nhất được về làng quê. Dù bây giờ đã vào tháng Sáu, bên ngoài nắng bắt đầu gay gắt đổ lửa, nhưng không làm giảm đi hứng thú về làng quê của tôi.

Tôi yêu làng quê có lẽ có liên quan đến ký ức thuở ấu thơ. Ngày còn nhỏ tôi thích nhất được về quê đi chơi, không biết bao lần nghịch nặn bùn, chọc ổ gà, chân trần chạy trên đồng ruộng, cõng truồng bơi trong ao, dùng cành liễu kết thành vòng đội lên đầu, hoặc ngủ say sưa trên chiếc võng treo dưới bóng cây. Những ký ức vô cùng tươi đẹp, đến nỗi bây giờ cứ mỗi lần về nông thôn, ngửi thấy hương cỏ dại lẫn mùi phân lợn, tâm trạng tôi tự dưng thanh thản lạ thường.

Chúng tôi về nông thôn đúng dịp đào chín mọng khắp các khu vườn, cũng là lúc dương mai chuyển từ màu xanh sang đỏ, nho thì phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa, còn mấy ruộng dưa chín sớm có lẽ đã ẩn nấp những trái dưa hấu ngọt lịm rồi.

Đại Ba vẫn cười gian tà nhìn tôi, sau đó nói với mọi người: “Mọi người nhìn mà xem, cô nàng sướng như chuột sa chĩnh gạo kìa”.

Cả buổi sáng, chúng tôi đi khắp làng để tìm dương sự, đến tận trưa, chánh án thấy vẫn còn một tài liệu chưa giao cho đương sự, chần chừ một hồi, cuối cùng nói: “Đến Ủy ban nhân dân thị trấn ăn một bữa cơm đã rồi tính tiếp”.

A, được ăn rồi! Tôi tiếp tục sung sướng như chuột sa chĩnh gạo.

Nhưng bữa cơm này không ngon như tôi tưởng tượng, chẳng liên quan đến đồ ăn trên bàn, mà liên quan đến một người trong số họ.

7. Chương 7: Lại Gặp Mặt

Tôi đóng cửa xe đánh “rầm” một tiếng, rồi hăng hái theo sau lãnh đạo bước vào đại sảnh trụ sở Ủy ban. Lúc đám người nghênh đón bắt tay với chánh án, sự nhiệt tình của tôi chợt tan biến, bởi vì tôi đã quên mất, mình có một kẻ thù làm việc tại đây, chính là Lâm Tương.

Tôi lần lượt bắt tay vị chủ nhiệm này bí thư nọ, đến lượt Lâm Tương, tôi làm vẻ tự nhiên quay sang nói chuyện tào lao với Tiểu Ba, cố ý lơ cánh tay chìa ra của hắn. Tôi không muốn bắt tay hắn, dù bị coi là mất lịch sự, tôi cũng không muốn. Tôi chính là kẻ nhỏ mọn thế đấy, thì đã sao nào, hứ!

Trong bữa ăn, tôi không hoạt bát như thường ngày, chỉ cúi đầu ăn cơm. Tửu lượng của mấy vị lãnh đạo Ủy ban đều rất tốt, nhưng chánh án đã nói rõ ngay từ đầu, căn cứ theo luật cấm số sáu của Nhà nước dành cho cán bộ công chức, bữa trưa ngày làm việc không được uống rượu. Nghe thế họ cũng không cố ép, nhưng vẫn nốc một trận đã đời, Tiểu Ba khinh khỉnh nhìn tôi đang cố gặm cái đùi gà thứ hai, nói khe: “Mặc dù nhập gia tùy tục nhưng cậu đừng tỏ ra quê một cục thế chứ?”

Tôi lừ cạ ta một cái, quê một cục thì đã sao? Trước đây tôi đóng vai thực nữ mệt rồi. Lần đầu tiên gặp Lâm Tương, tôi chẳng thực nữ quá ấy chứ. Trước mặt hắn tôi hết sức tỏ ra thực nữ, nhưng kết quả thì sao nào? Hắn cảm thấy thực nữ dễ bắt nạt, hôm nay thất hứa mai chẳng nói một lời ung dung gọi người khác là vợ...

Đột nhiên cảm thấy dạ dày đau thắt, tôi vội che miệng, hoảng hốt chạy vào nhà vệ sinh. Vào đến nơi, tôi liền nôn ọe dữ dội. Nôn hết chỗ thức ăn vừa nhét vào bụng, tôi mới thoải mái hơn một chút. Bộ dạng của tôi lúc này thật tởm, miệng dính thức ăn, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Chỉnh trang lại đôi chút, tôi bước ra ngoài, đụng ngay phải Lâm Tương đang tiến đến. Hai người đứng sừng tại chỗ, tôi không nói, hắn không bắt chuyện, cũng chẳng tiện đi tiếp. Lát sau, hắn mới ngượng nghịu cười với tôi, hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn, ăn no quá thôi.”

Hắn mất tự nhiên ậm ừ mấy tiếng, rồi chỉ tay vào nhà vệ sinh, bảo: “Anh vào kia chút”.

Tôi cười nhếch mép, chẳng nhẽ hắn cần sự cho phép của tôi sao?

Nghĩ thế, tôi bất giác bật cười thành tiếng.

Thấy tôi cười, hần hình như có chút khó hiểu. Tôi ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, mỉm cười nói với hần: “Anh vào đi.”

Hần sờ gáy, cười với tôi, bước vào nhà vệ sinh.

Tôi nghĩ mọi chuyện đã qua rồi, dù rất lúng túng ngượng ngùng khi tình cờ nhìn thấy Lâm Tương, nhưng chuyện đã qua rồi. Chỉ bằng một nụ cười, đột nhiên tôi cảm thấy mọi thứ đều tan biến như mơ, hoặc chút hiềm khích còn sót lại trong lòng đã tiêu tan sau trận nôn khi nãy. Tôi không cần cố tình hận Lâm Tương. Thực tế thì tôi cũng chẳng hận nổi, vì tôi phát hiện, đối với tôi, hần chẳng là gì cả.

Trở về chỗ ngồi, Tiểu Ba lại ném cho tôi ánh nhìn khinh bỉ, nói: “Có thể bỏ qua cái tội quê mùa, nhưng không thể bỏ qua chuyện cậu ăn no đến phát nôn”.

Tôi bê bát canh, uống ực mấy ngụm cho trôi hết vị lạ trong miệng, sau đó cầm đũa, ăn tiếp.

Lúc chia tay, các bậc lãnh đạo lại bắt tay lần nữa. Tôi giơ tay trước mặt Lâm Tương, hần đón lấy, có chút bàng hoàng. Nhìn nụ cười rất không tự nhiên của Lâm Tương, đột nhiên tôi thấy tâm trạng cực tốt, tốt lắm!

Tôi nghĩ có lẽ mình thuộc loại người tương đối vô tình, dù có lúc cố chấp, nhưng lại có thể đặt yêu hận cạnh nhau, có thể bỗng dưng thích một người, rồi lại bỗng dưng coi người ta là người xa lạ.

Nhìn ánh nắng chói chang ngoài đường, tôi nghĩ, có lẽ lần sau gặp Lỗ Ngụy, mình có thể làm như anh muốn, trở thành bạn cũng tốt.

Tất cả họ đều rời xa tôi, như vậy cũng không sao, bởi tôi sẽ gặp một người khác.

Đêm nằm mơ, thấy bố đột ngột qua đời trong khi còn đang khỏe mạnh, tỉnh dậy nước mắt lăn chã rơi, ngày hôm sau tôi lên đường về nhà luôn. Một tháng trôi qua, tôi mới về thành phố. Lúc đứng ở bến xe bus, dù đang còn cào nhĩ về bố, nhưng mỗi khi xe công an inh ỏi lướt qua, bóng dáng ai đó cứ ẩn hiện trong lòng tôi.

Về đến nhà thấy bố mẹ vẫn mạnh khỏe, tôi thở phào nhẹ nhõm. Bố mẹ ngạc nhiên nhìn đứa con gái bất chợt trở về, bắt đầu suy đoán.

“Chắc là đói mờ mắt rồi”, mẹ nói.

“Cũng có thể hết tiền rồi”, bố nói.

“Hay là có rồi?” Khuôn mặt mẹ bỗng hoan hỉ sáng bừng trong phút chốc.

Có rồi?

Tôi và bố lập tức nhìn xuống bụng tôi.

Mẹ bĩu môi, nói: “Mẹ nói con có bạn trai ấy”.

A, tình cảm gia đình thiêng liêng khó khăn lắm mới trời dậy một lần của tôi đã bị sự vô tình của bố mẹ đánh tan rồi.

Tôi rút đồng quần áo bắn xuống đất, nói: “Mẹ, tìm cho con một anh chàng đẹp trai, công việc ổn định, nuôi con được đi.”

Mẹ tôi sung sướng xoa tay, cảm khái: “Mặc dù muộn một chút, nhưng cuối cùng cũng trưởng thành rồi”.

Đương nhiên, đàn ông tốt không phải tôi muốn là sẽ lập tức xuất hiện trước mặt tôi. Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, sau đó tôi quay về Tòa án làm việc. Mẹ cứ cách hôm lại gọi điện thông báo tình hình giảng dạy của bà. Cho đến một ngày cuối tuần của tháng Bảy, tôi về nhà để tham dự buổi xem mặt của mình.

Đây là lần đầu tiên tôi trang điểm cẩn thận như thế. Sáng sớm tôi đã dậy gội đầu, là tóc thẳng mượt, buông thõng trên vai, bên trái còn vuốt keo – thứ mà tôi hiếm khi sử dụng. Tôi quyết định làm cuộc cách tân: thay quần bò bằng váy, đi giày gót nhọn. Ngắm cả buổi trời, mẹ cũng mỉm cười tương đối hài lòng.

Nhìn mình trong gương, tôi than thầm, thế là tôi khuất phục rồi, tôi khuất phục trước tuổi tác rồi, vì tuổi xuân không còn là bao, tôi phải đẩy mình bước trên con đường mà trước kia mình khinh ghét. Mặc dù năm

nay và năm ngoài chỉ cách nhau có một năm, nhưng tâm hồn đã chẳng được thư thái nhẹ nhàng như trước, Ân Khả không thể tiếp tục làm cô nhóc nữa.

Tôi và đối tượng xem mặt hẹn nhau qua điện thoại. Hai bên đều không đi cùng người nhà. Sau khi cho chúng tôi phương thức liên lạc, về cơ bản bà mới không can thiệp đến buổi xem mặt nữa. Đứng gần nửa tiếng tại góc quảng trường oi ả, tôi mới thấy một người đàn ông tay cầm điện thoại, xác nhận lại vị trí, rồi chạy đến chỗ tôi.

Nhìn cũng được.

Trừ mờ mờ bóng nhẫy trên tán khiến người ta nhìn vào có chút khó chịu, còn lại chiều cao, tướng mạo, trang phục đều không chê vào đâu được.

Có thể thấy người này cũng tương đối hài lòng về tôi, anh ấy vừa lau mồ hôi vừa cười nói: “Anh là Hứa Thừa Cơ, rất vui được gặp em.”

Rất tốt, không tệ, tôi cũng cười với anh ấy. Tiếp đó chúng tôi tìm được một nơi mát mẻ, ngồi uống đồ giải khát lạnh, nói chuyện trên trời dưới biển, chuyện gì cũng nói, Hứa Thừa Cơ hỏi tôi trả lời. Có lẽ tính tôi như thế, không chủ động hỏi chuyện lắm. Đẳng nào, tôi không hỏi thì anh ấy cũng nói, những thứ anh ấy không nói, tôi không nên hỏi, chỉ cần giúp tôi có thể hiểu đại khái về anh chàng này là được rồi.

Nói đến sở thích, Hứa Thừa Cơ kể rõ từng thứ một, nhưng phần lớn thời gian tập trung vào thú chơi gần đây anh ấy quan tâm nhất: Cổ phiếu. Tôi biết thị trường chứng khoán năm nay vô cùng sôi động, nhiều đồng nghiệp của tôi ngày nào cũng chăm chú theo dõi sự thay đổi của các con số, câu nó thịnh hành nhất hiện nay là: Thị trường cổ phiếu rất nguy hiểm, nhập cuộc nhất định phải thận trọng.

Cho dù là thế, vẫn lắm người lao đầu vào sàn giao dịch. Chịu thôi, thời đại này ai chịu ngồi im nhìn người khác vớt về một đồng tiền chứ, trong khi bản thân thì đề tiền tiết kiệm chết thối trong ngân hàng, lợi tức chẳng đáng là bao.

“Thật chậm chạp, có lúc anh chỉ muốn, hôm nay mua cổ phiếu, ngày mai tăng trần luôn.” Hứa Thừa Cơ hứng thú nói, rồi dựa phịch vào lưng ghế, vẻ đắc ý toát ra từ cử động mạnh của anh ấy.

Thấy tôi chỉ thì thoảng ậm ừ vài câu, không hồ hởi lắm, Hứa Thừa Cơ biết tôi không chơi cổ phiếu, nên chẳng hứng thú với đề tài này nữa.

“Ngoài những thứ đó, anh thích nhất câu cá và đánh trận giả.”

Anh ấy nói đến đây mới khiến tôi có chút hứng thú. Vốn là người thích hoạt động ngoài trời, tôi đã dùng pháo đánh cá rồi, nhưng chưa chơi trận giả bao giờ, chỉ thấy trên tivi.

“Thành phố của chúng ta cũng có chỗ đánh trận giả sao?” Thật không tưởng tượng nổi, một thành phố bé bằng bàn tay thế này mà cũng có nơi như thế?

Hứa Thừa Cơ thấy cuối cùng cũng lôi được hứng thú của tôi, vô cùng đắc ý, hất hàm nói: “Đương nhiên có, anh chính là hội viên. Anh cùng đám anh em cứ cách một tháng lại đến đó chơi nguyên một ngày”.

Tôi thật sự rất có cảm hứng với vấn đề này. Lúc bé tôi là đại ca của xóm, thích cầm cung mai phục, lớn rồi, dù dụi dằm đi không ít, nhưng vẫn vô cùng mê mẩn trò chơi ấy.

Đột nhiên tôi nói nhiều hơn, tự tôi cũng hình dung ra được dáng vẻ phấn khởi, mặt mày sáng bừng của mình. Hứa Thừa Cơ càng cười đắc ý hơn, anh ấy nói chi tiết về tình hình câu lạc bộ tập trận giả, kể mấy câu chuyện thú vị xảy ra trong lúc đánh trận, kể đám anh em đã chung vai sát cánh hoặc tàn sát lẫn nhau như thế nào. Cuối cùng, thấy tôi vô cùng hào hứng, ngừng một lát, anh ấy nói: “Tiểu Khả, nếu em không thấy lời đề nghị của anh đường đột, thì ngày mai la Chủ nhật, anh với em cùng đi chơi trận giả được không?”

Thật sao? Có thật không? Tôi cật lực lắc đầu, kiên quyết nói: “Một chút cũng không đường đột.”

Hứa Thừa Cơ cười rạng rỡ, bảo: “Tối nay anh sẽ hẹn lũ bạn, ngày mai chúng ta chơi nguyên một ngày nhé.”

Nhưng, tôi đột nhiên sững lại, có thể vì nghĩ đến ngày mai còn một đám người xa lạ nữa, có thể vì chợt băn khoăn tốc độ biến chuyển này có vẻ nhanh quá. Nhưng, tôi cũng người còn vì, nụ cười vừa rồi của anh ấy...

Rất rạng rỡ!

Rất giống Lỗ Ngụy.

Sau đó, tôi thất vọng nhận ra, từ lúc thấy nụ cười rạng rỡ ấy, hình bóng Lỗ Ngụy cứ vất vưởng như âm hồn trong đầu tôi. Hứa Thừa Cơ uống một ngụm bia, tôi nhớ ngay đến Lỗ Ngụy. Hứa Thừa Cơ châm một điếu thuốc, Lỗ Ngụy lập tức hiện lên. Ngón tay Hứa Thừa Cơ khẽ gõ cạnh bàn, tôi lại nhớ Lỗ Ngụy. Hứa Thừa Cơ cúi đầu ngắm nhìn mặt đường bị ánh nắng thiêu đốt ngoài kia, hình bóng Lỗ Ngụy vẫn chẳng buông tha tôi...

Tại sao lại là Lỗ Ngụy? Sao không phải Lâm Tương? Hay Triệu An Phi?

Lúc hẹn tám giờ sáng mai gặp mặt, tôi thần thờ cười như người mất hồn. Rời khỏi căn phòng gần điều hòa, cơn nóng bên ngoài ập đến làm da tôi nhức nhối. Đắn đo ngắm phương hướng một hồi, tôi mới chậm rãi cất bước. Bước thứ nhất, quên anh, bước thứ hai, nhớ anh, bước thứ ba, quên đi, bước thứ tư, lại nhớ... Mẹ vừa mở cửa, tôi thu chân, ngẩng đầu nhìn. Mẹ hăm hở, hỏi tình hình thế nào, tôi cười nói: “Rất tốt, ngày mai tiếp tục hẹn hò.”

Mẹ cười vui sướng, nụ cười chan chứa sự yên tâm, vỗ vai tôi nói: “Thấy chưa, nghĩ thoáng ra, thực sự xem mặt đâu phải chuyện tệ hại gì”.

Tôi gật đầu cái rụp, “vâng” một tiếng.

Vào phòng đóng cửa, ánh mắt tôi bất giác rơi xuống chỗ vừa đứng, bước cuối cùng vẫn là nhớ anh!

Câu lạc bộ tập trận giả không cao cấp như tôi nghĩ, nó có chút khác biệt trên tivi. Dù diện tích chiến địa hai trăm mẫu tương đối rộng, nhưng chất lượng phục vụ không được tốt, thiết kế cũng chẳng có đẳng cấp, nhiều chỗ thiếu sót. Ví như chúng tôi không được trang bị tiên tiến hoành tráng lắm, ví như bộ trang phục loang lổ trên người tôi không vừa vặn, không oách lắm.

Cái gì chứ, lẽ ra phục trang phải oai phong lẫm liệt, nhưng mặc trên người cứ thấy không hợp, ống tay ống chân xấu xí, tôi phải loay hoay mất hồi lâu. Cuối cùng tôi quyết định không mặc bộ đồ này nữa, trời oi bức, mặc vào chỉ tổ bức bối. Tôi mặc lại áo phong của mình, bên ngoài mặc áo may ô chống đạn, đội mũ sắt màu xanh, sau đó chạy ra “xưởng quân giới” chọn vũ khí.

Tôi không hiểu gì về súng ống, nhưng Hứa Thừa Cơ có vẻ khá rõ. Lúc hướng dẫn tôi chọn vũ khí, anh ấy nói rành rọt chức năng, đặc điểm, ưu khuyết điểm của từng cây súng. Cái gì mà loại súng trường G3 của quân đội Đức, khẩu Marui giảm thanh, tôi nghe chẳng hiểu gì hết.

Đối với tôi, súng tiểu liên hay súng bộ binh đều là gánh nặng. Tôi chọn khẩu súng lục nhỏ gọn, Hứa Thừa Cơ dạy tôi cách thay đạn, lên nòng và ngắm chuẩn.

Tôi không muốn anh ấy dạy, nhưng cảm thấy từ chối thì trẻ con quá, nên chỉ đành chịu. Sợ dĩ tôi không muốn anh ấy dạy vì tư thế này quá gàn gỏi. Tôi giơ thẳng tay trái, hòng súng hướng về phía cổng, ánh mắt và hòng súng kéo thành một đường thẳng, Hứa Thừa Cơ đứng sát bên, một tay giữ chặt tay tôi, tai kia ôm trọn vai tôi, đầu sát vào tôi. Hơi thở của anh ấy phả lên má, tôi phiền muộn khẽ quay đầu sang một bên, nhưng còn chưa kịp thu ánh nhìn, tôi đã đỡ người tại chỗ.

Hòng súng vốn nhắm thẳng ra cửa, lúc này lại đang nhắm vào Lỗ Ngụy.

Tôi vội vàng hạ súng, đồng thời nói rộng khoảng cách với Hứa Thừa Cơ.

Không biết vì Lỗ Ngụy bất thành linh đứng trước hòng súng, hay bởi lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của tôi, mà tôi lại bất an như thế. Tôi cảm nhận rõ ràng tim mình đang loạn nhịp, mặt thì nóng bừng, nhìn Lỗ Ngụy đứng sững trước cổng. Tôi luống cuống chẳng biết nên đặt tay chân ở đâu mới phải

Trong giây khắc hoảng loạn, tôi chợt nghĩ chẳng biết người xuất hiện ở cổng kia có phải là ảo ảnh không, đặc biệt lúc ánh mắt anh nhìn về phía mình, một cảm giác khó hiểu bất chợt trào dâng, tôi không biết cảm giác này là gì.

Tôi nhìn Hứa Thừa Cơ tiến tới khoác vai Lỗ Ngụy, thân mật chào hỏi, sau đó long trọng giới thiệu với tôi: “Lỗ Ngụy, người anh em tốt nhất của anh”.

Tiếp theo, anh ấy giới thiệu với Lỗ Ngụy: “Ân Khả, cô gái có thể sẽ kết hôn cùng mình”.

Tôi muốn nặn một nụ cười, nhưng không sao cười nổi. Nghe Hứa Thừa Cơ giới thiệu như thế, Lỗ Ngụy hơi chau mày lắng nghe. Tôi cảm thấy như có vị đắng ngắt đang lan ra trong vòm miệng, một niềm bi ai dần tắc nghẽn nơi cổ họng.

Chúng tôi chưa kịp chào hỏi lẫn nhau lại có thêm mấy người bước vào xưởng quân giới. Hứa Thừa Cơ hào hứng chạy về phía họ, Lỗ Ngụy không quay người đi, ánh mắt phức tạp nhìn tôi, khiến tôi thấp thỏm không yên. Tôi bất giác tránh anh theo thói quen.

Hứa Thừa Cơ lần lượt giới thiệu tôi với đám bạn. Tôi bận rộn chào từng người, cố tình lơ đi Lỗ Ngụy sau lưng. Không hiểu tại sao, cơn run rẩy bởi nhìn thấy Lỗ Ngụy khi này trở thành nổi nhức nhối trong lòng.

Tôi tin chắc bạn bè của Hứa Thừa Cơ không hề ít, hơn nữa chẳng biết anh ấy đã nói gì về tôi với bạn bè. Nghe nói, đây là lần họp mặt đông đủ nhất của họ, ai cũng nhìn tôi và Hứa Thừa Cơ với ánh mắt thâm thúy, chốc chốc lại nói đôi ba câu đầy ẩn ý, khiến đám đông cười ồ hòa theo.

Tôi hối hận rồi, chỉ vì ham chơi và tò mò nhất thời, tôi đã chui vào một vòng tròn quái gỡ, vòng tròn có tôi, Hứa Thừa Cơ, cùng đám bạn của anh ấy vây quanh, đứng bên ngoài là một mình Lỗ Ngụy!

Chúng tôi dùng phương thức truyền thống của họ để tiến hành phân thành hai đội đối kháng – rút thăm. Nhưng kết quả lần này lại khiến họ nổ ra tranh chấp nhỏ, không ngờ tôi và Hứa Thừa Cơ lại trở thành địch thủ. Lúc tôi chìa tờ giấy cho Hứa Thừa Cơ xem, anh ấy cau mày trừng trừng nhìn hai chữ “Đội B” trên đó.

Rõ ràng là đám người này hy vọng tôi và Hứa Thừa Cơ cùng một đội, có người đề nghị rút lại, có người nói đổi một người là được. Tôi ngắc đầu bảo: “Hà tất phải đổi người, đằng nào cũng chỉ là trò chơi thôi mà”.

Nghe thế, mọi người dừng bàn bạc, quay sang nhìn tôi. Có lẽ họ thấy được sự cố chấp trong mắt tôi. Một số người chán nản so vai, Hứa Thừa Cơ cười gật đầu, không ai còn khăng khăng đòi ghép tôi và anh ấy vào một đội nữa.

Chẳng muốn quá chú trọng chuyện ghép đội, bởi tôi không chút chắc chắn nào về cảm xúc của mình dành cho Hứa Thừa Cơ. Tôi không muốn hồ đồ ghép thành một đôi với anh ấy. Kết quả đến quá nhanh, không có khoảng cách, không có thời gian, không có không gian, khiến tôi cảm thấy hết sức bất an.

Tôi quyết định chọn khẩu súng lục, cầm đạn xong quay lưng mới phát hiện, đội trưởng đội B chính là Lỗ Ngụy. Anh mặc lên người bộ trang phục loang lổ, vô cùng đẹp trai. Không sai, chính là Lỗ Ngụy, áo giáp của anh màu xám cho biết anh là đội trưởng đội B, còn áo giáp của chúng tôi đều màu xanh thẫm.

Anh bước về phía tôi. Tôi dờ dẫm đứng đó nhìn anh đang tiến gần từng chút một. Sau đó anh giơ tay ra, rút cây súng tiểu liên nặng trĩu sau lưng tôi.

Nhìn anh quay đi, tôi khẽ đặt tay giữ chặt lồng ngực. Ôi mẹ ơi, con sắp bị đau tim rồi!

Đội trưởng đội A là Hứa Thừa Cơ, mặc áo giáp màu xanh lam. Không biết có phải vì anh ấy chơi trò này giỏi nên chọn anh ấy là đội trưởng, hay tại đám bạn cố tình muốn anh ấy được thể hiện đôi chút. Anh ấy và Lỗ Ngụy khẽ chạm súng vào nhau, tuyên bố trận chiến chính thức bắt đầu. Thành viên hai đội tiến về phía “cứ địa” của mình. Trước khi cất bước, Hứa Thừa Cơ cố ý hét lên với Lỗ Ngụy: “Giúp mình trông chừng cô ấy chút nhé”.

Tôi nghe mà trước mắt chợt tối đen, chỉ biết mình không dám quay đầu. Giữa những tiếng cười đùa, tôi lếch thếch theo sau bọn họ.

Hứa Thừa Cơ nói không sai, quả là họ thường xuyên đến đây chơi, vì sau khi chui vào “cứ địa”, đội tôi lập tức tiến hành tác chiến. Họ phối hợp rất ăn ý, mai phục như nào, phân công ra sao, ám hiệu là gì, phải dùng kế sách gì...Buồn cười nhất là họ dường như đã cắm một gián điệp vào hàng ngũ của địch.

A, thật là thích thú! Sự bất an khi này trong tôi nhanh chóng bị gác sang một bên, bởi kế hoạch tác chiến đã làm tôi vô cùng hứng thú. Mặc dù tôi chỉ là một tay gà mờ, nhưng là một tay gà mờ rất tích cực. Tôi nói với họ nào là điệu hổ ly sơn, nào là đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu, nào là minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương, ba mươi sáu kế binh pháp gần như được lôi ra hết, cho đến khi bọn họ nhìn tôi với ánh mắt thích thú, tôi mới ngừng vọc ngậm miệng lại.

Ai đó lên tiếng: “Trong ba mươi sáu kế, có một kế hợp với cô, đó là mỹ nhân kế”.

A, anh ta nói tôi là mỹ nhân, ha ha, mỹ nhân đó nhé!

Tôi vênh mặt, gào thét trong lòng: “Tôi là mỹ nhân đó nhé! Là mỹ nhân đó!”

Một người khác xoa gáy, ấp úng nói: “Cứ cho là thế đi”.

Lại một người khác quay đầu về phía Lỗ Ngụy cười cợt: “Không hợp lý lắm thì phải”.

Đúng thế, đúng thế, cái người nói tôi dùng mỹ nhân kế, cả cái người nói cứ cho tôi là mỹ nhân, thật không hợp lý!

Cuối cùng Lỗ Ngụy đập bàn, bắt đầu hành động!

Ý, bắt đầu hành động, câu này trước đây tôi đã nghe thấy trên tivi, hôm nay tận tai nghe, thật sống động khí thế. Cầm súng lên, tôi nhanh nhẹn hành động sau Lỗ Ngụy, xuất phát!

Trò chơi thực ra có nhiều quy tắc giống như cờ tướng, đội trưởng là thống soái của cả đội, đội trưởng chết thì toàn đội cũng đi đời. Lỗ Ngụy sắp xếp vị trí cho từng người, có người mai phục ở phía trước, có người mang nhiệm vụ dụ rấn ra khỏi hang, có người làm bia đỡ đạn cho thống soái – ví như tôi đây.

Người được đội tôi cắm vào đội đối phương làm gián điệp chỉ mình đội trưởng mới biết, những người khác trong đội đều âm thầm suy đoán xem đó là ai.

Thực ra tôi có chút oán trách về vai trò của mình. Dựa vào cái gì mà gà mờ dĩ nhiên phải làm bia đỡ đạn chứ? Như người ta vẫn nói, vuốt mặt phải nể mũi chứ, nghĩ mà xem, nếu tôi bị Hứa Thừa Cơ bắn chết vì che chở cho Lỗ Ngụy, cảnh tượng mới bi thương ngao ngán làm sao. Tôi nhất quyết phản đối, một ai đó lại nói, đó là ý đồ của họ, lấy tôi làm bia đỡ đạn, Hứa Thừa Cơ mới không đành lòng ra tay.

Đây chính là mỹ nhân kế của bọn họ sao?!

Mặc dù như thế, nhưng, nhưng nếu Hứa Thừa Cơ thật sự không đành lòng ra tay, thì đến lượt tôi sẽ phải đau đầu!

Đang suy nghĩ lung tung, ám hiệu thứ nhất bỗng truyền đến: Phát hiện quân địch.

Lỗ Ngụy kéo một cái, tôi phản ứng nhanh lẹ chui tọt vào bụi cỏ.

Cỏ chĩa vào mặt, nhột nhột, tôi nhăn nhó đỡ đòn tấn công của bụi cỏ, đột nhiên thấy một bàn tay ấn vai mình, tôi mới ngừng chiến, ngẩng đầu lên...

Tôi tức khắc đỡ người, biến thành khúc gỗ, biến thành tảng đá, biến thành gió thoảng...

Không thể nói chính xác rằng tôi hôn anh hay anh hôn tôi, nhưng, chúng tôi thực sự đã hôn nhau! Tôi ngẩng đầu, anh cúi đầu, nụ hôn đầu đời của tôi đã ra đi như thế!

Lúc rút quân, tôi hoảng loạn ngồi bệt xuống đất. Anh cũng thất thần hồi lâu, nhìn tôi chăm chú không biết đang nghĩ gì. Lát sau, có người di chuyển về phía chúng tôi, anh mới định thần quay người lẩn trong bụi cỏ, tiến về phía trước.

Không cần nói gì ư? Coi như chưa xảy ra chuyện gì ư?

Tôi bất giác vỗ về lên khuôn mặt nóng rát của mình, dù là nụ hôn đầu, nhưng có lẽ coi như chưa xảy ra thì hơn.

Lẩn mình trong bụi cỏ, tôi tiếp tục bước theo anh. Đột nhiên tôi đứng khựng lại, không được, không được, nhìn bóng anh càng lúc càng xa, song tôi không cách nào tiến lại gần hơn, thật sự không được, đã xảy ra mất rồi!

Tôi vò đầu, muốn sụp đổ!

Đúng lúc tôi đang trút bỏ gánh nặng cảm xúc ra ngoài, tiếng súng đột ngột vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung của tôi. Mẹ ơi, khai chiến rồi!

Tôi nên chạy hướng nào đây? Chạy về hướng phát ra tiếng súng hay tìm một chỗ kín để ẩn nấp?

Đúng rồi, mình là bia đỡ đạn cơ mà.

Nghĩ đến đây, tôi vội vàng chạy về phía Lỗ Ngụy. Tiếng súng càng lúc càng gần, chiến sự có lẽ đang vô cùng khốc liệt. Cảm giác hòa mình trong trận chiến khiến tôi cực kỳ căng thẳng. Dù biết rõ chỉ là trò chơi, nhưng tôi vẫn lo lắng, chẳng biết giây tiếp theo mình có trúng đạn lạc, anh dũng hy sinh không.

Nhìn thấy Lỗ Ngụy rồi. Anh trốn sau một gốc cây to, cầm súng tiểu liên bắn quét về phía đối phương. Đối phương hình như chết một hai mạng. Tôi nghĩ muốn tiếp cận Lỗ Ngụy tương đối khó.

Thôi, tôi cứ ở đây bắn phá đối phương vậy, giết được tên nào hay tên ấy.

Phát đạn thứ nhất, nghe “pằng” một tiếng, không biết bắn vào đâu nữa, tiếng súng thứ hai lại vang lên, đối phương phát hiện ra tôi, hỏa lực nhắm thẳng về phía mình.

Mẹ ơi, mẹ ơi, con sắp chết rồi! Hỏa lực đối phương oanh tạc tới chỗ tôi, đạn bay vèo vèo khắp không trung, những dấu màu đỏ rơi đầy mặt đất, may mà chưa có viên nào rơi xuống người tôi. Á! Lại nữa rồi, cứu mạng với!

Chiến tranh là chuyện vô cùng nguy hiểm! Vào giờ khắc này tôi đã lĩnh hội sâu sắc điều đó. Mẹ ơi, ai bắn vào cánh tay tôi rồi.

Đau quá, giống như bị trúng đạn thật, tôi suýt nữa bật khóc khi nhìn vết mô phỏng máu chảy ra trên áo, trời ơi, tôi bị tàn phế rồi!

Hình như có người lao về phía tôi. Còn chưa kịp định thần, tôi đã bị người đó lôi đi xềnh xệch, đưa đến địa phận tương đối an toàn. Sau một hồi chạy bán sống bán chết, tôi cảm thấy gan phổi lộn nhào, thở hồng hộc. Lúc ngẩng đầu nhìn ân nhân cứu mạng, tôi mới biết đó là Lỗ Ngụy.

Anh thở dốc quan sát thể trận công kích của đối phương, một mặt dùng tay ra hiệu cho người trong đội. Đột nhiên, anh vứt tôi lại, chạy đi chỗ khác. Tôi ngồi bệt tại chỗ nhìn anh khéo léo luồn lách, cảm thấy mình sắp phát điên lên mất. Tôi đưa tay quệt mồ hôi đầy mặt, chẳng nào cũng chẳng còn hơi sức đâu mà chạy.

Không lâu sau, Lỗ Ngụy quay lại, khuôn mặt đặc ý, có chút nhẹ nhõm, ra dấu tay với chiến hữu, rồi lôi tôi đứng dậy, nói: “Rút!”

Rút?

Tình thế đang thuận lợi như vậy, nếu chúng tôi kiên trì một chút, đối phương chắc chắn sẽ bị tiêu diệt, sao lại cho địch cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức chứ?

Tôi hơi bất mãn khề cong môi, miễn cưỡng theo anh rút về “cứ địa”.

Tôi gơ tay trái cầm súng lên lau mồ hôi trước trán, cảm thấy có chút kỳ lạ, vội cúi đầu nhìn, mới phát hiện thì ra Lỗ Ngụy đang nắm tay phải của mình.

Anh cứ nắm tay tôi như thế, tiến về phía trước.

Lỗ Ngụy cảnh giác đảo mắt nhìn tứ phía, có lẽ anh không nghĩ nhiều, nhưng tôi thì không thể không nghĩ nhiều được. Đây là lần đầu tiên, anh nắm tay tôi, dẫn tôi tiến về phía trước, và có lẽ cũng là lần cuối cùng, có lẽ anh chẳng để tâm, nhưng còn tôi thì sao?

Tôi nguyện được nắm tay anh như thế, một lần thôi cũng được. Anh chưa phát hiện ra, tôi cũng không rút tay lại, an tâm để anh nắm tay mình, dù biết rõ chỉ lát nữa thôi chúng tôi sẽ phải buông ra ngay lập tức.

Lỗ Ngụy quay đầu nhìn tôi, khề chau mày, hỏi: “Sao lại khóc?”

Tôi lau nước mắt, cười nói: “Đâu có”.

Anh ngừng vực quay mặt đi, tiếp tục nắm tay tôi bước về phía trước.

Tôi không thể để anh biết, tôi hối hận rồi, hối hận đã không lập tức nhận lời khi anh đề nghị hai đứa yêu nhau; hối hận đã rửa trôi số di động của anh; hối hận đã lên một chiếc xe khác né tránh anh hôm tập huấn

kết thúc; hồi hạnh nghe thấy anh nói mình đã có đối tượng kết hôn; hồi hận vì đã chọn đội B...Tôi thật sự rất hối hận, chỉ là, tôi không thể để anh biết điều đó.

Sai một li đi một dặm, những vật nặng tươi đẹp ngày trước, sự tự do thanh thản ngày trước, không biết từ lúc nào đã tan biến chẳng còn vết tích. Từ lúc nhận ra cảm giác mất mát khi thiếu vắng anh, từ lúc đột nhiên nhớ anh, tôi đã không còn dáng vẻ ung dung bình thản của ngày trước nữa rồi.

8. Chương 8: Không Phải Hồng Nhan Vãn Hoạ Thuỷ

Về đến “cứ địa”, chúng tôi phát hiện các chiến hữu đang tiến hành “thăm vấn” một người. Trước khi họ nhìn thấy, tôi vội vàng rút tay khỏi tay Lỗ Ngụy. Lỗ Ngụy không quay đầu, bước thẳng đến chỗ họ. Tôi bồn chồn giấu tay sau lưng, cũng tiến đến, xem họ làm gì.

Người đang bị “thăm vấn” không phải của quân địch, mà là người đội tôi. Đột nhiên tôi tỉnh ngộ, đã điều tra ra “gian tế” rồi.

Đây là cuộc “thăm vấn” buồn cười nhất mà tôi chứng kiến. Một đám người vây quanh gian tế ngọt nhạt uy hiếp, một người mặt mày gian xảo áp sát gian tế nói: “Người anh em, anh còn không chịu khai, lần này về đàn em sẽ tổ cáo với chị dâu, đêm hôm trước anh lang chạ ở đâu nhé”.

Gian tế cắn môi, quật cường ngênh đầu: “Không nói!”

Một người khác thấy thế, nhanh chóng rút di động, ấn phím, rồi giơ ra trước mặt gian tế, nghiêm giọng bảo: “Nhìn đi, nhìn đi, đây còn có hình chụp nữa, xem hai người ôm ấp nhau thăm thiết chưa này...”

Gian tế không nhịn được kêu lên: “Anh em sao có thể bắt lương vậy được. Cậu cố tình chọn góc chụp mờ ám, không được phá vỡ tình cảm của vợ chồng anh, hai bên đều là anh em...”

Người thứ ba lao đến động thủ luôn, mặc kệ sự phản kháng dữ dội của gian tế. Trước khi tôi kịp xấu hổ quay đầu, họ đã lột sạch quần áo của gian tế, chỉ để lại chiếc quần nhỏ...

Tiếp đó, tiếp đó...

Cuối cùng, chúng tôi biết được ít nhất một nửa kế hoạch tác chiến của đội A.

Suốt quá trình ép cung, quả khiến người nghe đau lòng, người xem rơi lệ!

Từ đó, tôi hiểu rằng, anh em dùng để bán đứng!

Nhờ đó, kế hoạch được bố trí lại, không cần đề phòng gian tế nữa. Mọi người dường như thoải mái hơn, ai cũng được sắp xếp nhiệm vụ mới, chỉ có tôi vẫn là tấm chắn tàn phế. Họ cương quyết không chịu vứt bỏ tuyến phòng thủ “mỹ nhân kế” cuối cùng.

Hình như phát hiện ra điều gì đó, đội A bắt đầu ồ ạt tấn công chúng tôi. Trận chiến ác liệt hơn bắt đầu diễn ra, như thể thắng bại sẽ được phân rõ trong trận này.

Vốn là tay gà mờ, một tay gà mờ không có năng lực phản kích, lúc đạn bay pháo lạc, tôi chỉ biết co thành một rúm tròn cạnh một người sau thân cây, giống như con đà điểu nhất gan sợ chết. Súng tiểu liên có cái hay của nó, trong tiếng súng đạn đùng đoàng, súng lục rõ ràng thất thế, uy lực kinh người của súng tiểu liên có thể chấn động địch thủ.

Đương nhiên, Lỗ Ngụy không những chấn động địch thủ mà còn chấn động cả tôi. Tôi đã hiểu vì sao sai đó nói Lỗ Ngụy là đại diện của chiến thắng rồi. Tôi cũng tin thành tích bất bại trong các cuộc tập trận giả của anh.

Nhìn anh oai phong lẫm liệt phản kích đối phương không cho họ đường lùi, tôi chợt nhớ đến bộ dạng quần băng trắng kín người khi lần đầu gặp mặt. Một người dũng mãnh như anh mà bị người ta đánh ra nông nổi ấy có nghĩa là gì?

Không biết cơ quan Công an có yêu cầu gì với đội công an tham gia ngăn chặn bạo động hôm đó, nhưng tôi biết, anh đã không ra tay, không sử dụng bạo lực, thậm chí không phản kháng trước người dân. Dù pháp

luật và quốc gia cho phép công an được quyền dùng vũ lực cưỡng chế người dân, song anh đã không dùng pháp luật hay bạo lực, không gia tăng bất mãn cho người dân, anh nguyện để họ đánh đến trọng thương...

Tôi rút súng, không muốn làm con rùa rút đầu nữa, muốn sát cánh chiến đấu cùng anh, dù ở bên anh, cây súng tỏ ra yếu thế hơn nhiều, nhưng tôi muốn được như anh, can đảm không sợ gì cả.

Tôi vừa đứng thẳng người, cánh tay còn lại cũng bị trúng đạn luân. XXX, văng một câu tục, mặc kệ mấy cái quy tắc vớ vẩn, họ chọc điên tôi rồi, mặc kệ mình có tàn phế hay không, tôi vẫn cầm súng bắn về phía địch. Mau chóng phát hiện có người di chuyển về phía mình, tôi lập tức bắn về phía hắn. Bất chợt Lỗ Ngụy ngăn tôi lại, tôi ngờ vực nhìn anh, cái người đang tiến tới rõ ràng mặc áo giáp của địch mà.

“Cậu ấy là gián điệp của chúng ta”, Lỗ Ngụy nói.

Gián điệp của chúng ta? Người này thuộc phe tôi sao?

Không đúng, nếu anh ta là gián điệp trà trộn vào đội A, sao lại giương súng về phía chúng tôi?

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa, trong chớp mắt, tôi phát huy công dụng của tán lá chắn, trở thành tuyến phòng thủ cuối cùng, che trước mặt Lỗ Ngụy.

Nhưng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, tình thế chuyển biến trong chớp nhoáng khiến người ta ngỡ ngàng. Tôi tưởng mình hy sinh rồi, đúng là tôi đã bị bắn một phát vào bộ phận quan trọng, song tôi không hiểu, sao một tiếng súng đột nhiên im bặt như vậy. Tôi thắc mắc đứng dậy, phát hiện tất cả mọi người, dù sống hay đã hy sinh, đều đổ dồn ánh mắt vào tôi.

Ôi, tình thế này là sao đây?

Chẳng nhẽ hành động anh dũng của tôi khiến họ xúc động đến thế? Ha ha, tôi bật cười. Tôi không dám so đo với Đồng Tồn Thụy, mặc dù giây phút lao ra bảo vệ thống soái, tôi thừa nhận mình rất dũng cảm, nhưng lúc đó trong lòng tôi cũng biết, chỉ là trò chơi mà thôi. Vì thế, mọi người không cần ngưỡng mộ sùng bái tôi vậy đâu.

Ai đó nói: “Bây giờ tính thế nào? Đội A thua hay không tính viên đạn lúc này?”

Tôi gãi đầu, không hiểu anh ta nói gì.

Tôi che cho Lỗ Ngụy, tránh cho đội B một kết cục thất bại, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc đội A do Hứa Thừa Cơ cầm đầu thua cuộc.

Nhìn về hướng đội A, tôi mới phát hiện bọn họ ai nấy mặt mày xám xịt, Hứa Thừa Cơ đứng bên cạnh người gián điệp đã nã đạn vào tôi. Sau đó, tôi nhìn thấy một màu đỏ khủng khiếp lan trên áo giáp của anh ấy.

Ai đã bắn trúng vào bộ phận quan trọng của Hứa Thừa Cơ vậy? Là vị anh hùng nào?

Sau hồi lâu im lặng, Lỗ Ngụy nói: “Chúng tôi nhận thua!”

Tôi quay đầu nhìn anh, why? Sao chúng ta phải nhận thua chứ?

Anh liếc tôi một cái, rồi bước về phía đối phương, vừa đi vừa cởi áo giáp. Hành động của anh tuyên bố trận chiến giả đã kết thúc, đội B đại bại.

Thành viên đội B ỉu xiu ngao ngán, có người còn nhìn tôi vẻ trách móc.

Có nhầm không vậy? Tôi là anh hùng mà!

Không phải họ muốn tôi làm bia đỡ đạn sao? Tôi chẳng hoàn thành nhiệm vụ là gì? Tôi anh dũng lao ra như thế, hứng chịu viên đạn tàn khốc của đối phương, chết thảm như thế, còn không đủ à? Sao Lỗ Ngụy lại chủ động nhận thua? Dù không hiểu gì, nhưng chẳng lẽ tôi lại liên quan đến chuyện này?

Có liên quan gì không?

Tôi ném cho “ai đó” ánh mắt dò hỏi.

Hắn quay mặt, hừ một tiếng.

Được lắm, dám hừ với tôi à?

Thấy tôi tiếp tục trợn mắt lườm, hần thở dài một hơi, nói: “Thôi bỏ đi, chỉ là trò chơi mà, chuyện này chúng tôi đại ca chúng tôi thích cô thật đó”.

Cái gì chứ? Tôi lập tức kéo tay áo hần, nhất định phải hỏi cho rõ ràng: “Sao chúng ta phải nhận thua chứ?”

Hần cúi đầu nhìn tay tôi, nhếch miệng trả lời: “Ai bảo cô dùng cánh tay bị trúng đạn bắn đội trưởng đối phương chứ? Phải nhớ, một người phạm luật, cả đội diệt vong”.

Ai cũng thấy rõ hai tay tôi máu đỏ lờ mờ, nhưng ai nhìn thấy tôi bắn Hứa Thừa Cơ chứ?

Tôi đã giết Hứa Thừa Cơ sao??

“Lúc Tiểu Tùng bắn cô, Hứa đại ca vì tình riêng mà ngăn Tiểu Tùng lại, không ngờ cô lại bắn chết Hứa đại ca.”

Phét lác!

Lúc đó tôi hoàn toàn không nhìn thấy Hứa Thừa Cơ, chẳng biết có phải anh trúng mỹ nhân kế cố ý tha cho tôi thật không, cũng chẳng biết tôi đã nổ súng lúc này, hơn nữa cho đến giờ tôi chưa từng bắn trúng vật gì, một đạn mà lấy mạng được đội trưởng đối phương, ai bịa đặt chuyện này chứ? Nghe như truyện thần thoại vậy.

“Đó là chuyện ngoài ý muốn, tôi không cố ý sát hại Hứa Thừa Cơ. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới sẽ giết anh ấy, hơn nữa không hề ý thức được mình đã nổ súng, vì thế không gọi là phạm quy”. Tôi biện minh.

“Cô ơi, vấn đề là, tôi nhìn thấy lúc cô đứng dậy, hai tay đã trúng đạn, nhưng vẫn bắn về phía đối phương.”

Hả? Hần nhìn thấy rồi sao?

Tôi đỏ mặt, lúc đó đang tức điên lên mà, ai còn nghĩ đến nội quy gì chứ. Không ngờ lại bị hần nhìn thấy.

Không biết lúc đó hần trốn chỗ nào mà lại nhìn thấy được, thì không có ý gì Lỗ Ngụy lại không nhìn thấy, vì thế, Lỗ Ngụy nhận thua là tại tôi.

Sự thay đổi chóng mặt khiến người ta, người ta khó lòng chấp nhận được, mới này tôi còn tưởng mình là đại công tử của đội B, không ngờ chớp mắt đã biến thành hồng nhan họa thủy rồi. Thấy đám người đội B oán trách mình, tôi tức tối quay ra oán trách Hứa Thừa Cơ lúc này đang làm bộ ngây thơ vô tội.

Dù thấy bản thân không được chính trực cho lắm, tính khí trẻ con, nhưng sau đó hể Hứa Thừa Cơ định lại gần lấy lòng, tôi đều ra sức né tránh chối từ. Tôi rất nhỏ mọn, quả thực rất nhỏ mọn...

Bữa tôi do Hứa Thừa Cơ mời. Thật ra mời một bữa cơm cũng chẳng có gì to tát, hơn nữa còn ngồi ngay quán ăn vỉa hè nhộn nhịp, chi phí không đắt đỏ, nhưng tôi lại đột nhiên thấy có áp lực, thậm chí còn bất mãn với bản thân. Tôi không nên đồng ý tham gia đánh trận giả với họ. Như thế bạn bè của Hứa Thừa Cơ sẽ không biết đến tôi, như thế chúng tôi sẽ không bị nhầm tưởng là một đôi, càng không để anh ấy phải đứng ra mời cơm một bữa sau khi đã nợ anh ấy một món ân tình. Lúc mọi người khăng khăng bắt chúng tôi ngồi cạnh nhau, tôi vô cùng khó chịu và mất tự nhiên. Tâm thế phản kháng khiến tôi càng lúc càng muốn bỏ trốn. Bạn bè của Hứa Thừa Cơ tạo cho tôi một áp lực không nhỏ, mặt khác, ánh mắt thi thoảng lướt đến của Lỗ Ngụy cũng là một áp lực. Hai luồng áp lực trộn vào nhau, lẫn đến đè nặng lên tôi như hai bánh xe.

Tôi muốn bỏ trốn, rất muốn bỏ trốn. Tôi chưa bao giờ có cảm giác muốn bỏ trốn khi phải đối mặt với đám đông như thế này, nhưng bầu không khí vui vẻ thoải mái của họ như sợi dây thừng buộc chặt tôi. Vốn không muốn phá hỏng niềm vui của người khác, cũng luôn thỏa theo ý nguyện của mọi người, dù không muốn ở lại, song tôi vẫn tươi cười chạm cốc với họ.

Bữa cơm diễn ra trong tiếng cười đùa của họ, tôi chậm chạp đưa thức ăn vào miệng, hoàn toàn chẳng cảm thấy ngon miệng. Lỗ Ngụy nói rất ít, chẳng biết có phải vì thua cuộc nên anh hơi ủ rũ không. Lúc cả bàn tiệc nhón nháo chuyện trò, anh chỉ uống rượu một mình.

Có người đề nghị chơi đoán quyền, Hứa Thừa Cơ nói hôm nay không chơi, sau đó liếc tôi một cái. Những người khác liền cười mờ ám, ai đó đảo mắt một vòng, đề nghị chơi trò nói thật hay mạo hiểm.

Hứ, rõ ràng muốn nhắm vào tôi. Tôi thà để họ chơi đoán quyền còn hơn. Như thế tôi có thể an nhàn ở ngoài cuộc, giờ họ đòi chơi trò nói thật hay mạo hiểm, tôi linh cảm được họ đang muốn nhắm vào mình.

Lời đề nghị nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt của đám đông. Tôi khẽ so vai, nghĩ xem nên dùng cố gì để chuồn khỏi.

Chưa hỏi ý kiến của tôi, họ đã bắt đầu cuộc chơi. Ai đó bảo chủ quán đem đến một bộ bài Tây. Xáo bài xong anh ta chia cho mỗi người một lá. Tôi căng thẳng đặt lá bài vào lòng bàn tay.

Ai đó lại nói: “Xem ai có lá bài lớn nhất”.

Ai nấy nhanh chóng lật bài ra. Tôi thấp thỏm ngó bài của người khác. May quá, bài của tôi không to cũng chẳng nhỏ.

Lá bài lớn nhất thuộc về gián điệp của đội A. Anh ta vô cùng rầu rĩ trước vận đen của mình, mặt mày nhăn nhó nói: “Nào ra tay đi, hôm nay chịu đủ nhục nhã rồi, tôi không sợ bất cứ sự ngược đãi vô nhân đạo nào nữa đâu, tôi chọn mạo hiểm”.

Ai đó cười gian một cái, vỗ bàn nói: “Xét thấy hôm nay cậu xử sự không tệ, chọn một yêu cầu dễ dàng thôi, thế này nhé...”

Người đó đứng dậy, chỉ vào vạch đường trắng trước mặt, nói: “Nhảy lò cò đến chỗ kia mười lần, vừa nhảy vừa hét ‘Kẻ hai mang’”.

Nói thật thì, yêu cầu này quả là vô nhân đạo, rất vô nhân đạo. Nhìn gián điệp đội A nhảy tới nhảy lui như một bệnh nhân tâm thần, cả bàn cười nghiêng ngả. Dù cảm thấy buồn cười, nhưng tôi càng cảm nhận rõ luồng khí lạnh tràn khắp lồng ngực, ngầm bảo với tôi rằng, trò chơi này tôi không chơi nổi.

Lúc giờ cốc uống ừng ực, tôi nhìn thấy Lỗ Ngụy vẫn nghiêm mặt uống bia, bất giác có chút lo lắng. Uống nhiều như thế, mong anh đừng say.

Vòng thứ hai người có lá bài thấp nhất phải chạy đến ôm cột điện cách hai mươi mét, hét lớn hai mươi lần “Tôi yêu em”.

Hét lớn để người khắp con đường nghe thấy. Kết quả không chỉ chúng tôi cười rũ rượi cả buổi, mà người qua lại cũng cười ầm lên trước hành động quái gở không thuộc phạm vi người bình thường này.

Lại có người gặp xui, vẫn chọn mạo hiểm. Kết quả phải cầm chiếc bát và chiếc đĩa, ngồi vắt chân dưới đèn đường, vừa gõ bát vừa đọc thơ của Đường Bá Hổ: “Ta vừa có nhà, lại có ruộng...”

Kết quả, những người qua đường thích thú vây quanh, chờ xem trò hề của những kẻ xui xẻo, nhưng cũng vì thế mà khách bộ hành gặp rắc rối, ví như có người bị phạt phải cầu hôn với người cùng giới, cánh đàn ông con trai trong đám ồ ạt chạy biến, cũng có chị em phụ nữ mạnh bạo nhận lời luôn.

Rồi cũng đến lúc Hứa Thừa Cơ bị sờ gáy.

Tôi ngồi thẳng lưng, uống liền hai ngụm trà.

Khác tất cả mọi người, anh ấy chọn nói thật.

Tôi muốn chạy trốn quá, song chỉ đành cúi đầu nhìn cốc trà nắm chặt trong tay.

Ai đó hỏi: “Anh nghĩ anh em quan trọng hay bạn gái quan trọng?”

Tôi thâm thở phào, dù sao cũng không đẩy mình vào tình thế khó xử.

Chẳng để ý Hứa Thừa Cơ trả lời ra sao, hình như là cách nói nước đôi, gây ra một tràng “ôi giời” khinh rẻ.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lỗ Ngụy. Anh đang nghiêng người, không biết chăm chú nghe hay hoàn toàn chẳng để ý đến. Anh lại uống thêm một ngụm bia, bia vương trên môi, phản chiếu dưới ánh đèn, nhìn ướt át mềm mại.

Mỗi lần nhấc lá bài lên tôi đều vô cùng căng thẳng cho tới khi đối chiếu với lá bài của người khác mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn họ lần lượt mất mặt trước đám đông, tôi không thoải mái nổi.

Cuối cùng, cuối cùng thì đèn đuôi cũng tắt lấy tôi.

Trong lúc tôi ngẩn người, họ hò hét loạn cả lên, dám chắc họ đều chờ giây phút này.

Chọn gì bây giờ?

Tôi không muốn phải làm trò hề như họ, không muốn nhảy lò cò, không muốn ôm cột điện gào rú “Em yêu anh”, càng không muốn phải hôn vị đầu bếp râu ria xồm xoàm của quán.

“Tôi chọn nói thật.” Cứ hỏi đi, cùng lắm tôi sẽ bắt chước Hứa Thừa Cơ nói nước đôi.

Ai đó hỏi: “Nụ hôn đầu tiên của em là với ai?”

Quả là sét đánh giữa trời quang!

Tất cả mọi người vô cùng háo hức nhìn tôi. Không, không phải tất cả mọi người, phải trừ hai người ra, ngay lúc này hai người đó không nhìn tôi, một là Lỗ Ngụy, hai là Hứa Thừa Cơ.

“Đó là, là...” Tôi bất giác nhắc cốc trà, uống một hơi cạn sạch, bụng phình ra, tôi bỗng nghĩ đến cái bụng ục ục ịch ịch của con lạc đà. Sóng mũi đỏ mề hôi, tôi căng thẳng lấy tay lau, lí nhí đáp: “Là, là ai...tôi cũng chẳng biết nữa”.

Mọi người ngơ vực nhìn tôi, bao gồm cả Hứa Thừa Cơ.

“Tôi không biết người đó là ai, chuyện từ năm lớp ba rồi.” Đây là chuyện xa lắc xa lơ rồi. Ngày ấy tôi chẳng may chạm vào môi một cậu bạn, mặt mũi cậu ta như thế nào giờ tôi không còn nhớ, cũng đã quên lý do tại sao mình bị hôn. Nếu như chẳng may chạm phải môi người khác cũng được tính là hôn, thì tôi không hề nói dối.

“Có thật không đó?”, “Như thế thì ngây thơ quá.” Bọn họ hình như không tin lắm. Tôi quay đầu nhìn Hứa Thừa Cơ, hình như anh ấy có chút hài lòng, lại quay sang nhìn Lỗ Ngụy, không biết anh đã ngừng uống từ bao giờ, đang trầm ngâm nhìn tôi.

Ván tiếp theo, xui xẻo vẫn chưa chịu buông tha tôi.

Uống nhiều trà quá, mồ hôi túa ra như tắm, tôi rút khăn thơm, không ngừng lau lên mặt.

Hỏi: “Từng có mấy người bạn trai?”

Đáp: “Một người”.

Nếu như Lâm Tương được tính là bạn trai của tôi.

Tiếp theo, vẫn là tôi xui xẻo.

Hỏi: “Tại sao lại chia tay với người bạn trai đó?”

Đáp: “Vì anh ta kết hôn với người khác”.

“Ồ...”, ai nấy gật gù ra bộ đã hiểu.

Sau đó, tôi vẫn không thoát.

Hỏi: “Tiêu chuẩn chọn đối tượng là gì?”

Anh A trợn mắt, anh B thì thảo đòi hỏi cụ thể một chút, anh C khề bảo: “Hỏi cô ấy có thích Hứa đại ca không...”

“Là nam giới, có công việc, nuôi được tôi”, tôi nhanh nhẹn trả lời.

Không được, không được rồi, không được để họ hỏi thêm nữa.

“Lần sau tôi chọn mạo hiểm”, tôi tuyên bố.

Ai đó liền cười gian xảo: “Cũng được, chưa chia bài đã chọn mạo hiểm rồi. Thế thì lần này ai thua sẽ phải ôm một người khác giới trong ba phút nói ‘Em yêu anh!’...”

Chia bài xong, anh A lật bài, anh B lật bài, Hứa Thừa Cơ lật bài, người tiếp theo lật bài...Tai tôi bất chợt ong lên, mới nãy anh chàng kia nói gì? Ván này so bài lớn hay nhỏ đây?

Tôi lật ra, một con Hai.

Đám đông tươi cười, cảm thấy tôi thua chắc, Hứa Thừa Cơ cũng mỉm cười. Tôi lại thua thật sao?

Tôi không tin, số tôi may mắn là vậy, sao ván nào cũng là tôi thua chứ?

Đang lúc họ hò reo, Lỗ Ngụy lật lá bài của mình, một con Át, bé hơn con Hai của tôi.

Tôi thở phào một hơi dài, mẹ ơi, bài của tôi chưa nhỏ nhất, cuối cùng tôi cũng thoát nạn rồi.

Tôi thả người cười với anh chàng khi nãy, vẻ mặt anh ta có chút tiếc rẻ, hừ, kỳ lak lạ lắm hả? Tôi biết chắc là hần dở trò mà, nếu không sao tôi lại thua liên tục thế chứ?

Trong lúc còn chưa kịp thu lại nụ cười đắc ý, chợt thấy Lỗ Ngụy loạng choạng đứng dậy, ngắt ngưỡng bước đến trước mặt tôi. Khuôn mặt than trách vì lỡ mất cơ hội xem kịch hay của đám đông khi nãy giờ đột nhiên im bật.

Mẹ ơi, anh định làm gì thế? Tôi ngồi thẳng lưng, lo lắng siết chặt nắm đấm, móng tay cắm vào lòng bàn tay, mồ hôi không ngừng túa ra lăn xuống gò má.

Lúc này tôi mới phát hiện ra sự bất công trong giao kèo ván này. Lúc nãy không nghĩ từ “khác giới” có ý kỳ quái, bởi ai cũng tin chắc chắn ván này tôi lại thua cuộc. Tôi cũng nghĩ như thế, trước mặt tôi có hơn mười người khác giới. Nhưng bây giờ Lỗ Ngụy thua cuộc, trước mặt anh chỉ có mình tôi là người khác giới.

Cánh tay bị kéo, Lỗ Ngụy lôi tôi đứng dậy. Tôi vừa đứng lên đã bị anh ôm gọn.

Tôi không biết ba phút dài bao lâu, cảm giác như cả cuộc đời vậy. Tiết trời nóng bức, tôi ra rất nhiều mồ hôi, xung quanh đông người, nhưng con đường dường như rất yên tĩnh. Lỗ Ngụy ôm tôi thật chặt, mũi bia nồng nặc lùa vào mũi tôi.

“Anh...”

Không ai cản giờ, chẳng biết bao lâu sau, Lỗ Ngụy lẩm bẩm một câu, rồi buông tôi ra. Ngay lập tức anh loạng choạng ngã quỵ xuống đất, say ngất không biết trời đất gì nữa.

Không gian yên tĩnh lập tức bị phá vỡ. Mọi người luống cuống chạy tới đỡ Lỗ Ngụy, Hứa Thừa Cơ kéo tay tôi, mặt mày hồi lỗi nói: “Cậu ấy say rồi”.

Tôi biết anh say, bộ dạng thế không say thì là gì? Nhưng câu “Anh...” rốt cuộc là sao đây?

9. Chương 9: Anh Là Vị Khách Không Mời Mà Đến

Thứ Hai, tôi trở lại Tòa án. Bữa tiệc ẩm ỉ hôm trước làm tinh thần tôi có vẻ uể oải. Lệnh triệu tập gửi cho bị cáo tôi lại viết địa chỉ của nguyên cáo, trên hồ sơ gửi viết tên bị cáo thành tên nguyên cáo. Chánh án nhìn thấy liền sầm mặt, ném trước mặt tôi, ra lệnh: “Điền lại”.

Điền lại, ôi, lại điền sai rồi, xé đi, điền tờ khác, á, lạ sai sao?

Thấy thế, Tiểu Ba không chịu nổi, giật giấy tờ điền hộ tôi, vừa điền vừa mắng: “Lãng phí tài nguyên!”

Biết làm sao được? Cả ngày hôm qua mệt muốn chết, tối đến lại mất ngủ, không thấy hai mắt tôi thâm quầng như mắt gấu trúc đây à?

Lê lết đến trưa, chẳng buồn ăn cơm, tôi đặt lưng xuống giường liền ngủ luôn. Sự thực chứng minh, bất kể yêu đương hay xem mắt đều vô cùng hao tâm tổn sức. Ngủ một giấc đến tận bốn giờ chiều, tỉnh dậy nhìn đồng hồ, giật mình đánh thót, tôi vội vàng hắt tung chăn, cuống cuống đi giày rồi lao thẳng về phía văn phòng. Chánh án cũng những người khác đang làm việc với đương sự, cũng chẳng có ý kiến gì về sự trễ giờ của tôi. Tôi lóc cóc đem đóng giấy tờ nhuộm bụi trong phòng hồ sơ ra chỉnh lý, đóng gói. Lúc Hứa Thừa Cơ gọi điện đến, các đương sự đang xảy ra tranh cãi vì chưa giải quyết được ổn thỏa, ẩm ỉ đến mức tôi không

nghe rõ Hứa Thừa Cơ nói gì nữa. Vội vàng nói đôi ba câu rồi cúp máy, tôi tiếp tục xếp hồ sơ, đột nhiên nhận ra thứ tự bị đảo lộn rồi!

Không thể sống thế này mãi được! Tôi tỉnh táo nhận ra cơn hồ đồ hỗn loạn của mình thật ngốc nghếch. Thế là tôi bắt đầu vạch ra một loạt các kế hoạch để bản thân không phải suy nghĩ lung tung suốt ngày đêm như vậy nữa. Mỗi sáng khi nền trời còn chưa chuyển sang màu xanh, tôi đã mở cửa cơ quan, chạy bộ men theo đường nhựa. Nhìn sắc trời dần sáng, mặt trời chậm rãi tỏa ánh nắng xuống vạn vật, bầu trời lấp lánh ánh vàng, nhìn những cánh đồng bằng phẳng, thôn trang im lìm dưới chân núi, nhìn đứa bé dắt trâu thông dong ngang qua mình, nhìn khói bếp lững lờ trong không trung, nhìn đám bèo lay động giữa dòng kênh, tôi nghĩ, tạm thời mình có thể gác mọi thứ sang một bên rồi.

Tiếp khách, lập hồ sơ, về làng, mở phiên tòa, xếp hồ sơ, gửi đến Viện kiểm sát.

Công việc không phức tạp, chỉ có đương sự tham gia vụ án hay tranh cãi. Mỗi hôm lên mạng, bạn bè lại hỏi: “Công việc thuận lợi chứ?”

Công việc dĩ nhiên thuận lợi rồi. Một cán bộ quen chỉ có thể phạm sai lầm kiểu điển sai giấy triệu tập như tôi, chẳng đáng được gọi là thuận lợi hay không thuận lợi. Ở vị trí của tôi cũng khó mà phát sinh việc gì để tôi thể hiện bản lĩnh của mình. Chăm chỉ làm việc năm mươi năm liên tục mới đáng để khen thưởng, không giống bên công an...

Stop!!! Sao tự dừng lại nghĩ đến bên đó chứ?

Một tháng trôi qua, tiết trời đã bước vào thời kỳ nóng nhất của mùa hè. Cửa phòng của tôi hơi chếch về hướng tây, vì thế đêm tôi ngủ chỉ cần trải chiếu trên giường mà thôi. Thời tiết thế này, dù bật quạt mức mạnh nhất, tôi vẫn cảm thấy cái chiếu dưới lưng thật nóng bức. Tâm trạng bí bách, tôi đành vào nhà vệ sinh, lấy chậu nước đổ lên nền nhà. Vẫn chưa hết nóng, tôi cấp chiếc ghế nhỏ ngồi hóng gió dưới tán cây hoa quế trong sân.

Ngồi chưa bao lâu đã thấy Tiểu Ba và Đại Ba chạy đến hóng gió cùng. Rõ ràng họ cũng không thể ngủ được vì quá nóng. Rõ ràng họ cũng không thể ngủ được vì quá nóng. Ba chúng tôi tay cầm quạt giấy, vừa quạt vừa đuổi muỗi.

Vốn ưa nói nhiều, không lý nào họ lại không tán chuyện vào giờ khắc thích hợp như thế này. Tôi thích thú ngồi nghe họ kể ai đó trong Ủy ban vì cờ bạc mà bị song quy, trường trung học nào đó có thêm mấy cô giáo mới, thị trường thuốc lá sẩy năm nay rất lạ quan...

“Nói đến vụ mua thuốc lá sẩy của thị trấn chúng ta, không thể không kể chuyện này”, Đại Ba không phe phẩy quạt nữa, hào hứng nói: “Thuốc lá sẩy năm nay chẳng phải bắt đầu thu mua từ tuần trước sao? Ủy ban thành phố tương đối coi trọng vụ này. Họ đã chọn ra một vài người từ các đơn vị cấp cao để hỗ trợ và giám sát việc thu mua thuốc lá sẩy của thị trấn chúng ta. Tòa án bên ta chọn phó chánh án Tòa Hành chính, hai cậu đoán xem, Cục Công an chọn ai?”

Cục Công an? Tim tôi loạn nhịp, sao lại nhắc tới Cục Công an thế này?

“Ai?”, Tiểu Ba hỏi.

“Đội trưởng đội trinh sát, Lỗ Ngụy.”

Aaaaaaaaaa!

Vừa nghĩ tới anh, họ đã nhắc đến anh rồi.

Âm hồn không rời mà!

Có điều, không phải vậy chứ, đội trinh sát là đội bận rộn nhất của Cục Công an mà? Đường đường là đội trưởng mà anh bị điều đến đây phụ trách giám sát thu mua thuốc lá sẩy, hình như có gì đó bất thường?

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, Tiểu Ba đã hỏi.

Đại Ba tiếp tục phe phẩy quạt, nói: “Nghe nói anh ấy sắp bị giáng chức rồi”.

Bị giáng chức?

Chẳng phải anh là thanh niên trẻ tuổi tiền đồ xán lạn à? Sao có thể bị giáng chức được? Mới lên chức lãnh đạo chưa lâu mà?

Tập huấn diễn ra hai tháng trước, lúc đó nhìn thế nào cũng thấy anh giống một lãnh đạo trẻ tiền đồ rộng mở, hơn nữa trong vụ bạo động, hẳn phải anh đã lập công sao? Mới đó thôi, sao đã bị điều về nông thôn thu mua thuốc lá sậy rồi?

“Nguyên nhân là gì?”, tôi và Tiểu Ba đồng thời lên tiếng.

“Ồ, Tiểu Khả cũng biết anh ấy à?”

“À, quen lúc đi tập huấn ấy mà.” Tôi phát quát vù vù.

“Nghe nói là...” Đại Ba dẫu môi, trả lời với giọng khinh bỉ, “Nghe nói là tác phong không đảng hoàng”.

Tác phong không đảng hoàng?

Tôi sững người, cách nói đó nằm ngoài dự tính của tôi. Anh, Lỗ Ngụy, sao có thể tác phong không đảng hoàng được?

“Đánh bạc à? Hay chơi gái? Hay tham ô?”, Tiểu Ba phấn khởi dò hỏi.

“Nghe nói, chỉ là nghe nói thôi đấy nhé, có cô gái đến cơ quan anh ấy vừa khóc vừa làm loạn lên, thiếu mỗi việc treo cổ tự tử thôi, nói anh ấy chơi đã rồi đá cô ta.”

Chơi đã rồi đá...Lỗ Ngụy dám làm thế sao?

Không diễn tả nổi cảm xúc trong lòng, cái nóng mùa hè như tiêu tan trong chớp mắt. Đêm hè ánh trăng long lanh như nước, tôi bỗng cảm thấy lạnh lẽo như lạc vào động băng. Tôi mơ màng nghe thấy Tiểu Ba đang hỏi tiếp: “Cái này mà cơ quan cũng quản sao, lý do ấy mà cũng bị giáng chức?”

“Đương nhiên, vấn đề này liên quan đến bộ mặt của cả cơ quan chức năng mà. Chuyện mới trong tầm xử lý của đơn vị anh ấy thôi, nếu để Ủy ban Kiểm tra về nói chuyện, có lẽ anh ấy không chỉ bị giáng chức thôi đâu, mất chức cũng có khả năng...”

Xem ra là thật rồi, lời Đại Ba nói có lẽ là thật rồi.

Tôi run rẩy, nói: “Lạnh rồi, về ngủ thôi.”

“Có nhầm không? Mình đang nóng phát điên đây này.” Tiểu Ba hình như vẫn muốn kéo tôi lại tán phét, nhưng tôi cố chạy thật nhanh trốn về phòng.

Ngoài cửa sổ, Đại Ba còn nói gì đó với Tiểu Ba, tiếng ve râm râm át mất giọng nói của bọn họ. Hồi lâu sau, trong vườn chỉ còn lại tiếng ve náo nức và thi thoảng vọng đến tiếng ếch kêu. Tôi vẫn trừng mắt, nhìn ánh trăng len qua song cửa sổ chiếu sáng một nửa căn phòng, trong đầu nghĩ toàn thứ linh tinh, tất cả đều liên quan đến Lỗ Ngụy. Lúc hiểu ra mình đang nghĩ gì, tôi bất chợt phát hiện ra ngón tay mình khẽ chạm lên môi.

Tôi kéo chăn trùm đầu, gào thét, sụp đổ rồi, lại mất ngủ rồi!

Từ mờ sáng hôm sau, tôi vẫn chạy bộ dọc theo con đường nhựa. Do bọn Đại Ba nhắc đến vụ thu mua thuốc lá sậy, nên tôi chú ý hơn đến những chiếc xe chở thuốc lá các bác nông dân kéo đến điểm thu mua. Mỗi lần họ ngang qua, mùi thuốc lá lại xông lên mũi tôi. Thuốc lá sau khi được gia công sậy khô có mùi vị chẳng khác gì thuốc lá thành phẩm, không nồng lắm. Tôi thường dừng lại bên bờ hồ cách cơ quan hai kilomet, nghỉ một lát rồi mới quay về. Về đến cơ quan, cả người tôi đã ướt đầm mồ hôi, mặt trời cũng chậm chạp nhô lên sau lưng. Mùa hè trời nhanh sáng, mỗi ngày tôi đều ra khỏi cửa sớm hơn hôm trước, nhưng lần nào về cũng thấy trên đường người xe nhộn nhịp, người chào hỏi tôi mỗi lúc một đông, tôi mỉm cười lướt qua họ.

Về nhà tắm rửa, sau đó thoải mái đến cơ quan, ở đây hơn nửa năm, tôi nghiệm ra rằng quy định về thời gian làm việc của Tòa án không mấy nghiêm ngặt. Ra khỏi giường thì đến văn phòng, ra khỏi văn phòng thì buổi trưa cũng không được nghỉ. Chánh án là người bận rộn vất vả nhất, thời gian làm việc nhiều nhất, do đó chẳng ai dám than phiền điều gì. Nhưng giờ đang vào mùa thu hoạch của người dân, các vụ án cũng

ít đi, thế nên dù mỗi ngày chúng tôi đều phải ở văn phòng một thời gian dài, song cũng chỉ để uống trà ngồi quạt điện mà thôi, tương đối nhàn nhã. Riêng tôi thì không ngồi im được. Thấy tôi ảo não bật quạt số to nhất, chú Lâm đùa bảo: “Ân Khả, bây giờ là mùa gì?”

“Sắp vào thu rồi ạ.” Mùa hè đáng ghét mau hết sớm đi.

“Chú còn tưởng mùa xuân cơ đấy.” Nụ cười của chú Lâm trông thật xảo quyệt.

“Chú không thấy cháu nóng muốn chết đây ạ, mùa xuân sao có thể nóng như thế chứ?” Tôi nghiêng đầu nghĩ ngợi, không biết chú Lâm muốn nói gì?

Vẫn đang vui đùa vào đông hồ sơ, đột nhiên chánh án phì cười một tiếng. Thật kỳ lạ, phải biết vị lãnh đạo này lúc nào cũng nghiêm mặt khó gần, hôm nay lại không nhịn nổi mà phì cười. Tôi chợt hiểu chú Lâm đang cười mình chỗ nào đó, bèn nổi cơn thịnh nộ cuộn báo ném về phía chú ấy. Chú Lâm sắp nghĩ hừ, ai cũng cung kính nể trọng chú ấy, nhưng tôi không cần biết, cứ lao ầm ầm khắp phòng đuổi theo chú. Lúc Lỗ Ngụy đến, tôi bị bắt gặp đúng cảnh tượng này.

Được, đến nhanh lắm, hôm qua vừa nghe bị giáng chức, hôm nay đã đến thăm cơ quan tôi rồi, thật hiếm có.

Đi trước là Chánh án Hứa của Tòa Hành chính. Vừa vào đến cửa, chánh án đã túm lấy tôi “nghiêm túc” phê bình một trận. Tôi nhanh nhẹn mở ngăn tủ, lấy cốc dùng một lần, cho lá trà vào rồi bê đến chỗ bình nước nóng.

Chánh án Hứa đón lấy cốc trà, xoay xoay trên tay, bắt đầu nói cười. Lỗ Ngụy dùng hai tay nhận cốc, đồng thời ném cho tôi nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai.

Tim tôi bất giác đập thình thịch. Nhìn bộ dạng thoải mái của Lỗ Ngụy, hình như anh không bị ảnh hưởng của chuyện tác phong cá nhân có vấn đề, hoàn toàn khác với dáng điệu rầu rĩ trong tưởng tượng của tôi. Mới nghĩ đến đây, chánh án bỗng hỏi thẳng Lỗ Ngụy.

“Sao cậu lại chạy đến đây thế này?”

Tôi quay sang nhìn Tiểu Ba, Tiểu Ba nhìn Đại Ba, Đại Ba ngượng ngùng cười với chánh án. Chánh án của chúng tôi ấy mà, cập nhật thông tin không kịp thời, vẫn cứ trêu chọc Lỗ Ngụy.

Ngồi trên chiếc ghế lờ ra tôi ngồi mới đúng, Lỗ Ngụy uống trà cười nói: “Để giải quyết vấn đề cá nhân, không thể không đến được”.

Ồ...

Về mặt của bọn Đại Ba như muốn nói thì ra là như thế!

Không chỉ bọn họ, trong lòng tôi cũng hơi buồn bã, hóa ra là như vậy thật. Tối hôm trước nghe Đại Ba kể, tôi còn có thể xem như là tin vĩa hè, không tin hết, nhưng hôm nay đích thân anh nói, trong lòng tôi không khỏi có chút thất vọng lạc lõng.

Lén liếc về phía Lỗ Ngụy, anh cũng đang nhìn tôi, bốn mắt chạm nhau, tôi luống cuống quay đi chỗ khác. Tôi thầm rửa xả trong lòng, nhìn trộm con trai là chuyện từ thời tiểu học trong học của tôi rồi, nhưng chưa bao giờ tôi nhìn thật trọng nghiêm túc như thế, cũng chưa có ai khiến tôi phải lúng túng như thế.

Tôi giận chính mình, sao lại bị Lỗ Ngụy ảnh hưởng đến vậy chứ.

Vì sự đến thăm của Chánh án Hứa và mấy người họ, chánh án quyết định mời họ cơm trưa ngay tại phòng ăn nhỏ của chúng tôi, và nó được tính là bữa cơm công việc.

Nói đến phòng ăn nhỏ, chính là phòng sát vách phòng ngủ của tôi, đồ nấu nướng đầy đủ không thiếu thứ gì, nên việc làm bếp rất tiện lợi. Vấn đề là chúng tôi bắt buộc phải động tay động chân, bởi cán bộ cơ quan tôi ít, chi phí thuê một đầu bếp đủ để chúng tôi ăn cả tháng, nên thông thường sau khi rời khỏi Tòa án, mấy người chúng tôi lại cuống quýt vo gạo nấu cơm trong cơn đói mờ mắt.

Tôi phụ trách tất cả công đoạn trừ nấu thức ăn. Không phải tôi không biết nấu, mà mùi vị và màu sắc món tôi làm ra không tốt cho lắm, bản thân cũng chẳng có tự tin làm bếp trưởng. Nhưng tôi cũng chẳng đến nỗi hoàn toàn không đứng được bếp. Lúc nào chỉ cần nấu một món, tôi sẽ đòi trở tài bằng được.

Trưa nay có cả Chánh án Hứa và mấy người kia, tức là bọn tôi không thể chỉ làm hai món ăn, một bát canh như thường ngày được, không cần phải đủ gà lợn tôm cá, nhưng cũng phải bày đầy một bàn thức ăn. Vì thế còn chưa đến giờ, bọn tôi đã đi chuẩn bị mua đồ nấu cơm rồi.

Tiểu Ba lái xe ra khỏi chỗ để xe. Vừa ngồi ổn định trên ghế trước, tôi đã thấy Lỗ Ngụy lao lên xe nhanh như sóc, cười lộ hàm răng trắng muốt, nói: “Tôi đi chợ cùng hai người”.

Tôi thắt chặt dây an toàn, sau đó quay người liếc về phía anh, anh đi chợ sao? Nói đùa, mẹ anh luôn miệng bảo: “Lỗ Ngụy nhà bác ấy mà, cả tháng hiếm lắm mới ngồi ăn đàng hoàng cùng bố mẹ một bữa...”

Anh biết đi chợ? Quý mới tin!

Không tin là chính xác, thậm chí anh không phân biệt được cải thơm và cải thảo, tay chỉ con lươn miệng bảo: “Mua chạch về rán đi”.

Vừa xuống xe Tiểu Ba đã chạy tốt lên quầy bán mía tán chuyện với cô bán mía. Lỗ Ngụy một bước không rời cứ theo sau tôi. Tôi mua xong thứ gì, anh liền cầm thứ ấy. Chị bán đồ ăn lạnh cười mờ ám, hỏi: “Cô n mua nhiều rau thế để tiếp đón bạn trai à?”

“Hả? Không phải bạn trai, mà là đồng nghiệp.”

“Tòa án các cô có thêm anh chàng đẹp trai quá, kết hôn chưa thế?” Ánh mắt chị ấy sáng bừng như đèn pha.

“Không làm việc ở Tòa án đâu, anh ấy đến chỗ chúng ta làm việc thôi...”

Quầy tiếp theo!

Chú bán thịt lớn cười hỏi: “Tiểu Khả, bạn trai cháu hả?”

“Không phải, không phải, là đồng nghiệp ạ.”

“Đồng nghiệp cháu đẹp trai quá. Lấy cậu ta là xong...”

Trả tiền, tôi nhanh chóng giật phất thịt lớn trên tay chú ấy, quầy tiếp theo, quầy tiếp theo...

“A! Ân Khả dẫn bạn trai đi chợ đấy à?”

“Không phải...” Tôi mới nói được nửa câu, bèn so vai, thôi mặc kệ! Đưa cần tây cho Lỗ Ngụy, mở ví, trả tiền, quầy tiếp theo.

“Người trong chợ đều quen em sao?” Chợ hơi chật một chút, lại đông người, Lỗ Ngụy thông thả tiến về trước.

“Vâng, ở đây hơn nửa năm rồi, hôm nào cũng đi chợ, lâu thành quen thôi.” Tôi ngồi xuống lật mớ rau lên xem có tươi không, và có phun thuốc trừ sâu không.

Tiểu Ba cắn khúc mía róc sắn, không biết làm thế nào lại tìm thấy chúng tôi vội vàng chen tới. Thấy trên tay Lỗ Ngụy bọc to bọc nhỏ, Tiểu Ba liền đỡ hộ, hớn hở nói: “Chà, hai người trông giống vợ chồng mới cưới quá.

Ôi, chết mất!

Tiểu Ba vẫn tiếp tục lăm bắm không ngừng: “Mặc dù Ân Khả vừa lười vừa không dễ đối phó, nhưng lại rất dễ bảo. Mặc dù cô ấy không biết nấu ăn, nhưng xào thịt bò ngon lắm. Ý, không mua thịt bò sao?”

Đương nhiên là không rồi. Đó là món duy nhất tôi biết làm mà. Thường ngày nếu mua thịt bò về, tôi sẽ phải đứng bếp, tôi vốn chẳng phải là người thích thể hiện, sao phải mua thịt bò chứ?

Tôi liếc Lỗ Ngụy một cái, hừ, dù thế nào cũng không thể tỏ ra hiền thực đảm đang trước mặt anh được, hừ!

Lỗ Ngụy lại cười, nói với Tiểu Ba: “Vậy chúng ta đi mua thịt bò, mua ở đâu thế?”

“Chỗ này này.” Họ nhanh chóng chui vào quầy thịt bò, bỏ lại tôi ngơ ngác ngồi trước quầy rau.

Tôi cần môi nhìn họ rời đi, đột nhiên thấy rầu rĩ. Không sai, lúc các chú thím trong chợ cười bảo Lỗ Ngụy là bạn trai tôi, ngoài xấu hổ, tôi còn hơi đắc ý. Nhưng, trong lúc đắc ý, lý trí lại tỉnh táo muốn kéo dài

khoảng cách với Lỗ Ngụy. Tôi chẳng biết có phải mình nghĩ nhiều quá hay không, có lẽ anh vốn không có tình ý gì với tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy phải duy trì khoảng cách với anh. Tôi không muốn có một ngày, tôi cũng lâm vào cảnh ngộ bị trêu đùa rồi bị ném bỏ. Nhưng mà, anh từng nói, hai đứa làm bạn, đối với một người đàn ông tác phong có vấn đề, tôi có nên xem xét không...

Trái tim rối bời, đến nỗi không nghĩ được gì khác, rất mâu thuẫn, lúc nào tôi cũng khiến mình mâu thuẫn như thế. Giữa đám đông chật chội, trong khu chợ ồn ào, tôi cứ ngồi trước quầy rau, dần vật mãi không thôi.

Không ngoài dự tính, món thịt bò xào do tôi đảm nhiệm. Tiểu Ba khoa trương nói thịt bò xào tôi làm có mùi vị rất đặc biệt mà không quán ăn nhà hàng nào ở đây sánh bằng, ngon tuyệt!

Vốn chẳng muốn cố tình trở tài, nhưng khi thấy khuôn mặt Lỗ Ngụy nhuốm nỗi kỳ vọng, tôi liền đặc ý rửa tay làm món sở trường của mình.

Món thịt bò nướng tôi học từ lãnh đạo đầu tiên của mình, học một lần đã biết làm. Dù vẫn sợ dầu ăn nóng, tư thế lật thịt vẫn lỏng lẻo không quy luật, nhưng may mà món này tôi đã tinh thông, biết lúc nào thì cho gia vị, cho cái nào trước cái nào sau, cho bao nhiêu muối bao nhiêu dầu, nước trong nồi còn bao nhiêu thì đủ, lửa để thế nào thì vừa. Những công đoạn vụn vặt song không khó nhớ. Trải qua quá trình rèn luyện lâu dài, tôi vô cùng thành thục chế biến món ăn này. Tôi đã nấu được một món ngon đúng nghĩa.

Rất đổi vui vẻ và đặc ý, tôi lấy muối chọn một miếng thịt ăn thử, rất ngon, không vượt qua cũng chẳng hạ thấp trình độ bản thân, lại lấy muối lật thịt thêm hai lần, lẽ ra tôi phải khó chịu vô cùng, thế nhưng chính tôi cũng bất ngờ vì mình còn mở miệng hát được nữa.

Đang lấy nước rửa nồi, Lỗ Ngụy bất chợt tiến tới, bưng đĩa thịt đi. Tôi bẽ cái nồi đầy nước, thận trọng né anh. Anh nâng đĩa thịt bò xào ớt xanh đỏ lên ngửi.

Ngửi cái gì mà ngửi? Đang ngửi mùi thức ăn, hay mùi mồ hôi và dầu ăn bám trên người tôi đấy?

Anh vừa ra khỏi nhà bếp, tôi vội giơ tay lên ngửi, trời ơi, nồng nặc mùi dầu mỡ!

Bàn ăn của chúng tôi không lớn lắm, mọi người ngồi xuống cả thì có chút chật chội. Tôi không uống rượu, chỉ bê một bát cơm gấp đầy thức ăn vào rồi chui ra ngồi trên chiếc ghế ngoài hiên nhà bếp. Ai bảo Ân Khả tôi không có địa vị cơ chứ? Bao lâu nay họ ngoại nhà tôi vẫn thường trọng nam khinh nữ. Theo gia quy, đàn bà con gái không được ngồi bàn ăn cơm, vì thế mỗi lần có khách, bác dì tôi thường tự động không ngồi cùng mâm, gấp thức ăn vào bát rồi ngồi ăn bên cạnh. Thời đại bây giờ dù không còn trọng nam khinh nữ nữa, song mẹ tôi vẫn dạy, đứa trẻ biết điều sẽ không chiếm ghế ngồi trong bàn ăn lúc khách đông đúc.

Tôi nhai miếng cơm, đồng thời gặm nhấm lời dạy của mẹ. Tôi luôn là một đứa bé hiểu chuyện, nên đành ngồi co ro ăn cơm ngoài hiên vậy, mùi mồ hôi và dầu mỡ trên người nồng nặc cuộn vào nhau. Tôi chỉ làm theo tập tục của gia đình thôi, chỉ có thế.

“Khoản này còn được, chứ những cái khác mọi người đừng trông mong gì ở cô ấy...”

Tiếp tục nhai...

“Có biết nắm cứt trâu không? Cô ấy không biết...còn nâng niu như bảo bối đem về cơ quan đó.”

Nhai chậm lại...

“Lơ mơ khờ khạo lắm, chủ nhiệm Quỹ tín dụng mời cô ấy ăn cơm ba lần, mà cô ấy vẫn không nhớ mặt người ta...”

Ngậm cơm trong miệng, tôi quay đầu, họ đang nói ai?

“Vì thế mới nói nhiều tuổi rồi còn chưa lấy chồng là có nguyên do của nó...”

A, a, a, thật độc ác, hóa ra là đang nói tôi!

Tôi đang định bật dậy găm rú, đột nhiên chánh án lên tiếng. Chánh án xưa nay vốn ít lời, ông đang nói, tôi nào dám chen vào nỗi khùng chứ, đành chán nản ngồi xuống.

“Có điều cô bé rất lạc quan, cầu tiến và lương thiện.”

Ha ha, mắt tôi híp cả lại. Bình thường nghe người khác khen tôi rất xấu hổ, nhưng hôm nay được lãnh đạo nói thế, tôi lại vô cùng đắc ý. Lãnh đạo hài lòng với tôi, tức là tôi có tiền đồ.

“Sau này ai đó nữ lấy phải cô bé, thực ra lại có phước đấy.”

Ái chà, trong lòng sướng rơn, chánh án của chúng tôi đúng là oai phong lẫm liệt, ha ha.

“Thời đại này, những cô gái biết thỏa mãn với cuộc sống ít lắm. Ân Khả hiểu rất rõ cái gì là biết đủ thường vui, không ham danh lợi, sống chừng mực an phận, nhưng ngày nào cũng vui phơi phới, hớn ha hớn hở như một đứa trẻ”, chú Lâm nói.

A, chú Lâm ơi, cháu sai rồi, chú là bậc tiền bối đáng kính đáng mến, nhẽ ra cháu không nên nghịch ngợm đuổi theo bắt nạt chú, cháu sai thật rồi!

“Nói như thế, cháu cũng thấy cô ấy tốt lắm, cháu không muốn sau này bên trên điều người khác đến thế chỗ cô ấy đâu...”

Tiểu Ba, Tiểu Ba ơi, thật cảm động.

“Cô gái tốt như vậy, cưới về không sai đi đâu được.”

Đúng, đúng, đúng, tôi cũng nghĩ thế đó. Bị ảnh hưởng bởi bọn họ, tôi cũng thấy mình thật giống bông hồng hiếm có trên thế gian, dù ở đâu vẫn rực rỡ đáng yêu.

Bát cơm trên tay còn hơn nửa, tôi chẳng ăn được nữa, lòng tràn đầy niềm cảm động và vui sướng.

“Vì thế Tiểu Lỗ có thể suy nghĩ chuyện kết duyên với Ân Khả của chúng tôi.”

“Cháu chính là...”

“Choang!”

Mọi người lập tức nghe thấy tiếng động cực lớn, bát cơm của tôi vỡ tan.

Tiểu Ba vội vã chạy ra, thấy tôi đứng chết lặng nhìn những mảnh sứ vỡ và cơm vương vãi trên đất, liền mắng: “Bọn này vừa nói tốt cho cậu được mấy câu, thế mà cậu lại gây chuyện, ngốc hết chỗ nói”.

Tôi lao vù đi tìm chổi, vội vàng quét dọn, hì hì đối phó với tiếng cười cợt chế giễu của họ. Đơm thêm ít cơm, ngồi bên cạnh bàn ăn, gấp món thịt bò xào chỉ còn vài cọng, tôi cười đùa những chuyện trên trời dưới bể với họ, chỉ cố tình không nhìn Lỗ Ngụy.

Ăn xong tôi rửa bát, tiếng nước chảy tí tách, tôi lấy khăn rửa bát lau từng chiếc một, bọt trắng đầy bồn. Dù rửa bát hết sức phiền phức, nhưng nhìn đồng bát đĩa trắng tinh như mới được lôi ra từ bọt xà phòng, tôi cảm thấy rất thỏa mãn. Cánh tay đột nhiên bị kéo lên lưng chừng giữa không trung, trên tay vẫn bám đầy bọt, tôi quay đầu nhìn: Ra là Lỗ Ngụy.

“Có chuyện này, anh thấy thay vì hỏi đồng nghiệp của em, thì hỏi em vẫn hơn”, anh nghiêm túc nói.

Nhìn bộ dạng nghiêm chỉnh của anh, tôi tự hỏi chuyện gì mà nghiêm trọng thế? Lúc ăn cơm không phải cười đùa dữ lắm sao?

“Cái gì?”, tôi thận trọng hỏi.

“Số di động của em.”

Hồi lâu tôi vẫn chưa định thần lại được, anh làm bộ nghiêm túc như thể hỏi số di động của tôi, tôi bỗng cảm thấy có chuyện gì đó từ mơ hồ chuyển dần sang rõ ràng.

Quay đầu nhìn đồng bọt trong bồn, tôi đọc số di động cho anh. Thực ra tôi muốn hỏi, vì sao anh cần số di động của tôi, nhưng lại không dám mở lời. Tôi cũng muốn ra vẻ bướng bỉnh không cho anh số, song cũng lại chẳng dám.

Anh đọc lại lần hai, tôi gật đầu xác nhận, anh nói: “Anh nhớ rồi.”

Có lẽ anh còn muốn nói gì đó, nhưng Chánh án Hứa ở ngoài đang gọi, nên anh chỉ im lặng một lúc. Không chịu được bầu không khí yên lặng này, tôi bèn quay đầu định giục anh, thì bất chợt bắt gặp bộ dạng ngập

ngừng vừa muốn nói vừa không dám nói của anh, nỗi thấp thỏm khi này trở thành cơn hoảng loạn trong tôi.

Cuối cùng, anh khẽ mím môi, quay đầu bước ra ngoài. Nhìn anh biến mất sau cánh cửa, tôi thần thờ hồi lâu...

10. Chương 10: Như Hình Với Bóng

Gần đây Hứa Thừa Cơ rất ít khi gọi điện đến, có lẽ bởi thái độ không nhiệt tình lắm của tôi khiến anh ấy ngộ ra được gì đó, hoặc có thể anh ấy đang rất bận rộn, vì chuyện này mà tôi thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lên mạng tán hươu tán vượn với các bạn, tôi thú nhận càng lúc mình càng không hiểu nổi bản thân. Tôi quả thật không hiểu bản thân mình, nếu như ngày xưa có một anh chàng như Hứa Thừa Cơ trước mặt, chắc chắn tôi sẽ lao đến, nhưng bây giờ, xuất hiện một người đàn ông đẹp trai hơn nữa lại có thiện cảm với mình, tôi chẳng chút hứng thú, thậm chí còn thấy như một gánh nặng tâm lý. Ngày trước xem phim truyền hình, tôi rất ghét mấy cô nữ chính cứ bám nhằng nhằng tên nam chính mà tôi không ưa, hết lần này đến lần khác phụ bạc nam nhân vật phụ mà tôi yêu mến. Tôi không hiểu sao bọn họ cứ khăng khăng theo đuổi cái gọi là cảm giác thể, đến bây giờ tôi mới hiểu, thì ra đúng là vì không có cảm giác, ta có thể vứt bỏ cơ hội bắt đầu một mối tình.

Tiểu Điểu như tỉnh ngộ: “Thì ra, không phải bây giờ trái tim cậu thay đổi, mà ngay từ đầu cậu không hiểu gì về tình yêu!”

Ngay từ đầu tôi không hiểu về tình yêu ư?

Tôi từng yêu thầm Trịnh An Phi, nghĩ đến chuyện kết hôn với Lâm Tương, vì một câu nói của Lỗ Ngụy mà tâm hồn xao động, những cái đó đều không phải tình yêu sao?

Tiểu Điểu nói: “Không phải những thứ đó không gọi là tình yêu, mà cậu không biết phải yêu như nào, biểu đạt như nào, nắm giữ như nào, tiếp tục như nào, làm gì để khiến bản thân thật sự chìm đắm trong tình yêu”.

Tôi chẳng biết liệu đây có phải là căn bệnh thực sự của mình không, nhưng tôi đồng ý với ý kiến của Tiểu Điểu. Tôi chưa từng nói với ai mình thích Triệu An Phi, vì tôi không biết phải biểu đạt như nào. Tôi áp dụng nói chuyện điện thoại với Lâm Tương, từ chối cuộc hẹn buổi tối, cố tình không hiểu lời tán tỉnh của hắn, nên không giữ được Lâm Tương. Khi rửa trôi số di động của Lỗ Ngụy, tôi cũng không buồn bận tâm, lần sau gặp lại, vẫn cố giữ khoảng cách với anh, anh nói chúng ta yêu nhau đi, tôi thì im lặng đến tận bây giờ, rõ ràng trong lòng rung động, nhưng chẳng cách nào tiếp tục được cả...

Thì ra tôi đã luôn không biết phải yêu như thế nào!

“Không phải, không phải lúc nào cũng không biết, chỉ là lúc đầu không biết, bây giờ đã biết rồi”, Tiểu Điểu nói.

Bây giờ biết rồi? Tôi biết cái gì chứ?

“Nguyên nhân của việc không cho phép bắt đầu một cuộc tình mà mình biết rõ rất đẹp chính là cậu đã bắt đầu hiểu về tình yêu rồi đấy.”

Tôi khẽ rùng mình, câu nói này mới sến súa làm sao.

Tôi ném cho Tiểu Điểu một loạt biểu tượng, sau đó thoát khỏi QQ, lăn qua lăn lại trên giường. Đang mãi mê suy nghĩ đến nguyên nhân mà cô ấy nói, chuông di động chợt vang lên trong đêm tối tĩnh mịch, tôi giật mình sợ hãi, vội vàng nhấn nút nghe.

“Ai thế?”

Dường như không lường trước tôi sẽ nhắc máy nhanh như thế, đối phương đột nhiên im bật, tôi hỏi tiếp: “Ai thế?”

“Anh là Lỗ Ngụy.”

Thành thích, thành thích, tôi ần lồng ngực, trời ơi đất hỡi, bệnh tim mạch lại tái phát rồi.

Biết anh gọi đến, tôi không nói gì nữa, anh cũng chẳng nói gì, một lúc lâu, hai người đều sững sờ tại chỗ.

“Tôi, tôi, tôi, tôi...” Tôi làm sao? Tôi cứ ấp a ấp úng một lúc, chẳng biết nên nói gì.

Hình như đối phương thở dài một hơi, sau đó giọng trầm ấm vọng đến tai tôi: “Anh biết em vẫn chưa ngủ, anh không ngủ được.”

“Không ngủ...ngủ...được”, tôi lắp bắp.

Anh bật cười trong điện thoại, nói: “Ân Khả, không cần vội, còn hai mươi chín ngày nữa”.

“Hả? Cái gì còn hai mươi chín ngày?”

Anh lại thở dài một hơi, nói: “Hôm nay là mười lăm, trăng ngoài kia tròn lắm”.

Ồ! Tôi hiểu rồi, còn một tháng nữa là đến Trung thu.

Thật kỳ quái, tối qua ngủ rất ngon, sáng ra chạy bộ thấy tinh thần dồi dào, bước chân cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, vài người cũng chạy bộ chào hỏi, chúng tôi sớm đã quen nhau, tôi mỉm cười vui vẻ như thường lệ. Ban ngày về xã, Chánh án Hứa và Lỗ Ngụy cũng đi cùng. Chánh án nói lần này nữa chắc sẽ hơi khó khăn, nên gọi anh đến trông chừng cục diện.

Đúng mười giờ tối, Lỗ Ngụy lại gọi điện, nhưng cũng chẳng nói gì, chỉ kể mấy chuyện xảy ra trong ngày, nhắc về mấy hồ sơ anh tiếp nhận, về những điều bối rối mà anh gặp phải.

Nói mấy chuyện này thì cũng chẳng sao, chỉ là, chỉ là, sao lại nói với tôi chứ?!

Anh quả là càng lúc càng kỳ lạ.

Tiếp đó, một tin tức thú vị truyền đến, cơ quan tôi tổ chức đi du lịch.

Bận bịu suốt quãng thời gian vừa rồi, vừa nghe tin này chúng tôi ai nấy đều vô cùng phấn khởi. Cả buổi sáng, mấy người chúng tôi ngồi bàn bạc xem nên đi du lịch ở đâu, nơi nào thích hợp du lịch mùa này, ra ngoài phải chú ý những gì, chỗ nào có đặc sản...Nói đến đi chơi, mấy người chúng tôi háng hái hơn bao giờ hết, đến nỗi đám Lỗ Ngụy đến, chúng tôi chẳng hề hay biết.

“Mọi người định đi đâu chơi vậy?”, Lỗ Ngụy ngơ ngác hỏi.

Tôi phấn khích đáp: “Tôi muốn đi Cửu Trại Câu, nghe nói nước ở đó đẹp vô cùng”. Cửu Trại Câu là nơi tôi muốn đến từ lâu lắm rồi. Có người bạn đi về hết lời ca thán ngợi khen. Các tuyến du lịch lần này có tuyến Cửu Trại Câu – Thành Đô – Trùng Khánh trong ba ngày.

Lỗ Ngụy đương nhiên không phấn khích như chúng tôi, khuôn mặt trắng trẻo không bao giờ bắt nắng của anh càng thêm trắng bệch khi tôi tuyên bố muốn đi Cửu Trại Câu.

“Đi mấy ngày?”, anh hỏi.

“Chín ngày!” Tôi giơ tay ra hiệu số chín. Thật sung sướng quá, nhiều hơn đợt nghỉ Quốc Khánh và nghỉ Tết những hai ngày, chín ngày liền để chơi bời, nghỉ thôi đã thấy sung sướng điên người.

Mặt Lỗ Ngụy càng trắng hơn, môi cũng trắng bệch. Mặc kệ anh, chắc nhìn chúng tôi mà thèm thuồng đây mà, dãi ngọc của Tòa án vẫn tốt hơn Cục Công an, tôi rất đặc ý đưa ra nhận xét.

Tôi lên mạng tra những chú ý khi du lịch Cửu Trại Câu, tìm hiểu về tình hình thời tiết, phong tục tập quán nơi đó, các bức ảnh phong cảnh trên mạng càng hấp dẫn tôi. Hồi trước khi nhìn những bức ảnh ấy, tôi chỉ thấy chúng đơn giản chỉ là bức ảnh phong cảnh thiên nhiên. Giờ nhìn lại, cảm giác của tôi hoàn toàn thay đổi, chúng bỗng biến thành bức họa tươi đẹp về thế giới thần tiên. Đã sống ở trên đời mà chưa từng đến Cửu Trại Câu thì quả là sống hoài sống phí.

“A! Cửu Trại Câu...!” Hét lớn một tiếng, tôi vỗ bàn đánh bốp, trong chín tuyến du lịch, tôi chọn Cửu Trại Câu – Thành Đô – Trùng Khánh.

Chọn xong, Tòa án bắt đầu sắp xếp thứ tự các nhóm. Tòa chúng tôi cũng tiến hành phân nhóm, tôi được xếp vào nhóm đầu tiên. Lúc nhận được điện thoại, tôi sung sướng reo hò chạy quanh văn phòng, mọi người đều bật cười mắng tôi ngốc, mặc kệ, mặc kệ, Cửu Trại Câu, tôi đến đây!

Có thể lần này, hăng du lịch phục vụ chúng tôi còn sung sướng hơn chúng tôi nhiều. Chỉ riêng cơ quan tôi đã có hơn tám mươi người, mà không chỉ những người ấy thôi, rất nhiều đồng nghiệp còn dẫn theo người thân nữa. Đương nhiên, chi phí của người thân được miễn phí hoàn toàn.

Theo như sắp xếp, nhóm đi Cửu Trại Câu đầu tiên có hơn ba mươi người. Sau khi biết tin, tôi có mặt sớm nhất tại nơi tập trung vào ngày xuất phát, chọn ghế ngồi gần cửa sổ trên chiếc xe du lịch hào nhoáng, chắc, trong chuyến du lịch đường dài này, đây quả là một chỗ ngồi thích hợp để bao quát toàn bộ cảnh vật bên ngoài, chống say xe, ngắm trai đẹp, tiện được quyền ưu tiên thoát thân nữa chứ.

Các đồng nghiệp lần lượt lên xe, sắc mặt ai nấy phấn khởi lại có chút hoảng loạn, túi to túi nhỏ, va ly nọ chồng lên va ly kia, vô cùng nhộn nhịp, bầu không khí sôi nổi ngay khi chuyến du lịch còn chưa bắt đầu.

Tiểu Ba đưa bà xã đi cùng, chánh án chỉ mang theo chiếc túi nhẹ bằng gọn gàng, Tiểu Hà của Tòa án Quân sự khu vực cũng đi chuyến này. Ôi chao, thật là người ta kích động mà, cậu ta chính là người trẻ tuổi đẹp trai nhất, là chàng trai chưa kết hôn duy nhất của Tòa chúng tôi đó. Các vị lãnh đạo thật hiểu ý đồ của tôi, đã xem xét đến tình cảnh khó khăn lớn tuổi mà chưa chồng của tôi, không biết cậu ta đi cùng chị hay em gái kia nhỉ?

Tôi nhấp nháy đôi mắt to tròn, trêu mếu cười với anh chàng đẹp trai, cậu ta cũng cười với tôi, hàm răng trắng chẳng thua kém gì Lỗ Ngụy. Không ngờ cậu ta, cậu ta, cậu ta lại lỡ đi chiếc ghế trống có lợi thế đẹp bên cạnh tôi, ôm eo cô gái không biết là chị hay em kia bước về dãy ghế cuối cùng của xe...

Tôi nghiêng răng uất hận, ngọn cỏ cuối cùng trong hang cũng bị người khác ăn mất rồi!

Hứ hứ hứ! Chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng vui vẻ của người ta, đợi đến Cửu Trại Câu, nơi đó biết bao cậu trai đẹp đang chờ người ta để mắt đến kìa, chỉ một tên Tiểu Hà thôi mà. Mặc dù cũng được xem là có tiếng ở Tòa chúng tôi, nhưng chỉ thế mà thôi, nghe nói vừa ham cờ bạc lại đa tình, may mà tôi không lọt vào tầm ngắm của cậu ta. Nói cho mà biết, tôi đây cũng hơi bị kén chọn đấy, mấy ai lọt được vào tầm mắt tôi chứ? Tiểu Hà cậu có đẹp trai nữa cũng chẳng sánh bằng Tiểu Lỗ nhà người ta, hứ hứ hứ.

Nghĩ thế, tâm trạng vui vẻ trở lại, tôi đưa mắt nhìn quang cảnh bên ngoài qua cửa kính xe không màu. Ánh dương rạng rỡ, mặt tôi phản chiếu lên kính, đuôi mày khé mắt đều thấp thoáng nét cười, quả không xấu chút nào. Nhìn mà xem, kết hợp với khuôn mặt của Lỗ Ngụy cũng rất ăn ý, nụ cười của hai đứa rất giống nhau.

Đột nhiên tôi hít sâu một hơi, gương mặt đột nhiên hiện trên cửa kính là Lỗ Ngụy sao??

Tôi quay phắt sang bên cạnh, thế là, cảnh tượng hôm qua lặp lại...

Nhưng lần này tôi không hôn lên môi anh, mà hôn lên mặt anh.

Chạm một cái rất nhẹ, tôi lập tức nhận ra mình đang làm chuyện điên rồ gì. Rất chuyên nghiệp, tôi vội vàng tách ra, nhưng có lẽ tốc độ quá nhanh, nụ cười rạng rỡ của Lỗ Ngụy bất chợt co lại, đồng thời “bình” một tiếng, đầu tôi đập vào cửa kính.

Nghe thấy tiếng động, các đồng nghiệp đều nghiêng đầu nhìn tôi, sau đó bật cười ha hả, trêu chọc tôi quá hưng phấn vì được đi chơi. Tôi khẽ xoa đầu, cười với bọn họ, không ai nhìn thấy phải không? Có thật không ai nhìn thấy không?!

“Anh? Anh? Anh? Anh?” Có lẽ tôi đã mắc chứng lấp bắp theo quán tính mỗi lần gặp anh.

Anh nhẹ nhàng giơ tay xoa đầu tôi, mỉm cười nói: “Chỗ này chưa có ai ngồi phải không? Anh ngồi nhé”.

Đây không phải là trọng điểm, điều quan trọng là anh leo lên xe làm gì không biết?

“Anh đến tiễn bạn? Hay quá giang một đoạn?”, tôi hỏi. Tiễn ai đây? Chắc không phải chẳng nỡ xa mình đấy chứ, tôi ngốc nghếch trong lòng thầm nghĩ.

Hướng dẫn viên du lịch lên xe và bắt đầu đếm số người có mặt, tôi bất giác liếc về phía sau, trong xe đầy ắp không thừa ghế nào.

Đếm xong, anh ta “ý” lên một tiếng. Do ngồi gần chỗ người hướng dẫn viên du lịch đứng, tôi nghe thấy anh ta quay người nói khẽ với tài xế: “Thừa một người”.

Tôi quay sang liếc Lỗ Ngụy một cái, tìm đột nhiên thất lại chẳng hiểu vì lý do gì.

Không biết tài xế nói gì, chỉ thấy anh chàng kia gật đầu, chiếc xe từ từ chuyển bánh. Anh ta dựa lưng vào ghế lái phụ, cầm micro và bắt đầu giới thiệu lịch trình với chúng tôi.

Chốc chốc tôi lại nhìn về phía hướng dẫn viên, anh ta lắc lư theo chuyển động của xe, chốc chốc lại liếc Lỗ Ngụy đang ngồi yên bên cạnh, tìm co thắt.

Xe chạy về hướng thành phố của tỉnh, sau đó đáp máy bay đến Thành Đô. Chúng tôi mất nguyên ngày đầu tiên trên xe. Từ điểm xuất phát đến thành phố của tỉnh mất sáu tiếng đồng hồ, suốt chặng đường, chúng tôi không ngừng hát hò cười đùa. Mọi người cùng nhau hát vang bài Thập tổng hồng quân, Ai không khen quê mình đẹp, Ngợi ca bông mai đỏ. Hướng dẫn viên du lịch biết đoàn chúng tôi phần lớn là cán bộ nhiều tuổi, nên bật toàn đĩa nhạc cách mạng hoặc những ca khúc xa xưa. Tôi thì không sao, mấy bài này bố thích nghe nhất, bài nào tôi cũng có thể hát từ đầu đến cuối. Anh chàng hướng dẫn viên đưa micro cho tôi, tôi hát liền ba bài. Các đồng nghiệp thích thú hò reo yêu cầu tôi hát thêm bài nữa. Lỗ Ngụy ngồi bên cạnh khẽ nhếch môi, không biết đang buồn cười hay muốn nổi điên nữa.

Chúng tôi xuất phát từ trưa, qua cơn hưng phấn ban đầu, ba tiếng sau, người trên xe ai nấy đều lơ đãng một mõi, nghiêng đầu đánh một giấc, bộ dạng vô cùng khó coi. Tôi tựa đầu vào cửa kính, xe rẽ bên trái, trán tôi rời khỏi kính xe, lại rẽ phải, đầu tôi đập vào kính xe đánh “bốp” một tiếng. Bực bội mở mắt chửi một câu, tôi tiếp tục nhắm mắt.

Chẳng biết sau mấy lần va vào kính xe, tôi đã quen dần với cơn đau ấy, thản nhiên chìm vào giấc ngủ say.

Lúc bình tỉnh, phát hiện chiếc xe vẫn lao đi bon bon, bên ngoài mặt trời đã lặn về phía tây, ánh mắt mơ hồ, tôi không biết mình đang nhìn đi đâu, rồi chậm chậm định thần lại. Một lúc sau, tôi bỗng ngẩng đầu, liếc nhìn Lỗ Ngụy đang ngủ bên cạnh. Tôi hoảng hốt nhận ra mình đã tựa lên vai anh mà ngủ, cánh tay anh thì ôm chặt vai tôi.

Nhìn khuôn mặt say ngủ của anh hồi lâu, tôi lại tựa đầu lên vai anh, giả vờ ngủ tiếp.

Khi còn bé tôi rất không thích ngủ trưa. Mẹ thường bắt tôi nhắm mắt ngủ, tôi sẽ giả vờ thiếp đi. Nhưng, hết sức tinh tường, mẹ ngồi bên cạnh canh chừng, thấy mắt tôi hơi lay động, bà dễ dàng đoán ra quỷ kế của con gái, và cứ ngồi cho đến khi tôi ngủ thật mới thôi. Vì thế, tôi luôn cho rằng giả vờ ngủ là một chuyện rất khổ sở, song, lúc này tôi lại cảm thấy chuyện ấy cũng chẳng đến nỗi quá khó khăn. Dù trong lòng nghĩ ngợi suy đoán hoặc sương thâm chuyện gì đó, nhưng không bao lâu, tôi đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngon lành. Lúc tỉnh dậy xe đã vào đến thành phố của tỉnh, cảnh vật bên ngoài đang chìm dần trong bóng đêm.

Ngồi ngay ngắn phía sau, thấy tôi cuối cùng cũng chịu vờ vai một cái, Tiểu Ba liền lăm bằm với bà xã: “Dù ở bất cứ đâu, người này đều có thể ngủ say như heo...”, vân vân.

Hừ, nể mặt nhà người đem theo gia quyến nên ta tha cho lần này đó.

Lỗ Ngụy sao rồi? Tôi nhìn anh. Anh khẽ nghiêng đầu cười với tôi. Tôi đảo mắt sang trái rồi sang phải, giả vờ lơ đãng hỏi: “Đến đâu rồi?”

“Đang trên đường cao tốc đến sân bay, lát nữa sẽ ăn cơm bên ngoài sân bay”, Lỗ Ngụy nói.

Anh biết rõ thật đấy.

“Anh xuống ở đâu?”

Không lẽ lại quá giang đến tận Thành Đô?

“Sân bay.”

Ồ, thì ra cũng đến sân bay.

Ăn qua loa xong bữa, chúng tôi tiến vào sân bay, hướng dẫn viên du lịch lấy vé máy bay giúp chúng tôi. Sau khi gửi cái va ly to tướng, phát hiện trên tay Lỗ Ngụy cũng có vé, tôi bèn ghé mắt nhìn, làm bộ thân quen hỏi: “Anh đi đâu thế?”

Anh chìa vé cho tôi xem, nói: “Đi Thành Đô”.

Tôi gượng cười, nói: “Trùng hợp thật...”

“Không trùng hợp, anh là người nhà đi theo chuyến du lịch mà”, Lỗ Ngụy cất vé.

Hả? Tôi trợn tròn mắt.

Tôi chưa từng nghe nói, ở đây có ai là họ hàng của anh?

“Anh là người nhà của ai thế?” Tôi nhìn các đồng nghiệp đang bận gửi đồ, theo lý mà nói thì người nhà của Lỗ Ngụy phải ở Cục Công an, trong Tòa chúng tôi ai có quan hệ ruột thịt gần gũi với anh nhỉ? Hại tôi cả chẳng đường cứ ngỡ anh ngồi quá giang một đoạn.

“Của em.”

Này, này, này, của ai chứ? Đừng đi, của ai chứ?

Tôi vội vàng đuổi theo, kéo tay áo anh hỏi: “Của ai cơ?”

Anh dừng bước, quay đầu nhìn tôi, cất giọng vang dội: “Của em, của em, của em, của em!”

Nói đùa à!

Thật là, không ngờ Công an Lỗ lại nói đùa với tôi như thế, không biết lớn nhỏ, không có nguyên tắc cơ bản gì hết. Tôi cười cười, bước nhanh đến xếp hàng tại lối kiểm tra vé. Chết tiệt, gái ế không chịu nổi trò đùa này đâu, ôi trái tim bé nhỏ của tôi, khuôn mặt đỏ như gấc của tôi...!

Máy bay lên cao trên tầng không, tôi cúi đầu nhìn thành phố lấp lánh ánh đèn bên dưới, trái tim bồn chồn chẳng yên. Tôi không ngừng suy đoán, rồi lại không ngừng phủ định suy đoán của mình. Tôi cứ nghĩ mình và Lỗ Ngụy vốn không có gì, nhưng dường như lại có gì đó. Tôi đưa mắt tìm Lỗ Ngụy trong khoang hành khách sáng trưng, không phải, vẫn không phải, đột nhiên quay đầu, Lỗ Ngụy ngồi ngay phía sau, đang nhìn tôi bằng ánh mắt nóng hổi.

A, trời ơi đất hỡi, anh đang đùa tôi thật ư?

Tôi thật sự rất sợ mình sẽ hiểu nhầm, giống như lúc tôi tưởng sẽ kết hôn với người ta thì Lâm Tương bất ngờ lấy vợ, giống như khi tôi ngỡ rằng Lỗ Ngụy thật lòng có tình cảm với mình thì anh đột ngột quay lưng đi mất. Tôi sợ mình lại hiểu nhầm, không cần biết ra sao, chắc chắn một lẽ rằng tôi sẽ rất đau lòng.

Mùa hè trên Thành Đô mưa to sầm sập, máy bay phải gồng mình qua mưa gió, lúc hạ cánh xuống Thành Đô đã là ba giờ sáng. Đoàn người nhanh chóng chui vào khách sạn đặt sẵn, rửa ráy qua loa, rồi chìm vào giấc ngủ sâu. Sáu rưỡi sáng, người của khách sạn bắt đầu đến gọi chúng tôi dậy. Mới ngủ được hơn ba tiếng đồng hồ, ai nấy đều mơ mơ màng màng lên ô tô du lịch hào nhoáng tiến về phía Cửu Trại Câu.

Chúng tôi thật sự quá mệt, cứ mặc kệ hướng dẫn viên một mình khua môi múa mép, chẳng ai buồn nghe, mà chỉ lẩn lóc ngủ cả chặng đường.

Từ Thành Đô đến Cửu Trại Câu xe chạy mất nguyên một ngày, hơn nửa đường đi còn rất quanh co. Mặc dù chỗ này nhiều núi nhưng cây cối không mọc được, bởi thường xuyên xảy ra sạt lở. Để tránh xảy ra điều đó, những ngọn núi hai bên đường đều được giăng dây thép bao quanh. Trên núi không phải không có cây cối gì, chỉ là rất ít mà thôi. Chúng tôi còn nhìn thấy hoa bách hợp dại, nhân dịp này hướng dẫn viên hát bài Bách hợp dại cũng có ngày xuân để chúng tôi lấy lại tinh thần.

Không được, buồn ngủ quá, chẳng cần biết đang dựa vào vai ai nữa, tôi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Thi thoảng bị hướng dẫn viên gọi dậy, tôi đành cố mở mắt nghe những lưu ý khi đến Cửu Trại Câu, tìm hiểu một chút những điều cấm kỵ của dân tộc thiểu số ở đó, rồi quay đầu, nói với Lỗ Ngụy ngồi cạnh: “Sắc lang”.

Anh cũng người, không nhận được cười, gọi tôi là “Sắc ma”.

“Đúng rồi, đúng rồi”, hướng dẫn viên đột nhiên vỗ tay hồ hởi, “Không sai, hai người đã trả lời đúng rồi. Trong tiếng Tạng, ‘tiên sinh’ và ‘tiểu thư’ đồng âm với ‘sắc lang’ và ‘sắc ma’, mọi người thấy đấy, xưng hô như vậy thật thân mật”.

Lời vừa dứt, cơn âm ỉ náo nhiệt tràn ngập cả xe, cuối cùng thì hướng dẫn viên cũng thành công trong việc khơi gợi hứng thú của mọi người.

“Trên đường đi, chúng ta sẽ gặp rất nhiều người dân tộc Tạng, và số dân nhiều không kém dân tộc Tạng chính là dân tộc Khương. Hai dân tộc này không thể kết hôn với nhau, bởi dân tộc Tạng theo chế độ phụ hệ, còn dân tộc Khương theo chế độ mẫu hệ, dân tộc Khương có thể một vợ nhiều chồng...”

Wow...!

Nghe đến đây, nhiều người hét lên kinh hoàng. Chúng tôi không hiểu biết gì về dân tộc này, khó mà tưởng tượng nổi, trong một đất nước trọng nam như Trung Quốc, lại tồn tại dân tộc như thế. Phụ nữ ra ngoài mưu sinh, đàn ông ở nhà trông con chăm nom nhà cửa, quan trọng hơn cả là phụ nữ có thể lấy nhiều chồng.

“Dân tộc Tạng lại hoàn toàn trái ngược, họ theo chế độ một chồng nhiều vợ.”

Mọi người tiếp tục ồ lên.

Tiểu Ba giơ tay, nói: “Tôi muốn nhập dân tộc Tạng!”

Bà xã ngồi bên liền véo cậu ta thật mạnh, cũng giơ tay nói: “Tôi muốn nhập dân tộc Khương”.

Tôi cười ha hả, nghiêng đầu hỏi Lỗ Ngụy: “Sắc lang, anh muốn nhập dân tộc Tạng hay Khương đây?”

Anh cũng cười, nhìn tôi chăm chú, nụ cười mang ẩn ý sâu xa, hồi lâu sau mới đáp: “Em ở đâu thì anh ở đó!”

...

Thật tội nghiệp trái tim nhỏ bé của tôi, khuôn mặt đỏ như gấc của tôi...

Cửa Trại Cầu cách mực nước biển khá cao. Chiếc xe càng tiến sâu, chúng tôi càng cảm nhận rõ cái nghèo khó nơi đây. Nghe hướng dẫn viên nói, trước khi được khai phá, nơi này tương đối nghèo, có thể nói có tiền cũng không mua nổi thức ăn, bởi chỗ này rất khó liên hệ với bên ngoài, nên cư dân ở đây coi trọng vật chất sở được hơn tiền.

Nhưng dân tộc Tạng không nghèo khổ như chúng tôi tưởng tượng. Họ nuôi thả bò Tây Tạng, giá trị mỗi một con lông đen chỉ có năm, sáu nghìn tệ, nhưng giá một con lông trắng phải lên đến bốn vạn tệ.

Trên đường đi, có lúc chúng tôi xuống xe chụp ảnh với những chú bò Tây Tạng. Lỗ Ngụy nhét máy ảnh vào tay tôi, rồi leo lên lưng một con bò, đầu đội mũ bò, sau lưng là bầu trời trong xanh bát ngát, dáng bộ oai phong phóng khoáng, tôi nhanh chóng bấm máy giúp anh.

Đưa máy ảnh cho chủ nhân con bò Tây Tạng, tôi cũng phải chụp!

Loay hoay mãi không leo lên nổi lưng con bò. Lỗ Ngụy đứng dưới đẩy giúp, tôi mới ngồi được lên. Đang định giơ tay hình chữ V, đột nhiên Lỗ Ngụy cũng leo lên, tôi bỗng giật mình, nhưng sợ con vật nổi cơn, nên đành ngơ ngác giơ tay chữ V. Quay đầu thấy Lỗ Ngụy cũng giơ tay chữ V, cười toe toét với ông chú dân tộc Tạng, tôi thầm rửa xả trong lòng.

“Nhìn phía trước!”, Lỗ Ngụy cười hở răng, nói.

Tôi bất mãn bĩu môi quay đầu, ông chú bấm máy luôn, rồi nhanh chóng thông báo OK rồi.

Xuống đất, Lỗ Ngụy mặt mày vô tội cười bảo: “Thật keo kiệt, chụp tám ảnh với bạn đồng hành mà cũng nhăn nhó...”

Nghĩ cũng đúng, tôi quả thật keo kiệt, nếu đổi lại là Tiểu Ba hay chánh án, hoặc bất kỳ ai, tôi sẽ cười rộ hết cỡ, chỉ là chuyện nhỏ thôi, sao tôi cứ để bụng mãi?

Nghĩ vậy trong lòng cũng thoải mái hơn, tôi cầm máy ảnh của Lỗ Ngụy chụp loanh quanh một hồi, chụp bầu trời, chụp dãy núi không mọc cây cối, chụp chóp nhọn trên nóc nhà dân tộc Khương, chụp những lá cờ độc đáo rực rỡ sắc màu của dân tộc Tạng.

Sau một ngày trời, ai nấy đều mệt mỏi mồ hôi đầm đìa, mãi mới đến được khách sạn, mọi người không khỏi tỏ ra đuối sức. Nhận thẻ phòng, đi vào đại sảnh khách sạn, tôi cười nói với bà xã của Tiểu Ba, khách sạn này có vẻ sang trọng, không gian mát lạnh, chưa cần nói tới không khí ở đại sảnh, đứng ngay cầu thang cũng cảm thấy dễ chịu.

Lỗ Ngụy nghiêng đầu liếc tôi một cái, ánh mắt có chút quái dị, không biết anh thấy tôi đường đột chỗ nào, hừ, mặc kệ anh chàng ấy.

Mở vòi nước, mẹ ơi, nước lạnh buốt. Tôi gọi điện hỏi lễ tân sao không có nước nóng, lễ tân báo buổi tối từ chín giờ đến mười hai giờ mới cung cấp nước nóng.

Cái chỗ quỷ quái gì thế này, vừa khen không gian mát lạnh, thì ra chỉ là một nơi keo kiệt.

Nhắc đến mát lạnh, tôi bỗng thấy ngờ vực, từ lúc bước vào chẳng hề bất điều hòa, không phải vì tôi không thấy nóng nữa, mà tôi phát hiện nhiệt độ của căn phòng tương đối thấp.

Lẽ nào là máy điều hòa trung tâm?

Ngẩng đầu nhìn quanh, chỗ nào có bóng dáng điều hòa chứ? Cùng lắm là phòng vệ sinh có quạt thông gió chưa hề mở. Tôi phát hiện, hình như mình đã sai lầm điểm nào đó. Tôi bèn bước đến cửa sổ, nhìn đám người bên ngoài, người dân tộc Tạng và Khương ở đây đều mặc áo khoác dày, còn khách ngoại tỉnh thì mặc áo len.

Không sợ, không sợ, tôi chưa bao giờ thấy lạnh vào tháng Tám cả, không sợ, không sợ, tôi còn có chăn cơ mà.

Nhưng mà, chăn thì có tác dụng gì cơ chứ? Sao không ai nói với tôi sự chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm ở Cửu Trại Câu lớn đến nhường này? Đúng là dự báo thời tiết trên mạng lừa người mà! Tôi chỉ mang theo những chiếc áo cộc tay mỏng tanh thôi.

Không chờ được tới giờ cung cấp nước nóng, vì lạnh quá tôi chui vào cuộn tròn trong chăn bông. Chăn bông không dày lắm, tôi càng không muốn mặc quần áo mỏng thanh ra ngoài mua trang phục dày dặn hơn. Đang lúc buồn rầu bỗng có người gõ cửa, tôi ôm chăn chạy ra mở cửa.

Bên ngoài, Lỗ Ngụy mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt, trông rất sạch sẽ và gọn gàng, nhưng trang phục đẹp chỉ là thứ yếu, quan trọng là anh có đồ để mà mặc.

Thấy tôi ôm đồng chăn lù xù ra mở cửa, anh nhíu mày hỏi: “Lạnh à?”

“Chưa, nhưng cũng sắp rồi”, tôi khịt mũi, cổ họng lạnh buốt.

“Anh mua cái này, tối em đắp lên chăn, chắc cũng có tác dụng.”

Cái gì? Tôi tò mò mở túi ra xem. Là chiếc áo len, kiểu dáng thật khó coi.

“Chỉ mua được loại này thôi, coi như dùng một lần, đằng nào cũng chỉ hai mươi tệ.”

Tôi ném cho anh ánh mắt khinh bỉ, chúa ơi, không ngờ lại có người tặng phái nữ quần áo bán đồ đồng rở tiền như thế! Với hai mươi tệ, mùa hè tôi còn chả mua được chiếc áo phông nào, anh còn mua hần áo len! Chất liệu làm bằng gì? Nilon? Polyester? Sao lại rẻ thế?

Tôi vứt luôn chăn bông, mặc áo len lên người, cũng được lắm, ấm hơn hần!

Tôi kéo khóa đến tận cổ, vô cùng đắc ý quay một vòng trước mặt anh: “Ha ha, hợp không?”

Anh mỉm cười, chậm rãi và từ tốn, mỉm cười với tôi.

Tôi không để áo len lên chăn, mà cả đêm mặc nó trên người, nằm trong chăn, đến giữa đêm, bí quá liền hất chăn ra, phù, mặc áo len đắp chăn bông thật chẳng dễ chịu gì, được một lúc lại thấy lạnh, tôi tiếp tục đắp chăn, lúc sau lại nóng, lại hất ra.

Ban ngày nhiệt độ tăng lên, vào đến Cửu Trại Câu thì không cần áo khoác hay áo len nữa, mặt trời nhô cao, ai cũng thấy nóng bức. Chúng tôi ngồi xe du lịch sử dụng khí thiên nhiên của Cửu Trại Câu thay vì đi bộ. Trước tiên đến Trường Hải, sự thật thì sau khi xuống xe, chúng tôi không còn thấy lạnh nữa. Tôi quàng chiếc áo len mỏng ngang hông, vừa nhìn thấy Trường Hải, tôi “wow” lên một tràng dài. Trời ơi, sao trên đời lại có dòng nước đẹp như thế chứ? Giống như viên ngọc xanh ẩn giữa núi rừng, mặt nước trong vắt vô ngần, dòng nước huyền ảo mơ màng biến đổi giữa hai gam màu lục và lam, nó chính là viên đá kỳ dị tinh khiết không tì vết.

Chụp ảnh, mau chụp ảnh thôi. Bước xuống xe, trước tiên đi vệ sinh, sau đó chụp ảnh khắp nơi, vẫn chiêu thức độc nhất của giới du lịch, tay trái giữ chữ V, tay phải giữ chữ V. Một thím mặc trang phục dân tộc Tạng kéo tôi lại hỏi: “Cô gái chụp tấm ảnh nhé”.

Nói đoạn người kia liền đặt chiếc mũ truyền thống của các cô gái dân tộc Tạng lên đầu tôi. Xung quanh chiếc mũ có tết những quả cầu nhỏ bằng nhung. Nghe thấy tiếng Lỗ Ngụy gọi đằng sau, tôi vừa quay đầu, những quả cầu nhỏ liền lúc lắc. “Tách” một tiếng, anh đã bấm máy, tôi không vui bèn cong môi, tôi còn chưa kịp gơ tay hình chữ V mà.

Tôi ghé mắt định nhìn, thì anh đã tắt máy, cất vào túi, chạy về phía Trường Hải.

Chà chà, ái chà chà, thế là có ý gì?

Câu cửa miệng tắt nghẹn giữa họng, không thốt được ra ngoài, hừ, anh dám chụp ảnh tôi nữa xem, cứ thử mà xem...

Buổi trưa ăn bát mì ở trung tâm nghỉ ngơi, cảm nhận một chút giá cả đắt đỏ của khu du lịch, buổi chiều chúng tôi vội vàng lao đến điểm du lịch khác. Điểm du lịch ở đây rất nhiều, nào là Hồ Ngũ Sắc, Thác Gấu Trúc, Thác Tiên Trúc, Thác Trần Châu, khiến người ta không có thời gian mà lấy lại sức. Tôi đi theo đám người tương đối trẻ trung, chơi tới bến. Thi thoảng mấy con sóc chui ra chui vào trên cây thậm chí còn dừng lại trên sạn đạo, ăn thức ăn của khách du lịch. Nước chỗ nào cũng trong veo, có thể nhìn thấy rõ cảnh củi và cá bột dưới đáy nước. Khách du lịch bị cấm không được uống hoặc rửa tay bằng nước ở đây, càng không được ném thức ăn cho cá. Công tác bảo vệ môi trường quanh Cửu Trại Câu tương đối tốt, tại đây, nghiêm cấm hút thuốc lá, nếu phát hiện ra, người hút sẽ bị phạt rất nặng. Một vài đồng nghiệp nghiện thuốc phải chịu đựng rất khổ sở, vì thế vừa nhìn thấy khu vực được hút thuốc, họ liền chui vào nửa ngày trời mới chịu ra.

Khách du lịch đông như nêm, đi được một đoạn, đột nhiên tôi phát hiện người trong đoàn tản mát đi đâu không biết, bỗng có chút hoảng hốt. Vốn là đứa mù đường bẩm sinh, khả năng định vị phương hướng vô cùng kém, tôi sợ không tìm được lối ra, sợ không tìm được đoàn của mình, sợ họ bỏ tôi lại một mình, thế là tôi bắt đầu tìm kiếm gương mặt quen thuộc trong đám đông xung quanh.

Bộ phim Tây du ký từng được quay ở Thác Trần Châu, chỗ này rất rộng, vô số người đua nhau chụp ảnh ở đây. Thác nước từ trên cao đổ xuống, dòng nước róc rách khiến người ta thấy mát lạnh. Nếu không phải tôi đang lo bị lạc đoàn chắc chắn sẽ chơi đùa ở đây một lúc. Nhìn trái ngó phải, đi một vòng kiếm trên tìm dưới, tại sao tìm một đồng nghiệp lại khó khăn đến thế? Đầu tôi quay cuồng, mãi không tìm được ai, chỉ đành theo sau dòng người đông đúc, rút đi động ra thẩn thờ nhìn một hồi, vô cùng hối hận vì đã tiếc năm tệ mỗi tháng, mà không đăng ký dịch vụ kết nối toàn quốc.

Tôi chỉ còn cách cứ đi về phía trước xem sao, chẳng còn lòng dạ nào mà chụp ảnh nữa, đối chiếu dò tìm với bản đồ bé xíu trên vé vào cửa. Đang phân vân không biết nên xuống sạn đạo bên này hay nên đi về sạn đạo bên kia, tôi đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình.

Tôi sung sướng quay đầu lại, Lỗ Ngụy đứng cách đó không xa, mồ hôi đầm đìa trên mặt, lấp lánh dưới ánh nắng chói chang.

Chưa bao giờ tôi tỏ ra mừng rỡ khi nhìn thấy Lỗ Ngụy như lúc này. Không nghĩ nhiều, tôi lao như bay đến chỗ anh, rồi phanh gấp trước mặt anh. Đúng là người thân sẽ giúp ta an tâm mà.

“Anh từ Thác Trần Châu đến đây sao? Nhìn mồ hôi bóng nhẫy kìa”, vừa nói tôi vừa rút giấy ăn chìa ra cho anh.

“Ừ.” Anh lau mồ hôi trên mặt, điều chỉnh nhịp thở, rồi liếc đồng hồ trên tay nói, “Đến giờ tập trung rồi, chúng ta phải nhanh đến đó thôi”.

Biết rồi, biết rồi, lúc này tôi sợ hết hồn, nhưng bây giờ thì không, có người dẫn đường rồi, tôi sẽ chạy thật nhanh, không còn gì phải lo cả.

Nghiêng đầu nhìn Lỗ Ngụy một cái, đột nhiên tôi bật cười, anh ngỡ ngàng không hiểu tôi cười gì, vội hỏi: “Cười gì?”

Tôi nhếch môi, nói: “Tôi tưởng mình là người chậm nhất, không ngờ vẫn có người chậm hơn”.

“Anh bận đi tìm người nhà thất lạc”, anh nghiêm mặt nói.

“Theo tôi biết, anh đi theo chánh án của chúng tôi. Chánh án và anh có quan hệ họ hàng như thế nào vậy? Anh không phải bận giám sát công việc thu mua thuốc lá sậy à? Sao còn có thời gian đến đây chơi?”

Đây là điều tôi cứ băn khoăn mãi, nhưng vì cảm thấy không thân anh đến mức chuyện gì cũng hỏi được, tự dưng lúc này lại thấy thân quen, nên tôi mới hỏi luôn.

“Vụ thu mua thuốc lá sậy có Chánh án Hứa lo giữ gìn anh rồi, thực ra công việc cũng không nhiều, trọng điểm công việc vào nửa tháng sau, vì thế, anh vừa hay có kỳ nghỉ dài. Còn về anh có quan hệ gì với chánh án của bọn em, tại sao anh lại đến đây, em có thể trực tiếp hỏi ông ấy.”

Dù có chút bảo thủ, nhưng anh cũng không tệ, thái độ điềm tĩnh, hỏi câu nào trả lời câu đó. Trước đây tôi ghét nhất đi chung với anh chàng đẹp trai, cảm thấy bọn họ ngoài khuôn mặt điển trai ra, còn lại tính cách cao ngạo, lạnh lùng bướng bỉnh, tự cho mình là nhất, kén chọn không ai bằng. Nếu xem họ là thỏ, thì họ đều là những con thỏ ngọc, cao quý đến nỗi chỉ cần thông dong trên cung trăng, được Hằng Nga ôm ấp cưng nựng.

Nhưng, Tiểu Lỗ thì không, quả không hổ là chú thỏ mà...tôi yêu mến.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, anh đang bình thản dẫn tôi tiến về phía trước, tôi bất chợt có chút đồng cảm với anh...

Khi chúng tôi đến nơi tập trung thì mọi người đã chờ sẵn ở đó. Hướng dẫn viên thấy bọn tôi đến muộn cũng không trách móc gì, chỉ thở dài một cái, mỉm cười vỗ vai Lỗ Ngụy, nói: “Không ngờ anh lại mò được thật”.

Lỗ Ngụy cười hở hàm răng trắng, tôi hỏi hướng dẫn viên: “Mò thấy gì cơ?”

Hướng dẫn viên cười quái dị nói: “Kim”.

Không để tôi hỏi tiếp, hướng dẫn viên giục mọi người lên xe, nói rằng sau khi ăn cơm tối còn một chương trình nữa, đó là tham gia vào đêm hội đốt lửa của dân tộc Tạng.

11. Chương 11: Không Chỉ Là Đùa Vui

Đêm hội đốt lửa đã giúp chúng tôi hiểu hơn về dân tộc Tạng. Bước vào căn nhà của người Tạng, chúng tôi đều được tặng một chiếc khăn ha - đa trắng tinh. Căn nhà này có phòng khách rất rộng, trong phòng kê sẵn hai dãy bàn ghế, trên bàn bày đủ các món ăn độc đáo của người Tạng. Chủ nhà nhiệt tình rót đầy một bát rượu Thanh Khoa cho mỗi vị khách. Ba chị em nhà họ đều rất xinh đẹp, khuôn mặt mang nét đỏ hồng của vùng cao nguyên, khẽ mở miệng liền hát bài Cao nguyên Tây Tạng, làm chấn động không gian.

Lỗ Ngụy ngồi đối diện tôi, có thể thấy bộ dạng cao lớn của anh chưa quen lắm với bàn ghế thấp tè nơi đây...Ba thiếu nữ dân tộc cũng nhận ra anh có vẻ ngoài bảnh bao nhất trong đoàn chúng tôi, liền lần lượt lôi kéo chúc rượu anh. Anh hết sức thoải mái đón nhận lời chào mời của họ. Rượu Thanh Khoa dù rất nhạt, nhưng uống nhiều bụng sẽ phình ra, có cần phải uống nhiều thế không?

Tôi ra sức ăn thịt dê nướng, thịt bò Tây Tạng, thịt gà tuyết, nhưng tuyệt nhiên không động đến bát rượu Thanh Khoa kia, hừ, chẳng ngon chút nào.

Sau đó, họ vừa hát vừa nhảy nô đùa suốt một thời gian dài. Lúc nhắc tới cách xưng hô “tiên sinh”, “tiểu thư” của người Tạng, đám đông láo nháo gọi nhau “sắc lang” với “sắc ma”. Cô chị hai trêu chọc hỏi Lỗ Ngụy: “Sắc lang, anh có bằng lòng ở lại đây vì sắc ma nhà chúng tôi không?”

Ánh mắt Lỗ Ngụy vượt qua cô ấy, hướng về chỗ tôi. Tôi sững người, vội nhắc bát rượu trên bàn lên uống, vị gì thế này? Là rượu à? Tôi cau có nhăn mặt, nhìn chất lỏng màu xanh thẫm trong tay. Không ngờ tôi lại nâng bát rượu Thanh Khoa lên uống!

“Sắc ma của tôi ở đâu, tôi sẽ ở đó.”

“Phụt!” Hớp rượu Thanh Khoa đang ngậm trong miệng bỗng phun cả ra ngoài. Đồng nghiệp ngồi bên nghiêng đầu hỏi tôi đang chơi trò gì thế, tôi vội uống ngụm trà, nói: “Tôi uống nhầm, uống nhầm”.

Tôi cúi đầu, run rẩy cầm đĩa gấp miếng thịt đen thui bỏ vào miệng, làm ngơ tiếng reo hò huyền ảo khắp căn phòng mà nguyên do bởi câu trả lời của Lỗ Ngụy.

Thật tội nghiệp trái tim bé bỏng của tôi, khuôn mặt như gấc của tôi...

Cuối cùng cũng đến màn cao trào, chủ nhà vì muốn giới thiệu tập tục kết hôn của người Tạng nên đã để cô chị hai và cô em út còn chưa kết hôn đóng làm cô dâu. Hai người này được tùy ý chọn cho mình một anh chàng trong đoàn khách để hát đối, sau đó cùng nhau hoàn thành trình tự hôn lễ. Mọi người đều rất hào hứng chờ đợi, những người đã lập gia đình có dẫn theo người nhà hoặc những người đi cùng bạn gái thì rất an phận, những người đã kết hôn đi một mình thì hờn hờ xung phong. Nhưng hai thiếu nữ dân tộc đều phải người dễ dàng chịu thiệt, ai càng tích cực xung phong họ càng không thèm để ý. Cuối cùng, cô em út chọn cậu con trai vị thành niên của Chánh án Tòa Dân sự làm đối tượng, còn mục tiêu của cô chị hai rất rõ ràng, lại được tròng reo hò khi này yểm trợ, chọn ngay Lỗ Ngụy.

Lỗ Ngụy cật lực từ chối, song cô chị hai nắm chặt cánh tay anh không chịu buông. Những người khác trêu anh nhút nhát quá. Anh liếc tôi một cái, tôi bèn dẫu môi hòa vào cổ vũ cùng mọi người. Anh cúi đầu im lặng một lúc, đôi chân dài bước tới, nhận lời mời của cô chị hai, cầm micro, bắt đầu màn hát đối.

Cô ấy hát “Cô nương thành Osaka”, anh hát “Sao vàng lấp lánh”.

Cô ấy hát “Trên núi ngựa phi thoăn thoắt, trên trời mây trôi vùn vụt”, anh hát “Học tập theo tấm gương Lôi Phong, trung với cách mạng trung với Đảng”.

Cô ấy hát “Yêu anh không phải hai ba ngày”, anh hát “Tôi thật sự còn muốn sống thêm năm trăm năm”.

Cô ấy hát “Người yêu tôi vì tôi mà si tình cố chấp, nhưng tôi lại vì cam lòng sống đời bi thương vì người tôi yêu”, anh cầm micro, nghĩ ngợi hồi lâu, đột nhiên cất tiếng “Trường Giang, Trường Thành, Hoàng Sơn, Hoàng Hà...”

Một phần ba quan khách lập tức ngất xỉu, một phần ba há mồm trợn mắt, tôi thuộc một phần ba còn lại, ôm bụng cười ngã lộn xuống gầm bàn.

Cô chị hai không thể hát thêm được nữa, nửa hờn nửa tức, cắn môi trợn mắt nhìn Lỗ Ngụy. Tôi cười ra nước mắt, nhăn nhó nói: “Đồng chí Tiểu Lỗ, anh thật đáng nể, phải gọi anh là tấm cách nhiệt chỉ được mẽ ngoài”.

Thật không cười không được, vẻ mặt nghiêm túc âm ỉ của Tiểu Lỗ quả rất tương xứng với những bài hát mà người cùng trang lứa với anh căn bản không thích nổi.

Đồng chí Tiểu Lỗ hình như rất không hài lòng với tiếng cười chế giễu của tôi. Anh cầm micro chỉ về phía tôi bảo: “Có bản lĩnh thì em hát đối với anh”.

Anh vừa dứt lời, đám đông đã reo lên rộn rã. Đồng nghiệp ngồi cạnh tôi không ngờ lại dùng bạo lực vừa xô vừa đẩy tôi. Nụ cười trên môi tắt ngấm, micro bị nhét vào tay, lúc này tôi mới nhận ra mình đã tự chui đầu vào rọ.

Sợ gì chứ, tôi là Nữ hoàng Karaoke cơ mà, những bài hát trong quán Karaoke tôi có thể hát từ đầu đến cuối, ca khúc cách mạng cũng chẳng sợ, bài gì cũng hát được. Tiểu Lỗ, để xem anh chết trong tay tôi thế nào nhé.

Khẽ hắng giọng, tôi hát trước, thi hát ca khúc cách mạng chứ gì, Tiểu Lỗ, hai bài kia của anh đã hại chết anh rồi, để tôi xem nào, chỉ cần năm bài cũng đủ để tôi bắt gọn anh ngay.

Tôi hát “Trên cánh đồng hy vọng”, anh hát “Chị Lưu, chị là vợ kính yêu của em

Tôi cũng sờ, bài này xưa lắm rồi, mà có phải nhạc cách mạng đâu.

Tôi hát tiếp “Núi Kim Sơn của Bắc Kinh, ánh sáng chiếu rọi bốn bề”, anh hát “Chim trên cành đã thành đôi”.

Tôi lại ngây người, anh đổi thể loại rồi sao? Đổi sang hát hý khúc à?

Hý khúc tôi cũng sành sỏi, tôi hát “Dốc trường bản, cứu A Đẩu”, anh, anh, anh, không ngờ anh lại hát “Tương tư trong mưa gió”.

Chà chà, thì ra anh còn biết hát nhạc trẻ, lại còn tiếng Quảng Đông nữa chứ, có lẽ trước giờ anh đều sắm vai sói đội lột thổ đây?

Tiếng Quảng Đông tôi chẳng lạ gì, không phải gần đây đang thịnh bài Dưới núi Phú Sĩ sao, tôi lấp bấp hát một đoạn.

Anh im lặng trong giây lát, sau đó, dường như hít một hơi thật sâu, anh vừa mở miệng đã khiến mọi người hò reo dữ dội.

Anh hát: “Ngày mai em sẽ lấy anh, ngày mai em sẽ lấy anh...”

Tôi đứng ngây tại chỗ, hoàn toàn không biết phải làm sao!

Tôi dở dẫn vì lời bài hát, cũng vì tình cảm sâu nặng lấp lửng trong giọng hát của anh. Tôi dở dẫn còn bởi ánh mắt chăm chú làm cho người ta xao lòng của anh. Nhưng mà, chẳng phải tôi chỉ dở dẫn một lát thôi sao! Lúc trấn tĩnh lại, tôi đã nghe mọi người gào lớn: “Thua rồi, đồng ý lấy anh ấy đi, thua rồi, lấy đi...”

Tôi thua rồi sao?

Có nhầm không đó, tôi chỉ vào mũi mình, chất vấn đám đông: “Tôi thua rồi sao?”

Trong lúc tôi đang mãi ngẫm nghĩ, khi đưa ra quy định trò chơi này, họ có nói thắng hay thua thì thế nào đâu, thì một đám người thô bạo đã đẩy tôi ra ngoài cửa.

Tôi hỏi cô chị cả đang giúp mình mặc trang phục cô dâu của dân tộc Tạng, nếu bên nữ thắng thì thế nào, còn bên nam thắng thì ra sao.

Cô ấy cười mờ ám đáp: “Ở chỗ chúng tôi, nếu người con trai thắng thì em gái nhà tôi sẽ tùy anh ấy định đoạt, muốn đem đi cũng được. Nhưng nếu em gái nhà tôi thắng thì chàng trai sẽ phải ở rể, hơn nữa trước tiên còn phải chăn thả bò Tây Tạng ba năm cho nhà tôi”.

May quá, may quá, Lỗ Ngụy không thắng cô chị hai nhà họ, cô ấy cũng không thắng anh, cho dù thế nào, xem như tôi đã cứu mạng Lỗ Ngụy, nhưng mà, nhưng mà, chắc không phải tôi thua rồi thì phải “gả” cho anh đấy chứ?

Lại bị ra oai một trận đây!

Mặc dù tiếc nuối, nhưng cô chị hai vẫn đem bộ trang phục chuẩn bị sẵn mặc lên người tôi, còn khen tôi mặc rất đẹp nữa. Mặc xong, tôi nhanh chóng bị đẩy ra lễ đường. Lỗ Ngụy khoác lên mình trang phục chú rể, cơ thể anh vốn to lớn, rất hợp với bộ đồ, chỉ là khuôn mặt trắng trẻo, thiếu chút đặc trưng của đàn ông dân tộc Tạng. Trông anh có vẻ đắc ý vì thắng tôi, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, ánh mắt hả hê sung sướng.

Chắc, được kết hôn với một anh chàng đẹp trai như vậy, dù là giả cũng đáng!

Cùng chúng tôi bước vào lễ đường còn có cậu thiếu niên nhà chánh án Tòa Dân sự. Cậu ta then thùng bị cô em út khoác tay dắt đi, khiến cả đám đông cười nghiêng ngả. Bốn người chúng tôi đứng thành hàng trước

cửa, một mặt hứng chịu trận bão máy ảnh chụp điên cuồng của đồng nghiệp, một mặt lắng nghe chủ nhà dặn dò những việc cần làm tiếp theo.

Chủ nhà nói chú rể phải cõng cô dâu trên lưng rồi chạy ba vòng quanh căn phòng, không được dừng lại, cũng không thể ngã, nếu không sẽ là điềm xấu, dự báo tương lai hai người sẽ không thể ở bên nhau lâu dài được.

Lỗ Ngụy quỳ trước mặt tôi, ra hiệu bảo tôi trèo lên lưng anh. Thực ra tôi rất lo lắng về trọng lượng của mình, từ bé tôi đã rất khỏe mạnh rắn chắc, dù nhìn không béo, nhưng lại rất nặng.

Thấy tôi mãi không có động tĩnh gì, Lỗ Ngụy vội quay đầu nói: “Yên tâm đi”.

Yên tâm thì yên tâm, chẳng lẽ tôi sợ bị anh làm rơi xuống đất thật sao?

Leo lên lưng anh, tôi vòng tay ôm quanh cổ anh, bỗng phát hiện lưng anh hơi run, bàn tay anh quàng chặt đùi tôi, rồi đứng dậy bắt đầu cuộc thử thách.

Cô chị hai lập tức cất tiếng hát, chẳng biết đang hát gì, vì cô ấy hát bằng tiếng Tạng, nhưng nghe nói là hát chúc phúc cho đôi vợ chồng son.

Tôi không để tâm đến anh lắm. Trong lúc anh chạy vòng quanh căn phòng, các đồng nghiệp khác lần lượt giơ máy ảnh chụp lia lịa, còn bắt tôi phải tạo dáng, tôi vẫn tạo dáng theo lối cũ rích của mình, nằm trên lưng anh, một tay ôm chặt cổ anh, một tay giơ hình chữ “V” kinh điển.

Nụ cười dần cứng đờ, cánh tay cũng mỏi mệt, tôi phát hiện nhịp thở của người bên dưới rất không ổn định, may mà bước chân anh vẫn vững vàng, không hổ là người của Cục Công an, chắc sẽ không làm tôi ngã đâu.

Ba vòng cuối cùng cũng hoàn tất, tôi không khổ sở gì lắm, tự động nhảy từ lưng Lỗ Ngụy xuống, nhìn anh chống đầu gối thở dốc, tiếp tục giơ hình chữ “V” với tôi, ánh đèn Flash nhấp nháy tứ phía.

Đôi kia cũng đã chạy xong, cậu thiếu niên thở hổn hển kinh khủng hơn Lỗ Ngụy, trán đầm mồ hôi. Cô em út ân cần lấy khăn giấy lau mồ hôi giúp cậu ta.

Tiếp theo, chủ nhà nói chúng tôi phải uống rượu giao bôi.

Tôi so vai, cười khan mấy tiếng, rồi quay đầu nhìn Lỗ Ngụy vẫn đang thở dốc. Đúng lúc anh cũng quay sang nhìn tôi, ánh mắt nóng rực.

Khốn kiếp, nếu bây giờ mà là thời cổ đại, có phải uống xong rượu giao bôi thì phải gả cho người này thật rồi không?

Đảng đã dạy chúng ta phải biết hướng tới mục tiêu “bốn hóa”, hướng ra thế giới, hướng tới một tương lai văn minh, vì thế, chúng ta nên vứt bỏ những tư tưởng cũ kỹ, phong kiến, lạc hậu, toàn tâm toàn ý làm vui lòng quần chúng, lấy hay không tính sau, uống cái đã!

Tôi hào sảng nhắc bát rượu Thanh Khoa lên, mẹ kiếp, họ rót rượu cho tôi thật!

Chỉ là uống rượu giao bôi thôi mà, hồi bé tôi rất thích xem cảnh động phòng hoa chúc trên tivi, nhìn chú rể ăn vận đồ rực như bao lì xì vén khăn che mặt của cô dâu, cô dâu thẹn thùng nâng cốc rượu trên giường lên. Sau đó ánh mắt quần quýt, hai người chậm rãi vòng tay qua nhau, tiếp đến ống kính sẽ mờ đi, khơi gợi bao suy nghĩ...

Đừng nói đùa, những chuyện về sau có thể tôi không hiểu lắm, nhưng cảnh uống rượu giao bôi tôi đã xem qua hàng ngàn lần rồi. Lúc chạm vào cánh tay Lỗ Ngụy, tim tôi đột nhiên đập “thình thịch”. Ánh mắt nah tựa như ánh mắt của chú rể trong phim, truyền cảm nồng nàn.

Loại rượu này nhạt thối, trừ mùi rượu ra thì không có vị gì cả. Tôi cau mày uống cạn bát rượu, mặt lập tức nóng bừng, đỏ rực như quả cà chua chín.

Hoàn thành nhiệm vụ, tôi đang định ném bát cho chủ nhà thì ông ta lại rót rượu đầy bát nữa.

Thế nghĩa là sao?

Cầm bát rượu đầy ắp lên, tôi liếc mắt hỏi ông ta.

“Bát vừa rồi là tiểu giao bôi, trong tập tục của người Tạng chúng tôi còn có đại giao bôi, uống cạn rượu đại giao bôi mới coi như hoàn thành nghi lễ giao bôi.”

Đại giao bôi? Phải uống thế nào đây?

“Đại giao bôi tức là phải vòng cánh tay qua cổ đối phương rồi uống cạn...”

Ồ, đã hiểu, trong hôn lễ của ông anh họ, tôi đã từng thấy người chủ trì hôn lễ hành hạ họ như thế. Đây là tục cưới hỏi của dân tộc Tạng sao?

Tôi ngỡ vực nhìn vị chủ nhà, ông ta cố tình lơ ánh mắt u tối của tôi, khẽ giơ tay lên, đám đông lập tức hòa vào hò reo. Tôi cau mặt, hỏi các vị lãnh đạo, đâu phải chúng ta đang chơi trò gia đình, có cần nhiệt tình thế không?

Tôi nâng bát rượu, nhẩn nhó quay về phía Lỗ Ngụy. Anh chàng này mặt không hề hấn gì. Hứ, anh không hề hấn gì? Tôi cũng chẳng hề hấn gì, được chứ? Tôi, tôi, tôi chỉ là không thích uống rượu thôi.

Chúng tôi chậm rãi nâng bát rượu tiến sát vào nhau. Anh cúi đầu cong lưng, tôi ngẩng cổ dướn chân, bát rượu từ từ vòng qua cổ anh. Vừa vòng ra trước cổ, cánh tay tôi khẽ run, rượu bỗng đổ lên ngực áo, chui vào cổ anh. Anh rùng mình, nhưng không cử động. Tôi khó nhọc dướn chân uống bát rượu khổ sở kia, song vẫn chưa được, phải gần hơn chút nữa. Ôi, anh cao quá, tôi đành phải tiến gần hơn, uống từng ngụm cho đến khi bát rượu cạn sạch. Bây giờ anh mới bắt đầu uống. Im lặng chờ anh uống xong, tôi đột nhiên nhận ra mình đang nằm gọn trong vòng tay anh, có thể cảm nhận rõ hơi thở của anh, từng chuyển động nhỏ của yết hầu và lồng ngực lúc anh nuốt rượu. Mẹ ơi, thật không thể tin nổi, quả là một cảm giác hoàn toàn mới lạ, có người ôm tôi uống rượu, trời ạ!

Cậu thiếu niên và cô em út cũng đã uống xong rượu giao bôi. Chúng tôi bắt đầu kính rượu mọi người. Cậu thiếu niên mặt mày trắng nhợt, đôi chân mềm nhũn cầm bát rượu tiến về phía người bố trước tiên.

Tôi và Lỗ Ngụy bắt đầu kính rượu từ bên này. Tôi dùng trà thay rượu, Lỗ Ngụy vẫn uống rượu Thanh Khoa. Mặc dù bát không lớn, nhưng nếu uống mười mấy bát mà vẫn chưa say, thì bụng cũng trương phình lên rồi, có điều...

Đồng nghiệp A cười nói: “Trăm năm hạnh phúc!”

Lỗ Ngụy uống một hơi cạn bát rượu, lại rót đầy.

Đồng nghiệp B lớn tiếng bảo: “Bách niên giai lão!”

Lỗ Ngụy tiếp tục uống một hơi sạch bách.

Đồng nghiệp C nhíu mày nháy mắt: “Sớm sinh quý tử nhé!”

Trong lúc tôi bất mãn trừng mắt lườm người đồng nghiệp kia, Lỗ Ngụy đã dốc ngược bát xuống.

Khi kính rượu chánh án của chúng tôi, vị lãnh đạo thường ngày ít nói ít cười, không ngờ hôm nay lại nghiêm túc thành khẩn bảo: “Chúc hai người hạnh phúc khăng khít suốt đời suốt kiếp”.

Lỗ Ngụy cung kính đáp lễ, hai tay nâng bát, uống cạn không còn giọt nào.

Ôi những đồng nghiệp của tôi, đùa giỡn mà cũng có thái độ nghiêm túc như vậy. Thật khiến người ta cảm động! Nếu có thể cho tôi tiền mừng nữa thì tốt quá.

Tôi khẽ ợ một cái, bỗng thấy Lỗ Ngụy đang liêu xiêu loạng quạng, thoát nhìn là biết anh say rồi.

Chẳng biết ai đó đã hét to một câu: “Đưa vào động phòng”.

Thế là một người hô trăm người ứng, ai cũng gào ầm lên.

Tôi ngất ngay đây, diên hết rồi, diên cả rồi, diên thật rồi...

Đột nhiên tôi thấy mình bị nhấc bổng lên, trong lúc sợ hãi bèn cuống quýt ôm chặt lấy ai đó. Ngẩng đầu nhìn, tôi thấy khuôn mặt đỏ ửng vì men rượu của Lỗ Ngụy. Anh đang cười hà hà ôm ngang người tôi, bước chân chao đảo. Tôi vội ôm chặt hơn, anh cười hỏi: “Phòng cô dâu chú rể ở đâu?”

Tôi ngắt tiếp!

Cuối cùng chúng tôi ngồi trong gian phòng nhỏ của chủ nhà. Đây không phải phòng cô dâu chú rể, chỉ dùng làm nơi nghỉ tạm thời cho chúng tôi mà thôi. Tôi không biết cậu thiếu niên của chánh án Tòa dân sự được xếp nghỉ ở chỗ nào. Ngoài sân hình như đã đốt lửa, mọi người quây quần nhảy múa quanh đồng lửa dưới sự chỉ dẫn của chủ nhà. Tôi cực kỳ thích náo nhiệt, một khung cảnh vui vẻ nhộn nhịp đến thế, mà tôi lại...

Tôi vắt khăn ướt lau mặt cho Lỗ Ngụy vẫn đang nhắm mắt dựa vào thành ghế bất động. Tôi không biết có phải anh ngủ rồi hay không, đoán rằng dù chưa ngủ nhưng anh cũng chẳng còn tỉnh táo nữa, vì thế lau mặt cho anh, tôi không thấy ngượng ngùng chút nào.

Lỗ Ngụy quả thật rất đẹp trai. Ngày trước nhìn qua đã biết anh tuấn tú bảnh bao, nên tôi cảm thấy xa cách. Lúc đó, vẻ đẹp trai của anh hoàn toàn không liên quan gì đến tôi. Nhưng bây giờ, đột nhiên tôi thấy hàng lông mày rậm, lông mi dài, chiếc mũi cao, bờ môi gợi cảm, làn da trắng trẻo khỏe mạnh này đều có liên quan đến mình. Tuy anh đang nhắm mắt, nhưng tôi không dám chắc liệu anh có cảm nhận được sự tiếp xúc da thịt giữa tôi và anh không, vì tôi thấy khuôn mặt im lìm ấy rất dễ sinh động và có cảm xúc.

Lúc tôi quay người vò sạch chiếc khăn, vắt khô nước, anh bỗng nhiên lên tiếng. Tôi ngạc nhiên, chiếc khăn rơi thẳng xuống chậu nước. Tôi bèn xoay người, thấy anh đang mở mắt nhìn mình.

“Anh nói gì cơ?”

“Anh không muốn làm bạn với em một chút nào!”

Anh lặp lại, giọng kiên quyết, môi mím chặt, khuôn mặt trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Tôi hoảng hốt, tâm trạng suy sụp, vội cụp mắt không muốn nhìn anh nữa, tiếp tục vắt khăn mặt, nhưng bàn tay thì cứ run rẩy, vò mãi, vò mãi.

“Những lời nói với em trước đây đều bỏ hết.” Chờ một lúc lâu anh mới nói tiếp, giọng không khàn như lúc này.

Tôi chẳng biết lúc này anh đang say hay tỉnh. Lúc này khi anh nhắm mắt, tôi an tâm biết bao, nhưng vừa mở mắt anh đã nói những lời này với tôi, nhất thời tôi cảm thấy mình như con rùa hoảng loạn vì chủ động tháo mất lớp mai bảo vệ, để giờ đây cơ thể trần trụi, xấu hổ muốn chết.

“Em đang nghĩ gì thế?”, anh hỏi.

Muốn trả lời anh, nhưng có thứ gì đó cứ nghẹn trong cổ họng, tôi chỉ biết đứng ngơ ngác trước mặt bàn, vò đi vò lại chiếc khăn, sống mũi cay cay, cổ kiềm chế dòng lệ chực trào ra khóe mắt.

“Em không hỏi những lời hủy bỏ là lời nào ư?”

Anh say rồi, tôi chẳng chấp anh làm gì.

Anh thở dài một hơi, nói tiếp, “Em lúc nào cũng như thế, lúc nào cũng trưng ra bộ dạng vô lo vô nghĩ, nhưng thật ra chỉ là, em không muốn để người khác biết trong lòng mình nghĩ gì. Nếu là người khác, sợ rằng đã bỏ cuộc lâu rồi”.

Tôi vò khăn càng mạnh hơn, nước bắn cả ra ngoài, ướt nguyên nửa mặt bàn. Anh đã chạm đúng vào nỗi đau của tôi. Tôi chưa từng để người khác biết suy nghĩ thực sự của mình về vấn đề tình cảm. Tôi sợ một khi nói ra sẽ không biết đặt tình cảm ở đâu, sợ bị người ta cười nhạo, sợ nhớ nhung sẽ nhạt dần, càng sợ xảy ra vướng mắc, sợ nhất là đến làm bạn như anh nói cũng chẳng còn cơ hội...

Nhưng mà, ngay cả làm bạn anh cũng không muốn!

Thế thì anh dựa vào đâu mà kiếm chuyện với tôi, đi tìm tôi, khiến tôi cảm động, mua áo len cho tôi, nói những lời mở ám trên choker tôi, dựa vào cái gì chứ?

Tôi tức tối ném mạnh chiếc khăn vào chậu nước: “Không muốn thì thôi, bạn bè tôi đẩy ra đấy”.

Tôi lau khóe mắt bằng bàn tay ướt sũng, chẳng mấy chốc khuôn mặt đã ướt nhòe.

“Đúng là em có rất nhiều ‘bạn bè!’”, hình như người sau lưng nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Mỗi lần anh đứng sau em, bên cạnh em hay trước mặt em, em đều bị bạn bè vây quanh, không nhìn thấy anh đâu. Anh nghĩ chúng ta như hai đường song song vậy. Anh đứng từ xa nhìn em vui vẻ cười đùa với tất cả mọi người. Song, chính em đã tự chui vào tầm mắt anh, không phải anh chưa từng nghĩ đến việc từ bỏ, nhưng em cứ luôn gây chuyện, dựa vào đâu chứ, dựa vào đâu mà anh phải mặt dày như thế, mà em vẫn không hiểu anh. Từng lời anh nói nông cạn đến thế sao? Em đều không muốn tìm hiểu phải không? Em chưa từng có ý nghĩ tìm hiểu sâu hơn về anh? Em, em...”, cơn kích động làm anh ho sặc sụa.

Tôi sững sờ, anh đang trách móc điều gì? Tôi nửa hiểu nửa không, vì bản tính hay co đầu rút cổ, nên tôi không dám quay người, cũng chẳng dám lên tiếng, đầu óc rối bời hỗn loạn. Một nửa lời anh nói khiến tôi bất mãn, nhưng một nửa lại làm tôi sung sướng điên dại.

Một lúc sau, anh ngừng ho, hơi thở ổn định trở lại, liền nói tiếp: “Anh nói những lời trước đây hủy hết, nhưng em nhất gan đến nỗi không có dũng khí xác nhận đó là lời nào. Ân Khả, anh cứ ngỡ anh ở bên cạnh em, để em ngày ngày nhìn thấy anh, em sẽ hiểu được tấm lòng của anh. Hơn nữa anh biết em vốn là cao thủ che giấu tình cảm, nên anh cũng không nóng vội. Cho dù Hứa Thừa Cơ chỉ cho anh thời gian một tháng, anh cũng không thể vội vàng, nhưng em lại luôn làm anh thất vọng? Ân Khả, Ân Khả, anh thật lòng rất hy vọng ngày nào đó sự cố gắng của anh không chỉ đến từ một phía, em phải đáp trả anh, anh không muốn một chút ít, như thế không đủ để anh mãn nguyện, có lẽ cộng vào thì sẽ nhiều dần, nhưng nó vĩnh viễn không làm anh mãn nguyện được...”

Tôi vỗ má bất mãn, nỗi ám ức lúc này đã tan biến, trong lòng chỉ còn sự bất mãn với anh. Anh nói như thế anh đáng thương uất ức lắm vậy? Cứ như anh rất hiểu con người tôi, như thế tôi đã phụ tấm chân tình của anh. Không phải chính anh là người nói muốn làm bạn sao? Không phải chính anh bảo tôi đừng ôm hy vọng sao? Mới này anh chẳng bảo không muốn làm bạn là gì? Đều do anh nói hết!

“Chẳng phải anh nói có đối tượng kết hôn rồi sao?” Trong lúc tức giận, lời nói buột ra khỏi miệng không tự chủ, tôi vội vàng thu lại âm cuối, phiên não nhận ra giọng mình như thể người đàn bà đang ghen tuông vậy.

Tôi quay người định vớt vát gì đó, đã thấy anh đứng dậy, tiến sát về phía mình. Tôi nuốt gọn những lời định nói vào trong.

“Anh nói hủy hết!”, mặt anh xanh lét.

Làm gì thế không biết? Tôi giống như con gà mẹ hiếu thắng, ngẩng cao đầu. Anh tưởng mình cao to, áp sát, mặt lạnh tanh, lớn giọng quát, thì tôi phải sợ anh sao?

“Dựa vào đâu mà anh nói yêu nhau thì tôi phải yêu anh? Dựa vào đâu mà anh nói làm bạn thì tôi phải làm bạn? Dựa vào đâu mà anh nói hủy bỏ thì hủy bỏ? Anh tưởng anh đẹp trai thì có quyền khống chế tôi chắc?”

Tại sao tôi còn khen anh chứ, tại sao, tại sao chứ?

Ánh mắt anh sững lại, cơn giận khi này dần biến thành nỗi thất vọng: “ Ân Khả, em vẫn cho rằng anh đẹp trai là một điều rất quan trọng ư?”

Nghĩa là sao? Tôi trừng mắt nhìn anh không tài nào suy nghĩ được, bèn cup mắt ngẫm nghĩ, không đún

Tôi không quan tâm anh có đẹp trai hay không, chẳng quan trọng chút nào, nếu một ngày tôi thích ai đó, tôi không cần người ấy phải đẹp trai...Trước giờ tôi đều nghĩ những con thỏ xinh đẹp khó có cơ hội va phải gốc cây. Lúc đầu tôi cảm thấy anh đẹp trai thật, nhưng không phải vì thế mà tôi mới có cảm tình với anh, tôi thích anh, là bởi vì...

“Quan trọng gì chứ!”, tôi lại ngẩng đầu, ném cho anh cái nhìn thô bạo.

Lỗ Ngụy cúi đầu nhìn tôi hồi lâu, khuôn mặt u ám dần nhuốm nét cười.

“Thì ra là thế...”, anh khẽ thở phào, bờ vai co cứng từ từ giãn ra.

Cái gì? Tôi đảo mắt hai vòng, vừa rồi mình có nói gì đâu nhỉ? Anh biết đọc suy nghĩ của người khác sao?

Anh xòe bàn tay ra, chìa trước mặt tôi, nói: “Tay vẫn chưa rửa”.

“Rửa cái...gì chứ.” Tôi quả là đứa kém cỏi, không có khí phách, chỉ biết phô trương thanh thế, bị anh lườm cho một cái đã vội vàng ém nhẹm vào lòng.

Sự việc đã kết thúc như thế. Kỳ thực tôi vẫn còn lời chưa nói hết, nhưng không muốn đôi co với anh, còn anh thì chẳng biết nghĩ ngợi điều gì mà quyết định tha cho tôi lần này. Lúc có người bước vào, chúng tôi đã sớm không tranh cãi nữa rồi. Anh tiếp tục dựa vào cái ghế giả vờ say xỉn. Cô chị hai thấy anh vẫn mặc trang phục chú rể liền giúp anh cởi đồ ra. Tôi liếc nhìn anh mấy cái, anh hé mắt, thấy vẻ mặt thông đồng bao che của tôi bèn nở nụ cười đắc ý.

Buổi tối chui vào chăn, tôi mới nghiêm túc hồi tưởng lại những điều anh nói. Nhưng ai ngờ vừa nghĩ tới đã khiến tôi mất ngủ cả đêm. Trải qua một ngày mệt mỏi, cơ thể hoàn toàn kiệt sức, song dòng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu làm tôi không tài nào chợp mắt nổi.

Anh nói nếu là người khác, đã sớm bỏ cuộc.

Anh nói anh mặt dày.

Anh nói Hứa Thừa Cơ chỉ cho anh thời gian một tháng.

Anh nói anh không phải chưa từng nghĩ đến chuyện từ bỏ.

Anh nói sự cố gắng chút xíu của tôi vĩnh viễn không thể khiến anh mãn nguyện được.

Anh nói cái câu anh có đối tượng kết hôn rồi bị hủy bỏ...

Thế là, suốt đêm, lúc tôi cười, lúc suy sụp, lúc thì phẫn nộ, lúc lại cuốn chăn sung sướng. Những lời anh nói rõ ràng đến thế, nếu tôi còn vờ như không hiểu, thì ngay đến bản thân cũng cảm thấy giả dối quá. Có điều, tôi hiểu thì đã sao, tiếp theo sẽ thế nào đây? Vẫn giữ mối quan hệ mờ ám với anh, hay đường hoàng đưa ra quyết định then chốt?

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu...

Cuối cùng, quyết định của tôi là đáp ứng câu nói nào đó của anh, cũng là đáp ứng khát vọng trong sâu thẳm đáy lòng mình.

12. Chương 12: Bạn Gái Của Lỗ Ngụy

Hôm sau tôi dưỡng cặp mắt thâm quầng như gấu trúc, ngái ngủ cười với Lỗ Ngụy. Anh hơi sững người, ánh mắt có vẻ không tin lắm, nhưng cũng chẳng nói gì.

Vừa ngồi lên xe, tôi liền chủ động dựa vào vai anh, ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Đến Hoàng Long tôi mới tỉnh dậy. Nơi đây cách mực nước biển hơn bốn nghìn mét, đồng hành cùng chúng tôi có rất nhiều người bị phản ứng với khí hậu cao nguyên. Lỗ Ngụy mua hộp Hồng cảnh thiên với giá cắt cổ từ tay hướng dẫn viên du lịch, rồi bảo tôi ăn một chút.

Hoàng Long phân thành hai con đường lên xuống, ngoài ta còn có cáp treo. Lỗ Ngụy hỏi tôi có muốn ngồi cáp treo không, nghĩ ngợi một lát, tôi thấy mọi người đều muốn leo lên, nên cũng từ bỏ ý định ngồi cáp treo, cùng mọi người chinh phục đỉnh Hoàng Long có chiều cao hai nghìn mét.

Tên gọi Hoàng Long bắt nguồn từ cảnh vật nơi đây. Ở giữa có một dòng nham thạch màu vàng quanh năm nước chảy kéo dài từ đỉnh núi đến chân núi, nhìn từ xa tựa như con rồng khổng lồ màu vàng nằm vắt vẻo trên sườn núi. Men theo dòng nham thạch này, chúng tôi từ từ trèo lên đỉnh. Cứ cách một, hai trăm mét lại thấy ngôi nhà gỗ phục vụ nghỉ ngơi, những đồng nghiệp trẻ trung cứ thoăn thoắt leo lên đó. Trèo được khoảng vài trăm mét, tôi mới vỡ lẽ, thật ra mình nên chọn cáp treo mới phải, bởi tôi đã bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt.

Lỗ Ngụy luôn đi cạnh tôi, các đồng nghiệp cũng đã quen việc chúng tôi luôn sánh vai cùng nhau, nên cũng chẳng trêu chọc nữa. Cộng thêm hôn lễ bất ngờ tới qua, bọn họ đều cảm thấy có mùi vị kịch giả tình thật ở đây, hình như rất muốn chúng tôi thành đôi thật.

Lỗ Ngụy nói luôn miệng nhằm phân tán sự tập trung của tôi. Anh kể mấy chuyện ngốc nghếch buồn cười hồi bé, tôi nói ngày đó mình cũng thế. Anh bảo thuở nhỏ anh thích xem phim hoạt hình này, tôi nói thích phim kia hơn. Anh nói khi ấy anh thích chơi đánh bài ăn ảnh, tôi nói tôi thắng đầy một ngăn kéo kia, về sau bị móc, mẹ vứt hết vào thùng rác. Anh kể anh chơi cờ động vật, tôi nói có thể dùng gà trống ăn rồng, chúng tôi nhìn nhau cười. Anh nói hồi bé anh rất thích ăn kem que làm từ đường trắng và sữa bò, ngày nào cũng ngồi chờ cô bé công trên lưng thùng xộp ngang qua nhà anh giữa trưa nắng...Sau cùng, tôi nhột nhật lên tiếng: “Lỗ Ngụy, chúng ta xuống thôi, em không chịu nổi nữa rồi...”

Lỗ Ngụy khẽ thở dài, có lời gì đó tắc trong cổ họng không nói ra, vội dắt tôi bước đến chòi nghỉ có cây cối um tùm, râm mát bao quanh ngồi một lát. Tôi cúi đầu, khép mi mắt, chờ thể lực hồi phục. Bỗng tiếng ồn vọng đến từ sạn đạo, tôi mở mắt nghiêng đầu nhìn, một đám người đang đưa vị khách có phản ứng chênh lệch độ cao xuống núi. Tôi ngẩng đầu nhìn Lỗ Ngụy, mặt anh biến sắc, càng siết chặt bàn tay tôi hơn.

“Em đỡ nhiều rồi!”, tôi cười với anh, không muốn anh lo lắng, có điều nụ cười của tôi chẳng dễ coi cho lắm, hai hàng lông mày anh khẽ co lại một chỗ.

“Hướng dẫn viên nói mấy giờ chúng ta phải tập trung dưới chân núi?”, tôi hỏi.

Anh nhìn đồng hồ, bảo: “Còn hai tiếng rưỡi nữa”.

“Em muốn nằm một lát, tầm nửa tiếng, rồi chúng ta tiếp tục leo.” Một mặt vì quả thực tôi thấy đầu óc quay cuồng, sức lực tan biến gần hết, mặt khác tôi thích cảm giác ngồi ở chỗ này, so với việc treo núi thì ngồi ở đây, có gió nhẹ thổi qua, bàn tay được anh nắm chặt, cảm giác thư thái hạnh phúc vô cùng.

Anh khẽ gật đầu. Tôi nằm xuống ghế, gối lên đùi anh. Anh đưa tay nhẹ nhàng che ánh sáng trước mắt tôi. Tôi khẽ khàng khép mi, chưa bao giờ cảm thấy dễ chịu và thoải mái như lúc này, giống một người đi quãng đường dài được ngồi xuống nghỉ ngơi; giống một người chịu đói lâu ngày được tiếp đãi đầy bàn những món ngon vật lạ; giống lúc món bảo bối khao khát bấy lâu cuối cùng cũng lăn đến cạnh chân, lòng tràn đầy mãn nguyện.

Trong cơn mơ màng, nghe thấy anh khẽ gọi tên mình, tôi “ừm” một tiếng, anh không nói gì nữa. Hồi lâu, lại loáng thoáng thấy anh gọi, tôi tiếp tục “ừm” một tiếng nhẹ tênh sau đó ý thức trở nên mơ hồ. Lờ mờ nghe thấy giọng nói của anh, nhưng nó hoàn toàn chẳng chui vào tai tôi, gió thổi khô mồm hôi trên trán, mặt mề vô cùng...

Cuối cùng Lỗ Ngụy cũng đánh thức tôi dậy. Lúc xuống núi, tôi vẫn mơ mơ màng màng, nhưng đã đỡ hơn khi nãy rất nhiều. Đi được một đoạn, tôi tỉnh hẳn, như được hồi sinh, bắt đầu liến thoắng cười nói.

Chúng tôi xuống núi bằng con đường nhỏ bên phải, không giống con đường bên trái, nó tập trung rất nhiều thắng cảnh, dù không có Hồ Ngũ Sắc tráng lệ như chặng đường lên đỉnh Hoàng Long, song chỗ này nhiều hồ hình ruộng bậc thang và thác nhỏ, dòng nước xanh như ngọc bích, khiến khách du lịch đều ướt nước. Thấy tôi ra sức chụp ảnh, không còn uể oải như lúc nãy, mọi lo lắng của Lỗ Ngụy tiêu tan, yên tâm cùng tôi chụp cảnh vật. Lúc chụp ảnh lưu niệm, tôi dùng máy ảnh của tôi chụp anh, anh lấy máy ảnh của anh chụp tôi, cả hai đều rất vui vẻ.

Lỗ Ngụy tìm một vị khách ngang qua, rồi đưa máy ảnh cho anh ta, ý đồ quá rõ ràng, anh muốn chụp chung với tôi một tấm.

Dù sao một vài chuyện đã nói rõ ràng, tôi cũng không câu nệ tiểu tiết nữa, chỉ là vẫn hơi ngại khi phải thân mật dựa vào anh. Chúng tôi tựa vào lan can bảo hộ bên đường, sau lưng là dòng nước xanh trong tinh khiết, bàn tay anh từ từ giờ lên trên vai tôi, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống. Tôi không cử động, nhoen miệng cười.

Người ta nói muốn biết ai đó có hợp với bạn hay không, hãy đi du lịch cùng anh ta.

Tôi chẳng biết thế này có được coi là hợp không nữa, nhưng dường như tôi đang chìm đắm trong mộng tưởng, bất luận đến đâu, ánh mắt tôi đều không ngừng tìm kiếm bóng lưng anh giữa biển người đông đúc, bất luận làm gì, tôi đều đưa mắt dò hỏi ý kiến anh. Nhiều khi bắt gặp nụ cười vô cớ của anh, tôi cũng khờ khạo cười theo, cười xong lại nghĩ, chúng tôi đang cười gì nhỉ?

Lúc anh nắm tay tôi, lúc anh vén tóc tôi, lúc anh đưa cho tôi chai nước, lúc anh giúp tôi đặt hành lý lên giá đỡ, lúc anh gấp miếng cá đã gỡ xương vào bát tôi...cho đến lúc tôi nhìn thấy bóng lưng cao lớn của anh

trong đám người, tôi thầm vui sướng trong lòng. Đúng như lời anh nói hôm ở sân bay, đúng thế, anh là của tôi, của riêng tôi mà thôi!

Trên đường về, ai cũng tỏ ra mệt mỏi kiệt sức, nhưng đều hài lòng với chuyến du lịch lần này. Dù cho dọc đường khá vất vả, dù thời gian tham quan mua sắm chiếm một phần lớn thời gian, song sự kinh ngạc cảm khái trước vẻ đẹp tự nhiên mà Cửu Trại Câu và Hoàng Long đem lại cho chúng tôi sẽ chẳng bao giờ mờ phai.

Thực ra tôi vẫn thấy sung sức lắm. Suốt chặng đường tôi cứ rì rầm luôn miệng, kể những chuyện xui xẻo ngốc nghếch hồi nhỏ, cả chuyện lố nhố vớ vẩn khi đã lớn, thậm chí nhắc tới cả vụ Con cừu non của Ân Dĩ nữa. Lỗ Ngụy chỉ ngồi nghe, chẳng biết liệu anh có thấy nhàm chán hay không, nhưng tôi không sao tắt được cái loa phát thanh của mình. Nhờ sự liến thoắng chẳng ngừng nghỉ của tôi, chặng đường dài dằng dặc dường như ngắn đi rất nhiều.

Thi thoảng tôi lại quan tâm hỏi Lỗ Ngụy: “Buồn ngủ chưa? Có phải em nói nhiều quá không?”

Anh mỉm cười, khẽ nheo mắt chậm rãi bảo: “Âm lượng vừa phải, tốc độ hơi nhanh, nếu chậm một chút thì rất tốt”.

“Rất tốt?”, tôi nghiêng đầu nghĩ ngợi.

“Rất tốt để ru ngủ.”

Cái gì? Tôi tức tối khoanh tay trước ngực, nhắm mắt giả vờ ngủ, đột nhiên thấy Lỗ Ngụy nói bên tai: “ Ân Khả, anh chỉ có thời gian một tháng thôi. Anh không muốn lãng phí một giây một phút nào cả”.

Giọng anh rất nhẹ, nhẹ đến nỗi tôi nghĩ chỉ mình tôi mới nghe thấy được, giọng điệu hết mực nghiêm túc. Tôi nheo mắt im lặng lắng nghe.

“Có lẽ vội thế này sẽ khiến em không thích ứng được, anh cũng từng nghĩ, với em thì không thể vội vàng. Thời gian dài đã trôi qua rồi, anh không thể nhất thời vội vàng, như lần đầu tiên anh đề nghị chúng ta hẹn hò, lúc đó anh đã sai. Anh chỉ nghĩ mình đã dỗi theo, mong ngóng em một thời gian dài, mà không nghĩ đến thực ra anh vẫn hoàn toàn xa lạ với em. Có điều, sau cuộc đánh trận giả, anh phát hiện nếu mình tiếp tục không vội vàng, có khả năng anh sẽ đánh mất cơ hội với em.”

Lúc này, từng câu, từng chữ của anh đều khiến tôi mơ hồ khó hiểu, nhưng chẳng để tôi có thời gian tìm hiểu kỹ, anh đã nói cho tôi một tin tức quan trọng, tin tức làm tôi quên sạch những mơ hồ khó hiểu kia.

“Có lẽ, sau khi về nhà, chúng ta sẽ phải đối mặt với nhiều chuyện đau đầu, nhưng, anh mong em có thể tin tưởng anh. Ngoài ra...”

Trầm ngâm một lúc, anh nói: “Ngoài ra, anh không tốt như em tưởng tượng đâu. Anh có đẹp trai hay không hoàn toàn chẳng quan trọng. Thực ra trong lòng anh, ánh mắt của em là cần thiết nhất. Anh đã luôn thấp thỏm chờ đợi em nhìn anh...”

Tim tôi khẽ rung động, cảm xúc không tên nào đó trong chớp mắt như phủ kín lên mọi suy tư của tôi. Anh đã phát hiện ra rồi, trước giờ mỗi khi đứng trước mặt anh, tôi vẫn luôn tự ti như thế.

Cảnh vật bên ngoài cứ vùn vụt trôi qua khung cửa kính, trải dài xanh biếc, giữa ngày hè oi ả, tim tôi xao xuyến khôn nguôi.

Cuối cùng, khi tất cả mọi người xách túi to túi nhỏ xuống xe, tôi tạm thời đặt mối tình với Cửu Trại Câu sang một bên. Bàn chân vừa bước xuống nền đất, sự thư thái nhẹ nhõm vút lại trên xe, những suy nghĩ của đời thực bắt đầu bám riết xâm chiếm lấy trái tim tôi. Tôi từ chối lời đề nghị đưa về của Lỗ Ngụy. Nhìn anh mệt mỏi quay lưng rời đi, đột nhiên tôi thấy lòng nặng trĩu.

Về đến nhà, tôi nhét đồng quần áo bẩn vào máy giặt trong khi mẹ vui vẻ mở các túi đồ tôi mang về, lần lượt ném từng loạt đặc sản. Tôi cướp đồ ăn ngọt trên tay mẹ, rồi nhanh chóng đặt trái hạch đào rừng vào thể chỗ. Ánh mắt mang chút oán trách của mẹ chợt lấp lánh. đành chịu thôi, mẹ mắc bệnh tiểu đường mà, không thể ăn đồ ngọt.

“ Ân Khả, con đi chơi thỏa thích mà không mua quà lưu niệm gì về cho Tiểu Hứa à?”, mẹ vừa nhai hạch đào vừa hỏi.

Tôi sững người, mẹ lập tức nhận ra vẻ khác thường của cô con gái.

“Sao con lại hời hợt với người ta như thế? Rốt cuộc con có muốn lấy chồng không?”, mẹ chỉ hận một nỗi rên sắt không thành thép.

Muốn chứ! Tôi bủi môi thầm nghĩ, sao lại không muốn được, nhưng chưa nghĩ sẽ lấy ai ngoài Lỗ Ngụy

Vội lắc đầu quầy quậy, không được, không được, tôi lại chìm trong mộng tưởng mất rồi.

Nhanh chóng kết nối máy ảnh với máy tính, tôi xem ảnh trong đó, chụp rất đẹp, không, phải nói vì cảnh vật tuyệt mỹ nên ảnh nhìn mới có vẻ như thế. Tôi xem kỹ từng bức, mẹ cũng ghé đầu vào xem cùng, nhìn một bức “wow” một tiếng, thèm thuồng bảo: “Con gái, khi nào đưa mẹ đến đó chơi đi, wow, wow, wow, wow wow!”

Bầu trời trong xanh, nhà của người Tây Tạng, nhà của người Khương, bờ Tây Tạng, dòng nước xanh biếc, sỏi, cành gỗ nổi trên mặt nước, Lỗ Ngụy, Lỗ Ngụy, Lỗ Ngụy...

Tôi vội ấn lên dấu X đỏ trên màn hình, mặt mày tái mét quay sang nhìn mẹ, bà đang nhìn tôi chăm chăm.

“Thành thật khai báo!” Lúc mẹ nghiêm túc có thể làm người ta run rẩy.

“Người nhà của đồng nghiệp”, tôi kiên định đáp.

Mẹ hiển nhiên không tin, nghiêng đầu nhìn tôi.

“Là người nhà của đồng nghiệp thật mà, bọn con thống nhất chụp ảnh như thế, con dùng máy này chụp anh ấy, anh ấy dùng máy của mình chụp con, sau đó gửi ảnh cho đối phương. Thế mới thuận tiện.”

“Lỗ Ngụy, nam, kém con một tuổi”, mẹ nói.

“Wow!”, tôi hoảng loạn, sao mẹ lại biết nhỉ?

“Hồi Tết con mặc áo khoác của cậu ta về nhà, mẹ đã nhìn thấy chứng minh thư của cậu ta. Giờ con còn dám lớn gan nói người nhà của đồng nghiệp? Nhân chứng vật chứng đầy đủ, còn dám chối?”, dứt lời mẹ đập bàn một cái “rầm”, như thể quan tòa nện búa xuống mặt bàn.

“Trong Quy định về chứng cứ đã nêu rõ, nhân chứng phải là người tận mắt chứng kiến sự việc hoặc tận tai nghe thấy âm thanh, vật chứng là vật có thể chứng minh tính chân thực của vụ án, những thứ mẹ nói đều không phải nhân chứng vật chứng, hơn nữa chứng cứ cần có tính hợp pháp, tính khách quan và tính liên quan...”, tôi cứ thao thao bất tuyệt.

“Con bé này, con dám bắt bẻ mẹ sao? Thật không ngờ con lại dám lén lút đi du lịch với đàn ông hoang sau lưng chúng ta, còn định bắt cá hai tay nữa...”, mẹ nhất định không chịu buông tha tôi.

Tôi cúi đầu ngậm miệng, Tiểu Lỗ à, mẹ gọi anh là đàn ông hoang...

“Nhưng mà, nếu anh chàng này thực không tệ, thì bắt cá hai tay cũng chẳng sao. Thời đại giờ nếu không có đăng ký kết hôn thì chung sống với ai cũng chẳng người nào biết được.” Tôi nhìn bộ dạng mưu mô tính toán của mẹ, ánh mắt bà lấp lánh dễ sợ. Đột nhiên, bà vỗ lên tay tôi, cười tủm tỉm bảo, “Khá lắm, con gái của mẹ càng ngày càng xuất sắc”.

Càng ngày càng xuất sắc? Tôi cúi đầu, buồn bã. Tôi chẳng muốn xuất sắc như vậy, bắt lộn ra sao, tôi cũng không chơi trò bắt cá hai tay.

Vì thế, còn phải đối mặt với Hứa Thừa Cơ.

Từ những câu nói của Lỗ Ngụy, tôi hiểu anh và Hứa Thừa Cơ đã có một cuộc nói chuyện, dường như Hứa Thừa Cơ cho Lỗ Ngụy thời gian một tháng. Vậy thì, có phải bây giờ tôi chỉ cần đợi một tháng ấy trôi qua là được không?

Trong lòng vẫn luôn cố chấp rằng “Chỉ trên đỉnh Vu Sơn, mây mới thực là mây”, nhưng hiện tại chỉ có thể chờ, chờ mối quan hệ với Lỗ Ngụy ngày một kiên cố, chờ duyên phận với Hứa Thừa Cơ dần tan biến.

Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, tôi mới quay về cơ quan. Lỗ Ngụy đến điểm thu mua thuốc lá sấy, buổi chiều còn tranh thủ giúp tôi sao chép đồng ảnh vào máy tính của tôi. Tiểu Ba bắt đầu ngang nhiên trêu chọc tôi và anh. Mới nghe tin Đại Ba há miệng, hình như có chút không tin. Tôi nhướn miệng cười, không phủ nhận, cậu ta mới tin hẳn, sau đó cũng hòa vào trêu chọc tôi. Tôi bực mình nhưng chẳng có cách đối phó, muốn giả bộ tức giận song khóe miệng cứ cong lên không tự chủ. Lỗ Ngụy tâm trạng rất tốt, cứ để mặc họ trêu chọc, nhân tiện sao chép đồng ảnh tôi chụp cho anh.

Buổi tối chúng tôi nói chuyện qua QQ. Tôi vừa nói vừa đập muỗi, giờ đang lúc nóng nhất của mùa hè, cái quạt điện kêu ù ù, máy tính nóng như đang sốt cao, tốc độ chậm hơn thường ngày.

“ Ân Khả, chỗ em nóng không?”

“Nóng.” Đương nhiên nóng rồi, tôi thấy trước Trung Thu thường là khoảng thời gian nóng nhất mùa hạ.

“Giờ anh mới biết, mùa hè dưới quê không chỉ nhàn nhã, có tiếng côn trùng rả rích, còn có rất nhiều muỗi và nóng nực thế này nữa”, Tiểu Lỗ oán thán.

Tôi nghĩ chắc anh đã quen ngồi phòng điều hòa rồi, đến đây dĩ nhiên không chịu nổi.

“Nóng quá, thật nhớ kem que hồi bé, chỉ cần có một que kem trong tay thì không thấy nóng nực nữa, lúc đó em rất dễ hài lòng.” Ngày bé tôi có tình cảm đặc biệt với kem que.

Vì thế, nhắc đến kem, tôi lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Kem que đường cát năm hào một que, đậu xanh sáu hào, nước đường đá hai hào một bát.” Ký ức mới như ngày hôm qua, tôi liếm môi, lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh, uống mấy ngụm, lạnh thì có lạnh, nhưng chẳng ngọt chút nào, hoàn toàn không có mùi vị.

“Em có biết chỗ nào bán kem không?”, anh hỏi.

Tôi cong môi bật cười. Anh đã bị đề tài của tôi mê hoặc rồi, nói thế nào thì anh cũng chỉ nhỏ hơn tôi một tuổi, không có bất đồng giữa hai thế hệ, chúng tôi có cùng một hồi ức ấu thơ: “Siêu thị nhỏ gần chợ trên thị trấn có bán kem”.

“Em đưa anh đi.”

Không ổn, không ổn. Phản ứng đầu tiên của tôi chính là suy nghĩ theo thói quen thường ngày, thật sự không ổn.

Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, không ổn...

Nghĩ đi nghĩ lại, hừ, không ổn thì sao chứ!

Từ trên giường, tôi ngồi bật dậy. Chẳng phải Tiểu Điểu chê tôi không biết yêu sao? Vì thế, không thể cứ không ổn mãi được, hôm nay chị nhất định sẽ đi chơi đêm một lần với anh chàng đẹp trai Lỗ Ngụy. Điều không thỏa đáng chính là vì cái gì mà tôi phải ế chứ?

“Được, anh đợi em, chúng ta gặp nhau ở đầu đường nhé.”

Nói đoạn tôi tắt máy, vội vội vàng vàng cởi đồ ngủ, thay quần áo xong, đi qua đi lại trong phòng một hồi, tiếng dép lê loẹt quẹt vang lên, cảm thấy cũng tạm được rồi, tôi bèn ngân nga điệu nhạc chui ra khỏi phòng.

Tốt lắm, cơ quan tối đen lặng lẽ như tờ, xem ra họ đã ngủ hết rồi, chẳng ai phát hiện ra vụ đi chơi đêm này của tôi.

Tôi vô cùng cẩn thận, không để cửa sắt phát ra âm thanh lớn, khẽ khàng đóng kín lại rồi mới quay lưng, bất chợt bị Lỗ Ngụy làm cho giật thót. Anh đứng bên đường đối diện, ánh trăng vương trên người, khuôn mặt bỗng trở nên mơ hồ mờ ảo, càng làm nổi bật cơ thể cao lớn, áo sơ mi trắng hiện lên nhàn nhạt, hình như có lớp khói mỏng manh quấn quanh anh. A! Một người đàn ông đẹp trai tuấn tú, chính là người tình trong mộng tôi hằng khao khát!

Nhẹ nhàng tiến về phía anh với niềm vui trong lòng, tôi đứng trước mặt anh, nhờ ánh trăng bàng bạc, ngấm nghĩa khuôn mặt tươi cười hiền hòa của anh. Đang định bắt chuyện thì cánh tay anh bỗng ôm lấy tôi, cảm tựa lên vai tôi, thốt ra một câu: “Nóng quá!”

“Nóng sao anh còn ôm?”, giọng nói có bầy, tám phần xấu hổ, thật chẳng giống tôi chút nào.

“Có cô Ân Khả, làm tôi phiền não, có cô Ân Khả, khiến tôi đau đầu, có cô Ân Khả, giải hộ nóng hèn, có cô Ân Khả, mong sẽ...”

Thế mới hiểu trò chuyện qua QQ không đời nào sánh được với lời thì thầm bên tai của người yêu. Giọng anh trầm ấm, mỗi từ đều in sâu vào lòng tôi. Tôi đứng sững giữa đường, trong đêm hè nóng nực, giọt lệ vô cớ hoen mi.

“Mong sẽ làm sao?”, tôi hỏi trong cơn xúc động, nhưng anh chỉ cười mà không trả lời.

Anh đứng thẳng người, kéo tôi bước xuống dốc, đi tìm cửa tiệm nhỏ có bán kem may ra chưa đóng cửa mà tôi nói.

Những ngày tiếp theo, Lỗ Ngụy có vẻ bận bịu hơn, chỉ đến tối anh mới có thời gian lên mạng hoặc gọi điện cho tôi. Nếu vẫn lên mạng được chứng tỏ anh còn chưa mệt lắm, nếu tôi nhận được điện thoại của anh chứng tỏ anh mệt đến chẳng có sức mà lên mạng nữa rồi. Thường thì anh sẽ ngủ gục lúc câu chuyện còn dang dở, hơn nữa không biết tại sao, dù mỗi lần đều tôi nói là chính, nhưng qua những câu từ ít ỏi, tôi vẫn nhận thấy sự bất an và nỗi lo lắng của anh, hình như có chuyện gì đó khiến anh vô cùng mệt mỏi. Sự mệt mỏi này không chỉ đơn thuần là thân thể, mà còn liên quan đến tinh thần, vì thế tôi cũng bắt đầu lo lắng. Không phải anh được đúc từ thép à, sao lại mệt mỏi nhường ấy?

Thế nên sau khi tan ca, lần đầu tiên tôi chủ động đến điểm thu mua thuốc lá sấy để tìm anh. Trước khi đi, tôi gọi điện cho anh, nhưng thấy máy bận. Tôi nghĩ, nếu anh bận quá thì đợi một lát cũng chẳng sao.

Tôi mang canh xương hầm tự mình làm đến cho anh. Lúc đầu tôi nghĩ canh gà sẽ bổ hơn, nhưng canh gà hầm quá khó làm đối với tôi. Do đó tôi đã mua ít xương lợn chặt sẵn, cho thêm mấy bắp ngô, rồi đặt nồi lên hầm, thế là hoàn tất. May mà muối cho vừa phải, nên cũng khá ngon.

Hỏi cán bộ ở đó tôi mới biết, hôm nay Lỗ Ngụy về làng vẫn chưa lên. Anh ta còn chỉ cho tôi phòng ở tạm thời của Lỗ Ngụy, tôi đi về hướng ấy. Sợ Lỗ Ngụy khóa cửa, tôi định quay lại hỏi người cán bộ đó thì đột nhiên bắt gặp ánh mắt quái dị của anh ta. Lúc ấy tôi cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ nghĩ có lẽ anh ta đang đoán mò quan hệ giữa tôi và Lỗ Ngụy, nên không thấy kỳ quái lắm, nhưng có hơi xấu hổ.

“Phòng của Lỗ Ngụy khóa rồi à?”, tôi hỏi.

“À, không đâu, không khóa”, anh ta vẫy tay với tôi, rồi lập tức quay mặt về hướng khác, hình như không muốn nói thêm gì nữa. Tôi cảm ơn, sau đó đi tiếp về phòng Lỗ Ngụy.

Đứng trước cửa phòng Lỗ Ngụy, tôi mới biết tại sao cửa không khóa, bởi anh đang có khách, hơn nữa tôi còn nhận ra vị khách này. Đó chính là mỹ nữ yêu tinh của Cục Kiểm lâm.

“Hi!” Tôi không biết cô ta tên gì, sở dĩ có chút ấn tượng là vì đợt tập huấn ngồi không cách xa nhau mấy. Còn về tên họ cô ta, tôi chưa từng hỏi qua, thế nên bây giờ chỉ biết đứng đần mặt chào một câu.

Đang chăm chú nghịch máy tính xách tay của Lỗ Ngụy, nghe tôi chào, cô ta liền quay đầu liếc một cái, lập tức sững người. Hồi lâu sau, cô ta mới mỉm cười chào tôi, rồi thuận tay gấp máy tính lại, nhường ghế cho tôi tiếp đó nhanh nhẹn đứng dậy rót trà.

“Mình là Lý Hàm, mình biết cậu, cậu là Ân Khả”, cô ta cười thân thiện.

Tôi đặt hộp canh lên mặt bàn, đón cốc trà từ tay cô ta, tò mò hỏi tại sao cô ta lại rảnh rỗi về đây chơi thế này.

Tôi biết cô ta quen Lỗ Ngụy, nhưng không biết họ lại thân thiết đến mức tùy ý xem máy tính riêng của nhau. Trong lòng tôi có chút khó chịu, nhưng ngoài mặt chỉ có thể mỉm cười hòa nhã niềm nở, không thể để cô ta nhận ra sự ghen tuông của mình, cũng tự ép bản thân không được nghĩ ngợi lung tung.

“Mình đến được mấy hôm rồi. Ở đây chán muốn chết, không ngờ cậu cũng xuống đây làm à?” Giọng nói thanh thoát ngọt ngào, hay hơn giọng của tôi, nhưng câu nói đã phân định rạch ròi đẳng cấp của chúng tôi, cô ta là người thành phố, còn tôi là người nông thôn.

“Ngày nào Lỗ Ngụy cũng bận tới mắt tới mũi, nếu biết trước anh ấy bận thế, mình đã chẳng xin nghỉ tầm này rồi”, cô ta hờn trách, nhưng khuôn mặt không hẳn là như vậy.

“Ai bảo đợt trước anh ấy đi công tác lâu thế cơ chứ, lâu rồi mình không đến thăm anh ấy. May mà chỉ có một tháng, nhưng nói thật một tháng cũng dài lắm”, cô ta nói tiếp. Tôi càng nghe càng thấy lạnh toát trong tim.

“Cậu và anh ấy?” Tôi thấy khó mở miệng, nói đến đây tự dừng lại thất câu hỏi của mình quá dư thừa, nhưng Lý Hàm cứ nhìn tôi chằm chằm, nhất định bắt tôi phải nói hết câu.

“Quan hệ giữa cậu và anh ấy rất tốt sao?”, tôi thận trọng hỏi.

“Sở dĩ anh ấy phải xuống đây cũng đều tại mình”, cô ta cười nói, ánh mắt ngạo nghễ quan sát tôi.

Tôi thất kinh, chợt nhớ đến câu chuyện hôm nào Đại Ba kể, sở dĩ Lỗ Ngụy bị điều xuống đây vì anh đã phụ tình một cô gái, thì ra Lý Hàm chính là cô gái đó?

Tôi không biết trong mắt Lý Hàm, vẻ mặt hiện tại của mình ra sao, nhưng quả thật tôi không thể trưng ra bộ mặt giả tạo ngay lúc này, thế nên, vẻ mặt không thể che giấu kia đã hiện rõ cảm xúc chân thật của tôi, không giấu kíp nữa rồi. Nếu nói cô ta bị Lỗ Ngụy vứt bỏ sau khi đã chơi chán, vậy thì giờ cô ta ngồi trong phòng Lỗ Ngụy đợi anh về, tức là sao? Cô ta đến mấy ngày rồi, ngủ nghỉ ở đâu cơ chứ?

Trong lòng rối bời, trăm thứ cảm xúc đan xen vào nhau, tôi sắp không ngồi vững nổi rồi.

Hơn nữa, ánh mắt Lý Hàm bức người quá đáng. Chúng tôi ngồi im tổng phòng của Lỗ Ngụy, nhiều thứ không cần nói cũng tự biết. Tôi dò đoán, cô ta ước chừng, nhưng bất luận thế nào, thì cô ta vẫn có tư cách hơn tôi, cô ta đã bày sự thật ra nhanh hơn tôi một bước, rằng quan hệ của cô ta và Lỗ Ngụy không hề đơn giản!

Tôi mang canh xương hầm đến và trở nên hết sức nực cười.

Tôi ngẩng đầu nói, “Lần trước không phải Lỗ Ngụy đi công tác, mà là...”

“Mình biết!”, cô ta cắt ngang lời tôi, “Nói thế này đi, Ân Khả, chúng ta đều là con gái, mình không muốn làm tổn thương cậu, nhưng gia đình mình đã coi Lỗ Ngụy là chồng tương lai của mình từ lâu rồi, hơn nữa mình cũng luôn nghĩ như thế. Lỗ Ngụy vẫn còn trẻ, ham chơi một chút chẳng có gì lạ, song mình nghĩ, cậu là người từng trải biết suy nghĩ, cần nhìn rõ chân tướng sự thật. Anh ấy có thể gạt mình nói rằng đi công tác, thì với cậu, anh ấy cũng có thể che giấu sự thật là chúng mình sắp kết hôn”.

Tôi đứng sững như khúc gỗ. Học luật bao năm nay, dù không cãi nổi luật sư thì cũng không đến nỗi á khẩu đần mặt nghe người khác lên mặt đàn áp thế này chứ?

Nhưng tôi có cơ hội phản bác lại cô ta không? Chứng cứ thực tế mới là luận cứ danh thép phản bác lại đối phương, tôi lấy đâu ra?

Tôi thực sự hiểu rõ về con người mang tên Lỗ Ngụy ư? Những lời anh nói đều là thật sao? Lúc đầu, anh đề nghị hai đứa quen nhau, chẳng phải tôi đã không coi là thật sao? Từ lúc nào tôi lại coi những lời anh nói đều là thật? Chẳng nhẽ tôi là loại người bị lừa phỉnh chỉ với vài câu nói ngon ngọt sao? Tôi thêm được lấy chồng, thiếu vắng tình yêu, nên dễ dàng rơi vào vũng lầy mà tôi gọi là tình yêu? Chẳng nhẽ là như thế sao?

Mấy lần định mở miệng phản bác cô ta, nhưng chính tôi cũng không biết mình định nói gì. Trong các vụ án chúng tôi thụ lý, ly hôn chiếm hơn bảy mươi phần trăm, tôi đã luôn lạnh lùng quan sát, nghe vợ chồng người ta tranh cãi tình cảm đã mất hay vẫn còn, đứng ở góc độ trung lập, phân tích thật giả dựa vào lời kể của họ, phán quyết xem xét tình cảm của họ có thực sự hết hay không, sau đó dựa vào phán quyết mà phân chia tài sản. Nhưng mà, tình cảm của tôi và Lỗ Ngụy thì sao? Là thật hay giả đây?!

Bên lề đường lạnh lẽo, câu nói “Chúng ta yêu nhau đi” của anh nghe mới thản nhiên làm sao. Lúc tôi xuống xe, anh bảo anh đã có đối tượng kết hôn, vẫn nhẹ nhàng như không. Trong chuyến du lịch, anh cầm túi, đưa nước cho tôi, rất chu đáo quan tâm. Dưới ánh trăng, anh ôm tôi vào lòng, thì thầm bên tai tôi, thật hợp với lời thề non hẹn biển phù phiếm trong một không gian mờ ảo.

Tôi vô cùng cảm phẫn, Lỗ Ngụy, dựa vào đâu là anh dám biến tôi thành một con ngốc như thế? Sao anh lại khiến tôi chỉ biết hổ thẹn khi đứng trước Lý Hàm. Thất bại hoàn toàn rồi! Lúc Lý Hàm nói “Cậu là người từng trải biết suy nghĩ”, tôi chỉ thấy một sự châm chích tàn ác toát ra. Tôi muốn đứng thẳng lưng trước mặt cô ta, nhưng đâu có ai chống lưng cho tôi?

Lúc ra về, tôi vẫn không quên cầm hộp canh theo. Đi được một đoạn thì gặp được người cán bộ khi này, anh ta quay lưng lại phía tôi, đang cười với mấy đồng nghiệp rằng Lỗ Ngụy quả là sành sỏi. Thấy tôi bước ngang qua, nụ cười trên môi anh ta khựng lại, hỏi tôi: “Về sớm thế?”

Tôi cố nặn ra một nụ cười, anh ta hơi xấu hổ. Tôi nghĩ chắc nụ cười của mình quá xấu xí, hoặc quá giả tạo, bộ dạng thế này, có lẽ ai nhìn cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra, thật mất mặt quá!

Gần về đến cơ quan, tôi đột nhiên dừng lại, bước về phía cầu Tây Hà trong thị trấn.

Ngày hè ven sông rất nhộn nhịp, bọn trẻ vui đùa bơi lội trên dòng sông, đằng xa chốc chốc lại vang lên tiếng kêu réo của bọn chúng.

Tôi ngồi trên trụ cầu dưới bóng liễu, lặng lẽ nghe nước chảy róc rách, trong lòng trống rỗng, không buồn nghĩ gì cả, cũng chẳng bi thương lắm, nhưng tâm trạng suy sụp, rất suy sụp. Sắc trời tối dần, cửa tiệm xung quanh và nhà dân gần đó bắt đầu lên đèn, bên tai văng vẳng tiếng ve râm râm xen lẫn tiếng ếch rả rích, nghe mà thêm bức mình. Muối cũng càng lúc càng nhiều, trước khi cánh tay bị đốt cho sưng vù, tôi đành bức tức đứng dậy. Muốn tìm một nơi để gặm nhấm nỗi buồn mà cũng không xong, chẳng phải chỉ là một ả yêu tinh thôi sao? Chẳng pahami chỉ là một người đàn ông thôi sao? Có đáng để tôi làm mọi cho muối thế này không?

Tôi dốc hộp canh xuống mặt hồ, đáng tiếc không? Một chút cũng không! Có thể làm mọi cho cá, cho rùa, cho ếch nhái. Đổ hết rồi, thì chẳng ai biết tôi đã ngu ngốc chừng nào, ngu ngốc đến mức hầm canh mang đến cho một tên đàn ông!

13. Chương 13: Con Cừ Non Thương Hạng

Thất thủ mò về đến cơ quan, nhìn thấy bóng người khoang tay trước ngực đứng lặng dưới gốc cây hoa quế, cơn phẫn nộ trong người tôi đột nhiên tắt nghẹn.

Thấy tôi, anh mỉm cười, nhưng nụ cười lập tức khựng lại khi nhìn rõ bộ mặt hầm hầm của tôi.

“Sao vậy? Sao về muộn thế này?”, giọng anh ảm áp dịu dàng.

Tôi hít sâu một hơi, cười nhạt bảo: “Sao muộn như vậy anh còn đến đây?”

“Anh vừa từ làng lên, đến đưa quà cho em, để ở phòng Đại Ba.” Thấy tôi cười, nét mặt anh nhẹ nhõm hơn, ánh mắt lấp lánh.

Tôi ôm hộp cách nhiệt, nhất thời không nói gì.

“Ăn Khả, nấu cho anh chút gì đi, anh đói quá”, anh nhìn chăm chăm vào hộp đựng cơm trên tay tôi, không nhéo nói.

Không nhắc đến còn đỡ, vừa nói tới, nụ cười khó lắm tôi mới nặn được lập tức tắt ngấm.

“Em không biết nấu cơm, cũng không thích làm việc nhà, quét dọn không sạch sẽ, rửa bát thường xuyên làm vỡ, còn nữa, em ghét nhất phải giặt quần áo bằng tay.”

Anh sững người, vẻ mặt cứng đờ, một lát sau mới chậm rãi nói: “Anh không muốn em phải làm mấy việc đó đâu, chỉ là anh đói quá”.

“Anh về nghỉ sớm đi.” Tôi liếc anh một cái, khuôn mặt trẻ trung thiếu nét dịu dàng trầm tĩnh thường ngày, mà nhuốm vẻ ngơ ngác hiếm có.

Không được, tôi không được nhìn anh thêm nữa, sẽ không đành lòng mắt!

“Ăn Khả?”, anh khẽ gọi.

Tôi bước qua anh, đi qua cây hoa quế, ôm hộp cách nhiệt, tiến về phòng mình.

Tôi biết chắc anh vẫn đứng lặng nơi đó, vẫn đang nhìn tôi, nhưng tôi không thể dừng bước, bây giờ tôi không thể nói với anh tôi đang bị làm sao, bởi chính tôi cũng chẳng biết mình bị làm sao nữa.

Tôi bước vào phòng, đun nồi nước nóng, hòa thành hai thùng nước ấm, tắm gần một tiếng đồng hồ mới xong. Lúc mặc đồ, tôi phát hiện mình quên đem theo quần chíp, đành lau khô người, mặc luôn bộ đồ ngủ. Xong xuôi tôi lại phát hiện mặc ngược rồi, bèn bực bội loay hoay cả buổi trời trong nhà vệ sinh, rồi thất thểu leo lên giường. Nhắm mắt lại, đầu óc tôi quay cuồng loạn xạ, đột nhiên điện thoại reo vang.

Cái tên Lỗ Ngụy liên tục nhấp nháy trên màn hình điện thoại, do dự một lúc tôi cũng quyết định ấn nút nghe.

“Ân Khả, em đến chỗ anh à?”, anh chậm rãi hỏi.

Tôi không nói gì.

“Trên đường từ Cừ Trại Câu về, anh đã nói với em, anh sẽ giải quyết dứt khoát, em cho anh chút thời gian, anh sẽ giải quyết dứt khoát.”

Tôi vẫn im lặng, trái tim càng thêm nặng nề.

“Ân Khả...”

“Lỗ Ngụy!” Cuối cùng tôi cũng lên tiếng cắt ngang lời anh, “Anh có thể cho em biết, lý do anh thích em không?”

Dứt lời, tôi bất chợt nhận ra mình đã lỡ miệng, anh đã từng nói thích tôi sao? Chưa hề! Dù anh tỏ ra rất có thiện cảm với tôi, còn hy vọng hai đứa sẽ trở thành người yêu, nhưng anh chưa từng nói thích tôi. Ngày trước xem các đôi tình nhân trên tivi cứ dăn vặt nhau mãi về vấn đề này, tôi thấy thật chướng mắt, không ngờ có ngày tôi cũng quan tâm đến nó.

Hình như câu hỏi của tôi khiến anh sững sờ, hồi lâu không thấy anh nói gì, đầu dây bên đó chỉ vọng lại hơi thở khê khàng của anh, đợi một lúc, tôi nói: “Lỗ Ngụy, trước khi em gọi điện cho anh, anh đừng gọi cho em, cũng đừng đến tìm em, em phải suy nghĩ cho kỹ, anh cũng phải suy nghĩ cho kỹ”.

Nói xong âm cuối, tôi lập tức ấn nút kết thúc cuộc gọi. Tôi sợ anh nghe ra nỗi hờn dỗi chất chứa trong giọng nói của mình, cũng sợ bản thân sẽ từ bỏ cách giải quyết lạnh lùng này.

Chẳng bao lâu di động lại đổ chuông, tôi chán nản thở dài, nhưng trái tim cứ đập loạn xạ không tự chủ, vừa nhắc máy liền quát: “Đã bảo đừng gọi điện cho em mà...”

“Ân Khả, mai con về nhà ngay một chuyến.”

Mẹ?

Đêm hôm khuya khoắt, giọng điệu của mẹ làm tôi cảm giác thấy căng thẳng, bèn gắng hỏi xem có chuyện gì.

“Mai con về thì biết, hôm nay ngủ sớm đi, mai mới nói cho con biết được.” Mẹ cúp điện thoại đáng “cộc” một cái, nhưng càng nói thế tôi càng không ngủ nổi. Khi này thì bị chuyện tình cảm giày vò, giờ lại sợ hãi, mẹ thế này là sao, rắp tâm không cho người ta ngủ à?

Hôm sau là cuối tuần, sáng tinh mơ tôi đã bắt chuyến xe sớm nhất về nhà. Về đến nhà, mẹ đã đi chợ rồi, bố đang ngồi nghe kinh kịch như thường lệ, thấy trong nhà không có chuyện gì, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu tò mò, không biết có chuyện gì nhỉ?

Bố tỏ vẻ vô cùng thần bí, kéo tay tôi định tiết lộ chút manh mối, mẹ vừa hay về kịp, câu chuyện của bố nhanh chóng đứt quãng.

Tôi quay đầu, bất giác giật mình, mẹ đem về giỏ lớn giỏ nhỏ, như chuẩn bị bữa Tất Niên vậy, hàng đồng rau củ hoa quả thịt thà tươi ngon, tôi cảm động lắm lắm.

“Quả nhiên chỉ có mẹ yêu con nhất trên đời!” Thất tình cũng chẳng sao, gia đình là bến đỗ của tôi.

“Ân Khả, con còn đứng đó làm gì? Mau lên, đun nước mổ gà. Còn nữa, rửa hết chỗ rau này đi. Sau thì lợn lòng lợn, nhiều việc phải làm lắm! À mà, dọn phòng cái đã, ông già kia, còn nghe ngóng gì đấy, nhanh đi đốt chân giò đi.” Mẹ nhét hết đồng đồ vào tay tôi, rồi vội vàng chạy ra ngoài, miệng lẩm bẩm những thứ cần mua thêm.

Tôi đứng chôn chân hồi lâu, mới này còn thấy gia đình là nơi ấm áp nhất, sao trong chớp mắt tôi đã biến thành cô bé Lọ Lem rồi?

Tôi quay đầu nhìn bố, ông đang mãi mê cầm kim sắt đốt cái chân giò trắng nõn, mùi khét lan tỏa kèm theo làn khói xanh.

“Bố, nhà mình có khách à?”, tôi hỏi.

“Ừ, mẹ con phấn chấn cả ngày hôm qua, hôm nay trời còn chưa sáng đã bắt bố phải làm cái này cái kia.”

Tôi ngẫm nghĩ, trong lòng lơ mơ đoán ra, liền gặng hỏi bố: “Lần này mẹ sắp xếp xem mắt cho ai thế? Còn đến tận nhà mình à?”

Bố khẽ “ừm” một tiếng, rồi lại tiếp tục đốt chân giò, cái kim đỏ rực kẹp lên chân lợn, trông thật khủng khiếp!

Nhưng mà Ân Dĩ không có nhà, chả nhẽ đối tượng xem mắt là tôi?

Không phải chứ!

Tôi dằn mặt, chẳng trách mẹ lại giục tôi về như thế. Không phải mẹ biết tôi đang “bắt cá hai tay” sao? Ôi mẹ ơi, cả ngày toàn nghĩ những chuyện gì không biết nữa.

Tôi ủ rũ đặt đồng thực phẩm lên bàn, bố quay đầu liếc tôi: “Con còn không nhanh lên, lát nữa Con cừu non đến, mẹ không mắng cho một trận mới lạ đó”.

Con cừu non? Cái tên tiến sĩ già đó sao?!

Ha ha ha, tôi nhanh chóng vén ống tay lấm nhấm, là Con cừu non, của Ân Dĩ mà, chẳng liên quan gì đến tôi, tôi thà làm Lọ Lem, cũng không muốn làm Ân Dĩ.

“Bố này, Ân Dĩ có nhà đâu, Con cừu non một mình đến nhà ta để hỏi cưới chắc?” Tôi ngẫm nghĩ, cũng có thể lắm chứ, nếu không mẹ đã chẳng vui sướng đến mức đó. Con cừu non là cán bộ cấp cao, trình độ học vấn tiến sĩ, có xe hơi, lương tháng hơn vạn, nếu những điều kiện này còn chưa đủ để mẹ tích cực, thì chắc trên đời này chẳng còn điều gì khiến mẹ phấn khích đâu.

“Không biết làm gì, hôm qua cô Hoa bảo ông ta đặc biệt xin nghỉ phép một tuần, cộng thêm kỳ nghỉ tết Trung Thu và Quốc Khánh, định về thu xếp dứt điểm chuyện chung thân đại sự”, bố vẫn tiếp tục đốt.

Tết Trung Thu! Trái tim nhỏ bé của tôi khẽ giật đánh thót.

“Thật không ngờ, lâu thế rồi mà ông tiến sĩ đó vẫn nhớ đến con nhỏ Ân Dĩ”, tôi ngắt rau cần, vút đồng lá úa vào thùng rác.

“Có điều, bây giờ chưa chắc Ân Dĩ đã đồng ý. Con nghe nó nói, nó đã tìm được cậu bạn trai trong trường rồi.” Cũng chẳng biết là thật hay giả, lúc Ân Dĩ nói thế, tôi không để tâm lắm, ai lại tìm bạn trai vào năm cuối đại học chứ?!

Tiếp theo, hai bố con thông thả thảo luận về mười lý do Ân Dĩ có thể và không thể kết hôn với Con cừu non. Bố thành thạo vật trụi lông con gà được quảng cáo là giống thuần chủng, một đao chém xuống, máu tươi phun trào, bố tôi thật dã man!

Hai bố con bận bịu suốt một buổi sáng, thứ cần nấu đều nấu rồi, thứ cần rửa cũng đã rửa, nền nhà được lau sáng bóng như gương, đồng chăn để lung tung lợn xộn được tôi giấu kín rồi. Không phải tôi không biết làm việc nhà, không biết nấu nướng, tôi biết nhiều thứ lắm, chỉ là tôi chẳng muốn cho anh biết thôi.

Nhà tôi chưa phải mức khá giả, nhưng cũng xem như đầy đủ ấm no, thế nên dù gì cũng không thể để Con cừu non coi thường được. Không có ngưỡng cửa cao lớn, nhưng nhà cửa phải sạch sẽ ấm áp.

Cuối cùng, dưới sự chờ đợi mỏi mòn và đoán mò triền miên của hai bố con, mẹ đã dẫn về mấy người khách. Họ vừa vào đến cửa đã nhốn nháo ầm ĩ, đúng là sự xuất hiện của mẹ khiến thế giới vĩnh viễn không được yên tĩnh.

Con cừu non đi ở giữa, theo ngay sau mẹ tôi. Nửa năm không gặp, ông ta dường như đã khác, không mặc áo khoác hai lớp cũ kỹ và quần bộ đội rộng thùng thình nữa, nhưng trông vẫn giống một ông già. Có điều lần này ông ta mặt mày tươi cười, chắc gặp chuyện vui nên tinh thần sáng khoái. Nhìn thấy tôi, ông ta càng cười rạng rỡ hơn.

Tôi vội vàng rót trà, bưng hoa quả lên, rồi tùm tùm cười đứng một bên làm thực nữ, thầm nghĩ “lão già” cốt cán này tương lai là em rể mình, trong lòng dắc ý từng hồi.

Không ngờ hôm nay Con cừu non rất tùy tiện, dám gọi thẳng tên tôi bảo ngồi xuống, tay còn vỗ lên sofa bên cạnh nữa chứ.

Tôi khinh! Thế là sao?!

Mẹ chẳng buồn để ý, vì nhân vật chính hôm nay có phải tôi đâu, mẹ không thèm tốn công nhòm ngó tôi làm gì.

“Cháu xem nhà cô chú, chẳng phải gia đình khá giả gì, chỉ thế này thôi, cháu đừng để bụng nhé.” Chỉ mỗi câu này mà mẹ đã lặp lại đến ba lần rồi.

“Đứa con gái đó, thật không còn lời nào để nói, ở trường thì phát huy toàn diện, đức, thể, mỹ. Từ tiểu học lên đại học, giấy khen bằng khen chồng một xấp cao. Lĩnh vực nào cũng có đóng góp, từng tham gia cuộc thi đọc thơ của thành phố đó cháu ạ.” Mỗi lần khen em gái, mẹ lại lúi đúi lời thoại cũ rích ấy ra.

“Người đến hỏi cũng không ít, nhưng con bé yêu cầu cao. Học lực thấp thì nói chê không có tố chất, có chút bản lĩnh nó lại bảo xảo quyệt quá, tướng tá thấp thì nó nói không tốt cho con cái...” Thấy Con cừu non vẫn im lặng ngồi nghe, bèn chuyển đề tài, “Tóm lại, bản thân con bé Ân Dĩ có điều kiện tốt nên mới kén chọn như thế, còn Ân Khả nhà chúng tôi thì lại khác. Nó dễ ‘tổng tiền’ hơn Ân Dĩ nhiều”.

Tôi dễ tổng tiền?! Tôi sững sờ, chẳng phải mẹ toàn chế tôi kén chọn quá sao?

Con cừu non lúc này mới toát lên chút vui vẻ, hình như đã yên tâm hơn.

Tôi đứng bên quan sát nét mặt mọi người này giờ, chợt cảm thấy kỳ quái. Mẹ nói Ân Dĩ đồng đánh khó chiều là thế, sao ông ta lại yên tâm hơn? Chẳng nhẽ ông ta thấy bộ dạng cao ngạo của em gái tôi vừa hay có thể đánh bóng chuyển đến thăm hiểm có này sao?

Con cừu non thật sự cho mình cao giá!

“Hôm qua cô gọi điện cho Ân Dĩ rồi, Trung Thu nó sẽ về, đến lúc đó chúng ta sẽ bàn tiếp, để xem tuần này...” Thấy Con cừu non vui vẻ, mẹ càng sôi nổi hơn, đang có hứng thì không ngờ bị ông ta cắt ngang.

“Chuyện đó không vội...”

“Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi!” Bố ngồi bên, khẽ lau văng trán đầm mồ hôi, nói: “Vừa ăn vừa nói, cứ nói thông thả”.

Tôi lập tức đi bày bát đĩa. Khi họ đã ngồi vào chỗ, tôi rót nước giải khát cho cô Hoa và mấy cô kia, rót hai cốc rượu nặng cho bố và Con cừu non.

Mấy cô đều khen tôi nhanh nhẹn ngoan ngoãn. Tôi chỉ khiêm tốn cười cười, sắp thành bà cô già rồi, còn được khen là ngoan ngoãn.

Mẹ vẫn không ngớt lời khen ngợi em gái, thuận miệng khen cả tôi, không biết thế nào, nói đông dài một hồi, cuối cùng lại nhắc đến hai “con cá” của tôi. Mẹ dắc ý vô cùng, nhắc đùa chỉ trời chỉ đất chỉ cả người ngồi trên bàn. Mấy cô đều thân thiết với mẹ nên cũng chẳng có biểu cảm gì khác thường, mỗi Con cừu non mặt mày biến sắc, hình như quá hoảng sợ trước tư thế của mẹ tôi.

Tôi lén kéo tay áo của mẹ. Mẹ nhanh chóng hiểu ra vấn đề liên ngừng câu chuyện ở đây, sau đó gấp đùi gà cho Con cừu non, nói đi nói lại rằng con gà này là gà thuần chủng nhất, mẹ phải nhờ bao mối quan hệ, tìm bao nhiêu thôn trại mới mua được con gà một cân rưỡi này đây.

Con cừu non rõ ràng chẳng chút hứng thú với con gà kia, cả buổi không buồn cắn một miếng, rồi đột nhiên quay sang hỏi tôi công việc có bận không, giờ là chức vụ gì, một năm được nghỉ bao nhiêu ngày.

Tôi thành thật trả lời, tiệc tùng kiểu này chị đây còn lạ gì. Mỗi lần như thế, người ta vì cảm thấy nhạt nhẽo, chỉ với mục đích hâm nóng bầu không khí thôi. Trong mắt tôi thì mọi chuyện vẫn hết sức bình thường.

Nhưng mẹ và mấy cô lại bắt đầu trở nên khác thường, họ hoài nghi quan sát tôi và Con cừu non.

Tôi thầm cười họ có thái độ hơi quá đà, đúng là ít va chạm, không chịu nổi một chút gió lay cỏ động, nhìn bố tôi mà xem, ông chẳng thấy có gì khác lạ cả, còn chạm cốc với Con cừu non kia.

Mẹ chuyển đề tài, hướng câu chuyện sang vấn đề khi nào thì sắp xếp để Ân Dĩ và Con cừu non đến gặp bố mẹ ông ta.

Con cừu non đặt cốc trên tay xuống bàn, nghiêm mặt, nói với mẹ tôi bằng giọng điệu vô cùng thành khẩn: “Cô à, lần này cháu đến, mục đích chính là muốn nói với mọi người, người cháu thích là Ân Khả, nếu em ấy đồng ý, cháu sẽ kết hôn cùng em ấy”.

Chiếc đùi gà lơ lửng giữa không trung của tôi đột nhiên “bụp” một tiếng, rơi tõm xuống bát canh, nước canh bắn tung tóe.

Những người khác đều lặng thinh nhìn tôi, bố thì há mồm trợn mắt.

Nhìn tôi làm gì chứ? Chuyện này có liên quan gì đến tôi đâu? Tôi còn đang muốn biết chuyện này rốt cuộc là sao đây?

Con cừu non chết tiệt, định hãm hại tôi sao?!

Ai cũng tròn mắt nhìn tôi, như thể tôi đã bắt cá hai tay rồi lại còn tham lam vô thêm con nữa.

Thật là vấn đề nóng bỏng và nhạy cảm! Với Ân Dĩ ai cũng nghĩ lần này Con cừu non đến để hỏi cưới Ân Dĩ, không ngờ dùng một cái ông ta lại quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ, ngay cả cô Hoa là người đưa ông ta đến cũng ngồi đần mặt, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Mẹ tôi trấn tĩnh lại đầu tiên, vội buông đũa xuống, vô cùng nghiêm túc nói với Con cừu non: “Nhưng Ân Khả nhà cô đã được định sẵn cho người ta rồi”.

Tôi được định sẵn cho ai chứ? Tôi giương mắt nhìn mẹ.

“Hơn nữa, cơ quan Ân Khả cứng nhắc lắm, một năm chỉ được nghỉ mấy ngày lễ, cháu lại làm việc ở xa, nếu đổi lại là Ân Dĩ, nó có thể đi cùng cháu, dù sao nhà cô vẫn còn một đứa con gái, nhưng Ân Khả...thật sự không được.”

Tôi chẳng còn lòng dạ nào mà ăn cơm nữa, nhưng không dám vứt đũa bỏ đi trước mặt đông người như thế, không phải ai cũng bằng lòng đổi từ cô bé Lọ Lem sang vai chính.

“Thực ra Ân Khả có thể bỏ phất công việc đi cũng được, lương của em ấy không bằng một phần mười lương của cháu. Cháu hoàn toàn đủ khả năng cho em ấy một cuộc sống sung sướng hơn”, Con cừu non đứng đĩnh đạc nói, tôi nghe mà lộn ruột.

Lúc ghép Con cừu non và em gái thành một cặp, ông ta có thể nào tôi cũng mặc kệ, nhưng màn kịch đột nhiên đổi vai, tôi liền cảm thấy con người này thật đáng ghét. Quả nhiên trên đời có vô số loại đàn ông, đàn ông tốt chẳng được mấy người.

Sau đó, những người khác không nói gì nữa, im lặng ngồi nghe Con cừu non phân tích mười lợi ích khi tôi lấy ông ta. Tôi nghe câu được câu chẳng, bố tôi cứ lặng lẽ ăn cơm, mẹ tôi liên tục tổng thức ăn vào miệng, các cô ai nấy mặt mày xám xịt.

“Cháu xin nghỉ một thời gian không dễ dàng, về đây một chuyến càng khó khăn hơn. Lần này cháu xin nghỉ dài như thế, mọi người đủ biết quyết tâm của cháu lớn nhường nào, cũng chứng tỏ mức độ chân thành của

cháu tương đối cao. Vì thế, cháu muốn nhanh chóng tổ chức hôn lễ, vì thời gian hơi gấp, nên làm đơn giản là được, cụ thể thế nào cháu đều nghe theo ý kiến của Ân Khả, chi phí cháu thanh toán hết.”

Thật nực cười, câu chuyện cười hay nhất trong năm! Mới hôm qua nãy sinh xích mích với Lỗ Ngụy, hôm nay lại có người đến bàn chuyện hôn lễ với tôi, chẳng lẽ ông trời muốn ngăm bảo tôi rằng, nên từ bỏ Lỗ Ngụy?

Còn chưa quyết định có nên từ bỏ Lỗ Ngụy hay không, nhưng Con cừ non quả thực đã vượt khỏi mức độ chịu đựng của tôi. Tôi hùng dũng đứng dậy, hùng dũng chỉ thẳng vào mũi ông ta, hùng dũng chất vấn: “Nói xem, anh có phải là trai tân không, có phải không nào?”

Hành động đột ngột của tôi khiến Con cừ non bất giác ngừng thở, khí thế ngạo mạn tự tin lúc nãy tan biến, rất lâu sau, ông ta mới thẹn thùng trả lời rành rọt từng chữ: “Đúng thế”.

Tôi chết ngất, bỏ phì cả miếng cơm ra ngoài, mấy cô vai rung bần bật. Mẹ tôi là người dũng mãnh nhất, bà hỏi thẳng vào vấn đề trọng yếu: “Không phải cháu có bệnh thâm kín chứ?!”

Cuối cùng, mẹ khách sáo trả lời ông ta rằng chúng tôi cần có thời gian suy nghĩ, rồi tiễn khách ra về. Thực tế thì, nhà tôi chẳng buồn suy nghĩ về chuyện này, chỉ một câu thôi: Cần bản là không thể!

Tôi phải mất bao công sức mới thi đỗ công chức, mặc dù lương không cao, phúc lợi bình thường, nhưng đó là thành quả nỗ lực của cả gia đình tôi! Chỉ riêng việc Con cừ non muốn tôi vứt bỏ công việc này, nhà tôi đã loại ông ta luôn rồi. Hơn nữa, bố mẹ đều cho rằng tôi đang bắt cả hai tay, dù con cá trong tay tôi đang cấp chưa chắc đã cao như Con cừ non, nhưng bố mẹ tôi là người biết chừng mực, chẳng ham mê quyền cao chức trọng, chỉ cần bình an hạnh phúc là đủ rồi.

Vì thế sau khi Con cừ non về, mẹ cũng chẳng nói gì với tôi, chỉ coi như mối hôn ước cho Ân Dĩ bị đứt gánh giữa đường mà thôi. Bố dọn dẹp bàn ăn xong lại tiếp tục đi nghe kinh kịch của ông.

Nhưng mà chuyện không dễ dàng kết thúc như thế, buổi tối, di động của tôi reo.

Nhìn màn hình, tôi bỗng thấy thất vọng, không phải Lỗ Ngụy, mà là một dãy số lạ lẫm.

“Ân Khả”, đầu dây bên kia vọng tới giọng nói nhẹ nhàng dài thượt, tôi rùng mình, là Con cừ non!

Ai cho ông ta số di động của tôi thế này?

Tôi hậm hực đáp: “Có chuyện gì?”

“Chuyện trưa nay, em đã nghĩ kỹ chưa?” Giọng nói của ông ta phát ra từ đâu vậy, hoàn toàn kém xa chất giọng ngang ngược ban trưa.

“Anh nôn nóng quá nhỉ! Nếu đã nóng ruột thế thì tôi cũng chẳng ngại cho anh biết, tôi có bạn trai rồi, hiện nay tình cảm của hai đứa rất tốt, xin lỗi nhé, anh đến muộn rồi.”

“Nhưng sáng nay mẹ em không nói thế, cô chỉ bảo có hai người theo đuổi em, em vẫn đang suy nghĩ mà. Anh không thể nào đến muộn được, lúc Tất Niên chẳng phải em vẫn chưa có bạn trai sao? Em không được như vậy.”

Tôi làm sao? Không phải anh cho rằng tôi đứng núi này trông núi nọ đấy chứ? Thế này cũng đòi là tiền sĩ ư, chỉ là một con mọt sách mà thôi, sách vở thì thông thạo, thực tế lại lơ mơ.

“Anh nghĩ em vẫn chưa hiểu hết những mặt ưu tú của anh, cũng chưa cảm nhận được thành ý của anh, thế này vậy, mai chúng ta đến Starbucks ngồi nhé, anh sẽ nói cụ thể với em.”

“Thật ngại quá, mai tôi muốn ở nhà đọc sách.”

“Đọc sách rất tốt, anh thích con gái nho nhã trầm tĩnh. Đã thế, ngày mai anh lại đến nhà em vậy.”

“...Ngày mai gặp nhau ở Starbucks đi”, tôi đành thỏa hiệp.

Hẹn giờ xong, cúp máy, tôi đau đớn kêu khổ, sao lại có người vớ vẩn thế nhỉ. Tôi chưa bao giờ gặp loại người này, thật hết thuốc chữa.

Sau đó, di động vẫn tiếp tục mở máy, nhưng cho đến sáng vẫn chẳng có thêm cuộc gọi nào.

Hôm sau, tôi cố tình ngấm vuốt rồi mới đến chỗ hẹn. Sau một đêm đắn đo cân nhắc, tôi nghĩ loại người như Con cừ non chắc chắn thích những cô gái dịu dàng, chất phác, thật thà, nên tôi quyết định làm ngược lại. Lần đầu tiên trong đời tôi mặc chiếc áo hai dây và váy ngắn cũn cỡn. Bộ đồ này tôi mượn của cô hàng xóm Lục Mạn, đồng thời là hoa khôi của trường. Trước khi ra khỏi nhà, tôi cứ thấy hờ hang thế nào ấy, đành quay về phòng mặc thêm chiếc áo khoác ngắn nữa. Lục Mạn khẳng khái đòi đánh son kẻ mắt cho tôi, bắt tôi phải đeo đôi hoa tai mỏng dài đến vai, xong xuôi tôi phải che mặt lao nhanh ra khỏi khu tập thể nhà tôi.

Đến Starbucks, tôi thấy ngay Con cừ non đang ở đó. Ông ta khẽ liếc tôi một cái lúc tôi bước vào cửa, sau đó lại lén liếc thêm mấy cái nữa, nhưng khi tôi bước đến chỗ ông ta, ông ta lại cố tình nhìn ra hướng khác, tôi bèn đứng lại hỏi: “Chờ lâu rồi à?”

Con cừ non thất kinh, dán mắt nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng quan sát tôi từ đầu tới chân, lắp bắp nói: “Em, em, em ăn mặc thế này là thế nào?”

Tôi cười nói: “Mốt mới nhất đó”.

Dọa cho anh chết!

Câu trả lời của tôi làm đôi lông mày đang cau có của Con cừ non đột nhiên giãn ra, vẻ mặt đắc ý lại hiện lên.

“Quả là con gái làm đẹp vì người mình yêu.”

“...!”

Tôi ngồi xuống, vì váy quá ngắn nên phải rất cẩn trọng, Con cừ non không hỏi ý kiến của tôi đã gọi cho tôi một cốc trà sữa lạnh.

Trà sữa thì trà sữa! Dù tôi rất muốn hào sảng gọi rượu, nhưng quả thật tôi bị dị ứng với thứ đó.

“Ăn mặc thế này rất đẹp, nhưng không tiện lắm nhỉ? Lần sau đừng mặc như vậy nữa, chẳng nào em mặc gì anh cũng thích”, Con cừ non nói năng thản nhiên như đúng rồi.

Tôi muốn khóc, những người tự cho mình là đúng thật khiến người khác không còn lời nào để nói nữa.

“Ý anh là sau này anh sẽ can thiệp vào tự do và cuộc sống riêng của tôi?”, tôi làm bộ bất mãn.

“Đó không phải là can thiệp, mà là nhân nhượng và hòa hợp. Hai người ở bên nhau nhất định phải nhường nhịn lẫn nhau, không ngừng uốn nắn chỗ chưa đúng của đối phương, như thế mới tiến bộ được”, ông ta nói như thể lãnh đạo của tôi.

“Nói đến đây, tôi nghĩ ra rồi, tôi không tài nào chịu được đàn ông lời thôi nhếch nhác. Hơn nữa, tôi không thích bị sai khiến như người hầu, tôi không thích nấu cơm, không thích giặt đồ quét nhà, không muốn trông con vò vãi...” Còn chưa nói hết câu tôi đã bị Con cừ non chặn ngang, ánh mắt ông ta không còn nét nhẹ nhõm lúc nãy, là có chút nghiêm nghị nhìn tôi hồi lâu. Tôi tưởng mình đã tấn công đúng điểm yếu của ông ta, ai ngờ...

“Đồng chí Ân Khả, suy nghĩ này của em rõ ràng không đúng, rõ ràng em không có dự tính và kế hoạch hợp lý cho tương lai, ngoài ra em có thái độ hời hợt với cuộc sống, thiết lập một cái khung tương lai quá bất hợp lý, anh cần phải uốn nắn thể giới quan của em.

Lại uốn nắn! Uốn nắn quả là một việc công phu, ông ta ra sức uốn nắn tôi từ một giờ đến hai rưỡi chiều. Từng đám người vào rồi ra, ánh mắt của nhân viên phục vụ từ kỳ lạ chuyển sang liếc xéo cuối cùng ngán ngẩm, tâm trạng tôi từ bực bội nổi nóng đến ủ rũ co ro như bông hoa héo bầm dập trong sương gió. Sau cùng ông ta hỏi: “Ngoài ra có cần anh giảng cho em nghe triết lý cuộc sống hàm ẩn trong triết học Mác – Lênin có ý nghĩa quan trọng như thế nào trong việc khơi gợi nhân sinh quan không?”

Tôi đỡ dần lắc đầu. Tôi chẳng cần gì cả, chỉ cần một chiếc giường thôi, tôi buồn ngủ quá rồi.

Bất ngờ, quả là rất bất ngờ, vị cứu tinh đã đến.

Nghe rõ tiếng gọi cuối cùng, tôi quay phắt lại, Hà Xứ, chính là cô ấy, vị cứu tinh của tôi.

Tôi chưa bao giờ cảm kích như vậy khi nhìn thấy cô bạn này, cô ấy thì trưng nụ cười kinh ngạc ngơ vờ nhìn tôi.

“Suýt nữa thì mình không nhận ra cậu, chỉ mấy hôm không gặp mà đã xinh đẹp nhường này rồi”, cô ấy nói.

Tôi cười hì hì mấy tiếng, giờ không phải lúc bàn chuyện đẹp hay không, làm thế nào để thoát khỏi bàn tay ác quỷ mới là quan trọng.

Hết nháy mắt phải rồi lại dướn mắt trái, tôi cất lực ra hiệu cho cô bạn. Sững sờ một lúc, Hà Xứ mới hiểu ra ý đồ của tôi, ấp úng thêm một hồi mới bịa ra được cái cớ kéo tôi đi. Thật là một cô ngốc, nhưng thế này là được rồi, bất luận thế nào tôi cũng không muốn ngồi cạnh Con cừu non thêm một giây nào nữa.

Lúc tôi rời đi, Con cừu non có vẻ lưu luyến, hình như vẫn chưa nói sướng miệng, liền bảo: “Đồng chí Ân Khả, nói chuyện với em thật thoải mái, hy vọng tương lai không xa, ngày nào chúng ta cũng có thể hàn huyên như thế này”.

Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể! Tôi cười khổ, tôi xin thề, nhất định tôi sẽ dùng mọi biện pháp không để cảnh tượng trong đầu ông ta trở thành hiện thực.

Ra khỏi Starbucks, Hà Xứ gắng hỏi: “Cậu đang xem mặt đó hả?”

“Còn thê thảm hơn xem mặt nhiều.” Mặt tôi nhăn nhó sắp khóc đến nơi.

Hà Xứ là đứa chẳng có lương tâm, còn cười rung cả người, đắc ý như vớ được món hời vậy. Cô ấy có bao giờ phải đi xem mặt đâu!

“Nhưng mà Ân Khả này, thật ra cậu đâu cần phải đi xem mặt. Cậu ăn mặc thế này, bao người đang nhìn cậu đó”, Hà Xứ còn tiếp tục trêu đùa.

Tôi bĩu môi, mặc kệ cô ấy.

“Thật mà, Triệu An Phi cũng nhìn cậu đó.”

Tôi thất kinh, Triệu An Phi? Ở đâu? Ôi trái tim nhỏ bé của tôi, nó đã làm phản đập “thịch” một cái rõ mạnh.

“Lúc nãy mình ngồi trong Starbucks với họ mà, trên tầng hai, cậu không nhìn thấy đâu. Không chỉ Triệu An Phi, bạn anh ấy còn khoa trương hơn, không rời mắt khỏi cậu giây nào.”

“Bạn anh ấy là ai?”

Nói không chừng lại là một con thỏ khá khảm nào đó.

“Lỗ Ngụy.”

Thình thịch, thình thịch!

Tôi lấy tay chặn trước ngực, hỏi: “Sao mỗi cậu đi xuống thế?”

“Còn không phải nhìn thấy cậu, nên muốn xuống chào hỏi một tiếng sao? Hơn nữa bố chồng mình bị tiểu đường, mình phải về trước nấu cơm tối cho ông. Hai người họ đang ngồi nói chuyện với sếp, lát nữa mới ra.”

Lát nữa sẽ ra ư? Không còn gì để nói nữa, tôi phải trốn thôi.

“Vậy con dâu hiếu thảo mau về nhà đi, mình cũng phải về đây.”

Phải chạy thôi.

Hà Xứ ngờ nghệch tưởng tôi lo cho cô ấy thật, nói đi nói lại rằng có thể chờ Triệu An Phi ra, rồi sẽ đưa tôi về nhà trước. Tôi vừa vẫy tay vừa lao đi, sợ nhất họ bước ra đòi đưa tôi về đó, đồ ngốc!

Hà Xứ vừa vẫy tay vừa gọi với theo: “Hai tháng nữa phải đi tập huấn, đến lúc đó chúng mình buôn chuyện nhé!”

Tập huấn? Tôi “phanh” lại, quay đầu nhìn bỗng thấy Triệu An Phi bước ra từ Starbucks, tiến về phía Hà Xứ. Không còn thời gian để tâm chuyện khác nữa, tôi lao đi như tên lửa.

Chạy qua mấy con phố tôi mới nghĩ ra, mình đang sợ gì chứ? Sợ Triệu An Phi ư? Sợ họ nhìn thấy tôi ăn vận thế này? Không đúng, dù sao Hà Xứ cũng nhìn thấy, hơn nữa cô ấy bảo Triệu An Phi cũng thấy rồi, có gì mà phải trốn chứ?

Tôi cứ chạy đến mức mồ hôi nhễ nhại, đầu óc như cỗ máy, rối tinh rối mù. Lúc nghe thấy tiếng phanh xe, tôi mới giật mình trấn tĩnh lại, một chiếc Mitsubishi sáng bóng đỗ cách tôi hai mét. Chân tôi bất chợt mềm nhũn, suýt nữa thì ngồi bệt xuống đất. Đang lúc kinh hãi, định ngẩng đầu chửi rửa thì tôi đã bị người cầm lái làm cho khiếp vía, đầu óc đột nhiên tỉnh táo theo phản ứng có điều kiện. A! Đó chẳng phải là người tôi sợ nhất sao? Tai nạn giao thông đáng sợ hơn hổ, Lỗ Ngụy đáng sợ hơn tai nạn giao thông!

Không phải tôi không muốn quay người bỏ chạy, mà quả thực đôi chân tôi mềm nhũn, hơn nữa người cầm lái mang ánh mắt nhuốm màu đe dọa. Tôi bị ánh mắt đó trói chặt, không thể chạy, không thể chửi rửa, thậm chí không dám thở dốc, không dám chớp mắt.

Cho rằng đã xảy ra tai nạn giao thông, một vài người ngang qua hiếu kỳ vây lại, thấy tôi đứng đó chả hề hấn gì, bèn bỏ cả đi. Vài người không cam tâm, cố đứng chờ tôi nổi khùng, nhưng thấy một người một xe đối mặt hồi lâu thật vô vị, nên cũng đi hết, nhất thời, gió thu xào xạc, trời đất im lìm.

Chẳng biết bao lâu sau, cơn gió đổi hướng, đồng chỉ Tiểu Lỗ gạt cần, quay vô lăng, chiếc xe Mitsubishi quay ngược một trăm tám mươi độ, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Cửa tiệm bên đường vọng ra bài hát tôi không biết tên, sầu não bi thương: Cho đến khi trời xanh nhạt dần mới phát hiện anh không còn nữa...

14. Chương 14: Trung Thu Của Hai Người

Đăn nguyện nhân trường cửu;

Thiên lý cộng thiên quỳn.

(Chỉ nguyện đời ta trường cửu;

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quỳn.)

Tết Trung Thu vốn là ngày trăng tròn, người người đoàn viên, nhưng tôi lại phải bất lực chọn cách rời xa ngôi nhà thân yêu của mình, chạy đến cơ quan hiu hắt không một bóng người. Cố ý tắt di động, tôi lang thang cả ngày trên mạng.

Nhà tôi bị Con cừu non quấy nhiễu đến mức không thể chịu nổi nữa. Tôi không biết rốt cuộc ông tiến sĩ ấy có nhận ra mình chẳng hề có thiện cảm với ông ta hay không, mà thi thoảng cứ qua nhà tôi, còn mang lễ vật đến biếu bố mẹ tôi vào đêm trước tết Trung Thu theo tập tục của chúng tôi nữa.

Vì thế tôi thấy chuyện ngày càng nghiêm trọng. Theo tập tục của chúng tôi, chỉ có con rể hoặc con rể tương lai mới sêu Tết bố mẹ vợ. Chiều này của Con cừu non cuối cùng đã đánh bại tôi. Tôi nói với bố mẹ mình không thích Con cừu non. Bố mẹ cũng hiểu ý tôi, nhưng dù sao họ cũng là bậc phụ huynh hòa nhã. Người ta tươi cười tìm đến, họ không thể hắt văng đối phương ra ngoài cửa được. Song nói khéo ý tứ quá, Con cừu non lại không nhận thấy nhà tôi cất lực phản đối cho lắm. Mẹ tôi vô cùng mong ngóng Hứa Thừa Cơ đến nhà tôi chơi, nhưng đợi mãi mà chẳng thấy. Bà bắt đầu ngẫm nghĩ những mặt tốt nếu tôi và Con cừu non lấy nhau. Tôi phát huy tinh thần tự cứu lấy mình, thẳng thừng lật bài. Con cừu non nghe xong liền giảng một bài về chính trị, nào là lượng và chất cùng nhau tồn tại, cùng nhau mâu thuẫn, nào là thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, nào là khoảng cách chỉ là phép nhân của tốc độ và thời gian, chứ không phải vấn đề cơ bản, bởi vì trái đất hình tròn...

Thế nên tôi đành chạy đến cơ quan cách nhà vài chục cây số. Tôi thà đón Trung Thu một mình, còn hơn ăn tết Đoàn Viên cùng một kẻ mà tôi chẳng ưa. Hơn nữa, tôi cần tìm một nơi không có người để gặm nhấm nỗi đau trong lòng. Tôi đã nhịn quá lâu rồi, kể từ lúc Lỗ Ngụy dùng đòn nổi giận quay xe bỏ đi.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong khoảng thời gian một tháng mà anh nói. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không hiểu cái ngày này có ý nghĩa thế nào đối với hai chúng tôi, không biết là kết thúc hay điểm khởi đầu, nhưng có lẽ lúc trước thì có hai khả năng, song cho tới thời điểm này, tôi thấy nó chỉ đại diện cho sự kết

thức mà thôi. Vậy mà sáng nay, tôi vẫn hy vọng ngày này sẽ là một bước ngoặt. Bấy giờ tôi hắt hơi hai cái, tôi hỏi bạn bè trên QQ có phải có người đang nhớ mình không. Họ giải thích cho tôi ý nghĩa của mỗi cái hắt xì có nghĩa là đang nhớ và hy vọng có thể làm lành với ai đó.

Tôi im lặng hồi lâu. Đúng thế, tôi đang nhớ một người, hơn nữa tôi muốn làm lành với người đó. Có lẽ, mấy hôm trước tôi vẫn còn ghen tuông vì câu nói của Lý Hàm, nhưng, tôi chưa từng nghĩ đến việc hoàn toàn từ bỏ anh, dù anh không cho tôi một lời giải thích rõ ràng. Tôi cũng chẳng biết sau này chúng tôi phải bước tiếp như thế nào song chỉ là nghĩ đến sẽ bước tiếp thế nào, chứ không phải là không thể bước tiếp nữa...

Song, lúc này tôi chỉ biết chờ đợi, không thể làm gì khác hơn, cũng chẳng dám gọi điện nói với anh rằng, tôi hy vọng hai đứa có thể bước tiếp về phía trước, vì đột nhiên tôi nhận ra mình không còn lợi thế nữa. Sau khi anh quay người đi, tôi đã không còn tư cách nói với anh những lời này rồi.

Tám giờ tối, tôi thoát mạng. Lên mạng cả ngày khiến cổ tôi đau nhức, định chạy ra ngoài sân ngắm trăng thì chẳng nhìn thấy trăng đâu cả.

Trăng có khi tỏ khi mờ, người có lúc hợp lúc tan. Bầu trời tối đen như mực đột nhiên lóe lên vài tia sáng, xa xa có ai đó đang đốt pháo hoa, những bông hoa lửa nở rộ trên không trung, tôi bỗng yếu mềm đứng không vững. Trong đầu chợt hiện lên đôi mắt phản chiếu pháo hoa rực rỡ của anh vào một ngày đông hai đứa đứng bên lề đường, rồi cảnh anh say ngật ngưỡng ôm tôi nói lời yêu tôi ngay tại quán ăn nơi vỉa hè náo nhiệt, rồi hình ảnh anh đứng dưới gốc hoa quế rụng rì rào bảo “Ân Khả, anh đói quá”, hơn nữa, chẳng phải anh nói anh là của tôi sao? Không phải anh nói hủy bỏ cái câu anh có đối tượng kết hôn rồi sao?

Tôi không thể một mình ở đây được nữa, quá nguy hiểm! Quá đau khổ! Tôi chưa từng bị cảm xúc của mình đánh bại bao giờ, nhưng lúc này tôi cảm thấy bản thân sắp thất bại thật rồi. Tôi tuyệt đối không cho phép mình vứt giáp quy hàng chạy tới tìm Lỗ Ngụy, tuyệt đối không được nói cho anh biết ngay cả tôi cũng không ngờ mình lại nhớ anh đến thế, không thể cho anh biết tôi đau đớn bị thương nhường nào chỉ vì đây là mấy tiếng cuối cùng trong một tháng ngắn ngủi. Cho dù qua hôm nay, chúng tôi không còn ngày mai nữa, tôi cũng tuyệt đối không cho anh biết.

Tôi muốn ra ngoài đi dạo, bầu trời xa xa lúc sáng lúc tối, chẳng lâu sau âm thanh xẹt xẹt từ từ rơi xuống mặt đất. Tôi cầm chiếc ô, bước ra khỏi phòng, đóng chặt các cửa, chỉ bật đèn trong phòng, sau đó đi về phía quầy ăn ở chợ đêm.

Quầy ăn đêm vô cùng ồn ào, tôi ngồi trong một góc khuất, gọi mấy món, đồ ăn còn chưa mang lên, mưa đã trút xuống rào rào. Mưa càng lúc càng to, chẳng mấy chốc khách khứa đã kéo đi một nửa, để lại sau lưng hai, ba bàn ăn và đồng tàn tích hỗn độn.

Quả nhiên cơn mưa vừa dữ dội vừa kéo dài không ngớt, kèm theo tiếng sấm chớp đi đùng. Tôi chậm rãi ăn, cơn mưa như đang gột rửa tâm trạng buồn phiền của tôi. Tôi không hối hận vì biết rõ trời sẽ mưa mà còn chạy ra ngoài. Tôi thích trời mưa, nhìn mưa rơi tôi không cần nghĩ ngợi nhiều nữa.

Đêm đã về khuya, tâm trạng có phần ổn định trở lại, tôi bắt đầu nghĩ mình không thể ở mãi ngoài này được, định chờ mưa nhỏ rồi sẽ về cơ quan. Nhưng đợi đến hơn mười hai giờ, mưa vẫn không có dấu hiệu dừng, chủ quán đoán đã hết khách, hơn nữa còn không biết mưa sẽ tới lúc nào, nên ra hiệu cho tôi họ định dọn quán. Tôi hậm hực nghĩ, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Tôi cầm ô bước ra ngoài, chưa đi được bao lâu, nước mưa đã ướt nhoeẹt ống quần, thi thoảng lại có xe lướt vụt qua người tôi. Lúc cách cơ quan không xa, một chiếc xe soi đèn sáng rực mặt đường, giúp tôi nhìn thấy chiếc Mitsubishi đang đỗ trên con dốc.

Trong xe tắt đèn, cửa kính đóng kín mít, màn mưa rào rích làm tôi không sao xác định được bên trong có người hay không.

Tôi có nên bước sang đó không? Có nên chào anh một tiếng không? Có nên mời anh vào ngồi uống nước? Có nên nói rõ ràng mọi chuyện?

Còn đang băn khoăn trong đồng nên hay không nên, bàn chân tôi đã không tự chủ mà tiến về phía chiếc xe. Lúc kê sát, tôi mới thắm thở dài ngao ngán chính mình, gờ tay vỗ lên cửa kính đang không ngừng chảy nước.

Vỗ một hồi cũng chẳng thấy động tĩnh gì, tôi cúi đầu ngó vào, hình như trong xe không có người.

Tôi lùi mấy bước, đưa mắt nhìn khắp tứ phía, bất ngờ thấy bóng người đàng đứng ngoài cửa sắt cơ quan. Người ấy giương ô, mặt hướng về phía sân, chăm chú nhìn ánh đèn hắt ra từ phòng tôi.

Tôi đứng đây, cạnh chiếc xe của anh, cũng giương ô, cũng nhìn anh chăm chú như thế.

Tất cả cảm xúc như đan xen vào nhau, xô đẩy trào dâng trong lòng khiến tôi không sao có được phán đoán và phản ứng phù hợp, sự kiên trì tưởng như lý trí đã biến mất, những do dự phiền não quên sạch, nỗi ghen tuông oán hận nhạt phai, những dò đoán tự ti không còn quan trọng nữa, cách nghĩ hai đứa cuối cùng cũng sẽ mỗi người một nơi bị đảo lộn. Lúc này, anh quay lưng lại với tôi, nhưng tôi biết, trong mắt hai đứa chỉ có nhau, thế là đủ rồi, tôi không muốn tự giày vò bản thân thêm nữa.

Dường như cảm thấy điều gì đó, anh vội vàng quay người, giọt nước trên ô xoay tròn thành từng cánh hoa lung linh, ánh đèn yếu ớt trong sân hắt lên khuôn mặt nghiêng của anh, vừa trầm tĩnh lại vừa sôi nổi.

Tôi khịt khịt mũi, nhắc cái chân ướt sũng, thẳng lưng tiến về chỗ anh.

“Anh...” Vốn định nói vài câu, nhưng ánh mắt tha thiết của anh khiến tôi khựng lại. Không biết anh đã đứng ở đây bao lâu, chiếc ô hình như chẳng có tác dụng gì, áo sơ mi trên người anh ướt hơn nữa, tóc mái cũng dính bết vào nhau.

“Đỗ xe ở đó dễ xảy ra chuyện, lái vào trong sân trước đã.” Nói đoạn tôi liền mở cổng, tay cầm ô, khó khăn lắm mới mở toang được cánh cổng sắt nặng trĩu, trong lòng không ngừng hồi tưởng đến niềm vui sướng dâng lên trong mắt anh khi nghe câu trên. Bất giác khóe môi khẽ cong, tôi cười lên một cái.

Đỗ xe xong, anh không giương ô mà lao thẳng qua màn mưa, đứng bên cạnh tôi trên hành lang.

“Ướt hết rồi.” Tôi lườm anh trách cứ. Anh gạt nước mưa trên trán, mỉm cười, rồi dang tay, ôm chặt tôi vào lòng.

“Àn Khả, anh đứng đó sắp tuyệt vọng đến nơi rồi.”

Bên ngoài trời càng mưa dữ dội, mưa long trời lở đất, mưa rào rào gấp gáp, mưa theo hướng gió, hắt vào hành lang. Chúng tôi đứng đó, nửa người ướt đẫm trong mưa, nhưng anh ôm tôi chặt quá, hoàn toàn không có ý định tránh mưa, trái tim tôi cũng đang đổ mưa, từng giọt ngọt ngào lấp đầy khoảng trống, kèm theo nỗi xót xa mơ hồ.

Một lúc sau, hai đứa mới láo nháo chạy vào trong phòng, gây ra sự hoảng loạn lớn hơn lúc trước. Cả hai đều ướt sũng, phòng của tôi lại rất nhỏ, anh vừa bước chân vào, cảm giác căn phòng như bị sự tồn tại của anh bao chiếm. Chỉ cần quay người là tôi có thể nhìn thấy anh. Tôi lườm anh, bảo anh đứng xa tôi một chút. Anh đưa mắt một vòng, hỏi: “Xa một chút là chỗ nào?”

Tôi đẩy anh đến thành giường, ấn anh ngồi xuống, anh lập tức đứng dậy, cúi đầu nhìn quần mình, nói: “Sẽ ướt giường mất”.

Nghĩ một hồi, tôi lấy tấm thảm mỏng trải giường, bảo anh cởi quần bị ướt ra, rồi quấn tạm chiếc thảm này.

“Em thay đồ đi đã”, Lỗ Ngụy nhìn tôi cứ xoay qua xoay lại, lo lắng nói.

Tôi lấy chiếc khăn lau qua, sau đó nhóm bếp than đun nồi nước, tiện lửa đang to đun thêm một nồi nữa, rồi đi lấy quần áo. Đồng chí Tiểu Lỗ ngồi bên giường nhìn tôi bận qua bận lại, không ngớt lăm nhăm bảo tôi thay quần áo ướt đi đã. Tôi tìm đôi dép lê cho anh, anh xỏ chân vào, nhưng chỉ vừa phần mũi bàn chân, một phần ba bàn chân chơi vơi không chạm đất cũng chẳng tiếp dép. Bảo anh đi tắm, anh thận trọng lê từng bước, bộ dạng rất đổi buồn cười.

Trong khi anh tắm, tôi dùng máy sấy tóc thổi khô quần áo ướt của anh. Vì lý do thời tiết, tôi chẳng dám giặt đồ, sợ sáng mai không khô kịp. Mai phải đi làm, nếu mặc quần áo ướt về, không chừng anh sẽ bị cảm lạnh mất. Ngoài ra, tôi cũng pha cho anh một cốc Bản lam căn, uống phòng bị cảm.

Vừa hong quần áo tôi vừa nghĩ, từ lúc nào mình lại quan tâm chu đáo đến một người đàn ông như thế? Đây có phải là Ân Khả không nhỉ? Nhưng nghĩ lại thì đối phương là Lỗ Ngụy mà, vì thế không gì là không thể cả.

Lỗ Ngụy bước ra, bắt gặp bộ dạng của tôi, vừa hong quần áo cho anh vừa không ngừng kiểm điểm phần bác bản thân.

Đồng chí Tiểu Lỗ muốn thoát khỏi sự gò bó của đôi dép ngay lập tức, hai bước chân anh đã lao lên giường tôi. Tôi liếc anh mấy cái, xem xem hai bước chân dài kia có làm anh lộ cái gì không. Chẳng biết cơ thể quần trong tấm thảm kia có khóa thân không nhỉ?

Có? Không? Có?

“Em nên mua máy giặt, với bình nước nóng nữa.” Máy sấy tóc đang trên tay tôi, Tiểu Lỗ chỉ còn cách dùng khăn lau khô mái tóc, động tác đó làm cho chiếc khăn quần trên người anh hết khép lại mở.

Có mặc? Không mặc?

“Mẹ bảo em có một thời gian, bao giờ cưới thì mua đồ mới cho.” Tôi vẫn tiếp tục hong quần áo, máy sấy kêu vù vù, con mắt chốc chốc lại nhìn lên, một cái, hai cái, ba cái, bốn cái...

Đồng chí Tiểu Lỗ thấy tóc không còn đọng nước nữa, liền nói: “Cho anh mượn lược”.

Tôi “ồ” một tiếng, cầm lược đưa cho anh.

“Sấy tóc giúp anh trước đã.” Anh thản nhiên xoay lưng lại phía tôi.

Sấy? Đặt tay lên mái tóc ẩm ướt của anh, tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, không biết vì sao trong lòng ngứa ngáy, càng lúc tôi càng thấy mình có khả năng biến thành lang sói, mùi hương trên người anh chui vào mũi, đầu tôi bất chợt hiện ra những tư tưởng hư hỏng. Thấy tôi đột nhiên tắt máy sấy, Lỗ Ngụy quay đầu nhìn với ánh mắt dò hỏi. Tôi sưng người một lát, rồi nhét máy sấy vào tay anh, đáp ứng: “Em, em, em phải đi tắm”.

Rõ ràng xách thùng nước nóng vào phòng tắm, nhưng tôi lại gội nước lạnh lên người, toàn thân run rẩy, những suy nghĩ không đành lòng lập tức trôi theo dòng nước. Trở lại phòng, thấy Lỗ Ngụy vẫn cầm máy sấy trên tay, chờ đợi trên giường.

Anh ngẩng đầu, thấy tôi đã tắm xong, đôi mắt hình như đang bốc lên ngọn lửa. Biểu cảm của anh khiến tôi không dám tiến gần, ý định lấy khăn và máy sấy tóc trên người anh bất thành. Đột nhiên một tia chớp lóe lên, tiếng sấm đùng đùng trên đỉnh đầu, tôi thất kinh, trước mặt bỗng trở nên tối đen như mực. Tôi hét vang một tiếng, rồi lập tức hiểu ra vấn đề, mất điện rồi, vì thế vội thu lại âm cuối, nhưng âm cuối vừa thu lại đã phải hét lên tiếng nữa.

Không biết xuất phát từ suy nghĩ nào, Lỗ Ngụy đột nhiên lao xuống giường ôm lấy tôi. Tôi phản kháng đẩy anh ra. Bàn tay anh vỗ nhẹ lên lưng tôi, khẽ bảo: “Đừng sợ, đừng sợ”.

Sợ cái gì chứ, tôi sắp thành bà cô già đến nơi rồi, chẳng lẽ còn sợ sấm sét? Có sợ thì sợ anh ấy.

Nhưng lúc này tôi chẳng dám đẩy anh ra nữa, tôi sợ nếu đẩy anh ra, thì vốn không có ý đồ gì, anh lại vì hành vi của tôi mà nảy ra ý đồ đen tối, song không đẩy anh ra, đầu tôi toàn suy nghĩ bậy bạ, bởi lúc này trong phòng tắm, tôi đã nhìn thấy quần lót anh thay ra.

“Để em đi thấp nén.” Tôi đẩy anh ra, nhưng thấy anh không động đậy, đẩy tiếp cái nữa, ngoài trời đột nhiên lóe sáng, tôi ngẩng đầu nhìn anh, dưới ánh chớp sáng, khuôn mặt anh chăm chú lạ thường.

Tôi dồn sức đẩy anh thật mạnh, rồi luống cuống đi tìm nén. “Ái chà”, va phải bàn rồi; “wow”, đụng rớt khung ảnh rồi; “á”, đá phải chân giường; “úi”, làm đổ cốc Bản lam căn rớt sẵn từ trước; “ý”, chạm vào Lỗ Ngụy rồi.

“Rốt cuộc em muốn khiêu khích hay dọa anh đây? Em cứ va thúng đụng nia thế này, tim anh không chịu nổi đâu.” Không biết từ đâu Lỗ Ngụy mò thấy di động, ấn sáng màn hình. Nhờ ánh sáng nhỏ nhoi ấy, chúng tôi có thể đại khái nắm được địa thế căn phòng. Tôi ngượng ngịu đứng đần ra không biết làm sao, quần mất bản thân đang định làm gì.

“Thôi, đừng tìm nữa”, anh vỗ lên giường, “Ngủ nào”.

Tôi thở hắt ra, mẹ nói, mẹ nói...

“Anh không làm gì em đâu.” Nói đoạn, đồng chí Tiểu Lô tự động nằm vào góc trong.

Ngày còn bé truyện tôi thích nghe nhất không phải là Công chúa Bạch Tuyết, cũng chẳng phải Cô bé Lọ Lem, mà là truyện Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài bà ngoại kể. Bà ngoại nói, nam nữ chưa kết hôn mà nằm chung giường, thì ở giữa phải đặt một bát nước, nếu không sẽ sinh ra em bé. Bây giờ đương nhiên tôi biết, sinh em bé và đặt bát nước chẳng có liên hệ tất yếu gì với nhau cả, nhưng nếu không đặt bát nước, có phải cơ hội sinh em bé sẽ rất lớn không?

Tôi tiếp tục giằng co, trước mặt là giường của tôi, người đàn ông trên giường có khả năng sẽ trở thành người đàn ông của tôi, nhưng mà, bây giờ ngủ cùng giường với anh, có thích hợp không?

Cơn giằng co dữ dội, tưởng chừng không hồi kết thúc, cho đến khi tôi nghe thấy tiếng ngáy khê khàng.

Tôi tiến sát lại: “Đồng chí Tiểu Lô?”

Hả?! Không ngờ anh lại lăn ra ngủ rồi. Xem tôi là vật trang trí chắc? Lại dám thần nhiên lăn ra ngủ, không cảm thấy chút nguy hiểm nào ư?! Dù sao tôi cũng là gái ế, chuyện gì cũng có thể làm đấy nhé!

Tôi vô cùng phần nộ vuốt tay áo, thận trọng leo lên giường, khéo léo kéo một đầu chăn, rồi yên tâm nhắm mắt lại, ngủ thôi!

“Àn Khả.”

Đột nhiên giọng anh vang lên, dù rất sẽ sàng, nhưng lại khiến toàn thân tôi rung động.

“Lý Hàm không có quan hệ gì với anh cả.”

Tôi nhắm mắt, nghĩ ngợi hồi lâu, mới nói: “Cô ta nói vì cô ta nên anh mới về đây”. Giống như Đại Ba nói, vì cô ta, mà anh bị giáng chức.

“Vì em, nên anh mới đến đây, anh nói.

Ồ, thì ra là thế...

Tôi ngủ một giấc ngon lành say sưa, tâm tư bồn chồn trong mấy ngày qua đã hoàn toàn lắng xuống. Không có bát nước ở giữa nhưng tôi vẫn rất an toàn, điều này thể hiện rõ giá trị và mê lực của một cô gái ế. Buổi sáng lúc mở mắt nhìn thấy anh, tôi cũng chẳng ngạc nhiên, thân quen như thể anh vốn là một thành viên trong nhà vậy, tại sao lại thế cơ chứ?

Rất đơn giản, chỉ một đêm an phận thủ thường của anh đã khiến cô gái có đầu óc đơn giản là tôi hoàn toàn rũ bỏ phòng bị, nhưng chợt nghĩ ra, nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết không thất thân trong đêm mưa gió bão bùng, mà vào buổi sáng trời trong nắng ấm ngày hôm sau.

Nghĩ đến đây, tôi xấu hổ cong mình trong chăn.

Lỗ Ngụy khê vén chăn, nhìn tôi định cướp chăn lại, cười nói: “Em còn định xấu hổ bao lâu nữa?”

“Gian tà, ai bảo anh làm này làm nọ.” Tôi cật lực giật chăn lại.

“Thì vốn dĩ có thể làm này làm nọ mà”, anh bất mãn đáp.

Ai bảo vốn dĩ có thể làm này làm nọ? Tôi còn bất mãn hơn anh, bèn ném chăn ra, đứng dậy, “Mẹ em nói, trước khi kết hôn không được qua đêm với con trai”.

“Nhưng chẳng phải chúng ta đã qua đêm rồi sao?”, anh ầm ức như thể bị thất thân vậy.

“Thế thì anh cũng không nên hôn em, đó là nộ hôn đầu của em đó.” Không được, nhìn thấy bờ môi anh, tôi lại xấu hổ rồi. Chính là lúc này, nhân lúc tôi mới tỉnh dậy, hoàn toàn không phòng bị, quay sang mỉm cười với anh, trong chớp mắt anh đã hóa thành lang sói, chồm đến cắn lấy môi tôi.

“Em có mấy nộ hôn đầu thế?”, anh liếc mắt nhìn tôi.

Thế nghĩa là sao? Nếu có tiếp xúc đầu lưỡi thì đây là lần đầu tiên. A, đầu lưỡi! Tôi vội vàng trùm chăn kín mít, tôi là con đà điểu, tôi là con đà điểu nhất gan!

Nhưng mà, không đúng, dựa vào cái gì mà anh dám nghi ngờ nộ hôn đầu của tôi chứ?

Lật chăn ra, tôi nhìn thấy bộ mặt ủ rũ của anh, đột nhiên nhớ tới lần chơi trận giả, hình như có chạm phải môi anh, cái đó có được tính là nụ hôn đầu không?

“Hôm đó, lúc chơi trò nói thật hay mạo hiểm, em nói nụ hôn đầu của em đã dành cho cậu bạn lớp ba rồi”, anh tốt bụng nhắc tôi.

“Cậu ta không phải học sinh lớp ba, là lớp hai. Lúc đó em mới học lớp ba.” Cậu bé ấy học dưới tôi một lớp, ngốc nghếch, gầy gò thấp bé, mặt mũi thế nào tôi cũng chẳng nhớ rõ nữa. Lúc đó, trong mắt tôi chỉ có Triệu An Phi mà thôi.

“Sao em lại hôn cậu ta?”

“Lý do em cũng không nhớ rõ nữa, có điều chỉ sượt vào mặt thôi, do em bất cẩn, vì chuyện này mà em bị bạn học trêu đến nỗi muốn chuyển trường đó.” Nghiêm trọng lắm chứ, hồi tôi học tiểu học, con trai con gái vẫn còn vạch phần chia bàn, đột nhiên có đứa nhìn thấy tôi hôn một thằng nhóc, thật là chuyện long trời lở đất. Rất lâu, rất lâu sau, chuyện mới yên ắng, rồi rất lâu, rất lâu sau, tôi mới hoàn toàn quên được thằng nhóc kia. Kể ra cũng độc đáo, nụ hôn đầu của tôi lại dành cho một cậu bé học lớp dưới đã quên tên quên cả mặt mũi, chuyện này khiến tôi không sao quên nổi.

Lỗ Ngụy một tay ôm ngực, một tay đặt lên má phải của mình, hỏi tiếp: “Nếu lần đó không tính là nụ hôn đầu, thì em nghĩ lần chơi tập trận có phải không?”

“...” Người đàn ông xấu xa, rõ ràng là muốn độc chiếm nụ hôn đầu của tôi.

“Không tính, không tính, trước đó em còn hôn chó hôn mèo hôn cháu trai cháu gái rồi.”

Tôi lại thất bại rồi, Lỗ Ngụy tự tin mỉm cười, nói rất tự phụ: “Ân Khả, nụ hôn đầu của em cuối cùng vẫn thuộc về anh”.

Chuyện này có gì đáng để tính toán đâu chứ? Có cần quan tâm đến thế không? Có biết Con cừu non chết như thế nào không? Dám truy xét nụ hôn đầu của tôi, cũng muốn bị tôi khai trừ khỏi danh sách bạn bè hả?

Tôi mặt mày u ám hỏi lại: “Thế nụ hôn đầu của anh?”

Đột nhiên Lỗ Ngụy trở nên mất tự nhiên, sự đặc ý biến mất, không dám nhìn thẳng vào tôi mà quay về hướng khác, vành tai ửng đỏ.

Tôi cảm hận, anh đang nghĩ đến ai thế?

Tôi bất bình véo tai anh, lầu bầu: “Nụ hôn đầu của anh đã mất từ đời tám hoánh nào, mà còn dám truy xét em à? Em tức chết mất, trừ nụ hôn đầu không được tính là hôn đã bị cậu nhóc đó cướp mất, thì nụ hôn đầu của em đều dành cho anh cả...anh...còn anh thì sao...”.

Nói đến đây, tự nhiên tôi thấy vô cùng sầu não, ngày trước cứ cho rằng truy xét quá khứ thế này thật nhạt nhẽo vô vị, đối với tôi, Lỗ Ngụy khác hẳn Con cừu non, nhưng cứ canh cánh trong lòng, thật sự rất khó chịu. Tôi thấy mình chẳng có cách nào không bận tâm được. Trước khi thích anh, tôi nghĩ sau này sẽ tìm một người cùng sống một đời, người ấy muốn làm gì tôi cũng chẳng quản, sẽ không lên xem nhật ký điện thoại, không tìm hiểu xem anh ấy có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, càng không động một chút lại ghen tuông tự trút giận vào người. Song yêu rồi mới biết, cơn ghen tuông không kiểm soát nổi làm tôi nhận ra mình chỉ là một cô gái rất tầm thường.

“Đều thuộc về em”, anh trấn tĩnh, nhìn tôi đang ngồi ôm chăn hậm hực, có chút khó hiểu hỏi: “Nụ hôn đầu của anh không phải cũng là của em sao?”

Lời nói của đàn ông không thể tin, tuyệt đối không thể tin, tôi vui mặt vào trong chăn, cười thầm.

“Làm gì có người lớn tướng thế mà còn nụ hôn đầu.” Ai thêm tin chứ, ôi chao, tôi lại thua rồi, lời nói dối của anh làm tôi sung sướng quá thế.

“Chẳng phải do em cả sao? Năm anh học lớp hai vô duyên vô cớ bị em cướp mất nụ hôn đầu, hại anh bị bạn chế giễu suốt năm học, cho đến khi anh chuyển trường mới hết chuyện, nhưng ám ảnh tâm lý thì vẫn còn mãi.”

“Hả?” Tôi hất tung chăn ra, ngẩng đầu nhìn anh, không tin nổi những gì mình vừa nghe, cứ ngỡ sẽ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị cười cợt của Lỗ Ngụy, không ngờ anh lại nhìn tôi nghiêm nghị, bao trọn tất cả phản ứng của tôi vào trong đáy mắt.

“Cậu bé đó là anh sao?” Tôi không tin, thật sự không tin, “Sao lại có chuyện trùng hợp thế chứ?”

“Không trùng hợp chút nào, nếu anh không phải là cậu bé đó, nếu em không phải là cô bé đó, anh đã không gặp nhiều phiền não thế. Nếu em không phải cô bé đó, anh đã không phải đi đường vòng xa xôi đến trường mỗi ngày. Nếu em không phải cô bé đó, anh đã không cố gắng làm quen Triệu An Phi. Nếu em không phải cô bé đó, anh đã không đề nghị yêu đương với một cô gái chẳng có thiện cảm cũng chẳng để mắt đến mình. Nếu em không phải cô bé đó, anh đã không cố tạo cơ hội tiếp cận em trong lúc biết rõ em đang cố tình trốn tránh anh. Nếu em không phải cô bé đó, anh đã không thương lượng với bạn thân của mình. Nếu em không phải cô bé đó, anh đã không đổi phúc lợi du lịch nước ngoài một tháng để về quê làm việc. Nếu em không phải cô bé đó, anh đã không dùng mọi cách để tống cổ Lý Hàm. Nếu em không phải cô bé đó...anh đã không đau đớn tuyệt vọng như thế lúc em dùng cái cớ ‘không biết nấu cơm, không biết giặt đồ, không biết trông con’ để từ chối đối tượng xem mặt. Nếu em không phải cô bé đó, anh đã không bướng bỉnh ôm chút hy vọng đến đây dù trong lòng đã tổn thương tuyệt vọng vô ngần.”

Tôi sững sờ ngồi tại chỗ, người đàn ông trước mặt nói một tràng dài, khiến tôi không biết phải phản ứng ra sao. Anh không phải là người dễ dàng thổ lộ hết tâm can, có lẽ cả đời này, đây là cơ hội duy nhất tôi được nghe những lời rút gan rút ruột như vậy. Lời anh nói không được truyền cảm cho lắm, nhưng tại sao tôi lại thấy như thể anh đang đọc thơ tình? Đây là bài thơ tình hay nhất làm tôi cảm động nhất từ trước đến giờ.

Bất luận anh là ai, là cậu bé gầy yếu khi xưa, hay là anh công an gương mẫu quần băng khắp người, hay là anh chàng mặt dày, lẻo đẻo theo đuôi tôi không rõ là người nhà của ai, hay là người đàn ông tôi luôn tưởng rằng rất mạnh mẽ nhưng lại giỏi che dấu nỗi lòng u buồn, tôi đều tin, tôi thực sự thích anh, tôi thực sự thích Lỗ Ngụy!

Mặc quần áo xong xuôi, chúng tôi đang định ra cửa, thì tôi chợt nhớ ra một chuyện, hình như hôm nay phải đi làm.

Trong lúc Lỗ Ngụy còn đang ngơ ngác chưa hiểu gì, tôi đã dồn sức đẩy anh ra ngoài. Sắp đến giờ làm rồi, nếu bọn Tiểu Ba, Đại Ba đến sớm, tôi nhất định sẽ chạm phải nòng súng, sau này danh tiết không còn nữa.

Cửa vừa mở, tôi lập tức hóa đá. Tiểu Ba, Đại Ba và chánh án của chúng tôi đang vây quanh xe của Lỗ Ngụy, nghiên cứu lý do chiếc xe xuất hiện trong sân.

Tôi quay người định trốn, nhưng bị Lỗ Ngụy giữ lại, lôi về phía họ.

“A...!”

Nghe thấy Tiểu Ba và Đại Ba hét lên mờ ám, tôi rầu rĩ, buộc phải đối mặt với họ.

“Quả nhiên là trắng tròn người đoàn viên!”, Tiểu Ba nói.

“Hôm qua mưa, không tròn”, tôi lập tức phản bác.

“Cặp vợ chồng son còn chơi trò bỏ nhà ra đi à? Ngày lễ Tết lại chạy về chốn thôn quê hẻo lánh, tiết kiệm tiền thuê nhà nghỉ hả?” Trước giờ giọng của Đại Ba vẫn lạnh lạnh, lúc này lại càng như sợ người qua lại đây không nghe thấy.

Anh ta nói gì? Tôi không muốn gặp ai nữa, rõ ràng chẳng có chuyện gì xảy ra. Tôi tức giận nhưng không dám xả hết, chỉ biết trốn sau Lỗ Ngụy vịn vịn vào ghế.

“Tiểu Lỗ, cậu phải chịu trách nhiệm với Ân Khả của chúng tôi đấy, nếu dám không chịu trách nhiệm, chúng tôi sẽ khởi tố cậu”, chánh án nói.

Khởi tố Lỗ Ngụy? Tôi ngơ đầu ra: “Không phải đương sự cũng có thể khởi tố sao?”

Ba người kia nhất thời á khẩu.

Bàn tay Lỗ Ngụy vòng ra sau nhéo tôi một cái, rồi nói: “Ân Khả của tôi tạm thời giao cho các vị chăm sóc vậy, một tháng về quê công tác của tôi đã hết, sắp tới sẽ bận rộn vô cùng, ít có thời gian đến đây, hôm nào mời mọi người tụ tập đánh chén một bữa”.

Anh giữ giọng nghiêm túc, những người khác cũng không tiện trêu đùa nữa. Tôi đứng sau lưng anh như nàng dâu nhút nhát, còn được giao phó nhờ quan tâm nữa chứ.

Anh lên xe nổ máy. Sau khi vẫy tay chào đồng nghiệp của tôi, anh quay sang nhìn tôi, định nói gì nhưng lại thôi, tôi tò mò hỏi: “Sao thế?”

Anh im lặng giây lát, rồi nói: “Gọi điện thoại cho anh”.

Cái gì chứ? Nhìn anh lái xe đi, tôi thất vọng bĩu môi, cứ tưởng anh sẽ nói lời tình tứ nào đó, ai ngờ lại tầm thường không đâu như thế.

Dường như đột nhiên nhớ ra gì đó, Đại Ba lao như bay về phòng, lúc chạy ra thì hét nặng lên: “Lần trước Lỗ Ngụy có để mấy thứ này trong phòng mình, bảo mình đưa cho cậu”.

Lần trước? Chính là hôm anh đứng dưới gốc hoa quế, tôi nổi khùng với anh chứ gì? Anh nói anh tặng tôi một món quà, để ở chỗ Đại Ba.

Là gì nhỉ?

Chiếc hộp vẫn đang bốc khói trắng, rõ ràng được lấy ra từ tủ lạnh. Tôi mở nắp xem, bên trong có rất nhiều kem que đậu xanh bọc giấy, đã có dấu hiệu chảy nước.

“Hôm đó anh ấy mua ở làng lên, rồi lao vùn vụt đến đây, nên kem không bị chảy, đặt ở tủ lạnh của mình. Về sau không biết thế nào mình quên mất, may mà tủ lạnh của mình giữ nhiệt khá tốt. Tối qua mất điện cũng không bị chảy mấy, nếu không đã chẳng dám đưa cho cậu rồi.”

Tiểu Ba liếc nhìn, khinh khỉnh nói: “Mình còn tưởng cái gì cơ? Thời đại này ai còn ăn cái ấy chứ”.

Tôi ăn!

Tôi ôm hộp kem, giống như ôm hòm bảo bối, lao vội về phòng, cấp cứu kem que của tôi.

Mới có điện một lúc, tủ lạnh vẫn còn ẩm ướt, nước chảy tong tong. Tôi đặt hộp kem vào, trong lòng vô cùng rối rắm. Lỗ Ngụy không có bên cạnh, tôi mới dám hồi tưởng lại khuôn mặt cậu bé hồi đó, khuôn mặt đã từng vô ý sượt qua môi tôi.

Hôm đó anh đợi tôi dưới gốc cây hoa quế, ôm mỗi tình sâu lắng đợi tôi về, vậy mà tôi lại đuổi anh đi. Nghĩ đến bộ dạng khi nãy của anh, trước khi lái xe đi anh nửa muốn nói nửa không dám nói ra, thì ra, thì ra anh đã luôn đợi điện thoại của tôi. Từ tối hôm đó, tôi bảo anh trước khi mình chủ động gọi điện cho anh, thì anh đừng có gọi cho tôi, cũng đừng đến tìm tôi, thì ra anh đã luôn đợi điện thoại của tôi.

Vì thế, bắt đầu từ hôm nay, ngày nào tôi cũng phải gọi điện cho anh, có chuyện gì cũng phải chủ động đi tìm anh, bởi anh là Lỗ Ngụy, bạn trai tôi.

Sau khi đưa ra quyết tâm sắt đá trên, việc đầu tiên tôi làm là tìm di động và mở máy.

15. Chương 15: Cỗ Thịch Ăn Của Cải

Do tắt máy cả ngày hôm qua, nên vừa bật máy, hàng đồng tin nhắn đã ồ ạt gửi đến, nhiều tin nhắn chúc tết Trung Thu của đồng nghiệp và bạn bè, ngoài ra còn có tin nhắn của mẹ, mẹ hỏi tôi đang ở đâu, trong nhà loạn hết cả lên rồi.

Loạn? Không cần hỏi cũng biết chắc chắn do Con cừ non gây ra. Hôm qua vì muốn trốn màn hỏi cưới của ông ta mà tôi đã phải chạy đến cơ quan, không biết bố mẹ ở nhà ứng phó thế nào. Tôi lập tức gọi cho mẹ. Vừa bắt máy mẹ liền phủ đầu bằng một trận chửi mắng, nói dù sao cũng không nên tắt di động.

Sao có thể không tắt được chứ? Con cừ non biết số của tôi, nếu ông ta tìm thấy, tôi biết lấy cớ gì để trốn đây?

“Chuyện đó không nói nữa, tóm lại là con không có nhà, nên Con cừu non đã bị mẹ tống tiễn rồi. Có chuyện khác khiến mẹ phải vội vàng tìm con ngay.

“Chuyện gì ạ?” Chẳng lẽ còn có vấn đề nào lớn hơn Con cừu non.

“Con cá thứ hai đã đến tận nhà tìm con, hôm qua là lần đầu tiên mẹ tận mắt nhìn thấy cậu ấy, chẳng thua kém Tiểu Hứa chút nào, cao ráo đẹp trai. Bố con cũng phải công nhận cậu ấy là một anh chàng tuấn tú. Cậu ấy tưởng con ở nhà nên mới tìm đến. Bố mẹ cũng không biết con ở đâu, bảo có lẽ con đã về cơ quan. Cậu ấy nghe thế thì vội vàng đi luôn. Mẹ bảo này, bố mẹ đều rất ưng ý con cá này, cái cậu Tiểu Hứa kia lễ Tết cũng chẳng thấy đến thăm hỏi, mẹ thấy không có khả năng lắm. Con nhất định phải giữ chặt con cá này, nếu không chỉ có thể chọn Con cừu non thôi. Tuy Con cừu non chẳng có điểm nào không tốt, nhưng mà xa quá...” Mẹ vẫn đang lẩm bẩm, song tôi đã không còn nghe thấy gì nữa, lời mẹ nói làm tôi ghen ngào. Cả ngày hôm qua Lỗ Ngụy đã đi tìm tôi. Tết Trung Thu cũng không ở nhà đoàn tụ cùng gia đình, mà đội mưa lái xe về nông thôn. Anh thật sự thích tôi đến thế, sao tôi lại may mắn nhường ấy? Trước giờ tôi vẫn luôn nghĩ mình là gái ế, không ngờ lại có người thích tôi đến thế. Tôi tưởng mình là củ cải ven đường, nhưng Lỗ Ngụy lại nói “Sao lại là củ cải chứ, em vốn là nhân sâm”.

Thế là, tôi biến thành nhân sâm.

Tôi lên mạng bàn về huyết nhân sâm với Tiểu Điếu. Cô ấy cười nói: “Lúc trước, củ cải gặp người đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt nó, thế là suốt bao năm củ cải chỉ nhìn thấy mỗi người đó, nhưng vì củ cải rất nhỏ, lại tự ti bản thân chỉ là củ cải, nên chỉ nằm yên trong đất lén nhìn người đó, cho đến khi người đó đào được một củ cải khác và hài lòng với củ cải kia. Củ cải bắt đầu để mắt đến những người qua đường khác. Bấy giờ có người quỳ xuống phát hiện ra củ cải, đang định mở miệng cắn một miếng, thì nhìn thấy cây cải bắp nõn nà tươi ngon, liền từ bỏ củ cải lún trong bùn đất, quyết định chọn bắp cải”.

Không sai, người đầu tiên tôi nhìn thấy là Triệu An Phi, có được Hà Xứ, Triệu An Phi đã mãn nguyện rồi, còn người thứ hai tôi gặp là Lâm Tương, hẳn đã chọn bắp cải.

“Sau đó, củ cải lớn dần, đã đến lúc thu hoạch, thu hút sự chú ý của người thứ ba. Anh ta muốn nhổ củ cải, cảm thấy củ cải rất thích hợp để mình bổ sung năng lượng. Tuy củ cải nằm trong đất, nhưng nhìn lá rau dày mập trên mặt đất có thể biết được củ cải này to tròn mọng nước. Cho dù như thế thì giá trị của nó cũng chỉ là một củ cải mà thôi, vì vậy dù anh ta tỏ ý muốn củ cải, nhưng vẫn cảm thấy đào bới đồng bùn đất quanh củ cải có chút phiền phức, nên đã động đầu ngón tay, song vẫn chưa có ý định dồn sức đào nó lên.”

Đang nói Hứa Thừa Cơ ư?

“Về sau gặp người thứ tư. Người này vừa muốn lại vừa coi thường củ cải, sợ hành vi ăn củ cải sẽ hạ thấp đẳng cấp của mình. Vì thế anh ta yêu cầu củ cải buộc phải là loại hiếm có, mọc trong nhà kính cũng được, nuôi trồng ngoài không gian cũng được, cấy gen cũng được, nhưng tuyệt đối không được mọc dại. Thế nhưng, vì anh ta quá đói, mọc dại cũng được, có điều củ cải nhất định phải quên mình là củ cải.”

Chắc hẳn đang nói tới Con cừu non, không sai, dựa vào đâu mà bắt tôi phải quên đi sự thật bản thân là củ cải, nhún mình chiều ý ông ta chứ?

“Như vậy cả thấy củ cải đã gặp bốn người, nhưng vẫn chưa thuộc về ai. Nhìn bọn họ lần lượt rời mình đi, củ cải quay đầu thì đột nhiên phát hiện có một con thỏ đã luôn chờ đợi sau lưng nó. Quan điểm của thỏ rất đơn giản và rõ ràng, nó bẩm sinh đã thích ăn củ cải. Đối với nó, củ cải nó canh giữ bao năm nay tựa như cây nhân sâm quý báu nhất thế gian. Vì vậy, củ cải có thể biến thành nhân sâm, hoàn toàn là do cách nhìn của thỏ. Bên đỡ duy nhất của củ cải không phải người đầu tiên nó ngưỡng mộ, không phải người một dạ hai lòng, càng chẳng phải vị khách qua đường vội vã, củ cải chỉ thích hợp với thỏ. Vạn vật trong thiên hạ đều có bên đỡ của riêng mình, quan trọng là phải tìm thấy người thích hợp nhất với bản thân.”

Ừm, rốt cuộc tôi vẫn cứ là củ cải, nhưng người thích hợp nhất với tôi, con thỏ của tôi, người mà tôi cam tâm tình nguyện trao thân gửi phận đã khiến tôi cảm thấy mình có giá trị quý báu như nhân sâm. Anh mới là bên đỡ của riêng tôi!

Buổi tối, tôi gọi cho Lỗ Ngụy, thầm nghĩ, thực ra đây là lần đầu tiên tôi gọi cho anh. Đợt mùa đông, tôi vô tình rửa sạch dãy số anh viết trên tay, sau đó anh hỏi số của tôi, bao giờ cũng là anh gọi cho tôi. Tôi đã lưu

lại số sau lần đầu tiên anh gọi, chẳng những lưu vào máy, mà còn nhớ kỹ trong đầu. Đây là điều khá kỳ lạ, bởi ngay cả số của Ân Dĩ tôi cũng chẳng nhớ nổi.

Điện thoại vừa kêu lên một tiếng, bên kia lập tức ngắt máy. Tôi còn đang ngơ ngác, đối phương đã gọi lại.

“Sao anh lại ngắt máy?” Không phải tôi cố ý chất vấn anh, chỉ là một lỗi mở đầu câu chuyện máy móc mà thôi.

“Cước điện thoại của anh được cơ quan bao mà”, đầu dây bên kia trả lời.

Tiết kiệm tiền cho tôi à? Im lặng giây lát, tôi không tiếc gì chỗ tiền ít ỏi đó, nhưng trong lòng lại sung sướng tột độ vì sự chu đáo của anh.

“Anh đang làm gì thế?” Bất giác giọng nói dịu dàng hơn, tự tôi cũng cảm nhận được sự thay đổi đó, nhưng vẫn hy vọng có thể dịu dàng hơn nữa. Tôi ngồi trước gương, vừa thăm dò biểu hiện của mình, vừa cố gắng dịu dàng hết mức.

“Hôm nay bọn anh truy bắt tội phạm, vừa mới nhốt lại, lát nữa còn nhiệm vụ nằm vùng đi điều tra ma túy.” Giọng anh thông thả trầm ấm, nghe như lời thủ thỉ bên tai. Chẳng biết anh có giống tôi không, cố gắng để giọng nói thu hút đối phương. Bởi không nhìn thấy nhau, nên động tác, biểu cảm, mùi hương đều không có dịp lâm trận, vũ khí duy nhất có thể sử dụng chỉ là giọng nói. Giọng nói của anh thật truyền cảm dễ nghe.

Nhất thời, tôi không biết nên nói gì nữa. Hồi trước nhìn lũ bạn buôn điện thoại đến một, hai giờ sáng, ngày nào cũng có con trai gọi đến, tôi đã thầm khâm phục tụi nó. Bây giờ có một người đàn ông để trải nghiệm cảm giác đó, nhưng vì quá thích anh, nên trong lòng tôi nổi lên nhiều mối lo lắng, sợ bản thân mất tự nhiên quá, hoặc lảm lời quá, sợ nhõng nhẽo sẽ làm anh chán ghét, lại sợ cố ý lạnh nhạt sẽ khiến anh đau lòng, nói mấy chuyện vặt vãnh thì sợ lãng phí thời gian nghỉ ngơi của anh, nói ít thì sợ anh nghĩ hai người trò chuyện không ăn ý...Chẳng biết khi yêu phải dùng sách lược nào mới phải, mức độ của nó ở đâu? Tôi lo lắng bồn chồn không yên

“Đúng rồi, hôm nay em mới nhận được món quà anh tặng.” Đột nhiên tôi nhớ ra hộp kem que, “Chỉ vì em nói em nhớ mùi vị kem que ngày xưa nên anh đã đi khắp thế gian để tìm ư?”

“Không phải tìm khắp thế gian, anh biết ở đó có một xưởng đồ uống vẫn còn sản xuất kem que, một vài làng quê nhỏ vẫn còn nhu cầu tiêu thụ mà.” Ngừng một chút, anh nói tiếp, “Thực ra không chỉ có em, anh cũng rất nhớ mùi vị đó”.

Tôi bỗng nhớ lúc ở Hoàng Long anh từng nói, hồi nhỏ ngày nào anh cũng chờ cô bé bán kem que đi ngang qua nhà, quả nhiên, anh và tôi là người cùng một thời đại.

“Anh đã ngày ngày chờ em đeo thùng xốp đi qua cửa nhà anh. Anh gom góp tiền lẻ, chính là để ngày nào cũng mua kem que năm hào hoặc một hào của em”, anh nói như thế.

Tôi? Đã từng bán kem que?

Đúng thế, từ rất lâu rồi, tôi đã từng vì tình yêu với kem que mà ngày nào cũng vác thùng xốp cách nhiệt màu trắng to đùng đi khắp các ngõ hẻm nhỏ. Tiền kiếm được hằng ngày chỉ đủ để tôi ăn kem que mình thích nhất. Tôi đã từng nỗ lực phấn đấu vì khát vọng đó.

Tôi không còn nhớ anh nữa, không còn nhớ có một cậu bé ngày nào cũng mua kem của tôi, thậm chí ký ức bán kem que cũng mờ nhạt trong tôi. Lúc đó tôi chỉ là một cô nhóc thèm ăn, chân đi dép lê “quên quẹt, quên quẹt”, không sợ nắng nôi bụi bặm, cũng chẳng sợ bị mất mát hay chế nhạo, tôi chỉ muốn mỗi ngày bán hết một thùng kem que, để được ăn mấy cây kem mình yêu thích.

“Đến bây giờ anh vẫn nhớ tâm tư ngày đó của mình. Mỗi ngày vào lúc nóng nực nhất, anh đều không dám ngủ trưa, cứ nằm bò bên khung cửa sổ chờ em đi qua. Nếu hôm nào chẳng may lỡ mất, hoặc em không đi ngang qua, anh sẽ rầu rĩ cả một buổi chiều. Mẹ anh tưởng anh buồn bực vì không được ăn kem, nên đã đi mấy con phố để mua về hàng chục que để trong tủ lạnh dỗ dành anh, nhưng anh chẳng ăn que nào cả.”

Thật sao? Thật sự đã xảy ra chuyện như thế sao? Ký ức trở nên rời rạc và xa xôi, tôi không còn nhớ gì nữa, tôi của ngày xưa thơ dại đã từng được người khác để tâm đến thế ư?

Thật cảm kích ông trời, cuối cùng đã cho tôi tận hưởng cảm giác hạnh phúc được tồn tại trong trái tim một ai đó. Nó cũng mãn nguyện như lúc được ăn mấy que kem đánh đổi bằng cả nỗ lực bán hết thùng kem của mình.

“Thực ra lúc ấy anh đã chuyển trường rồi. Đó là thời gian duy nhất trong ngày anh được nhìn thấy em. Tiếc rằng, cũng chỉ có một mùa hè, rồi không còn thấy em ngang qua cửa nhà anh nữa. Về sau, anh theo đuôi Triệu An Phi đến tham gia bữa tiệc tốt nghiệp của lớp em. Anh đã nhìn thấy em khóc lóc thê thảm.”

Ừm, tôi có khóc thật. Lúc đó nhìn các bạn nữ khóc lóc thảm thiết, tôi cũng khóc theo, càng khóc càng to, cứ như sinh ly tử biệt vậy. Thật ra cái gọi là cảm giác chia tay rất nhạt nhòa. Tôi là người dễ dàng đi theo đám đông, đám đông thế nào tôi cũng thế đó. Chỉ không ngờ rằng lại bị anh nhìn thấy.

Lỗ Ngụy cẩn thận giúp tôi ghi nhớ những ký ức mà tôi đã đánh mất hoặc quên dần. Tôi không biết còn bao nhiêu niềm vui và cảm động đang chờ mình. Anh nhẹ nhàng nói, tôi im lặng nghe, không cần phải nát óc tìm kiếm chuyện vui vẻ để nói nữa, chỉ cần nghe anh nói cũng đủ lôi cuốn rồi.

“Lúc bé anh rất thích tiết mục kéo cờ sáng thứ Hai hằng tuần, bởi anh thuộc đội kéo cờ, nhưng anh thích kéo cờ không phải để mọi người chú ý mình.

Không phải chứ? Đồng chí Tiểu Lỗ ở đội kéo cờ cơ à? Gầy gò ốm yếu như thế mà...

“Lúc kéo cờ, chúng ta mới có thể yên lặng đứng trong sân trường. Anh đứng ở chỗ nổi bật như thế, chỉ hy vọng em sẽ nhìn thấy anh. Anh cố gắng đứng thẳng, cố gắng làm những động tác thật đẹp mắt, nhưng hình như người chú ý đến Triệu An Phi càng nhiều hơn.”

Tôi cắn môi phì cười. Đúng thế, hồi đó tôi cũng rất chờ mong tiết chào cờ mỗi sáng thứ Hai, bởi có thể nhìn thấy Triệu An Phi đứng nghiêm trang trên bục kéo cờ. Không ai đẹp trai bằng Triệu An Phi, bao gồm cả anh bạn Tiểu Lỗ.

Chẳng trách anh từng nói, bạn bè của tôi rất nhiều, vì thế tôi đã không nhìn thấy anh. Ngày ấy, với tôi mà nói, anh chỉ là một người hoàn toàn xa lạ, bất luận trên bục cờ có Triệu An Phi hay không, tôi đều không bao giờ để mắt đến anh.

Trưa hôm sau, một chiếc xe hàng bất chợt tiến vào trong sân cơ quan tôi. Lúc ấy tôi đang ngồi chơi dẫu địa chủ trong văn phòng, đang bị địa chủ đánh cho tã tơi, nên chẳng còn lòng dạ nào để ý đến động tĩnh bên ngoài. Tôi thầm nghĩ, chắc là đương sự tìm đến bàn chuyện thôi. Mười bảy cây bài tôi mới đi được một cây, địa chủ lại rút ra một cây khó nhằn, tôi không kim chế được hết toáng lên, đúng lúc có người bước vào. Thấy không có cơ hội thắng, tôi chẳng buồn chơi nữa, quay đầu ra cửa thì thấy một anh chàng mặc áo phông màu xanh, hỏi: “Xin hỏi Ân Khả có ở đây không?”

“Tìm tôi sao?” Người đến chỗ chúng tôi làm việc rất ít khi chỉ đích danh một cán bộ nào.

“Cô có bưu phẩm chuyển phát nhanh.” Bưu phẩm? Tôi ngẫm nghĩ xem ai có thể gửi bưu phẩm cho mình. Hồi trước nhận được xà phòng tinh dầu hoa hồng và thịt khô Quế Viên bạn tôi gửi đến, các đồng nghiệp đều cười tôi, đồ bé thể ảm cũng gửi chuyển phát nhanh. Tôi chẳng buồn bận tâm đến họ, bạn bè nơi xa xoi vắn nhớ đến tôi, còn gửi đồ cho tôi, dù nhỏ, nhưng chúng vô cùng quý giá trong mắt tôi.

Không biết lần này là quà của ai đây? Theo lý mà nói, thị trấn không có chi nhánh của công ty chuyển phát nhanh, chắc chắn món quà này được gửi đến từ thành phố.

Nếu thế thì không phải là người bạn gửi xà phòng lần trước rồi. Tôi tò mò ra sân, anh chàng khi nãy đưa biên lai cho tôi ký, vài người khác bắt đầu chuyển thùng giấy to tướng từ xe xuống. Tôi há miệng sững sờ hồi lâu, ai thế này?

Hình như có người hơi coi trọng tôi quá?

Cúi đầu nhìn biên lai, người gửi là trung tâm máy móc điện tử XX của tỉnh, vật phẩm là một chiếc máy giặt, người nhận ghi tên tôi, cả địa chỉ và số điện thoại đều không sai chút nào.

Trời ơi, đắt hời? Người chị em nào mà lại yêu quý tôi đến thế?

Sau khi bảo họ đặt máy giặt vào phòng vệ sinh, tôi hấp tấp lên mạng hỏi xem ai mà tình sâu nghĩa nặng với tôi thế.

Đám chị em trong nhóm đều trợn mắt nhìn tôi, có người quá đáng còn gửi cho tôi biểu tượng “nhỏ nước miếng”. Tôi dằn mặt, máy giặt kia quả nhiên không phải bút tích của đám bạn bè. Lẽ nào người nhà? Mẹ tôi sao? Chẳng phải mẹ bảo chờ tôi kết hôn rồi mới mua à?

Nghi vấn còn chưa giải quyết xong, đã xuất hiện nghi vấn mới. Lần này là bình nước nóng. Nhân viên chuyển phát còn lắp đặt giúp tôi đâu vào đấy.

Cho đến lúc này, tôi mới đột nhiên nhớ ra có một hôm ai đó đã nói bằng quơ, tôi thiếu bình nước nóng và máy giặt.

Có thật không vậy? Tôi chưa bao giờ nhận món quà nào đắt đến thế. Trước đây, ai tặng tôi một món đồ trang trí hay ảnh thiếp, tôi đã thấy đối phương rất quan tâm mình rồi. Vì thế, nhận được hai món đồ lớn nhường này, tôi lập tức lâm vào hoảng loạn. Đồng nghiệp Tiểu Ba vỗ vai tôi hỏi thẳng: “Cậu được hồi lộ à?”

Thấy chưa, quà cáp lớn quá dễ làm người khác không hiểu nổi.

Tôi vội vàng thanh minh: “Lỡ Ngụy tặng”.

“Được đấy, Ân Khả, cậu kiếm được một người đàn ông tốt rồi”, Đại Ba cười toét miệng như Phật Di Lặc.

Đúng thế, anh là người đàn ông tốt. Tôi quay người, trong lòng thầm đánh giá Lỗ Ngụy. Có thể xem anh là người đàn ông tốt nhỉ, dù anh không giỏi nấu nướng, nhưng anh đã mua máy giặt từ trung tâm máy móc điện tử, mua bình nước nóng từ siêu thị thành phố cho tôi. Hai món đồ mua riêng có lẽ vì anh nghĩ sau khi đưa đến bình nước nóng cần được lắp đặt an toàn. Anh chu đáo tận tâm như thế, chắc được coi là người đàn ông tốt rồi nhỉ?!

Buổi chiều nhận được điện thoại thông báo, ngày mai tổ chức cuộc họp cán bộ toàn tỉnh, chúng tôi phải về Tòa án thành phố. Đột nhiên tôi thấy hồi hộp mong ngóng, không phải mong ngóng cuộc họp ngày mai, mà là mong được trở về thành phố. Như thế sẽ gần anh hơn, có lẽ chúng tôi sẽ được gặp nhau, được nghe giọng anh nói, nhìn thấy nụ cười của anh. Thế nên, tôi ngồi trước bàn làm việc, ống nghe còn chưa đặt xuống, miệng đã cười tươi như hoa.

Điểm tốt nhất của Tòa án chúng tôi là sắp xếp bữa trưa và bữa tối cho các đồng chí từ cơ sở lên thành phố hội họp. Vì thế bữa trưa tôi ngồi ăn cùng đồng nghiệp và các lãnh đạo. Ăn xong tôi vội vàng về nhà. Mấy lần cuộc gọi truy sát của mẹ tìm đến, khăn khăn hỏi chuyện Lỗ Ngụy. Lần này biết tôi về thành phố, bà đã gọi cho tôi liền hai cuộc trước khi buổi họp kết thúc. Bởi đang trong cuộc họp, nên tôi không dám bắt máy, chỉ sợ lúc này mẹ ở nhà đang dậm chân tức tối. Ôi! Chắc mẹ sợ tôi sẽ tránh né màn tra khảo của bà.

Nhưng chẳng ngờ rằng, vội vội vàng vàng về đến nhà, tôi lại gặp phải một vị khách không mời mà đến.

Nói thật thì, gặp lại Con cừ non, tôi rất lúng túng và thấy có lỗi. Theo lý mà nói, Con cừ non phải nhận ra thái độ của tôi, song ông ta vẫn xuất hiện trong nhà tôi, khiến tôi cảm thấy bất ngờ và sợ sệt. Tôi sợ phải đối mặt với Con cừ non. Ông ta được trang bị vũ khí tinh nhuệ, chính là triết học Mác – Lênin, vì thế trên phương diện lý luận, tôi không thắng nổi ông ta, trên thực tế tôi không yêu ông ta.

Tôi rụt rè vòng qua chiếc sofa ông ta đang ngồi ở phòng khách, đến trước mặt mẹ, cong mày nháy mắt dò hỏi. Mẹ tôi muốn nói nhưng lại không dám mở lời. Có lẽ Con cừ non ngồi đây nên bà ngại chẳng dám nói thẳng.

Tiếp theo càng làm tôi kinh ngạc hơn, không biết Ân Dĩ từ xó nào chui ra.

Ân Dĩ? Nó về lúc nào thế?

Mẹ nhanh nhẹn che miệng nói thầm vào tai tôi: “Con cừ non bảo muốn kết hôn với em gái con”.

Tôi ngất!

Tôi chạy vào bếp, lấy ra cái chổi đưa cho mẹ: “Mẹ, dùng cái này chắc Con cừ non sẽ không dám tới nhà ta nữa đâu”.

Mẹ mau mắn giằng lấy cái chổi giấu sau lưng, trừng mắt lừ tôi, bảo: “Con khinh ghét người ta, cũng không đến nỗi cấm người ta đến nhà mình chứ”.

Vấn đề là, cái tên đó cũng phải biết điều chút chút, chuyện này còn ra thể thống gì nữa? Tôi quay người định bỏ đi, tôi chẳng có gì để nói với Con cừ non cả, cũng không muốn nhìn thấy ông ta thêm giây nào nữa. Ân Dĩ từng nói đã có bạn trai, không biết thái độ của nó thế nào với ông ta nữa, dù sao tôi cũng chẳng có lòng dạ nào chơi đùa cùng họ nữa.

Thấy tôi định ra ngoài, mẹ mặt mày nghiêm nghị ra lệnh: “Lát nữa phải về đây”.

Tôi dám không về sao? Nhưng phải đợi họ thu dọn hiện trường sạch sẽ, tôi mới chịu về.

Ra khỏi cửa, tôi liền gọi cho Lỗ Ngụy. Giờ là giữa trưa, có lẽ anh đang trong giờ nghỉ, nhưng nhạc chờ kêu đến âm cuối cùng cũng không có người bắt máy.

Ngủ rồi à? Tôi có chút ử rữ. Giữa trưa nóng nực, tôi đột nhiên chẳng biết phải đi đâu.

Dạo qua hai con phố, chợt thấy túi xách vang lên tiếng động, thì ra là di động đổ chuông, cuộc gọi của Lỗ Ngụy.

“Em đang ở đâu?”, anh đánh phủ đầu bằng một câu hỏi.

“Ở phố đi bộ.”

“Vậy em đến đầu đường phía tây, đợi anh một lát.”

Điện thoại còn chưa kịp tắt, chân tôi đã tự động tiến về đầu đường phía tây. Từng bước chân thoăn thoắt, tâm trạng hớn hỏ, tôi đi gặp người yêu cơ mà.

Đứng ở đầu đường chưa được bao lâu, tôi đã thấy chiếc Mitsubishi của anh lao đến. Tôi nhanh chóng mở cửa xe leo lên ghế lái phụ. Anh đưa tay khế lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên mũi tôi, hỏi: “Tắm nắng lâu lắm rồi à?”

“Không lâu.” Tôi xoay điều hòa, để gió thổi về phía mình, rồi hả hê đắm mình trong gió mát.

“Lúc này em gọi, sao anh không nghe? Đang bận lo vụ án sao?”

“Không, có lãnh đạo ở trên về kiểm tra công việc, buổi trưa cùng ăn cơm, người đông lời nhiều nên anh không nghe thấy chuông di động.”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, mặt anh hơi đỏ, có lẽ đã uống rượu.

“Uống nhiều lắm à?”

Anh mỉm cười: “Vẫn ổn, lái xe được”.

Tôi biết tử lượng của đồng chí Tiểu Lỗ không được tốt cho lắm. Lần trước chơi trò nói thật hay mạo hiểm, anh uống bia cũng say, thế nên, lúc anh nói “vẫn ổn”, tôi bất giác hoài nghi liệu có ổn thật không.

“Bây giờ đi đâu? Tìm chỗ nào nghỉ chút đi”, tôi lo lắng bảo.

“Vậy đến nhà anh nhé.”

Không phải anh say rồi chứ? Tôi không muốn đi! Tôi sợ gặp bố mẹ anh, mặc dù không phải chưa gặp bao giờ, nhưng vẫn cảm thấy bất ổn.

Đồng chí Tiểu Lỗ chẳng buồn để ý đến sự oán thán của tôi, cứ xoay vô lăng lái thẳng về nhà mình.

Thấy anh chẳng hỏi ý kiến mình, tôi giận dỗi dựa lưng mạnh vào ghế: “Hứ, sao anh lại tự tiện quyết định như thế? Đi đâu, mua gì cũng do anh quyết cả”.

Nghe thế, Lỗ Ngụy bèn giảm chân phanh, quay đầu nhìn tôi, khế thở dài, rồi khởi động xe, xoay vô lăng, lái về hướng khác.

Tôi không biết lần này anh định đi đâu, nhưng lại không dám hỏi, đành cắn môi nhìn cảnh vật trước mắt. Lúc bức tường sơn xanh trắng hiện ra trước đầu xe, tôi mới hoảng hốt tỉnh ngộ, thì ra anh lái xe đến cơ quan anh.

Lái xe vào sân thì gặp Tiểu Lý, anh chàng đồng nghiệp đáng ghét của Lỗ Ngụy. Tiểu Lý nhìn thấy tôi liền lớn giọng chào hỏi: “Hi, Ân Khả xinh đẹp, lâu lắm rồi không gặp, cô đến giữa trưa thế này, chắc để báo án hả?”

Tôi trợn mắt lờ anh ta một cái, cái tên Tiểu Lý này, nhìn thế nào cũng không mê nổi.

Lỗ Ngụy ấn nút khóa xe, chiếc xe nhấp nháy đèn mấy cái, đã khóa xong. Anh vòng tới nắm tay tôi. Lúc đi ngang Tiểu Lý, anh nói: “Sau này phải gọi là chị dâu”.

Mặt tôi đỏ bừng, không dám nhìn Tiểu Lý, bèn bước nhanh theo Lỗ Ngụy. Nghe thấy Tiểu Lý kêu lên mấy tiếng phía sau, cả hai chúng tôi đều không buồn quay đầu nhìn lại. Chúng tôi lên lầu, đến trước một căn phòng thì Lỗ Ngụy mở cửa, tôi đoán đây là phòng của anh. Vừa bước vào, còn chưa kịp quan sát căn phòng, tôi đã bị anh đẩy vào cánh cửa. Ngay sau đó, bờ môi cũng bị vật gì đè lên. Hơi rượu nồng nặc lập tức chui vào mũi, tôi cố giãy giụa, nhưng...một lúc lâu sau, tôi thấy mình cũng say mất rồi.

Lỗ Ngụy bật điều hòa, chỉnh nhiệt độ cho vừa phải, tôi vẫn dần mặt ngồi trên giường anh. Nhận ra anh ngồi xuống bên cạnh, tôi liền nổi khùng: “Sao anh có thể làm thế chứ?”

“Vớ Ân Dĩ có thể làm thế mà”, anh quay đầu nhìn tôi, bất mãn nói.

Tôi lườm anh, song vẽ mặt chẳng giấu nổi niềm vui, bộ dạng lúc này của anh thật đáng yêu.

“Mấy thứ đó anh mua thật à?”

“Ừ.” Anh chống hai tay sau lưng, ngả đầu rồi gật khề.

“Bao nhiêu tiền? Mai em trả cho anh.” Tiểu Khả tôi đây đâu có dễ dàng nhận đồ của người khác.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, chau mày không vui: “Anh tặng em mà, tặng tức là không cần trả lại tiền”.

“Mẹ em bảo, khi nào em kết hôn sẽ mua cho em, không cần anh tặng đâu, bây giờ anh lỡ mua rồi, em chỉ đành mua lại thôi.”

Ánh mắt anh đột nhiên sáng rực, ngẫm nghĩ một lúc, anh cười nói: “Anh không cần bố mẹ em phải chuẩn bị của hồi môn. Mấy thứ đó coi như lễ vật ăn hỏi của anh, thế là được chứ gì?”

Lễ vật ăn hỏi? Thật ra nói như thế cũng hợp lý, theo phong tục của chúng tôi, thường thì nhà trai phải đem lễ vật ăn hỏi đến nhà gái trước, khi nhà gái đồng ý gả con cho rồi mới chuẩn bị của hồi môn cho nhà trai.

Tôi nghiêng đầu nghĩ, nhưng lễ vật ăn hỏi phải đem đến tận nhà gái chứ. Anh còn phải hỏi ý kiến bố mẹ tôi, xem lễ vật đậm bạc hay hậu hĩnh. Dù nhà tôi không để tâm lắm đến lễ vật, song dù sao cũng nên hỏi ý kiến bố mẹ tôi trước đã. Hơn nữa, sau đó bố mẹ tôi còn phải đến thăm nhà anh một chuyến, tục gọi là “xem nhà”, chính là xem điều kiện gia đình bên đó có tương đương với nhà tôi không, rồi thì chọn ngày đính hôn, cuối cùng mới chờ ngày lành tháng tốt tổ chức hôn lễ.

Tôi cứ ngồi lắc đầu quây quây nghĩ cả buổi trời. Lỗ Ngụy buồn cười ngồi cạnh tôi. Lúc tôi phát hiện mình đang nghĩ lung tung cái gì, anh đã phì cười thành tiếng.

“Muốn lấy anh rồi, phải không?” Anh nói thế, tôi mới nghĩ ra, mình đúng là có tư duy rời rạc, chuyện chẳng đâu vào đâu cũng suy nghĩ lung tung, bị người khác chê cười, cũng đáng đời lắm. Nhắm che giấu vẻ ngượng ngùng của mình, tôi liếc trái ngó phải, cố chuyển chủ đề.

“Anh xa xỉ quá, phòng đơn mà cũng lắp điều hòa à?” Ở nhà chỉ có phòng bố mẹ mới được lắp điều hòa, còn trình độ như tôi, chỉ được dùng quạt điện thôi. Nếu nóng quá không chịu nổi, tôi sẽ chui vào phòng bố mẹ ngủ một đêm.

Im lặng một lát, tôi còn đang không biết nên nói gì tiếp theo, thì anh lấy chân đạp nhẹ lên đùi tôi, trêu chọc: “Thế có muốn xa xỉ một chút không?”

Hử? Mắt tôi sáng bừng: “Anh muốn mua điều hòa cho em à?”

Về trêu chọc lập tức chuyển thành bắt lức, anh nằm bệt xuống giường, không nói gì nữa.

Nghĩ cả ngày trời mới lờ mờ đoán được ý đồ hư hỏng của anh, tôi bèn đứng bật dậy: “Mẹ em nói, trước khi kết hôn không được như thế”.

Vốn đang mặt mày ủ dột, nghe thế Lỗ Ngụy liền cười ha hả, đứng đỉnh ngời dậy, kéo tay tôi. Tôi nghĩ chắc anh không dám làm gì bậy bạ, nên yên tâm ngồi xuống cạnh anh. Anh ôm tôi, tì cằm vào vai tôi, cười đến nỗi cơ thể rung lên, sau đó tai tôi đột nhiên tê dại, nghe giọng anh khe khẽ: “Sao anh lại yêu cô bé ngốc nghếch này đến thế?”

Tôi ngẫm nghĩ, cảm thấy câu nói này thật dễ nghe, bèn khờ khạo cười thành tiếng. Lỗ Ngụy ngồi im một lúc, sau đó như thể đã hạ quyết tâm, đứng dậy, nói: “Chiều em cứ nghỉ ở đây, anh phải đi làm rồi”.

“Anh không nghỉ ngơi sao?” Chẳng phải uống say rồi à? Có điều nghĩ kỹ thì, tôi níu anh lại thế này hình như không được thích hợp lắm. Thế là, tôi đắn đo mãi.

Lỗ Ngụy khẽ xoa trán, nói: “Không sao, lát nữa ngủ một giấc ở văn phòng là được”.

Ý? Trái tim nhân hậu của tôi phản kháng, dù sao cũng không nỡ bắt anh phải ngủ ở văn phòng.

Nhìn anh quay người mở cửa bước đi, tôi chậm rãi nằm xuống giường anh, chiếc chăn mềm mại, hương thơm dịu nhẹ, điều hòa làm nhiệt độ trong phòng vô cùng dễ chịu. Lúc đầu còn băn khoăn nghĩ suy, chẳng bao lâu, tôi đã chìm vào giấc ngủ tự lúc nào chẳng hay.

Tỉnh dậy trong cơn mơ màng, nhất thời tôi không biết bây giờ là mấy giờ và mình đang ở đâu. Thấy Lỗ Ngụy nhẹ nhàng qua lại trong phòng, tôi mới đột nhiên nhớ ra mình đã ngủ trong phòng của anh, hơn nữa còn ngủ rất say sưa.

Nghe thấy tiếng động phát ra từ chỗ tôi nằm, anh quay người nhìn tôi, hỏi: “Làm em tỉnh giấc à?”

“Không phải.” Tôi ngồi dậy, cảm thấy hơi mất tự nhiên trước tình cảnh hiện tại. Lỗ Ngụy bước tới khẽ vuốt mái tóc tôi, bảo: “Vừa hay sắp được ăn tối rồi”.

“Ăn tối à?” Tôi với di động xem giờ, không biết di động đã tắt máy từ lúc nào. Quả nhiên mà, làm gì có chuyện cả buổi chiều mẹ không gọi cuộc nào cho tôi chứ.

“Sắp sáu giờ rồi, em mau rửa mặt đi, rồi anh đưa em đi ăn món ngon.”

Món ngon?

Cảm giác này thật tuyệt vời! Cả buổi chiều đánh một giấc đầy đà, tỉnh dậy đồ ăn ngon đang chờ đợi, trước mặt còn có một người đàn ông tốt chăm sóc, thật hạnh phúc quá đổi!

Ra ngoài, đèn đường đã sáng, cái nóng mùa hạ ngội dần, nhân lúc này mọi người đổ cả ra ngoài, khắp nơi âm thanh huyền ảo, đèn điện nhấp nháy. Về huyện được một thời gian, lúc này tôi bỗng cảm thấy hơi choáng váng trước ánh đèn màu mè của thành phố.

Lỗ Ngụy đỗ xe rất xa, sau đó chúng tôi thong thả bước vào phòng nhỏ của quán ăn Nhật Thiện. Xem ra Lỗ Ngụy đã đặt bàn trước, thật khiến tôi tò mò.

Lúc nhìn thấy Hứa Thừa Cơ ngồi ngay ngắn trong phòng, tôi mới đột ngột tỉnh ngộ, rồi bỗng thấy ngượng ngùng.

Hứa Thừa Cơ thấy tôi cười ngượng ngịu thì bốn cợt cười nhạo tôi. Tôi không biết nên cười phụ họa anh ấy hay nên đành hoàng hồi cho rõ ngọn ngành câu chuyện.

May mà, vừa ngồi xuống Lỗ Ngụy đã giải thích tình hình, hơn nữa Hứa Thừa Cơ sớm biết sẽ có kết cục này. Anh ấy nói, khi Lỗ Ngụy dám đưa ra ước định một tháng, anh ấy đã bỏ cuộc rồi. Hứa Thừa Cơ cười bảo: “Tối hôm đó mọi người hỏi anh giữa anh em và bạn gái, sẽ từ bỏ bên nào. Thật ra thì không thể nói anh quá coi trọng tình cảm anh em, cũng chẳng phải Ân Khả không đủ tốt, mà là chúng ta quen nhau hơi muộn”.

Đúng thế, đúng là hơi muộn. Trước khi Lỗ Ngụy xuất hiện, Hứa Thừa Cơ hoàn toàn phù hợp với yêu cầu chọn người yêu của tôi, nhưng vấn đề là Lỗ Ngụy đã chui vào trái tim tôi trước rồi, vì thế, người đàn ông có điều kiện tuyệt vời như Hứa Thừa Cơ cũng chẳng thể làm trái tim tôi dậy sóng.

Lúc gọi món, Hứa Thừa Cơ không hề khách khí, gọi một loạt các món ngon, bảo rằng mùi vị món cá luộc ở đây rất đặc biệt mà quán khác không có. Tôi thấy xót ruột thay cho Lỗ Ngụy. Mặc dù không nói ra, nhưng trong bụng tôi cầu nhàu, có ba người tất cả, làm sao ăn hết nhiều như thế chứ?

Hình như Lỗ Ngụy chẳng buồn để ý, như thế tôi thành ra là người nhỏ mọn, Hứa Thừa Cơ trêu chọc: “Ăn Khả, Lỗ Ngụy mới tốn có ít tiền mà đã đánh bại anh rồi, kỳ thực em phải cảm thấy không đáng mới phải, thử nghĩ mà xem, dù sao em cũng đáng tiền hơn một bàn đầy thức ăn chứ?”

Nói linh tinh cái gì không biết! Định ly gián bọn này chắc?

“Cậu cứ yên tâm đánh chén đi, mình đủ sức mời bữa cơm này. Mình đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi, thế nào cũng mất một bữa với cậu mà. Chỉ là không nghĩ cậu lại chọn nhà hàng nhỏ này.”

“Đồ ăn ở đây có mùi vị chính hiệu, dù quán hơi nhỏ, nhưng đồ ăn rất ngon, là viên ngọc mình vừa khai phá được, quan trọng nhất, là giá cả rất phải chăng.” Đường như Hứa Thừa Cơ có niềm say mê bất tận với đồ ăn, nói đến ăn liền thao thao bất tuyệt, chẳng giống lần đầu chúng tôi gặp nhau, hôm đó anh ấy chỉ bàn về cổ phiếu.

Thức ăn lần lượt được đưa lên. Tôi ăn ngon lành, thi thoảng lại liếc Lỗ Ngụy. Dù trước mặt bày món ngon, nhưng anh ăn không nhiều, có lẽ đối với ăn uống, anh không có niềm say mê và tìm tòi sâu sắc như Hứa Thừa Cơ. Dù sao, anh cũng không biết nấu ăn, tôi cũng là kẻ ngoại đạo trong lĩnh vực bếp núc, chỉ biết một hai món sở trường mà thôi. Hai đứa chúng tôi muốn sống bên nhau, tốt nhất không nên kén ăn.

Chắc, chắc, mình đang nghĩ gì thế này?

Tôi lắc đầu quầy quậy, chẳng biết dạo này làm sao mà hơi tí tôi lại nghĩ đến chuyện về sống cùng Lỗ Ngụy, còn chưa đầu vào đâu, đầu óc tôi lúc nào cũng nghĩ thế này thế kia.

Thấy tôi lắc đầu, Hứa Thừa Cơ tưởng đồ ăn không ngon, liền bảo tôi chẳng nể mặt chút nào, rồi quay sang nói với nhân viên phục vụ đứng ngoài gọi bếp trưởng lên đây.

Tôi cũng người, có cần phải thế không?

Lỗ Ngụy thì cứ tùm tùm ngồi chờ xem kịch hay. Đột nhiên tôi đoán ra, có lẽ Hứa Thừa Cơ đang vịn có để nói chuyện gì đó của mình, nên cũng im lặng, chờ xem anh ấy định làm gì.

Không lâu sau, một cô gái bước vào với vẻ thận trọng. Nhìn thấy cô gái, Hứa Thừa Cơ hai mắt sáng bừng. Tôi càng thêm tò mò, cảm thấy nhất định có chuyện mờ ám gì đó ở đây.

“Cậu ấy muốn theo đuổi bếp trưởng của quán ăn này.” Lỗ Ngụy thào thì vào tai tôi, tôi vỡ lẽ “ồ” lên một tiếng, chỉ không ngờ cô bếp trưởng của quán ăn này lại trẻ trung như thế. Ngoài ra, hình như Hứa Thừa Cơ và cô gái đã từng tỉ thí rồi, nên mới nhìn thấy người gây sự làm khó là Hứa Thừa Cơ, khuôn mặt cô gái đã thấp thoáng ý giận.

Trong lúc họ mãi trừng mắt nhìn nhau, Lỗ Ngụy lấy cớ lời tôi ra ngoài, đúng lúc mẹ tôi gọi điện tới. Nhìn khuôn mặt tiêu điều của tôi, Lỗ Ngụy hỏi có chuyện gì thế.

Tôi quay đầu, khổ sở nói với anh: “Mẹ em muốn gặp anh”.

Đây là lần thứ hai tôi đưa ra yêu cầu nghiêm túc như vậy với một người đàn ông. Lần thứ nhất là với Lâm Tương, lần thứ hai với Lỗ Ngụy.

Trước giờ mẹ tôi làm gì cũng nôn nóng vội vàng, bà hy vọng tôi có thể như mấy cô em họ, xem mặt được vài ngày thì lập tức kết hôn. Vì thế một khi biết tôi đã có đối tượng tiềm năng, bà liền phá vỡ kế hoạch tìm hiểu dần dần của tôi, luống cuống lao về cái đích hôn nhân.

Nhanh quá phải không? Nhìn Lỗ Ngụy đang có chút sững sờ, tôi lại nhớ đến hôm mẹ khẳng khái đòi gọi điện cho Lâm Tương. Có lẽ, hành động của mẹ làm người khác quá đường đột. Lâm Tương cảm thấy như thế, Lỗ Ngụy cũng chẳng ngoại lệ đâu nhỉ!

“Có được không? Giờ đến nhà em luôn có được không?”, Lỗ Ngụy kéo tay tôi, hỏi bằng giọng nghiêm túc thành khẩn. Tôi thấp thỏm nhìn anh, thực sự tôi rất chờ đợi câu trả lời của anh. Tôi sợ anh lại như Lâm Tương hồi đó, đột nhiên cắt đứt liên lạc với tôi. Chúng tôi đều biết, gặp mặt bố mẹ có ý nghĩa như thế nào.

“Anh vốn nghĩ, không nên tùy tiện đến gặp bố mẹ em như thế, liệu bố mẹ em có cảm thấy bây giờ thích hợp không?” anh hỏi ý kiến tôi. Nhận ra sự thận trọng dè dặt của anh, tôi mỉm môi cười, có ai không căng thẳng khi đến gặp bố mẹ người yêu chứ? Đây là lần đầu tiên tôi được thấy bộ dạng lúng túng của anh.

“Bố mẹ em không để ý đâu, vấn đề là ở anh. Anh có cảm thấy bây giờ thích hợp không?” Nói xong vẫn thấy chưa ổn lắm, tôi lo lắng, tương đối lo lắng, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Nếu thấy chưa thích hợp thì để sau vậy”.

Anh không nói thêm gì, quay người kéo tôi về phía siêu thị. Chúng tôi bước vào khu hoa quả, chọn một ít hoa quả, rồi lại đến khu thực phẩm, mua một số đồ ăn không đường, mua cả thuốc lá và rượu thượng hạng, sau đó tiến thẳng về hướng nhà tôi.

Suốt chặng đường tôi cứ che miệng cười, cảm thấy chuyện thật đơn giản, không như mình tưởng tượng. Chẳng biết vì sao trong lòng vui sướng khôn tả.

“Sao anh biết mẹ em bị tiểu đường?” Tôi nghiêng cứu đông quà cáp, tiếp tục cười. Hồi trước mấy cậu em rể cũng xách túi to túi nhỏ đến nhà cậu mợ, tôi đã có dịp được nghe mẹ và các cậu mợ bình phẩm, món quà nào tốt, món quà nào không, lễ vật thiếu cái gì hoặc đậm bạc ra sao, cứ so đo đối chiếu một hồi không thôi. Lần này, cũng có một người đàn ông ôm túi to túi nhỏ đến nhà tôi, nhưng, bây giờ tôi lại không nở để bố mẹ họ hàng chê bai lễ vật của anh, vì chúng là tấm chân thành của anh mà!

“Lúc nói chuyện điện thoại, em có nhắc đến mà.” Anh thản nhiên như không, song tôi biết, chuyện không đơn giản như thế. Tôi chẳng nhớ nổi mình có nhắc đến hay không, vậy mà anh lại ghi nhớ, còn khắc sâu trong lòng, Lỗ Ngụy, cái gì anh cũng nhớ cả!

Chín giờ chúng tôi mới về đến nhà. Dù ngồi dai đến mấy thì lúc này Con cừu non cũng phải về từ lâu rồi. Mãi bận tâm đến Lỗ Ngụy, tôi cũng chẳng buồn hỏi han tình hình của Ân Dĩ. Bố mẹ tôi rất phấn khởi và nhiệt tình trước chuyến thăm hỏi của Lỗ Ngụy. Hai người vây quanh Lỗ Ngụy. Sau màn chào hỏi hồ hởi, tôi mới nhìn thấy Ân Dĩ đang ngồi trên ghế cười thầm hí hửng chờ xem kịch hay. Tôi bĩu môi, đặc ý cái gì chứ? Lúc chiều Con cừu non đến, chẳng phải mặt mày nó ử dột như hoa héo sao?

Lỗ Ngụy của tôi đương nhiên là tốt gấp trăm lần Con cừu non rồi.

Mẹ hỏi chuyện Lỗ Ngụy đến tận mười giờ, suýt chút nữa thì giữ anh ngủ lại nhà, tôi vội vàng đẩy Lỗ Ngụy ra cửa. Mẹ lôi cả chuyện tổ tông mười đời nhà anh ra hỏi, nhưng Lỗ Ngụy không hề tỏ ra bất mãn, ngược lại, bộ dạng anh vô cùng hào hứng. Tôi hoảng hốt nhận ra anh và mẹ hợp nhau quá đi thôi!

Nếu nói Lỗ Ngụy hào hứng, thì mẹ tôi càng hừng hực khí thế. Từ lúc Lỗ Ngụy vào nhà cho đến lúc ra về, đến cả khi tôi bảo mẹ nghỉ ngơi sớm, nụ cười chưa từng vắng bóng trên khuôn mặt mẹ. Tôi vừa ngã lưng xuống giường, mẹ đã xông xộc chạy vào, ngồi xếp bằng trên giường tôi, âu yếm lắc cánh tay tôi, tiếp tục điều tra về Lỗ Ngụy.

Ngồi cạnh quạt điện, Ân Dĩ cũng thêm dầu vào lửa, phụ họa theo mẹ, tiến hành tra khảo đến cùng. Tôi lờ nó một cái, có lẽ nó đang oán hận tôi vụ lúc sáng, không chịu giúp nó đuổi Con cừu non về.

“Cái cậu Lỗ Ngụy đó đẹp trai như thế, lại có tài có đức, học vấn không tệ, gia cảnh tốt đẹp, sao lại thích con được nhỉ?” Mẹ tôi cứ thắc mắc khó hiểu mãi, nhưng miệng vẫn cười không khép vào được. Có lẽ câu hỏi này mẹ đã nhin suốt tối nay, chẳng dám hỏi Lỗ Ngụy. Dù sao mẹ cũng phải giữ thể diện cho tôi chứ. Tuy cho rằng đứa con gái này xuống bếp không xong, lên nhà chẳng nổi, song chuyện này mẹ tuyệt nhiên không nói với người ngoài, sợ những “đối tượng” nghe thấy sẽ chê tôi. Giờ mẹ hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai đây? Có biết câu trả lời tôi cũng chẳng cho mẹ biết.

“Chuyện đó mẹ hỏi Lỗ Ngụy ấy, con ngủ đây.”

Tôi kéo chăn, trùm kín người, sau đó nghe thấy mẹ nói: “Để mai cậu ấy đến mẹ sẽ hỏi...”

Rồi âm thanh xa dần, em gái tôi cũng leo lên giường nó. Chờ mọi người rút quân xong, tôi mới vén chăn ra, trong lòng hoài nghi, mẹ đã hẹn với Lỗ Ngụy từ lúc nào về vụ gặp gỡ ngày mai? Mai anh đến làm gì nhỉ?

Hôm sau tôi giật mình tỉnh dậy. Vốn định đánh một giấc đã đời nhân ngày cuối tuần, nhưng mẹ hét lên một tiếng, khiến tôi sợ hãi như con chim sợ cành cong, nhanh chóng ngồi bật dậy. Hồi bé tôi hay bị mẹ mắng

đam sợ. Trước giờ bà nói một là một, hai là hai. Trưởng thành rồi thi thoảng mới dám “làm phản” bà một cách vui vẻ trêu chọc. Song, trước tiếng la hét của bà, trong tiềm thức tôi vẫn có phản ứng sợ hãi vô điều kiện.

Sau cơn giật mình, tôi chợt thấy khó hiểu. Mới sáng sớm, có chuyện gì khiến mẹ hét toáng lên thế?

Chẳng hiểu tại sao tôi cứ đinh ninh đó là chuyện tốt lành. Lúc đánh răng tôi cứ mải nghĩ, không biết chuyện tốt lành gì nhỉ? Thực ra tôi cũng không ngạc nhiên, chỉ là mới tỉnh dậy nên hơi hồ đồ. Sau khi rửa mặt bằng nước lạnh, tôi đột nhiên tỉnh táo nhớ ra, cái gọi là chuyện tốt lành chẳng phải cuộc đến chơi của đồng chí Tiểu Lỗ sao?

Nghĩ đến đây, tôi tập trung rửa mặt thật kỹ, thời gian làm vệ sinh cá nhân sáng nay cũng lâu hơn thường lệ, sau đó lôi đồng hồ phẩm của Ân Dĩ ra, kem dưỡng, kem lót, kem nền, tôi đều trát hết lên mặt. Nhưng ngồi trước gương, tôi lại rầu rĩ, chẳng biết trang điểm xong trông mình có lạ lùng không, dù trang điểm thế nào, tôi vẫn chẳng có tự tin.

Không biết làm thế nào mà mẹ có số di động của Lỗ Ngụy. Tôi nghe thấy mẹ đang nói: “Không cần, không cần đâu, không sao, không sao mà, rất tốt, rất rất tốt, khách sáo quá rồi...”

Nói một thôi một hồi, mẹ cúp máy. Tôi băng quơ tự hỏi “Ai thế?”, nào ngờ câu trả lời của mẹ khiến tôi ho sù sụ: “Bà thông gia”.

Tôi nghiêng đầu nhìn mẹ, bà đang giục em gái lau nhà thêm lần nữa, nói rằng bà thông gia sắp đến.

“Bà thông gia?” Tôi nín thở trước câu trả lời của mẹ, bỗng có dự cảm rõ rệt, trái tim bé bỏng của tôi vì thế mà đập thình thịch liên hồi. Quả nhiên, mẹ tôi vô cùng cảm khái quay sang nhắc lại lần nữa: “Là mẹ Tiểu Lỗ, bà thông gia của nhà ta, hôm nay bà ấy sẽ đưa con trai đến thăm nhà ta”.

Bà mỉm cười cảm khái, mặt mày hả hê. Cuối cùng nguyện vọng bao năm cũng trở thành hiện thực. Đầu tôi nổ “đùng” một cái, bộ não từ chối tiếp nhận thêm bất cứ thông tin nào. Cho đến khi mẹ lấy cái gì đó đập vào đầu tôi đánh “bình” một tiếng, tôi mới hoàn hồn nhảy dựng lên. Ôi mẹ ơi, có để người ta sống nữa không đây?! Đang yên đang lành, sao đột nhiên lại thành ra người lớn đến nói chuyện với nhau chứ?

Tôi tức tối hét lên với mẹ. Mẹ đang mải sung sướng chẳng buồn đôi co với tôi. Cô em gái đứng cạnh vui vẻ chốc chốc lại giúp mẹ trả lời các câu hỏi của tôi, chọc tôi tức điên, mãi không quay về trạng thái trầm tĩnh thường ngày được.

Tôi lèo đèo theo mẹ từ phòng trong ra phòng ngoài, rồi vào nhà bếp. Đúng lúc mẹ vừa bỏ dưa hấu thành từng miếng đẹp mắt xong, tôi đang bận nhẩn mạn chín điều bất lợi của việc hành sự nóng nảy, thì từ ngoài phòng khách Ân Dĩ hét lớn: “Đến rồi, đến rồi!”

Đến rồi?

Tôi và mẹ lập tức sững lại, rồi nhanh chóng tỉnh ngộ, bắt đầu hành động. Không có thời gian vắn vẹo mẹ nữa, tôi lao vào chiếm cứ nhà vệ sinh, đứng trước gương chải lại tóc, chỉnh sửa quần áo. Nghe thấy họ đã vào đến phòng khách, tôi đột nhiên nhút nhát, không hiểu mình đang sợ cái gì? Chẳng lẽ sợ Lỗ Ngụy? Mẹ anh tôi cũng từng gặp rồi! Tôi hít sâu một hơi, bị mùi thuốc tẩy bồn cầu làm cho sặc sụa. Nghe tiếng mẹ gọi bên ngoài, tôi hoảng loạn chui ra.

Vừa chui ra, hai vị “khách lạ” ngoài kia đồng thời quay lại nhìn tôi. Lỗ Ngụy tùm tùm cười, ánh mắt nóng rực, khiến ý nghĩ cố tỏ ra tự nhiên cởi mở của tôi đột nhiên bị đứt đoạn. Tôi then thùng cất tiếng chào mẹ anh, rồi then thùng nhìn anh một cái, rồi lại then thùng giả vờ bận rót nước bưng hoa quả, sau cùng then thùng ngồi xuống ghế không dám nhìn anh thêm cái nào nữa.

Ngược với vẻ then thùng của tôi, Lỗ Ngụy tỏ ra vô cùng tự nhiên cởi mở, dễ dàng ứng phó với tất cả mọi chuyện. Mẹ anh và mẹ tôi thì như thể sinh ra để ngồi ăn cơm chung bàn vậy, về mặt, giọng điệu, cả khả năng buôn chuyện trong nhà ngoài ngõ đều giống nhau tựa như đúc ra từ một lò. Tôi rất khâm phục khả năng giao tiếp của hai người. Họ đã đạt đến trình độ mới gặp mà như thân quen từ lâu lắm rồi. Không phải ai cũng làm được việc đó, tôi là một ví dụ. Lỗ Ngụy có lẽ cũng chẳng làm được. Tôi khề liếc anh, anh vô cùng sung sướng trước tình cảnh hiện tại. Cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh liền quay đầu nhìn tôi, khuôn mặt càng vui vẻ hơn.

Đột nhiên tôi cảm thấy, kỳ thực mình đã hiểu tương đối về Lỗ Ngụy. Có lúc, tôi hiểu anh đang nghĩ gì, ánh mắt anh chạm vào đâu, tôi sẽ biết anh liên tưởng đến cái gì, môi anh cong lên, tôi sẽ biết anh có mấy phần thật lòng, khi anh hơi cụp mắt, tôi sẽ biết anh đang suy nghĩ gì hay đơn thuần chỉ là cảm thấy vô vị. Tôi chẳng hiểu tại sao mình lại có khả năng hiểu tâm ý một ai đó. Phát hiện ra điều này, trong lòng tôi đầy ắp vui sướng. Đối với người đàn ông này, tôi thân quen như với bố mẹ, với Ân Dĩ vậy, cứ như thể vớ Ân Dĩ phải như vậy, đồng thời lại có chút mới lạ, cảm thấy anh vẫn còn nhiều điểm tôi cần khám phá. Vừa thân mật vừa dành ra một không gian tìm hiểu, trái tim vừa xốn xang vừa rung động, cứ nhìn anh một cái, tôi lại muốn nhìn thêm cái nữa, sao nhìn thế nào cũng không bao giờ đủ?

Nhân lúc mọi người không chú ý, ah nhéo tay tôi một cái, khẽ nói: “Ban đầu, anh căng thẳng muốn chết”.

Tôi kinh ngạc, anh mà căng thẳng ư? Tôi bất chợt cười rạng rỡ, thì ra, không phải anh không căng thẳng.

Theo tục lệ, gia đình hai bên gặp mặt có nghĩa là về cơ bản đám cưới đã được định xong, chạy cũng không thoát.

Lên mạng, tôi nói với Tiểu Điếu: “Nhẽ ra mình không nên tình cảm với anh ấy, phải không nhéo giở trò, bắt anh ấy căng nung, hao tổn chút tâm tư sức lực mới phải”.

Tiểu Điếu bảo tôi được dềnh chân lân dềnh đầu. Ngày trước chỉ hy vọng vớ được anh nào rồi lấy ngay, giờ vớ được rồi thì lại sến súa mộng mơ như tiểu thuyết tình cảm của Quỳnh Dao mới chịu.

Trong webcam, Tiểu Điếu gờ năm ngón tay đang chụm lại thành nắm, hơi nheo mắt nói: “Cậu phải nhớ quy tắc, vớ được mỗi ngon thì túm chặt lấy, tình thế trước mắt vô cùng có lợi cho cậu, con thỏ này đã rơi vào bẫy của cậu, việc bây giờ cậu cần làm không phải giày vò anh ta, mà là trói chặt anh ta lại, để anh ta không muốn trốn ra ngoài nữa”.

Siết tay, ừm!

Kế hoạch bắt thỏ của tôi sắp thành công rồi, tôi còn giày vò anh làm gì nữa? Tôi phải vứt bỏ mấy trò giày vò vô vị kia, tạo dựng chiếc lồng hạnh phúc cho Lỗ Ngụy.

Trước khi thoát nick, Tiểu Điếu còn vứt lại cho tôi một câu: Tẩy nào thành công!

Tẩy nào? Tẩy nào ai?

Đêm đó trong giấc mơ, tôi thấy Hằng Nga đang cho con thỏ ăn hoa quế nơi cung trăng xa xôi. Nhưng, con thỏ kén chọn chẳng chịu ăn. Hằng Nga buồn rầu hỏi nó muốn ăn gì, thỏ bèn hét lên: “Tôi muốn củ cải, tôi chỉ cần củ cải, tôi không cần cô...”

Ha ha, tôi đột nhiên bật cười tỉnh giấc.

Sau đó không cách nào ngủ tiếp nữa, ngẫm nghĩ một lúc, mặc kệ là nửa đêm hay gần sáng, tôi quyết định gọi điện cho Lỗ Ngụy. Chuông kêu ba tiếng, giọng ngái ngủ của Lỗ Ngụy thể chỗ cho tiếng tút tút, tôi càng thấy vui hơn.

“Sao thế? Nhớ anh không ngủ được à?”, giọng biếng nhác đầu dây bên kia vẫn có tâm trạng trêu chọc tôi.

“Hi hi, đồng chí Tiểu Lỗ này, lần đầu tiên em thấy làm một củ cải thật hạnh phúc.”

“Ân Khả!”, giọng anh vọng qua điện thoại vang lên trong đêm, nghe thật chấn động lòng người.

“Dạ?”

“Mùa đông này, chúng ta kết hôn nhé.”

Thành thật, thành thật!

Nằm trong chăn, tôi cong mình như tôm luộc, tay ôm điện thoại không biết vui hay giận, chỉ biết trong lòng chẳng chút phản đối nào. Thì ra suy nghĩ giày vò anh một chút chỉ là tưởng tượng linh tinh của tôi. Lúc này, tôi rất muốn lập tức nhận lời, nhưng tự dừng nghĩ mình phải tỏ vẻ dè dặt một chút, bèn ngúng nguẩy đáp: “Nếu mùa đông này tuyết rơi, chúng ta sẽ kết hôn, nếu không thì chờ sang năm vậy”.

Vừa dứt lời, tôi đã thấy mình sai. Chỗ chúng tôi mùa đông tuyết rơi thất thường, không phải năm nào cũng có, tỷ suất có và không có tuyết là năm mươi trên năm mươi. Năm ngoài có tuyết rồi, nên năm nay chưa chắc đã có. Nghĩ vậy, tâm trạng tôi xuống dốc nhanh chóng, nếu không có tuyết, thì thật khiến người ta buồn rầu.

“Được.” Không cho tôi thời gian để tự trách bản thân, Lỗ Ngụy lập tức nhận lời, “Mùa đông năm nay nhất định tuyết sẽ rơi, đến lúc đó, anh sẽ cưới em”.

16. Chương 16: Nỗi Nhớ Da Diết Khi Chia Xa

Sáng thứ Hai đến cơ quan, tôi chính thức nhận được thông báo, từ trung tuần tháng Mười một tôi phải lên tỉnh tham gia đợt tập huấn nghiệp vụ cho thẩm phán mới được bổ nhiệm kéo dài hai tháng. Cùng đi với tôi còn có những trợ lý thẩm phán khác được chọn như Hà Xứ.

Ngày trước nếu được trao cho cơ hội này, tôi sẽ vô cùng sung sướng, coi như đây là một kỳ nghỉ dài, nhưng bây giờ bảo tôi đến một nơi xa xôi như thế suốt hai tháng liền, lòng tôi đột nhiên nặng trĩu. Lần này đi, tôi sẽ không được gặp Lỗ Ngụy trong hai tháng. Tôi chỉ mới phát hiện ra mình thích anh biết bao, không bao giờ đã phải xa nhau rồi.

Nhìn bộ dạng mím môi, không cam lòng của tôi, lãnh đạo hiểu ngay vấn đề, bật cười thích thú. Buông vài câu trêu chọc, Đại Ba mới chịu tha cho tôi. Chuyện đã quyết như thế, tôi chẳng buồn để ý tới bọn họ, trốn ra sân gọi điện cho Lỗ Ngụy.

Hình như anh đang bận. Nghe tôi nói tháng sau tôi phải đi xa hai tháng, anh im lặng hồi lâu, sau đó trấn an tôi: “Không sao, em cứ đi đi, anh sẽ ở nhà chuẩn bị hôn lễ”.

Cái gì cơ? Không phải tôi có ý này?

“Mẹ em bảo nếu gấp quá thì chúng ta đi đăng ký kết hôn, rồi trước Tết hoặc ra Tết tổ chức tiệc cưới cũng được. Nhà mới anh đã nghiên cứu qua rồi, hôm nào chúng ta cùng đi xem mấy căn nhà anh chọn, sau đó sẽ mua căn em thích nhất. Trong lúc em tham gia tập huấn, anh sẽ thuê người sửa nhà. Em muốn chọn luôn đồ đạc trong nhà hay đợi khi về mới chọn?”

Giờ anh rất bận sao? Tôi đang định hỏi thì nghe thấy có người gọi anh, anh trả lời người đó một tiếng, rồi nói không có thời gian bàn bạc cụ thể với tôi nữa, xong chuyện sẽ gọi lại cho tôi, sau đó cúp máy luôn.

Thực ra tôi chỉ định làm nũng một chút, chỉ định nói với anh rằng mình sẽ rất nhớ anh, rồi nghe anh nói anh không nhớ xa tôi thôi mà!

Ôi, tình yêu và đàn ông luôn khác biệt so với tưởng tượng của phái nữ. Nhưng sự ngọt ngào thì hoàn toàn giống với sự tưởng tượng của tôi. Có lúc đang làm gì đó, tôi vô cớ bật cười, Tiểu Ba thường khinh miệt bảo tôi mù mị vì trai đẹp. Tôi nghĩ cậu ta đang ghen tỵ, nên vẫn tiếp tục cười tươi như hoa.

Tháng Mười này, nhà tôi vô cùng bận rộn, tuần nào tôi cũng về nhà. Dù chúng tôi hẹn nhau nếu mùa đông tuyết rơi mới làm đám cưới, nhưng nhờ cuộc gặp mặt của bố mẹ hai bên lần trước, đám cưới về cơ bản không do chúng tôi quyết định nữa. Tôi nghĩ rằng, dù đông này không có tuyết, thì ra Tết cũng là “sang năm”, đằng nào chúng tôi cũng cưới nhau. Tôi đã chẳng còn nhắc đến chuyện có tuyết hay không nữa rồi, mà ngoan ngoãn theo sau Lỗ Ngụy. Anh muốn thế nào thì thế đó.

Cuối tuần, chúng tôi lượn lờ quanh các tòa nhà. Lỗ Ngụy kéo tay tôi lên lầu rồi xuống lầu, nghiên cứu kết cấu nhà cửa, quan sát địa thế xung quanh. Chẳng biết những cặp đôi khác đi xem nhà mới có ngọt ngào giống chúng tôi không. Từ đầu đến cuối nụ cười vẫn luôn ngự trị trên môi chúng tôi. Thiết nghĩ được cùng người yêu đi chọn một căn nhà mới, có lẽ ai cũng hạnh phúc cả. Đang xem dở, cơ quan anh gọi điện đến, anh đành phải đi làm nhiệm vụ. Một mình tôi lượn lờ từ tiệm bán đồ đạc gia đình đến cửa hàng trang trí nội thất, cảm giác như sắp kết hôn đến nơi.

Lúc này, dù chỉ có một mình, nhưng tôi vẫn thấy rất hạnh phúc, trong lòng tràn ngập mộng tưởng, tưởng tượng cảnh sống chung một nhà với Lỗ Ngụy sau khi cưới. Tôi tính toán nên dùng màu sơn gì cho phòng ngủ của hai đứa, sofa phải thật dài, sẽ đặt ở ban công vài chiếc sofa hoặc bộ bàn trà và ghế tựa làm bằng

mây, mùa đông tôi và Lỗ Ngụy có thể ngồi đó tắm nắng uống trà nói chuyện, trong nhà sẽ bày rất nhiều thứ màu xanh, muôn vàn cây thường xuân sẽ được treo bên cửa kính, rèm cửa cũng màu xanh, sáng sáng ánh nắng len qua rèm cửa hắt vào phòng từng vệt nhàn nhạt, sẽ khiến căn phòng chìm đắm trong sắc xanh êm dịu.

Bước vào cửa hàng nào, nhân viên bán hàng cũng cười thân thiện hỏi: “Cô muốn mua để làm gì vậy? Có phải cô sắp kết hôn không?”

Tôi khẽ gật đầu cùng nụ cười thẹn thùng xen lẫn đắc ý. Lỗ Ngụy không có ở bên, tôi giương ngọn cờ sắp kết hôn, thần bí chạm cái này một chút, so sánh với cái kia một chút, thì thoảng lại cười trộm, hì hì, tôi sắp lấy chồng rồi.

Dịp Quốc Khánh có đợt khuyến mãi lớn. Mẹ tôi nhanh tay đã mua sắm đầy đủ vật dụng trên giường, không khí trong nhà lúc nào cũng phấn chấn vui tươi. Đám cưới của tôi khiến mọi người vui vẻ hẳn lên. Lúc tình yêu đi đến hôn nhân, sự ngọt ngào của đôi tình nhân sẽ trở thành niềm vui của rất nhiều người, cảm giác ấy làm ngày thu ấm áp như ngày xuân. Tôi bỗng cảm thấy thế giới gần gũi đáng yêu biết bao.

Trở về cơ quan, tôi vẫn kiên trì thói quen chạy bộ buổi sáng. Nếu thật sự có thể kết hôn với Lỗ Ngụy, tôi mong mình sẽ trở thành một nàng dâu tốt nhất, không chỉ ngoại hình, mà cơ thể cũng phải khỏe mạnh. Khi mùa xuân, tôi đã cô độc một mình, lặng ngắm mặt trời nhô lên từ ngọn cây xanh non, lặng ngắm bóng mình lẻ loi chảy dài trên mặt đất. Lúc đó tôi bắt mình phải lạc quan kiên cường, còn bây giờ, nhìn sắc thu nhuộm kín mỗi hàng cây, mặt trời từ từ nhô cao, ánh nắng vàng óng dần bao trùm khắp không gian, những tán cây tỏa hương thanh thoát sau ngày hè oi ả, trong lòng tôi đầy ắp hình bóng một người. Tôi không còn bất kỳ oán hờn tiếc nuối gì nữa. Dù biết rằng sau này sẽ gặp phải muôn điều phiền não u sầu, song tôi vẫn cảm thấy tương lai sẽ tươi đẹp tựa khung cảnh trước mắt vậy.

Từng ngày nối nhau trôi qua, tiết trời càng lúc càng lạnh hơn. Bước vào tháng Mười một, ban ngày trở về ngắn ngủn, thời gian tôi đi xa cũng sắp đến. Từ khi tốt nghiệp đại học, đây là lần đầu tiên tôi xách va ly rời khỏi nhà. Mẹ đã xếp một va ly toàn áo len áo dạ. Đồ đạc nhiều và nặng quá, tôi chẳng muốn xách cái va ly nặng trĩu này chút nào, dù sao mùa đông cũng không đến nỗi rét kinh khủng lắm.

“Hết hai tháng tập huấn sẽ sang năm mới. Đây là khoảng thời gian rét nhất trong năm. Mai mẹ sẽ đi mua đệm sưởi cho con, ngủ một mình, cũng không biết chỗ đó chăn mỏng hay dày, nhớ cảm lạnh thì khi về làm sao tổ chức đám cưới được đây?”

Nghe mẹ lẩm bẩm một hồi, mặt tôi méo xệch. Mẹ còn thiết tha mong ngóng đám cưới hơn tôi nữa.

Mẹ vẫn tiếp tục lải nhải, Lỗ Ngụy gọi điện tới, bảo đang đứng ở đầu đường gọi tôi. Nghe thấy thế, mẹ phẩy tay giục tôi ra gặp anh ngay lập tức.

Tôi chạy thật nhanh ra đầu đường. Sắp chia ly rồi, tôi vô cùng trân trọng và nâng niu mỗi phút giây hai đứa gặp nhau.

Tôi chưa chạy đến nơi, Lỗ Ngụy đã mở sẵn cửa xe cho tôi. Tôi bèn chui vào, cười đáp lại nụ cười mỉm của anh.

“Vừa tan ca à?”, tôi hỏi anh. Anh vẫn mặc cảnh phục, rõ ràng chưa về nhà. Công việc của anh chẳng phân rõ ngày đêm. Đèn đường đã thấp, không biết anh ăn cơm tối chưa.

“Đi ăn cơm với anh.” Quả nhiên, tôi còn đang suy nghĩ, anh đã chủ động báo cáo rồi.

“Muốn đi đâu ăn?”, vốn ăn cơm rồi, tôi đơn thuần chỉ đi cùng anh thôi.

“Em ăn rồi à?” Anh nghiêng đầu nhìn tôi, thấy tôi gật đầu, thì rầu rĩ như trẻ con, nói, “Định mời em ăn một bữa ngon, nhưng giờ mới rảnh rang”.

“Hay anh về thay quần áo đã, mặc thế này đi ăn thì nổi bật quá.” Vừa tan ca anh đã đến tìm tôi, điều này làm tôi khấp khởi trong lòng.

“Ừm, nhân tiện để xe ở nhà luôn, chúng ta đi bộ nhé”, anh đề nghị.

Đương nhiên là tôi không có ý kiến gì. Nếu đi xe thì nhanh quá, tôi muốn chậm lại một chút, để được ở bên anh thêm một chút.

Thay đồ xong, Lỗ Ngụy bước ra. Dưới ánh đèn đường nhìn anh rất phần chấn. Dù mặc cảnh phục hay đồ thường, anh vẫn cứ đẹp trai phong độ. Một tay anh xách cái túi, một tay nắm tay tôi. Chúng tôi chậm rãi bước đi.

Tôi rất tò mò không biết trong túi đựng cái gì, hỏi anh, anh chỉ bảo lát nữa sẽ cho tôi xem. Tôi cười hì hì, chẳng nào cũng là của tôi mà, thứ đựng trong túi, và cả anh nữa, đều thuộc về tôi hết.

Tiết trời tháng Mười một đã có phần se lạnh, chỉ cần có biến đổi bất thành linh là sẽ chuyển lạnh. Mùa thi là mùa tôi đặc biệt yêu thích, chỉ tiếc rằng quá ngắn ngủi. Cũng chính vì ngắn nên người ta càng quý trọng hơn. Thời gian tôi được ở bên anh cũng rất ngắn, một tiếng rất ngắn, hai tiếng cũng ngắn, cho dù ở bên nhau cả tối, tôi vẫn thấy vô cùng ngắn.

Chúng tôi bước vào một nhà hàng lãng mạn và sang trọng. Ở đây mỗi bàn được ngăn cách với những bàn khác. Lỗ Ngụy rất thích món cơm niêu thịt ướp sậy và củ cải khô ở đây. Tôi cũng thích, chỉ cần rưới lớp nước dùng lên trên, món ăn sẽ ngon tuyệt vời, khiến người ta thêm thưởng. Tôi gọi cốc nước hoa quả, nhìn chằm chằm niêu cơm nóng hổi với củ cải khô vàng và miếng thịt ba chỉ sậy trong veo, mà nước miếng tự dưng trào ra. Tôi đành nuốt chúng vào bụng.

Lỗ Ngụy buồn cười liếc tôi một cái, rồi bảo nhân viên phục vụ mang đến một bát con cùng đôi đũa nữa, sau đó sẽ một phần cho tôi.

Trước khi ăn, Lỗ Ngụy lấy từng món đồ trong túi ra đưa cho tôi.

“Đây là máy sưởi cỡ nhỏ, nạp điện rồi có thể bỏ vào túi áo, lúc lên lớp lạnh thì em cho tay vào túi áo là được. Nhưng trưa và tối nhớ phải nạp điện. Nó chỉ giữ ấm được trong vòng hai đến ba tiếng thôi.”

Máy sưởi có hình dạng bàn tay nho nhỏ, rất đáng yêu, có hai cái, Lỗ Ngụy bảo mỗi túi áo đặt một chiếc.

Thật là món đồ nhỏ nhắn tiện lợi, rất hữu dụng, là bảo bối cần có của khách du lịch và học sinh thức khuya.

“Túi này là thuốc tím anh mua ở hiệu thuốc. Không biết người ta sẽ phát cho em xô chậu mới hau xô chậu cũ của học viên khóa trước. Dùng cái này có thể khử trùng tiêu độc, nhận được đồ em ngâm bằng cái này ngay. Còn một ít thuốc cảm cúm, dù ở đó cũng mua được, nhưng cẩn tắc vô ưu, chú ý không được bị ốm đó. Ở nơi xa xôi một mình mà ốm thì khổ lắm.”

Lỗ Ngụy suy nghĩ mới chu đáo làm sao, còn chu đáo hơn mẹ tôi.

Anh mua cả kem chống nắng cho tôi. Anh bảo mùa đông hay ngồi nhiều, máu tuần hoàn không đều nên bắp đùi có khả năng sẽ bị nề, vì thế phải dùng đến thuốc này.

“Tan học nhớ phải đứng dậy đi đi lại lại, biết không?”

Tôi gật đầu, biết rồi!

Cuối cùng là sim điện thoại.

Anh nhét sim vào chiếc di động hai sim hai sóng của tôi, nói: “Đây là sim đôi, phải gọi điện cho anh đấy”.

Nhìn anh nhét sim, cài pin, ngón tay nhẹ nhàng đẩy nắp sau của di động, đột nhiên trong lòng tôi cảm thấy ghen ngào, một cảm xúc quen thuộc dâng tràn khắp lồng ngực.

Tôi lặng thinh và cơm. Hình như không nhận ra cơn cảm động của tôi, anh bắt đầu thưởng thức bữa tối. Tôi ăn xong, vừa uống nước hoa quả vừa tham lam chiêm ngưỡng bộ dạng cúi đầu ăn cơm của anh. Ánh đèn ấm áp tạo thành một vòng tròn bao quanh đỉnh đầu anh. Tóc mái rơi xuống che lấp một phần trán, để lại một khoảng tối ánh đèn không chiếu đến được, chiếc mũi cao nổi bật, cái cằm vuông vức khiến khuôn mặt điển trai càng thêm phần cá tính.

Chẳng biết tôi cứ lặng im nhìn anh trong bao lâu, đột nhiên thấy anh ngẩng đầu lên, tôi luống cuống tránh ánh mắt anh, cố làm bộ bình tĩnh uống nước hoa quả, mắt đảo nhìn xung quanh.

Anh uống một ngụm nước, rồi lấy giấy ăn lau miệng, sau đó ho khẽ một tiếng, bắt tôi nhìn về phía anh.

Liếc quanh căn phòng một cái, rồi anh dịch người ngồi sát gần tôi. Tôi còn chưa hiểu anh định làm gì, đầu anh đã nghiêng, môi chạm vào môi tôi, sau đó chuyển động, còn mát nhẹ một chút. Tôi sững người, chẳng dám cử động. Chưa bao giờ tôi bị hôn nơi công cộng lắm người qua lại như thế này. Nụ hôn của anh khiến tôi choáng váng quay cuồng. Có lẽ anh vẫn chưa quên đây là nơi công cộng, nên môi chỉ dừng lại trên môi tôi một lát, rồi chậm rãi rút lui. Tôi nhìn khuôn mặt xa dần của anh, hàng mi đen dày bết xuống dưới mắt chiếc bóng cong cong. Anh thì thầm với giọng làm tôi hồn xiêu phách lạc: “Anh đã bắt đầu nhớ em rồi!”

Ăn cơm xong, chúng tôi đi bộ về nhà. Tôi bị nấc liên hồi, nhớ ngày trước mỗi lần bị nấc, mẹ thường bắt tôi uống thật nhiều nước. Cứ mười giây lại nấc một cái, tôi quả thật không chịu nổi, vội nháo nhác nhìn tứ phía, xem ở đâu có tiệm tạp hóa để mua chai nước khoáng. Thấy vậy, Lỗ Ngụy bật cười, tôi lờ anh. Chẳng biết anh cười cái gì, vừa mở miệng định hỏi, thì lại nấc một cái rõ to.

“Cười cái gì?” Tôi vỗ ngực, cổ nén cảm giác khó chịu xuống.

“Em ăn nhiều quá.” Anh cong mắt cười tí, hàng mi khẽ lay động.

Tôi lại nấc một tiếng, đều tại anh cả. Kỳ thực tôi rất dễ xấu hổ, bị anh hôn một cái, suýt nữa tôi vùi cả mặt vào bát cơm, ngoài ăn ra tôi chẳng biết phải làm gì nữa.

Tôi bất mãn lờ anh, nói: “Đều tại anh”.

Anh nghiêng đầu cười khẽ, bảo: “Thì ra em cũng biết làm nũng”.

Tôi đang làm nũng sao? Đây gọi là làm nũng ư? Không đúng, không đúng, lẽ ra phải cọ cọ vào người anh mà không nhéo: “Không phải mà, không phải mà!”

“Thế này mà cũng gọi là làm nũng sao? Hừ!” Lại nấc thêm tiếng nữa.

“Khó chịu lắm à?” Thấy tôi xoa ngực liên tục, anh siết chặt bàn tay tôi, dừng chân lại.

Cái nấc vừa rồi làm tôi nói chẳng ra hơi, chỉ biết gật đầu xác nhận.

“Phải uống nước, uống ừng ực, thì mới khỏi.” Tôi tiếp tục đảo mắt nhìn bốn phía, xa xa hình như có một siêu thị nhỏ.

“Trời lạnh thế này uống cả chai nước thì khó chịu lắm, lại vừa ăn cơm xong nữa.”

Tôi cũng cảm thấy khó chịu, lúc này ăn no quá, giờ không muốn uống thêm nước, nhưng cứ mười giây lại nấc thế này, dù không khó chịu, tôi cũng sợ bị anh cười giấu mặt.

“Tại không có cách nào cả.” Tiếng nấc tiếp theo làm vai tôi rung lên.

Lỗ Ngụy vội vàng kéo tôi chạy thật nhanh. Tôi cứ ngỡ anh đưa tôi đi mua nước khoáng, nào ngờ lúc chạy qua một bụi cây, anh lôi tôi trốn vào đó.

“Thử cách mới nhé”, ánh mắt anh sáng rực long lanh.

Tôi ngờ vực cấn môi dưới, ngả người về sau không tự chủ. Lỗ Ngụy rõ ràng muốn nghiêng người về trước. Lúc môi anh sắp chạm đến môi tôi, anh đột nhiên dừng lại. Tôi nín thở này giờ, cũng không ngăn được một tiếng nấc, sau đó nghe thấy tiếng anh cười khẽ, rồi môi anh áp lên môi tôi. Tôi nhất thời kinh ngạc, lại nấc thêm cái nữa. Tiếp theo thì, tiếp theo thì, a, đầu lưỡi...Cảm thấy anh siết chặt eo mình, tôi trừng mắt nhìn anh cúi đầu nhắm mắt. Không cưỡng lại được ý muốn bắt chước anh, tôi chậm rãi khép mi, bắt đầu tập trung linh hội cảm xúc khí huyết dâng trào, tim đập điên loạn và thiếu thốn oxy.

Hồi lâu sau, anh thở dốc bên tai tôi, tôi vẫn lơ mơ không biết mình đang ở đâu nữa, anh khẽ giọng hỏi: “Hết nấc rồi nhĩ?”

Lúc này tôi mới bừng tỉnh. Quả thật hết nấc rồi, nhưng giây tiếp theo tôi phát hiện, mình vẫn đang nhón chân lên.

Thật vô dụng mà, không ngờ tôi lại bắt chước vai nữ chính trong phim truyền hình, nhón chân ôm hôn người yêu giữa đường phố, a, thật là “ây” quá đi!

Tôi ôm anh, xấu hổ vùi đầu vào cổ anh. Ôi, khuôn mặt tôi đang nóng bừng như lửa.

Tôi lén đặt gót chân xuống đất, không để lại dấu vết gì, muốn làm bộ rụt rè đẩy anh ra, nhưng hình như anh biết trước hành động của tôi, cố tình ôm chặt hơn, còn nhắc người tôi cao lên. Mặt tôi áp vào cổ anh, mặt anh cũng áp vào cổ tôi. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng từng chuyển động nơi động mạch cổ của anh. Tần suất đó chẳng khác nào nhịp đập trái tim tôi. Tôi bỗng nhiên thấy cảm động lạ thường, cái gì đó đang đầy ắp trong lòng, cơ hồ muốn trào ra ngoài.

Chúng tôi xuất phát theo đúng kế hoạch. Sáng sớm hôm đó, Lỗ Ngụy gọi điện cho tôi, nói bên anh cũng phải đi công tác xa, không đến tiễn tôi được, dặn tôi phải đem cái này cái nọ, bắt tôi phải dán miếng chống say xe, hỏi tôi mang nước và thức ăn chưa. Tôi vừa nghe điện thoại vừa luống cuống xách cái này kéo cái kia. Bên ngoài đồng nghiệp giục giã, tôi ló đầu ra đáp một tiếng. Đều tại mẹ, chuẩn bị cho tôi bao nhiêu quần áo, còn khăn khăn ép tôi phải mang chần bông theo. Tôi không vác nổi, mẹ cũng chẳng giúp được, cuối cùng đành phải gọi vợ chồng Hà Xứ đến chuyển đồ giúp tôi. Tôi kẹp điện thoại bằng đầu và vai, ngượng nghịu nói với họ chỉ tại mẹ nên tôi mới mang lăm hành lý thế này. Ông xã Hà Xứ đồng cảm, cười bảo: “Mẹ vợ anh cũng thế đấy”.

Sau đó Triệu An Phi vô cùng quan tâm xách chiếc valy to từ trên tay tôi. Tôi dùng cánh tay rảnh rỗi cầm điện thoại tiếp tục nói chuyện với Lỗ Ngụy.

“Đồng nghiệp đang chuyển đồ giúp em à?”, đầu dây bên kia hỏi, tôi thuận miệng trả lời, “Vâng, hai vợ chồng An Phi ấy mà, họ cũng tham gia đợt tập huấn này.”

Trong bụng không ngớt cảm thán, dựa vào đâu mà hai vợ chồng Hà Xứ có thể cùng tham gia tập huấn chứ? Rõ ràng họ đi nghỉ tuần trăng mật lần thứ hai mà. Thật ghen tỵ quá đi.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó nói: “Để anh gọi điện cho An Phi. Em chú ý giữ gìn sức khỏe, không được để bị cảm lạnh đâu đấy”.

Tôi ậm ừ, cứ tưởng anh còn tiếp tục lải nhải, ai ngờ anh cúp máy thật. Tôi còn chưa kịp định thần lại mà, anh còn chưa nói sẽ nhớ tôi, chưa dặn tôi phải nhớ anh, chưa nói tôi phải ngoan ngoãn học tập, bao lời ngọt ngào vẫn chưa nói, sao đã vội cúp máy chứ?

Vả lại, Triệu An Phi biết tôi và Lỗ Ngụy đang yêu nhau sao? Đợt tôi gặp Con cừu non ở Starbucks, chẳng phải anh ấy vẫn chưa biết sao? Là ai nói cơ chứ?

Tôi bĩu môi, trong khi đồng nghiệp đã ném đồ của tôi lên sau xe, giục tôi nhanh lên. Tôi bèn nhét di động vào túi xách, tức tốc lao về phía họ.

Hành lý nhét chặt ních trên xe. Đây là chiếc xe khách sang trọng mới tinh Tòa án trung ương thuê để phục vụ chúng tôi. Đoàn chúng tôi gồm những người thuộc Tòa án cấp cơ sở và thẩm phán mới được bổ nhiệm của Tòa án trung ương, tổng cộng gần hai mươi người, ầm ĩ như cái chợ vỡ. Lúc tôi lên xe, mọi người đã yên vị cả, còn rất nhiều ghế trống. Hà Xứ và Triệu An Phi ngọt ngào thăm thiết ngồi sát nhau. Tôi ngồi ghế phía sau họ, đỏ mặt vì ghen tỵ.

Khi Triệu An Phi nghe điện thoại, tôi hoàn toàn chẳng hay biết gì, vì tôi còn mải ngắm nhìn đồng hoang tiêu điều sắc thu bên ngoài cửa kính xe. Đến lúc anh ấy cúp máy, Hà Xứ hỏi “Ai thế?”, An Phi đáp rằng Lỗ Ngụy gọi, tôi mới nhoài người về phía của họ.

“Cái gì cơ, cái gì cơ?”

Hà Xứ quay đầu liếc tôi, cười bảo: “Phản ứng hơi bị nhanh đó. Chẳng lẽ cậu nghe lén bọn này nói chuyện sao?”

Cái gì chứ? Đồ đáng ghét!

Lại một lần nữa cơn ghen dâng trào trong tôi. Sao nụ cười của cô ấy lại tươi tắn đáng yêu thế? Sao chẳng mang chút bận tâm gì cả? Ôi bụng dạ tôi quặn lại vì ghen tỵ!!!

“Lỗ Ngụy dặn bọn anh phải trông nom em cho kỹ, không được để em nói chuyện, ăn cơm, ca hát, nhảy múa với người khác giới, không được để em đi chơi qua đêm, không được để người khác mời em ăn uống chơi bời.”

Hà Xứ nheo mắt nhìn tôi, hỏi: “Cậu và Lỗ Ngụy có gian tình gì?”

Cô ấy không biết? Tôi không nói, cũng chẳng phủ nhận, biết thì biết chứ sao. Tôi cũng có bạn trai rồi chứ bộ.

Tôi liếc xéo Triệu An Phi, nhìn bộ dạng đũng đỉnh của anh ấy, bèn “hừ” mạnh một tiếng, rồi ngồi phịch xuống ghế của mình, tiếp tục ngắm khung cảnh bên ngoài. Hai kẻ ngồi trên chum đầu kê tai, thì thầm to nhỏ, thì thoảng cứ cười khúc khích. Một lúc lâu sau, tôi mới dám nở nụ cười vừa đắc ý vừa so đo.

Lúc xuống xe, Hà Xứ và Triệu An Phi nhìn nhau cười mờ ám, chẳng may bị tôi bắt gặp. Tôi liền tóm ngay cơ hội cười nhạo họ: “Cười mờ ám thế, chắc có gian tình ở đây hả?”

Họ đột nhiên cúi đầu, vội vàng tìm hành lý. Tôi nhìn hai bàn tay nắm chặt như bị dính keo, từ lúc lên xe đến khi xuống xe chưa rời nhau phút nào của họ mà trong lòng đổ kị khôn nguôi.

Rồi sẽ có ngày, tôi ôm lấy Tiểu Lỗ nhà tôi đi khắp nơi khoe khoang sự mặn nồng của chúng tôi. Hừ! Đến lúc đó kẻ phải nghiêng răng nghiêng lợi sẽ là các người!

Ký túc đã được bố trí từ trước. Các vị lãnh đạo của Tòa án nhân dân tỉnh không biết đợt tập huấn này có cả một cặp vợ chồng tham gia, vì thế, tôi vô cùng đắc ý khi biết mình và Hà Xứ được xếp chung một phòng. Triệu An Phi bị cách biệt ở chỗ khác. Thấy tôi cười suốt cả tối, Hà Xứ khinh bỉ nói tôi lòng dạ đen tối.

Xô và chậu đều mới tinh, nhưng tôi vẫn làm theo lời dặn của Lỗ Ngụy, dùng thuốc tím khử trùng cốc, chậu để tôi và Hà Xứ đánh răng rửa mặt. Hà Xứ khen tôi chu đáo, tôi đắc ý cười tươi.

Đợt tập huấn này chẳng khô khan như đợt tập huấn trước, không động chạm đến chính trị, mà nghiêng hẳn về học tập. Một số vụ án được kể lại hết sức sinh động. Ngày đầu tiên hết thầy học viên đều tập trung học hành, không xảy ra chuyện gì cả. Tự cho mình là “hoa đã có chủ”, nên tôi không tỏ ra thích thú hào hứng với những anh chàng trắng trẻo đẹp trai nữa. Bây giờ, tôi cảm thấy tất cả đàn ông trên thế gian đều chẳng lọt được vào mắt mình. Họ đều không đẹp trai bằng Lỗ Ngụy. Cho dù có đẹp trai hơn cũng không sâu sắc tinh tế như Lỗ Ngụy. Cho dù có sâu sắc tinh tế bằng thì cũng lớn tuổi hơn Lỗ Ngụy.

Buổi tối, tôi gọi điện cho đồng chí Tiểu Lỗ. Hà Xứ nhắc máy bàn trong phòng gọi cho Triệu An Phi, khuôn mặt rầu rĩ khi nhận ra đầu dây bên kia đang bận. Tôi càng được thể đắc ý hơn. Tôi và Lỗ Ngụy xa nhau thế cũng chẳng có gì phải sợ, cả ký túc nấu cháo điện thoại mà. Bây giờ tôi mới biết, cái sim đôi này thật có tác dụng lớn.

Quả nhiên, đàn ông phải dùng qua rồi mới biết có tốt hay không.

Cúp máy, tôi cảm khái thốt lên câu trên. Hà Xứ vội vàng nhảy bổ sang giường tôi, vén chăn hỏi: “Cậu dùng qua anh ấy rồi sao? Dùng qua rồi sao?”

Tôi cật lực kéo chăn, đáp: “Dùng ở đây không có nghĩa dùng như cậu nói. Cậu đen tối quá đấy, không phải nghĩa đó, a...”

Trận chiến giữa chúng tôi đang trong lúc gay gắt thì có người gõ cửa. Hà Xứ vuốt vuốt mái tóc rối bời, rồi chạy ra mở cửa. Liếc thấy Triệu An Phi đang đứng hiên ngang trước cửa phòng, tôi bèn vội vàng kéo chăn, che kín từ đầu đến chân. Hà Xứ nói gì đó với anh ấy, sau đó vô cùng đắc ý khép cửa lại, thay quần áo, chải đầu, xỏ chân vào đôi boot nhỏ xinh, xách chiếc túi nhỏ, cuối cùng chạy bình bịch ra cửa, nói vọng vào: “Tối nay không về đâu”.

Tôi cắn chặt, ghen tỵ chết mất!

Từng ngày lặng lẽ trôi qua, hết đợt lạnh này đến đợt lạnh khác, trời càng lúc càng buốt giá. Buổi sáng ngồi trong phòng học có điều hòa, nhưng vì phòng rộng quá, nên dù học viên không ít, nhiệt độ không khí cũng không cao nổi. Sắp đến giờ tan học, hai chiếc máy sưởi nhỏ của tôi đã lạnh toát, bàn chân cũng thật khổ sở, ngón chân cứng đờ tê buốt vì chẳng được sưởi ấm. Thi thoảng tôi nghe thấy tiếng giậm chân trong lớp, cảm giác này đã xa xưa lắm rồi.

Nhờ thời tiết học, mỗi khi trời lạnh, lũ bạn ngồi trong lớp cứ giậm chân bình bịch và thường bị giáo viên nhắc nhở về điều đó. Bao nhiêu năm sau, tôi lại ngồi trong lớp học, bên cạnh vẫn có Hà Xứ và Triệu An Phi, lắng nghe tiếng mọi người giậm chân, đột nhiên ký ức xa xôi như đang ủa về với tôi. Không biết Lỗ Ngụy lúc đó đang làm gì nhỉ?

Suốt buổi học, từ lúc nhớ đến Lỗ Ngụy, đầu óc tôi không còn chứa bất cứ thứ gì khác nữa. Nghĩ đến đoạn ký ức mơ hồ, khuôn mặt Lỗ Ngụy ngày ấy trông như thế nào nhỉ? Nghĩ đến từng chiều mùa hạ, anh ngồi chờ tôi xuất hiện trước cửa nhà anh, không biết lúc đó tâm trạng anh thế nào nhỉ? Nghĩ đến tôi của thời xưa, sao lại bắt cần sọt môi vào mặt anh chứ...

Mỗi ngày Lỗ Ngụy đều báo cáo với tôi về tiến độ sửa chữa nhà mới. Sau khi kể hết mấy chuyện lặt vặt, anh thở dài thườn thượt, nửa than nửa hỏi: “Bao giờ em mới về đây...”

Tôi muốn “về” lắm chứ. Mỗi ngày tôi đều nghĩ, lần này trở về, nhất định tôi sẽ không về căn nhà đã gắn bó hơn hai mươi năm với mình nữa, mà về căn nhà nhỏ của tôi và Lỗ Ngụy. Mỗi lần nghĩ đến đây, tim tôi lại kích động đập điên cuồng. Trong đầu hiện ra bao kỳ vọng và mộng tưởng. Cúp máy rồi, đêm đã khuya, tôi vẫn chẳng thể bình tĩnh lại được. Cảm thấy niềm hạnh phúc tôi khao khát bao nhiêu năm nay đột nhiên rơi xuống trước mặt, tựa như viên thạch anh nằm trong lòng bàn tay, đẹp đẽ chân thực khiến người ta bất an lo sợ ngày nào đó sẽ vỡ nát.

Sau một tháng tập huấn, thời tiết có sự chuyển biến tốt, bầu trời xanh biếc cao vợi vợi, ánh vàng rực rỡ trải khắp nơi. Giờ nghỉ trưa, tôi, Hà Xứ và các học viên khác lười lười chần chừ ra hong nắng trên ban công. Tôi nhào người trên chần, lặng thinh đắm mình trong ánh nắng ấm áp. Chốc chốc cả bọn lại tán phét vài câu. Dưới sân chiếc xe Công an đang chậm rãi tiến vào. Trên thực tế, nơi đây ngày nào cũng có xe Công an ra vào liên tục. Xe của Tòa án cũng sơn xanh trắng như thế, chỉ là kiểu xe không giống nhau mà thôi. Nhìn chiếc xe Công an hãng Mitsubishi bên dưới, tôi đột nhiên nhớ tới Tiểu Lỗ nhà tôi. Không đặt hết tâm tư vào cuộc nói chuyện với Hà Xứ nữa, tầm mắt tôi cứ bám riết theo chiếc xe kia. Cuối cùng ní cũng dừng lại bên bụi hoa giấy nằm ở hướng đông. Cửa xe bật mở, cả xe phản chiếu ánh nắng, sáng bừng rạng rỡ, người từ trên xe bước xuống đẹp trai cao ráo, khí chất trác tuyệt.

Tôi quay người chạy thẳng ra đầu hành lang, Hà Xứ đứng sau lưng kinh ngạc hét lên: “Đi đâu thế?”

Tôi chẳng buồn quay đầu lại, “bụp, bụp, bụp” lao thẳng xuống cầu thang. Có người ngang qua cất tiếng chào, tôi cũng không kịp đáp lời, cứ lao vun vút như đoàn tàu nhỏ, mặc kệ hết thảy.

Chạy đến tầng một thì thấy Lỗ Ngụy đang kéo tay một người hỏi thăm, tôi thầm hiểu ra, anh muốn cho tôi một sự bất ngờ, nên mới độ ngọt tập kích mà chẳng báo qua điện thoại.

Tôi không kìm nổi, khuôn mặt bất giác nở nụ cười toe toét. Tôi vòng qua tầm mắt anh, định ôm chặt anh từ phía sau. Có lẽ rất nhiều người sẽ chạy đến xem tôi và Lỗ Ngụy, trong lúc họ giương mắt nhìn, tôi vẫn thản nhiên ôm Lỗ Ngụy và họ sẽ bị Lỗ Ngụy lừ mắt đuổi đi hết.

Thật chẳng muốn sống nữa, mắt mắt chết đi được. Tôi nghe thấy người xung quanh “A” lên một tiếng, sau đó là cả cơ thể mình ngã sõng soài trên nền đất. Thế là, tấm lòng sôi nổi nhiệt tình và trái tim mỏng manh yếu ớt của tôi đã vỡ vụn theo cú ngã trời giáng đó.

Hình như tôi đã thấy sự kinh ngạc của Lỗ Ngụy, thấy cả bộ dạng nén cười của đám người xung quanh, thậm chí còn nghe được tràng cười phóng túng không cần giữ hình tượng của Hà Xứ trên gác vọng xuống nữa. Tôi chỉ muốn giả chết, tôi không muốn đứng dậy...

Sau đó, đồng chí Tiểu Lỗ đẹp trai cao ráo, khí chất trác tuyệt, mặt mũi hoảng loạn vội vã chạy tới, liên thoảng nói một tràng “xin lỗi” với cô gái sắp khóc đến nơi là tôi đây. Anh vừa ôm vừa bế vừa đỡ tôi dậy, rồi ân cần phủi sạch bụi trên người tôi, thận trọng xin lỗi tôi.

Tôi không ngờ chuyện lại thành ra thế này, chắc anh cũng chẳng tưởng tượng nổi. Rõ ràng cả hai đều muốn cho đối phương một niềm vui bất ngờ, nhưng rốt cuộc chỉ có bất ngờ mà không có niềm vui. Niềm vui đây ắp trong lòng khi này đã mất tăm mất tích, không ngờ chúng tôi lại diễn vở hài kịch trước mặt bao nhiêu người. Tôi đưa mắt nhìn đám khán giả xung quanh, lầu trên lầu dưới ai ai cũng cười gập bụng. Tôi đoán sau này họ chắc chắn sẽ nhớ kỷ Ân Khả là ai.

Hà Xứ cười nhạo tôi rất lâu, song tôi chẳng buồn bận tâm. Tôi cứ ôm khư khư cánh tay của Tiểu Lỗ nhà tôi, coi cô ấy như không khí. Giờ học chiều nay, tôi bảo cô ấy xin nghỉ giúp. Hà Xứ tỏ ra vô cùng khinh bỉ tôi, nhưng không thể không giúp tôi được. Tôi xách chiếc túi nhỏ, định sẽ đi dạo vòng quanh thành phố cùng đồng chí Tiểu Lỗ.

17. Chương 17: Chẳng Ai Là Người Yêu Cũ Của Ai

Đôi lúc, tôi thực sự không hiểu sao mình lại dễ dàng vui mừng phấn khởi như thế, chỉ bởi có anh ngồi bên cạnh, chẳng cần tiền bạc lợi lộc, chẳng cần quà cáp lấy lòng, cũng chẳng cần những lời lẽ ngọt ngào làm con tim rung động. Cứ như mấy trăm năm nay chưa thấy đàn ông vậy, gặp được anh tôi kích động tột cùng.

“Thật lo quá”, tôi mỉm cười than vãn.

Lỗ Ngụy đang lái xe, đường phố tương đối đông đúc, chiếc xe chậm chạp tiến về phía trước. Anh quay đầu ném cho tôi nụ cười rạng rỡ, hỏi: “Đang lo chuyện gì?”

“Trước đây em luôn nghĩ, muốn đạt được cái gì đều phải bỏ ra nỗ lực tương xứng. Thật sự thì tất cả những thứ em đạt được đều đổi lại bằng sự nỗ lực của bản thân. Nhưng mà, anh là người đàn ông tốt, mà em chẳng cần tốn chút hơi sức nào cũng có được, vì thế em rất lo lắng, lo cho em chưa nỗ lực hết mình, sợ...”

“Không đâu.” Anh bỗng ấn còi xe, một tiếng “bíp” cắt ngang lời tôi. Tôi nhìn về phía trước, dòng xe vẫn đang chuyển động chậm chạp. Anh nắm lấy tay tôi, bảo: “Chúng ta ở bên nhau, không cần em phải nỗ lực, hãy để chuyện đó cho anh. Với anh, em chính là thành quả anh giành được sau quá trình nỗ lực bao nhiêu năm. Vì anh đã nỗ lực như thế, nên chẳng có gì lạ ở đây cả. Em đừng hoài nghi lo lắng về tình cảm của chúng ta, không thì...”. Chiếc xe lên đến cầu vượt thì kẹt cứng.

Anh đỗ xe lại, quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng thành khẩn: “Không thì, chúng ta kết hôn ngay bây giờ, giải quyết gọn đống thủ tục kết hôn”.

Anh dùng ánh mắt như thế đưa ra lời đề nghị như thế, tôi không cách nào không động lòng được. Trái tim đập điên loạn ngoài tầm kiểm soát, tôi quay đầu nhìn về phía trước, chiếc xe trước mặt đang chậm chậm lăn bánh, bèn nhắc anh: “Đi được rồi”.

Hình như anh còn muốn nói điều gì đó, bàn tay cứ nắm chặt tay tôi, nhất thời không màng đến dòng xe trên đường. Người phía sau nôn nóng ấn còi “bíp, bíp”, anh mới buông tay ra, hòa cùng dòng xe từ từ chuyển động.

Tôi bất giác chờ người thất vọng. Tôi muốn lắm chứ, rõ ràng rất muốn gạt đầu đồng ý, nhưng sao lại ngốc nghếch chuyển đề tài.

Một lúc lâu, tôi và anh đều không nói gì. Cuối cùng chiếc xe cũng thoát khỏi cầu vượt. Lỗ Ngụy rẽ vào một con đường nhỏ ít xe cộ qua lại. Lúc tăng tốc, anh lẩm bẩm chẳng biết nói cho mình hay cho tôi nghe: “Không vội, chúng ta không cần vội, năm nay nhất định sẽ có tuyết”.

Lần này về tỉnh công tác, Lỗ Ngụy tranh thủ một buổi chiều đến tìm tôi. Nhân tiện chúng tôi đi thăm thú một số trung tâm thương mại bán đồ gia dụng, mua được vài vật dụng nhà tắm. Đồ công kênh khó mang về, nên chúng tôi chỉ chọn mấy món đồ hiếm thấy ở chỗ chúng tôi, giá cả phải chăng mà thôi. Lỗ Ngụy kể với tôi nhà mới đã tu sửa đến đâu, anh định hình thành phong cách gì cho nó. Nghe anh kể mà tôi chỉ muốn bay về ngay, nóng lòng muốn chiêm ngưỡng căn nhà mới của chúng tôi.

Chúng tôi rất vui vẻ và phấn khởi nắm tay nhau lượn qua lượn lại trong khu trung tâm thương mại rộng lớn. Ra đến cửa chính, tôi hỏi anh tiếp theo sẽ đi đâu. Anh tỏ vẻ thần bí chẳng chịu nói cho tôi biết. Anh lái xe vào con đường mua sắm phần hoa nhất, tìm kiếm hồi lâu mới thấy chỗ đỗ xe. Anh nắm tay tôi chen lấn trong dòng người đông như mắc cửi. Suốt chặng đường tôi cứ nháo nhác ngó nghiêng tứ phía, những cửa hàng thời trang lộng lẫy hai bên thực sự khiến tôi lóa mắt. Tôi rất thích dạo phố, ngắm hết tiệm này đến hàng kia, song rõ ràng đồng chí Tiểu Lỗ không định kéo tôi đi dạo phố. Chúng tôi chạy băng băng về phía trước, chắc chắn đích đến của Lỗ Ngụy ở hướng đó.

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra đích đến của anh là chỗ nào. Đó là cửa hàng trang sức đèn điện sáng trưng hào nhoáng, đoạn quảng cáo của nó thường xuyên phát trên các đài truyền hình lớn, khẩu hiệu hình như là “mãi yêu trọn đời” hay gì đó. Tôi ngẩng đầu nhìn biển quảng cáo to đùng, trong lòng đã hiểu vì sao Lỗ Ngụy đến đây, bất giác niềm sung sướng dâng trào trong tôi.

Thấy chúng tôi bước vào, ánh mắt nhân viên bán hàng liền dán vào Lỗ Ngụy, miệng hỏi “Anh chị muốn chọn món đồ gì ạ?”, ánh mắt vẫn chẳng rời anh. Lỗ Ngụy khoác vai tôi, giọng điệu nhẹ nhàng pha chút đắc

ý: “Tôi muốn mua nhẫn cưới cho vợ tôi”.

Tôi bật cười vui vẻ, cũng chẳng biết câu nói của anh có chỗ nào đáng cười, nhưng tôi không sao nhịn được, khuôn mặt rạng rỡ như hoa.

Anh để tôi chọn nhẫn. Tôi chọn đôi nhẫn bạch kim đính đá kiểu dáng đơn giản. Chọn nhẫn cưới là một tục lệ đã có từ lâu, chúng tôi cũng không muốn phá vỡ tục lệ ấy, chọn đôi nhẫn bạch kim đính đá thường thấy trong tiệc cưới chứng minh cho khẩu hiệu “mãi yêu trọn đời” của cửa hàng trang sức.

Tôi định chọn một đôi nhẫn rất rẻ, song Lỗ Ngụy lập tức nhận ra ý đồ của tôi, bảo: “Một bộ quần áo em mặc được bao lâu?”

So với đám bạn thì tốc độ đổi quần áo của tôi tương đối chậm, nhưng một bộ quần áo xịn cùng lắm chỉ mặc được ba năm, quần áo rẻ tiền thì mặc một năm. Tôi nói thế với anh.

“Tivi nhà em dùng bao nhiêu năm rồi?”, anh lại hỏi.

Cứ ngỡ anh đang làm bản điều tra, tôi thật thà trả lời: “Dùng được bảy năm rồi, cái đầu tiên là tivi đen trắng, dùng được tận mười năm”.

“Giường em ngủ dùng được bao nhiêu năm rồi?”, Lỗ Ngụy hỏi tiếp. Tôi thấy cô nhân viên bán hàng cũng đang dần mặt ra chẳng hiểu gì. Rõ ràng chúng tôi đến để mua nhẫn, anh lại hỏi toàn chuyện đầu đầu, chẳng lẽ muốn mua quần áo, tivi và đồ nội thất cho tôi sao? Chẳng phải mẹ đã nói sẽ mua mấy thứ đó làm của hồi môn cho tôi ư?

Trong đầu nghĩ vậy nhưng tôi vẫn thành thật trả lời: “Giường của em thuộc hãng Simmons, bố mẹ mua năm em mới tốt nghiệp đại học, dùng được chưa lâu. Còn trước đó, từ bé đến lớn em đều nằm giường gỗ, ít nhất cũng phải hai mươi năm.”

Lỗ Ngụy nói: “Quần áo mặc trên người nhiều nhất được ba năm, đồ điện thường xuyên sử dụng chín, mười năm, chiếc giường làm bạn với em mỗi đêm hai mươi năm. Cộng giá trị của chúng lại, anh nhắm ra hai nghìn tệ, có nhiều quá không?”

Lỗ Ngụy không nắm được giá cả thị trường hiện nay sao? Một chiếc tivi loại thường nhất đã hơn nghìn tệ, giường gỗ thật cũng chẳng rẻ, quần áo thì đắt có rẻ có, quần áo mặc được ba năm phải vài trăm tệ. Cộng tất cả lại, ba, bốn nghìn tệ cũng không nhiều.

“Vậy đôi nhẫn chúng ta sắp mua sẽ bắt đầu đeo từ hôm nay cho đến mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, chừng nào còn sống trên thế gian này, nó sẽ nằm trên tay chúng ta. Em thấy mình chọn chiếc nhẫn chưa đến một nghìn tệ này liệu có chống chịu nổi không?”

Tôi há miệng trợn mắt nhìn Lỗ Ngụy. Anh nói nhẹ nhàng như không. Khi này tôi vẫn nghĩ anh đang bận nhẩm tính chi phí mua sắm, ai ngờ anh lại dùng cách này để thổ lộ tình cảm với tôi, bất thành linh tôi cảm động sâu sắc. Ôi Tiểu Lỗ nhà tôi, Tiểu Lỗ của riêng tôi!

Tôi vội vàng quay mặt đi, cảm thấy khóe mắt cay cay. Lúc nhìn thẳng cô nhân viên bán hàng, khuôn mặt cô ấy cũng không giấu được vẻ xúc động. Nhất thời, ba chúng tôi lặng thinh chẳng ai mở lời, hình như mọi người đều đang cố điều chỉnh cảm xúc của mình. Cô nhân viên bán hàng lấy lại bình tĩnh trước, nở nụ cười tươi, đôi mắt long lanh, lấy những đôi nhẫn có giá trên hai nghìn tệ trong tủ ra để chúng tôi tùy ý chọn. Lần này không còn bận tâm đến giá cả nữa, tôi chọn đôi mình thích nhất. Kiểu dáng vẫn hết sức đơn giản, nhưng tôi thấy nó độc nhất vô nhị so với những đôi khác. Có lẽ đây chính là nhân duyên trời định mà người ta thường nói. Nếu thứ gì đó vốn thuộc về mình, thì mình sẽ nhận ra nó ngay trong cái nhìn đầu tiên. Tôi cầm nhẫn lên, nghiêng đầu nhìn Lỗ Ngụy. Lỗ Ngụy cong môi cười khê, rồi gật đầu, xem ra anh cũng thích đôi nhẫn này.

Chúng tôi mua đôi nhẫn với giá năm nghìn tệ. Cô nhân viên bán hàng cười sung sướng viết hóa đơn, chúng tôi rời khỏi cửa hàng trang sức. Tôi không kìm được ý định giơ tay ra nhìn cái nữa. Lỗ Ngụy bèn nắm chặt tay tôi, nhét vào túi áo khoác của anh. Giữa biển người đông đúc, chúng tôi nhìn nhau mỉm cười, nụ cười của anh đầy áp mẫn ngọt ngào.

Ăn cơm tối xong, Lỗ Ngụy đưa tôi về trường Luật mà chúng tôi đang tập huấn tại đó. Ngồi trong xe, tôi mặc sức ôm hôn anh, Lỗ Ngụy thở dốc nói: “Tết Dương lịch bọn em được nghỉ chứ?”

“Chắc là được nghỉ thôi. Nhưng chỉ được nghỉ một ngày. Trường bảo phải kết thúc chương trình học trước khi khai mạc đại hội.”

“Vậy hôm đó anh sẽ đến đây với em.”

Tôi gật đầu như bở củi, đột nhiên nhớ tới lần chia ly trước, tôi còn chưa đi, anh đã nói anh bắt đầu nhớ tôi rồi. Hôm nay, tôi cũng có tâm trạng như anh, anh vẫn đang ngồi trước mặt tôi, song tôi đã bắt đầu nhớ anh, tha thiết mong ngóng được gặp anh lần tới.

Trong khoảng thời gian chờ đợi tết Dương lịch, tôi bất ngờ gặp lại hai người, khiến tôi cảm khái khôn nguôi triết lý “Đời người đi đến đâu cũng có thể gặp nhau”.

Người đầu tiên là Lâm Tương. Tôi gần như đã quên hẳn Lâm Tương cả trăm năm nay rồi, đột nhiên hắn lại gọi điện bảo tôi rằng mình đang ở thành phố này. Tôi vô cùng kinh ngạc, sao Lâm Tương biết tôi đang tập huấn ở đây? Lần này hắn gọi điện cho tôi là vì nguyên cớ gì?

Buổi chiều khi tan học, tôi đến quán cà phê như đã hẹn với Lâm Tương. Thành thực mà nói, tôi không biết nên có thái độ như thế nào với người đàn ông này. Thời gian vừa qua tôi đã quên bống con người ấy, nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ dính dáng đến nhau nữa, ai ngờ hôm nay hắn bỗng xuất hiện trước mặt tôi.

Thoắt nhìn đã nhận ra Lâm Tương có vẻ phát tướng sau khi kết hôn. Hắn mặc âu phục thắt cà vạt, tóc vuốt keo, phần tóc phía trước dựng đứng, ngồi trong quán cà phê rất phong độ đỉnh đạc. Thấy tôi vào, Lâm Tương bèn chìa ra nụ cười ân cần.

“Sao anh lại đến đây?” Nhìn người trước mặt, tôi phỏng đoán, hình như Lâm Tương có chuyện cần giúp.

Gọi đồ ăn cho tôi xong, Lâm Tương mới trả lời: “Anh đến đây cũng lãnh đạo để kêu gọi đầu tư. Nghe người bạn cũng tham gia khóa tập huấn nói em đang ở đây, nên anh mới gọi cho em, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau”.

“Đúng là đã rất lâu rồi.” Tôi ném cho người đối diện nụ cười xa cách. Cuộc gặp này có cần thiết không?

“Àn Khử...” Lâm Tương làm bộ nhe nhả thường thức cốc cà phê, dường như có chuyện gì khó nói. Tôi im lặng, chờ xem hắn định nói gì.

Thấy tôi chẳng chút động tĩnh, Lâm Tương thở dài một hơi. Tôi khẽ cau mày, đột nhiên cảm thấy không thể chịu nổi bầu không khí này.

“Anh đã luôn hối hận vì lựa chọn của mình, lẽ ra anh không nên chọn cô ấy”, Lâm Tương lắc đầu quầy quậy.

Tôi khinh!

“Chẳng phải bây giờ anh sống rất tốt đó sao.” Tôi cố nặn ra nụ cười, để bầu không khí không nhuốm mùi giễu cợt. Dần dần, tôi để ngoài tai những câu nói tiếp theo của Lâm Tương, tự nhủ đáng lẽ mình không nên tùy tiện nhận lời đến đây. Tôi cứ tưởng hắn kết hôn rồi, chuyện cũng đã qua, chẳng dính dáng gì nữa mới phải, ai ngờ hắn lại thốt ra một câu như thế. Trong lòng tôi bất giác thấy bức bối.

“Không tốt chút nào, nếu hồi đầu kết hôn với em, thì bây giờ anh đã chẳng ra nông nỗi này. Anh đã trình đơn khởi tố lên Tòa án của bọn em rồi, anh sẽ ly hôn.”

Đây là chuyện tôi không ngờ tới. Lần trước gặp Lâm Tương là vào mùa hạ, khi ấy cảm thấy cuộc sống của hắn rất yên bình tốt đẹp.

“Không đến nỗi thế chứ.” Tôi nhấp một ngụm cà phê, vô cùng hối hận vì phải ngồi đối diện với hắn lúc này. Nếu là người khác, tôi có thể kiên nhẫn ngồi nghe người đó kể hết đầu đuôi câu chuyện, sau đó phân tích mối quan hệ giữa lợi và hại trên phương diện pháp luật. Song đối phương là Lâm Tương, tôi còn biết nói gì đây? Khuyến Lâm Tương không nên ly hôn hay vạch mưu tính kế cho hắn? Nói thế nào cũng không ổn.

“Em là cô gái tốt như thế, vậy mà anh lại bỏ cuộc chỉ vì thái độ em dành cho anh không tích cực lắm. Sau này anh nhận ra, em mới là người thích hợp nhất với mình. Nhưng với tình trạng bây giờ, chắc anh chẳng còn xứng với em nữa nhỉ?”

Hắn lại dám dùng câu hỏi, dùng câu hỏi với tôi cơ đấy!

Đây cũng là lần đầu tiên tôi được biết nguyên do người đàn ông này từ bỏ mình. Hồi đó Lâm Tương chẳng nói năng gì đã đột ngột bỏ đi kết hôn với người khác, khiến tôi có cảm giác như nuốt phải con ruồi. Giờ nghe hắn nói thế, cảm giác nuốt phải ruồi lại quay về hành hạ tôi. Bầu không khí thơm nồng mùi cà phê bất chợt khiến tôi buồn nôn. Cốc cà phê đặt trên bàn không được cầm lên thêm một lần nào nữa.

Thấy tôi mãi không nói gì, Lâm Tương hỏi dò: “Anh biết em vẫn chưa kết hôn. Nếu anh ly hôn xong, chúng ta liệu còn cơ hội không?”

Thật muốn nổi trận lôi đình quá. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình lại bị một tên đàn ông còn chưa ly hôn hỏi dò xem có muốn hẹn hò yêu đương với hắn không. Dù chẳng thanh cao hơn người, nhưng tôi thực sự cảm thấy mình đang bị người đàn ông này làm nhục. Tôi tức lộn ruột lộn gan, đang đắn đo không biết nói thế nào để dìm chết ý nghĩ hèn hạ của hắn, đồng thời châm biếm cho sưng miệng thì di động trong túi áo khoác đột nhiên đổ chuông.

Tên của Tiểu Lỗ nhà tôi hiện rõ trên màn hình, tôi liếc người đàn ông ngồi đối diện một cái, so với Tiểu Lỗ nhà tôi, hắn là cái thá gì chứ!

“Ân Khả.” Nghe giọng nói của anh, tôi bình tĩnh hơn nhiều. Giọng Lỗ Ngụy luôn mang mê lực khiến người ta an tâm. Nó thành thực, trầm ấm nhưng không u uất.

Tôi khẽ thở dài một hơi, hỏi anh: “Sao thế?”

“Hà Xứ lấy di động của Triệu An Phi gọi cho anh, bảo rằng em đi gặp người yêu cũ.” Giọng anh rất đổi nhẹ nhàng, nhưng tim tôi cứ đập thình thịch, trong lòng vô cớ dấy lên cảm giác hoảng loạn, như thể vừa làm việc xấu và bị người khác phát hiện ra. Làm sao Hà Xứ biết Lâm Tương là người yêu cũ của tôi chứ? Không đúng, Hà Xứ biết, hồi còn qua lại với Lâm Tương, ngày nào tôi cũng lên mạng tán phét với cô ấy mà, nhưng vấn đề là, sao Hà Xứ biết hôm nay tôi đi gặp Lâm Tương?

Đầu tôi rối như tơ vò, nhất thời nín thinh không nói được gì, chẳng biết phải trả lời anh thế nào đây.

Lúc lâu sau, đầu dây bên kia vang lên tiếng lẩm bẩm của Lỗ Ngụy: “Thì ra em đi gặp người yêu cũ thật...”

Tôi vẫn chẳng biết nên nói gì. Đang xảy ra chuyện gì thế này? Tôi định phủ nhận, thì lần đầu tiên trong đời, đồng chí Lỗ Ngụy cúp máy giữa chừng!

Tôi sững sờ nhìn chằm chằm di động hồi lâu, điện thoại của anh hết pin sao? Hay mất sóng? Tôi cầm di động áp vào tai “a lô” thêm mấy tiếng. Quả nhiên anh đã cúp máy rồi!

“Sao thế?”, người đối diện cất tiếng hỏi han. Tôi đột nhiên ngẩng đầu, chẳng biết có phải vẻ mặt của tôi hung dữ quá hay không mà Lâm Tương dần mặt, cơ thể ngã ra sau một chút. Tôi nâng cốc nước lọc trên bàn lên, uống một ngụm lớn, sau đó mặt mày nghiêm túc, nói với người yêu cũ của tôi bằng tốc độ nhanh đến chóng mặt: “Xin lỗi, Lâm Tương, tôi còn có việc, không thể ngồi đây hàn huyên với anh nữa. Còn về đề nghị của anh, tôi nghĩ mình không thể làm được”.

Khẽ lắc bàn tay trái, nhăn nhơ lấp lánh chói mắt, tôi kiêu hãnh nói: “Tôi đã đính hôn với bạn trai rồi. Nếu không có gì thay đổi, cuối năm chúng tôi sẽ tổ chức lễ cưới, lúc đó mời anh đến chung vui”.

Tôi đứng dậy định bỏ đi, Lâm Tương vội nói: “Còn vụ ly hôn của anh? Vợ anh muốn chia đôi căn nhà...”

Tôi sững người, may mà hồi đó không kết hôn với loại người này. Chỉ trong vòng một năm, không những hắn muốn bỏ vợ, mà còn muốn vợ mình trắng tay ra đi.

“Tôi còn phải tập huấn ở đây thêm một thời gian, nên không thể thụ lý vụ ly hôn của anh được. Nếu có tranh chấp về tài sản, tôi khuyên anh tốt nhất nên mời luật sư. Bởi vì có quy định, tôi không tiện giải thích với anh, càng không thể tư vấn pháp luật với anh, nói chuyện sau nhé.” Chẳng biết mức giá của quán cà

phê này thế nào, tôi cứ rút tờ một trăm tệ đặt lên bàn. Lâm Tương còn định lằng nhằng gì đó, nhưng tôi nghiêm nghị từ chối thẳng, rồi vội vã rời đi.

Ra khỏi quán cà phê, tôi luống cuống gọi điện cho Tiểu Lỗ của tôi, chẳng lẽ anh giận tôi thật sao?

Nhạc chờ vang lên hồi lâu cũng chẳng có người nhắc máy. Vừa bước ra khỏi quán đã thấy gió rét lạnh căm, tôi đứng dưới mái hiên, cơ thể run rẩy, gọi cho Lỗ Ngụy hết lần này đến lần khác, càng lúc càng tuyệt vọng. Mặt trời đã xuống núi, đây là giờ khắc tấp nập nhất của thành phố xa lạ này, chỗ nào cũng đầy ắp xe cộ và khách đi đường. Gọi cuộc thứ tư, anh vẫn không nhắc máy, cuối cùng tôi đành bỏ cuộc.

Cách xa như vậy, tôi cách anh xa như vậy, anh không nghe điện thoại, tôi biết làm sao giải thích với anh chứ? Đường như đây là lần đầu tiên tôi gặp tình huống này, muốn giải thích, song lại chẳng có đường nào để giải thích.

Nhớ lại lần hiểu lầm mối quan hệ của Lỗ Ngụy và Lý Hàm, đứng dưới gốc cây hoa quế, tôi đã tuyệt tình nói với anh sau này đừng tới tìm mình nữa. Hôm ấy, tôi từ chối nghe lời giải thích của anh, lẽ nào giờ anh cũng có tâm trạng giống tôi ư? Sao lại thế lương thiện này chứ!

Nhưng mà, lúc này tôi cách xa anh như thế, nên chẳng thể bắt chước anh, đợi gió đợi mưa xuất hiện chỗ anh ở được. Anh không nghe điện thoại, tôi còn có thể làm gì đây?

Cảm xúc đè sâu trong tim đột nhiên lại gào thét dữ dội, lúc anh đến đây tìm tôi, tôi đã hoảng sợ vì chuyện tình cảm của chúng tôi quá thuận lợi, hoảng sợ trước niềm hạnh phúc dễ dàng có được mà không cần tốn hơi sức gì. Hôm nay bỗng nhiên nảy sinh cơn sóng mâu thuẫn nhỏ cũng khiến tôi vô cùng lo lắng, cảm thấy niềm hạnh phúc xòe tay là có thật mong manh yếu ớt. Lỗ Ngụy giận tôi thật ư?

Tôi gọi điện cho Hà Xứ, chẳng mấy chốc đã có người nhắc máy.

“Hà Xứ, cậu nói với Lỗ Ngụy mình đi gặp người yêu cũ sao?” Tôi có chút oán trách cô ấy. Nếu Lâm Tương không phải người yêu cũ của tôi thật, tôi đã chẳng oán trách cô ấy như thế.

Hà Xứ hồn nhiên cười đáp: “Đúng thế, mình nói cậu đi gặp người yêu cũ, thế nào, anh ấy nóng ruột rồi chứ, tìm cậu chắc vẫn chưa? Mình bảo này, phải để đàn ông cảm thấy có người khác đang tán tỉnh cậu, anh ta mới càng trân trọng cậu hơn”.

“Anh ấy giận rồi, không nghe điện thoại của mình.” Tôi bĩu môi, trong lòng ảm ức, không nhin được bật khóc thành tiếng.

Không ngờ chuyện lại xảy ra thế này, Hà Xứ nhất thời hoảng hốt, liền thoáng nói không ngờ chuyện lại như vậy, bảo tôi đừng cuống lên, chờ cô ấy gọi điện giải thích với Lỗ Ngụy đã.

Hà Xứ gọi điện thoại giải thích thì có tác dụng gì chứ? Cô ấy vốn chỉ là nói đùa, Lỗ Ngụy cũng thế, mỗi tôi là đứa ngốc, tự đứng lại chần chừ lúng túng, nên mọi chuyện mới chẳng còn là trò đùa nữa. Lỗ Ngụy vốn nhạy cảm hơn người, anh đã biết hết rồi, còn không nghe điện thoại của tôi nữa.

Trời ơi, đất hời, tôi chẳng biết yêu rồi mới thấy tình cảm là thứ rất mong manh dễ vỡ. Hồi trước xem tivi, các đôi tình nhân động tý là ghen tuông giận dữ khóc lóc, tôi thấy họ thật vờ vịt lắm trò, song không ngờ giờ đây bản thân mình cũng tầm thường như thế. Chỉ bởi bị anh hiểu nhầm mà tôi đứng khóc rầm rức giữa đường lăm người qua lại. Sống hơn hai mươi năm nay, không ngờ tôi lại khóc vì chuyện nhỏ nhặt thế này.

Nước mắt ngừng rơi, di động vang lên, nghe thấy giọng Lỗ Ngụy, tôi lại không kìm nổi bật khóc thút thít. Lỗ Ngụy hoảng hốt vội khuyên tôi đừng khóc, hỏi Ân Khả em sao thế, bảo khi nãy không phải không cố ý không bắt máy, và anh chẳng hề giận...

Thấy có người đang nhìn mình, tôi vội quay lưng, trốn trong góc tường lau nước mắt.

“Anh không giận mà, lúc nãy cúp máy vì nghĩ em đang nói chuyện với người khác, không thích hợp nghe điện thoại. Bây giờ em đi gặp ai, người đó nói gì với em, đều chẳng thành vấn đề, anh tin em, anh tin rằng chúng ta sẽ thuộc về nhau.”

“Không phải anh cố ý không nghe điện thoại của em, mới nãy bọn anh có cuộc họp khẩn cấp về một vụ truy bắt tội phạm, anh để di động ở văn phòng mà.”

“Anh thật sự không giận đâu. Nếu chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này mà anh tức giận, không nghe điện thoại của em, thì anh có xứng để em trao thân gửi phận không?”

Tôi vừa nghe vừa gật đầu liên hồi, rồi chợt nghĩ ra anh không nhìn thấy, liền “ừm, ừm” mấy tiếng, nhưng nhận thấy sau khi khóc giọng trở nên khó nghe quá, nên tôi chẳng buồn cất tiếng nữa.

“Vì thế, sau này, bất luận em hay anh, đều không được dễ dàng mất niềm tin vào đối phương, biết chưa?”

“Ừm!” tôi lại gật đầu, đặt địa vị của mình vào anh mà suy nghĩ, bất luận xảy ra chuyện gì, tôi cũng phải tin anh.

Dường như ông trời muốn kiểm chứng quyết tâm của tôi. Hai ngày sau, tôi tình cờ gặp một người khác – Lý Hàm.

Khi ấy đang học tiết Chính trị, trong lúc chán nản tột cùng, tôi đưa tay lật giở cuốn sổ ghi chép, vô tình nhìn thấy một mảnh giấy. Đó là mảnh giấy tôi nhận được hồi tập huấn ở trường Đảng. Ngày đấy tôi còn tưởng vị lãnh đạo nào đó của Cục Tư pháp quan tâm đến mình, giờ thoát nhìn là nhận ra ngay nét chữ cứng cáp của đồng chí Tiểu Lỗ nhà tôi. Nghĩ lại thì, từ thời gian ấy anh đã quan tâm tôi rồi, tôi lại ngốc nghếch quá đáng, toàn hiểu sai ý anh.

Đang lúc hý hửng nghĩ ngợi về anh, bỗng có tin nhắn mới, một dãy số lạ, đầu số không phải của thành phố này. Không chút hoài nghi mở ra xem, tôi kinh ngạc phát hiện người gửi là cô gái lâu ngày không gặp, thậm chí vốn chẳng có giao tình gì – Lý Hàm. Cô ta hẹn gặp tôi ở cổng trường, sau khi tôi tan học.

Sao cô ta lại biết số của tôi? Sao cô ta lại đến tìm tôi?

Vừa thấy Lý Hàm xuất hiện trước cổng trường, tim tôi đã ghen lại. Chẳng phải tôi quyết tâm dù thế nào cũng phải tin Lỗ Ngụy ư? Nhưng sao nhìn thấy Lý Hàm, trái tim tôi lại tắc nghẽn khó chịu như vậy? Không biết cơn ghen chui từ đâu ra, xâm chiếm cõi lòng tôi.

Thấy tôi, từ xa Lý Hàm đã vẫy tay chào, một số học viên nam thi nhau quay đầu liếc cô ta. Thân hình thon thả ấy quả rất mê hồn người.

Bước đến gần cô ta, tôi mới mỉm cười chào, trong lòng thấp thỏm không yên. Đối với người đàn bà này, ngoài ghen tỵ, tôi còn thấy hơi sợ, luôn có cảm giác mình không phải là đối thủ của cô ta.

Cô ta đưa túi đồ cho tôi, nói: “Cơ quan mình đến đây làm báo cáo tổng kết cuối năm. Anh Tiểu Lỗ bảo mình đưa cái này cho cậu”.

Tôi thăm rửa xả Lỗ Ngụy, thà không có đồ này, tôi cũng chẳng muốn nhận chúng từ tay Lý Hàm. Tôi thừa nhận mình nhỏ nhen, vô cùng nhỏ nhen đáng ghét.

Ngoài mặt tôi vẫn cười hòa nhã, mời cô ta lên phòng uống cốc trà, nhưng không ngờ cô ta lại thốt ra những lời khiến người khác kinh ngạc: “Chúng ta có phải bạn bè gì đâu, hơn nữa mình rất đố kỵ và hận cậu, đến đưa đồ cho cậu không có nghĩa mình có thiện cảm với cậu, mà mình chỉ muốn Lỗ Ngụy ghi nhớ điều tốt đẹp của mình. Sau này đến khi thấy cậu không còn tốt đẹp nữa, anh ấy sẽ hối hận nhớ đến mình”.

Tôi đứng sững như tượng, không tài nào tiêu hóa nổi lời khiêu chiến thẳng thừng của cô ta. Rốt cuộc cô ta vẫn lợi hại hơn tôi. Một người lợi hại như thế lại để mất Lỗ Ngụy vào tay tôi, tôi nên cảm tạ ân sâu phúc dày của trời đất, hay vui mừng trước nhân quang có vấn đề của Lỗ Ngụy?

Nói xong Lý Hàm liền quay người đi thẳng. Tôi cũng chẳng tiện khách sáo với cô ta nữa. Tôi nghĩ cô ta không phải là người con gái lợi hại thông thường, nhất định sau này cô ta sẽ tìm được một người đàn ông xuất sắc. Hôm nay tôi cướp mất người yêu của cô ta, cô ta chưa chịu mắng xối xả tôi một trận đã là nể mặt lắm rồi. Có lời muốn nói nhưng tôi đành thôi, dù sao như thế này cô ta cũng chẳng thể coi là ức hiếp tôi được.

Lý Hàm vừa rời khỏi, tôi liền gọi điện cho Lỗ Ngụy, gọi hai cuộc cũng không thấy nhấc máy. Chắc anh đang bận làm nhiệm vụ, nên tôi không gọi tiếp. Mở gói đồ Lý Hàm trao cho, bên trong đựng một số thực phẩm kiểu như thịt sấy. Tôi lập tức tỉnh ngộ, mấy thứ này không phải Lỗ Ngụy nhờ gửi cho tôi, có lẽ Lý Hàm nhận sự nhờ vả từ mẹ chồng tương lai của tôi. Cả nhà Lỗ Ngụy là người Dao, thực phẩm truyền thống là mười tám món ủ chua, ngoài ra chỉ có thịt sấy nữa thôi. Họ nhóm lửa hun thịt sấy trong rừng, chứ không

treo phơi hay nướng bằng than hồng như bình thường. Đương nhiên tôi thích ăn thịt sấy trong rừng của người Dao hơn. Mỗi lần đến nhà Lỗ Ngụy, tôi lại chăm chăm ăn món củ cải khô xào thịt sấy. Mẹ chồng tương lai biết tôi thích ăn, nên lần nào tôi đến chơi cũng cố ý làm món này tiếp đãi tôi. Nghe Lỗ Ngụy bảo, ngày thường khách đến chơi nhà anh cũng không mang thịt sấy ra, chỉ chờ tôi đến mới được ăn.

Tôi gọi ngay vào máy bàn nhà Lỗ Ngụy, vừa hay mẹ chồng tương lai nhắc máy. Nghe thấy giọng tôi bác ấy vô cùng mừng rỡ. Tôi nói đã nhận được thức ăn bác gửi rồi, tôi rất thích. Bác ấy vui vẻ tuôn ra một tràng những lời dặn dò quan tâm, nghe mà tim tôi thấy ấm áp lạ thường. Nói được một hồi thì câu chuyện chuyển hướng sang Lý Hàm. Tôi chẳng biết liệu mẹ chồng tương lai của mình có biết mối quan hệ trong quá khứ của Lỗ Ngụy với Lý Hàm không, nhưng theo cách nói của Lỗ Ngụy, có lẽ bác ấy biết. Những lời Lý Hàm nói chẳng thể tin được, đã hai lần cô ta cố tình làm tôi hiểu sai sự thật, tôi mà còn tin cô ta nữa thì chẳng khác nào tự chuốc khổ vào thân.

Tôi chỉ lấy làm lạ, mẹ chồng tương lai cũng giống như mẹ tôi, đều là người tốt, dù cư xử có khó hiểu đến đâu cũng không nên nhờ Lý Hàm đến đưa đồ cho tôi chứ.

“Bác nhờ Tiểu Hàm đưa đồ cho cháu thật ra cũng chẳng có gì. Mấy hôm trước con bé còn muốn bác nói vài lời tốt đẹp trước mặt Lỗ Ngụy giúp nó, nhưng bác biết, đứa con trai của bác chỉ ưng mỗi cháu. Bác khuyên thế nào cũng không thích hợp, thôi thì đành nhân cơ hội, nhờ nó đưa đồ đến cho cháu, để nó hiểu ra ý của bác, cũng để nó đừng ôm ấp hy vọng nữa.”, mẹ chồng tương lai thở dài nói. Tôi nghĩ chắc vì chuyện này mà bác cũng hao tâm tổn trí, bất giác cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm. Tôi nói vài câu ân cần quan tâm với mẹ chồng tương lai, bảo bác phải giữ gìn sức khỏe, rồi cúp máy. Vừa cúp máy di động đã đổ chuông. Lần này là điện thoại của đồng chí Tiểu Lỗ.

“Ân Khả, sao thế?”

Bình thường nếu anh không bắt máy cuộc gọi của tôi, lúc gọi lại anh sẽ không hỏi “sao thế”, nhưng hôm nay là ngoại lệ, anh có thần giao cách cảm với tôi, hay là anh quá thông minh đây?

“Không có gì, mẹ vừa gửi cho em ít thức ăn.” Lần đầu tiên tôi gọi mẹ chồng tương lai là mẹ. Nếu đứng trước mặt bác ấy, chắc tôi chẳng thốt ra khỏi miệng được, song trước mặt là Lỗ Ngụy nên dễ dàng hơn.

“Mẹ?” anh khựng lại vài giây, tôi nghĩ chắc Lỗ Ngụy đã biết tôi đang nói đến mẹ của anh. Sau đó đầu dây bên kia vọng lại tiếng cười khe khẽ. Tôi có thể hình dung dáng vẻ mừng rỡ của anh.

Tôi không muốn nhắc đến Lý Hàm với anh, nhưng lại không thể không nói: “Lỗ Ngụy, nếu sau này em có lên cơn ghen tuông, chỉ cần anh dỗ dành em, em sẽ vui liền.”

“Sao lại nói chuyện ấy?”, Lỗ Ngụy nhảy cảm dò hỏi.

“Em cảm thấy sau này nhất định mình sẽ thường xuyên ghen tuông, như thế trong lòng khó chịu lắm.”

Anh bật cười, bảo: “Anh cũng biết ghen đấy.”

“Anh ghen cái gì chứ? Em đâu có cơ hội để anh phải ghen?”

“Em không biết sao? Giờ em học chung lớp với bao nhiêu học viên nam. Anh ghen với tất cả bọn họ, anh rất lo sẽ có người thích em.”

Ha ha, tôi sướng mê người, cười khò khạo với Lỗ Ngụy một hồi.

18. Chương 18: Đồi Mạt Với Nỗi Giày Vì Của Gái Ế

Lễ Giáng Sinh chúng tôi vẫn phải lên lớp. Đến tối Hà Xứ và Triệu An Phi kéo nhau ra ngoài chơi, trước khi đi còn rủ tôi theo cùng, nhưng tôi chẳng muốn làm kỳ đà cản mũi, nên cương quyết đòi nằm trong phòng, đọc tiểu thuyết trên di động. Tôi cuộn tròn trong chăn ấm áp, đọc đến đoạn hai nhân vật chính trao nhau nụ hôn, lửa tình ngùn ngụt, thì đột nhiên vang lên tiếng chuông rõ lớn, màn hình lập tức nhấp nháy số điện thoại gọi đến. Cú điện thoại bất ngờ suýt chút nữa làm tôi khí huyết chảy ngược, nhưng cơn giận bốc lên bị tắt ngấm ngay khi nhìn rõ tên người gọi.

“Vâng, sao thế?” Chẳng biết có phải vừa đọc tiểu thuyết tình tiết nóng bỏng hay không, lúc mở miệng, tôi thấy giọng mình rất đổi mỏng manh sên súa.

Rõ ràng đối phương không ngờ giọng của tôi lại trở nên như thế, nên nhất thời chẳng nói được gì. Tôi tự cứu mình bằng một tràng cười, cố che giấu cơn xấu hổ, mặt dày hỏi: “Nhớ em rồi chứ gì?”

Lấy tay sờ má, ôi mặt tôi nóng phừng phừng.

“Ừm, nhớ em rồi”, anh khẽ hắng giọng, giọng nói gợi cảm truyền đến nhanh như viên bi, làm nóng bừng tai tôi.

Ôi giọng nói này, giọng nói này, trời đất, tôi muốn lăn lộn trên giường ngay lập tức. Kéo chân ngồi dậy, tôi nói: “Không được nghĩ đến, không được nghĩ đến”.

“Hử? Sao lại không được nghĩ đến?”

Tôi sững người, câu nói trên là để nhắc nhở bản thân không được có ý nghĩ đen tối mà, vội nói: “Nghĩ rồi cũng chẳng được gặp nhau, khổ lắm”.

“Ừm, khổ lắm, lúc nào cũng thế, nhớ em nhưng chẳng được gặp mặt đã khổ sở, gặp rồi cũng không được hôn em càng khổ sở, được hôn song chẳng được vuốt ve khổ sở hơn, được vuốt ve nhưng...”

“Anh nói tiếp đi, nói tiếp đi.” Tôi cực là anh không dám nói tiếp, nếu dám nói tiếp lời đó thì anh đã chẳng phải là Lỗ Ngụy.

“Được vuốt ve nhưng không được chiếm hữu khổ sở nhất!”, anh rành rọt từng chữ.

Kết thúc câu nói, đến hơn một phút chúng tôi không ai lên tiếng, chẳng biết anh đang nghĩ gì, còn tôi thì chui trong chăn, cảm thấy khuôn mặt nóng bừng, toàn thân bất giác run lấy bầy không lý do, phản ứng của cơ thể khá kỳ quái!

Hồi lâu, anh mới hắng giọng, lúng túng: “Cái đó, chỉ là anh nhớ em thôi, trời lạnh lắm, giữ gìn sức khỏe, Giáng Sinh vui vẻ, nghỉ sớm đi.”

“Vâng.” Tôi cố nín cười, chắc anh đang xấu hổ. Đầu dây bên kia vừa cúp máy, tôi liền bật cười ha hả. Màn hình di động lại quay về trang truyện khi nãy. Hai nhân vật chính đang âu yếm trên giường, sau đó là chiếm hữu và bị chiếm hữu. Chẳng còn tâm tư nào mà theo dõi họ ân ái mặn nồng nữa, tôi bèn thoát khỏi chương trình đọc truyện, cuộn chăn lộn qua lộn lại trên giường. Nghĩ lại một năm trước, vì sắp gặp được Lâm Tương, tôi cũng mất ngủ và lăn lộn như thế này. Nhưng tâm trạng bây giờ dữ dội hơn nhiều, không chỉ ngứa ngáy trong lòng, mà dường như mọi dây thần kinh của tôn cứ quẩn quýt lấy nhau, chẳng chịu yên phận, các cảnh tượng hư hỏng nối đuôi nhau hiện ra trong đầu tôi, tất thấy đều là Lỗ Ngụy không mảnh vải che thân. A! Hư hỏng quá, tôi hư hỏng quá. Nếu thấy bộ dạng của tôi lúc này, chắc hẳn Ân Dĩ sẽ bảo tôi đang “phát dục”.

Trong lúc đang chìm đắm trong cảnh hư hỏng, điện thoại chợt reo lên, lúc tôi nhắc máy cũng là lúc Hà Xứ cầm chìa khóa mở cửa. Triệu An Phi đứng ngoài lưu luyến bịn rịn chào tạm biệt vợ yêu. Tôi rúc vào chăn nghe máy. Lần này là mẹ gọi. Sau khi hỏi han về thời tiết, mẹ nóng lòng muốn biết dạo gần đây tôi và Lỗ Ngụy có gần gũi thân thiết không, liệu tôi có lạnh nhạt với chàng rể tương lai của bà không.

Tôi dán mắt vào nhăn cười trên tay, tươi cười rạng rỡ báo cáo tình hình với mẹ. Tôi nói có lẽ mình sắp kết hôn rồi, nhăn cười cũng mua rồi.

Đôi tai nhạy bén của Hà Xứ lập tức bắt được tin quan trọng, bèn lao tới đè lên người tôi kéo chăn ra. Tôi vô cùng đắc ý né tránh trò đùa của bạn, cứ nắm chặt di động, bắt chước giọng điệu đĩnh đạc của vị giáo sư nào đó trên lớp: “Ngài thẩm phán, xin có thái độ nghiêm túc!”

Mẹ tôi phấn khởi khôn nguôi, bảo đồng chí Tiểu Lỗ tốt hơn Con cừ non nhiều, tốt nhất tôi phải thôn mình mà bắt anh đi đăng ký kết hôn cho sớm, đàn ông tốt phải tóm thật chặt.

Tôi không vui, sao mẹ lại so sánh Tiểu Lỗ với Con cừ non chứ? Vì căn bản là không thể so sánh được! Tôi nói ngắn gọn thêm vài câu rồi cúp máy. Hà Xứ vẫn chưa chịu tha cho tôi, cười gian tà bảo tôi đã không tìm bạn trai thì thôi, tìm rồi thì sẽ kết hôn chớp nhoáng.

Đó là bởi cô ấy không biết quá trình sự việc, mà chỉ cảm thấy tôi đột nhiên rơi vào chĩnh gạo. Hà Xứ không biết mối quan hệ của tôi và Lỗ Ngụy đã kéo dài một năm rồi. Đúng vậy, từ lúc gặp nhau, nảy sinh quan hệ mờ ám rồi đến xé toang rào cản đã được một năm rồi.

Như vậy mà cũng gọi là kết hôn chớp nhoáng sao? Tôi đã nóng lòng muốn được kết hôn với anh rồi, để ngày nào đêm nào chúng tôi cũng được ở bên nhau.

Hì hì, thật chẳng biết xấu hổ mà!

Cuối cùng tết Dương Lịch cũng đến trong nỗi mong chờ mòn mỏi của tôi. Hôm Ba mươi mốt, Lỗ Ngụy vẫn chưa được nghỉ. Tôi chẳng còn hy vọng đón năm mới cùng anh nữa. Cặp đôi Hà Xứ và Triệu An Phi thì rất đôi lứa mặn, họ mua vé xem đêm hội ca nhạc chào mừng năm mới, định sẽ vui vẻ thả cửa một phen, còn đặt cả phòng khách sạn, tối nay không về ký túc nữa. Để đỡ buồn tẻ, tôi vào phòng học xem tivi. Tivi đang phát chương trình văn nghệ tổng hợp chào mừng năm mới, chương trình của các đài truyền hình trong tỉnh tương đối thú vị. Tôi lại đang ở tỉnh, nên rất muốn đi xem đêm hội ca nhạc chào năm mới như vợ chồng Hà Xứ. Thực ra họ cũng rủ tôi cùng đi, nhưng một mặt tôi không muốn làm kỳ đà cản mũi, mặt khác lại tiếc mấy trăm tệ mua vé, vì thế không dám nhận tấm thịnh tình của họ. Tôi lấy cớ phải chờ điện thoại của Lỗ Ngụy, từ chối thành ý của họ. Sau đó tôi nhét máy sưởi vào túi áo, chạy tới phòng học ngồi xem chương trình văn nghệ sôi động trên tivi cùng mấy học viên không thân thiết lắm.

Trên tivi giới thiệu vị minh tinh nào đó sẽ xuất hiện trong phần tiếp theo của chương trình. Người ấy đã đến thành phố này rồi. Tôi dán mắt nhìn khuôn mặt vô cùng thân quen kia, nghĩ đến sáu, bảy năm trước, chắc chắn tôi sẽ chẳng ngồi yên mà phóng như bay khắp đường phố rồi. Hồi đó, tôi yêu biết bao những vị minh tinh, suốt ngày mong ước nếu được gặp một ai đó trong số họ, tôi nhất định sẽ nâng nặc đòi chụp ảnh ký tên, hoặc cũng giống như những người khác, bắt tay một cái rồi chẳng buồn rửa tay suốt một tuần lễ.

Nghĩ đến đây, tôi vui quá bật cười ha hả. Ai cũng có thời khắc ấu trĩ khờ khạo mà. Ở đây, đại minh tinh chạy đầy ngoài đường, nhưng bầu nhiệt huyết của tôi đã nguội từ lâu. Nếu một ngày nào đó thực sự gặp được minh tinh, chắc tôi chỉ đứng xa nhìn thôi, sau đó sẽ mỉm cười bước tiếp con đường của mình, sống cuộc đời của mình. Dường như cảm xúc sôi nổi cuồng nhiệt ngày xưa đã lắng xuống, tôi trưởng thành rồi!

Chẳng biết liệu điều này có phải dấu hiệu chứng tỏ trái tim tôi đã già nua không? Chỉ mới vài năm trôi qua, rất nhiều cảm xúc mãnh liệt của tôi đã nhạt dần. Giờ tôi dốc hết sức lực vào tình yêu và sự nghiệp, chẳng biết mấy năm sau, tôi có đánh mất nhiệt tình với chúng như các vị minh tinh không?

Nghĩ đến có thể đánh mất nhiệt tình với Lỗ Ngụy, tôi đột nhiên có chút buồn phiền, thậm chí không biết lòng nhiệt tình với một người có thể kéo dài bao lâu, bất luận là tôi đối với anh, hay anh đối với tôi. Tôi đã thụ lý vô số các cuộc tranh chấp ly hôn. Hôn nhân của Lâm Tương chưa đến một năm đã chẳng thể tiếp tục nữa. Trung tuần tháng Sáu năm ngoái, tôi cũng thụ lý vụ ly hôn của cặp vợ chồng già. Họ đã sống cùng nhau nhiều năm, trải qua bao chuyện vật vãn trong cuộc sống, gồng mình trước muôn vàn thử thách cam go, phong ba bão táp của cuộc đời. Khi những thứ này bào mòn sức hấp dẫn giữa hai người, làm nhạt dần tình yêu nồng nàn say đắm năm nào, tôi không biết phải có tấm lòng thủy chung nhường nào, hai người phải kiên trì và tin tưởng nương tựa vào nhau mức nào, mới có thể cùng nhau bước đến điểm cuối con đường?

Tôi ít khi chứng kiến một tình yêu viên mãn, mà thấy rất nhiều những mối tình tan vỡ. Giống bố mẹ tôi, tôi không cho rằng họ đến với nhau đơn thuần chỉ vì tình yêu, sở dĩ họ đến với nhau chỉ vì bố muốn lấy vợ, mẹ muốn lấy chồng, đến tuổi kết hôn, có người làm mối, hai người gặp nhau, thấy đối phương dễ nhìn, môn đăng hộ đối, thế là về sống với nhau, thế là hết một đời người.

Cuộc hôn nhân của bố mẹ tôi có thể vững vàng lâu dài như thế, một phần nhờ thái độ biết đủ thường vui của họ. Họ chẳng yêu cầu cao, không đòi hỏi nhiều, ngày tháng trôi qua êm đềm nhưng bền lâu trăm năm không đứt tựa dòng suối là được. Dù ngày nào đó dòng suối cạn khô, thì cũng là do cội nguồn cuộc sống khô cạn, chứ tuyệt đối không phải bởi dòng nước tràn lan mà chảy sang kênh suối khác.

Có lẽ Hà Xứ và Triệu An Phi sẽ ở bên nhau rất lâu, rất lâu nữa, bởi tôi đã thấy họ trải qua khoảng thời gian dài như thế, mà vẫn kiên trì chọn đối phương. Sự kiên trì sẽ giúp cuộc hôn nhân của họ được dài lâu. Còn Lỗ Ngụy đối với tôi, và tôi đối với anh thì sao?

Anh nói tình cảm anh dành cho tôi tuyệt đối không ít hơn tình cảm Triệu An Phi dành cho Hà Xứ. Nhưng, tôi đã lơ anh bao năm nay, vì cái đầu ngờ nghếch và suy nghĩ ngổn ngang hồ đồ, chẳng biết tôi đã uống phí bao nhiêu tâm tư tình cảm của Lỗ Ngụy rồi?

Trên tivi, một vị minh tinh tiếng tăm đình đám đang nhảy nhót hát ca, người hâm mộ dưới khán đài điên cuồng vẫy gây phát sáng, gào thét tên thần tượng. Mỗi lần ống kính hướng về phía khán đài, tôi lại chăm chú nhìn xem có Hà Xứ và Triệu An Phi không. Tôi không hình dung nổi bộ dạng lúc ở đại hội âm nhạc của họ. Họ có ra sức khuấy gây sáng như đám thanh niên kia không? Có đồng thanh hát theo cả vạ người không? Có kêu gào tên thần tượng không?

Nếu có Lỗ Ngụy bên cạnh, tôi mà nổi cơn đắc ý, chắc chắn sẽ làm thế!

Xem đến mười giờ cũng chưa thấy di động đổ chuông lần nào. Sau màn cao trào náo nhiệt trên tivi, tôi đột nhiên cảm thấy, di động im lặng bất thường. Tôi nhắc điện thoại lên xem, vẫn còn pin, gọi tra số tiền trong tài khoản, vẫn hoạt động được mà. Chẳng lẽ đồng chí Tiểu Lỗ đang bận?

Tôi gọi ngay cho anh, nhưng đợi nửa buổi cũng chẳng thấy động tĩnh, hồi lâu sau thì có thông báo: Số máy quý khách vừa gọi hiện giờ không liên lạc được.

Tôi rầu rĩ, đoán anh vẫn đang thi hành nhiệm vụ. Cơ quan anh luôn như thế, một khi thi hành nhiệm vụ gì thường sẽ bận rộn hai, ba ngày liền. Tôi lo mai anh cũng không đến đây được, hơn nữa còn tự thấy mình phải chuẩn bị trước tâm lý, có thể sau khi kết hôn, chuyện này sẽ liên tục xảy ra, anh sẽ thường xuyên vắng mặt trong những cuộc tụ tập quan trọng. Nếu tôi tức giận vì vấn đề này, thì kiểu gì hai đứa cũng phát sinh mâu thuẫn.

Cứ cách mười lăm, hai mươi phút tôi lại gọi cho anh một lần, song đầu dây bên kia vẫn chẳng có tín hiệu. Sau nhiều cuộc gọi không thành, tôi hết hẳn hứng thú với tivi, tâm trạng ỉu xiu, không đợi được đến giây phút đếm ngược đón năm mới, bèn đơn độc bỏ về phòng nghỉ ngơi.

Về đến phòng, không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, tôi đánh răng rửa mặt qua loa, rồi chui ngay vào chăn, không quên bật đệm sưởi. Trước khi nằm xuống, tôi ngó qua di động, vẫn chẳng có cuộc gọi đến, rồi cũng không thấy tin nhắn, sắp mười hai giờ rồi.

Tôi với tay tắt điện. Nằm trong chăn không biết được bao lâu, đang lúc mơ màng, tôi giật mình tỉnh giấc bởi tiếng gõ cửa đột ngột. Hà Xứ không có nhà, trong đêm khuya vắng lặng bất chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, tim tôi như muốn nhảy vọt ra ngoài, nhất thời thu mình trong chăn, chẳng dám cử động. Tôi không nhớ lúc này đã khóa cửa phòng hay chưa. Dưới gối chẳng có dao nhỏ hay gậy sắt, tôi nghĩ đến chiếc chổi cạnh cửa, còn một cây vọt cầu lông treo trên tủ quần áo, đúng rồi, tôi có cả di động nữa, có thể gọi điện báo cảnh sát.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, tôi kinh hãi lo lắng, hàng loạt ý nghĩ hình thành trong đầu. Nhưng lại thấy có lẽ mình nghĩ nhiều quá, tay nắm chặt di động, tôi phỏng đoán nếu đối phương là kẻ xấu, thì sẽ không gõ cửa trước đầu. Tám, chín phần hẳn không phải người xấu.

Tôi hỏi: “Ai đó?”

Di động nắm chặt trong tay đột nhiên vang lên, cơn rung bất ngờ khiến tôi sợ hãi suýt chút nữa thì vứt nó đi. Kinh ngạc nhận ra cuộc gọi đến với dòng chữ Tiểu Lỗ hiện trên màn hình, tôi vội vàng ấn nút nghe. Qua điện thoại, đồng chí Tiểu Lỗ hạ thấp giọng bảo: “Là anh, mở cửa.”

Trong phút chốc tim tôi quên cả đập. Tôi đỡ đầu cúp điện thoại, chợt nhớ ra phải bật đèn trước đã, còn vội vàng phui chăn, hoảng loạn xô dép vào. Người mặc áo ngủ mỏng tang, nhưng cơn lạnh bất ngờ khi rời khỏi chăn cũng không làm tôi chần chừ nửa bước. Tôi lao thẳng đến bên cửa, nhanh chóng mở cửa. Đồng chí Tiểu Lỗ khoác áo gió dài dày cộm đứng trong hành lang tối tăm, màn hình di động trong tay vẫn nhấp nháy sáng. Tôi liếc anh, anh cười với tôi, nói: “Chúc mừng năm mới!”

Sững người trong vài giây, tôi mới mở toang cửa để anh bước vào. Anh đặt chiếc túi nhỏ cầm trên tay xuống đất, ôm trọn tôi vào lòng. Một luồng khí lạnh chui vào cánh mũi, toàn thân tôi run lẩy bẩy.

Anh cũng nhận ra điều đó, lập tức buông tôi ra, cởi áo khoác đặt xuống ghế. Bên trong, anh mặc áo len cổ chữ V màu xanh nhạt, áo sơ mi trắng, cà vạt màu xanh chỉ lộ nút thắt. Thật ra lối ăn mặc này rất đối

thông thường, nhưng chẳng hiểu sao tôi cứ không tự chủ nuốt nước miếng ừng ực, cảm thấy anh quá đẹp trai

“Sao anh lại đến đây lúc này?” Quá đỗi bất ngờ, tôi cứ ngỡ anh vẫn đang ở thành phố xa tít tắp, vậy mà anh lại đột nhiên xuất hiện trước mắt tôi. Mới nãy tôi còn oán trách anh mà? Nhưng bây giờ tôi lại thấy cảm ghét bản thân, sao có thể oán trách anh vì không gọi điện cho mình chứ?

Anh cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ mỏng tanh của tôi, không cử động, hỏi: “Không lạnh à?”

Tôi bất giác run rẩy, lạnh chứ, nhưng tôi chẳng buồn bận tâm. Tôi trưng ra nụ cười khờ khạo si tình, cơ thể trước mắt tôi chợt nghiêng về một phía, đầu anh ngẩng lên một góc ba mươi độ. Tôi lơ mơ nhìn thấy những sợi râu ngắn ngủn lờ mờ trên cằm anh. Sau đó cằm anh thu lại, tôi nghe thấy tiếng anh cười một tiếng, quay người nhìn đối diện tôi bằng ánh mắt thâm trầm. Tiếp tục, tôi thấy eo mình bị túm lấy, rồi bỗng lao rầm vào lòng anh, môi anh tới tấp hôn lên mặt tôi.

Cộng râu mới nhú của anh cọ lên má tôi, buồn buồn ngứa ngáy, rồi chẳng biết từ lúc nào, cảm giác ấy lan dần xuống cả vùng cổ. Tôi vừa cảm thấy có gì bất ổn thì bàn tay lạnh cóng của anh đã chui tọt vào áo ngủ. Vừa chạm vào eo tôi đã giật mình run rẩy, nhờ thế tôi tỉnh táo hẳn, vội thoát khỏi cơn mộng mị. Phát hiện ra tôi và anh đang đứng ngay trước cửa cuốn quýt ôm hôn nhau, mặt tôi đỏ bừng xấu hổ. Tôi vội khóa cửa lại, song lại thấy hành vi của mình không được thỏa đáng, nhưng mà, nhưng mà...

Tôi chần chừ đứng cạnh cửa, cuộc tranh đấu tức khắc diễn ra trong lòng, một bên là “lời mẹ nói” và bên kia là Tiểu Lỗ đẹp trai. Theo pháp luật, nam nữ chưa kết hôn không được ở chung một phòng, tôi đã hiểu luật thì phải chấp hành theo mới đúng. Nhưng pháp luật lại nói nam nữ chưa kết hôn ở chung một phòng không cấu thành tội danh, hơn nữa cũng chẳng phải chịu trách nhiệm dân sự gì cả. Trong trường hợp đồng chí Tiểu Lỗ không phải chồng của người khác, thì hành vi của tôi không bị pháp luật truy xét.

Làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây?! Ở chung một phòng? Cự tuyệt? Tôi khóa cửa lại để làm gì chứ? Như thế khác nào bảo đồng chí Tiểu Lỗ, đêm nay anh muốn làm gì thì làm?

Tôi lấy tay ôm mặt, da mặt nóng rực. Tôi thật ngốc quá đi!

Quay đầu nhìn đồng chí Tiểu Lỗ, anh đang nói cà vạt, cởi bỏ áo len, rồi cởi nốt cả thắt lưng da.

Đấy, nhìn mà xem, hành động của tôi đã dung túng anh. Hành vi của anh rõ ràng như thế, dù tôi có ngốc nghếch thì cũng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng mà việc này bất ngờ quá, hình như tôi vẫn chưa chuẩn bị chu đáo về mặt tâm lý.

Đột nhiên tôi nhớ ra câu nói hôm trước của anh, anh bảo nhớ tôi mà không được gặp đã khổ sở, gặp tôi nhưng không được hôn càng khổ sở, được hôn nhưng không được vuốt ve khổ sở hơn, được vuốt ve nhưng không được chiếm hữu khổ sở nhất. Hôm nay, chúng tôi đã gặp nhau, đã hôn nhau, đã vuốt ve, tiếp theo sẽ là gì?

Còn khổ sở nữa không?

Tôi lấy xô nước nóng từ bình nước nóng trong nhà tắm, để Lỗ Ngụy ngâm chân, mong anh thấy dễ chịu hơn. Nhìn bộ dạng có lẽ anh vô cùng dễ chịu, anh lau bầu: “Đúng là phải ngâm chân thật, lái xe hơn một ngày, bàn chân tê dại mất hết cảm giác.”

Nghe anh nói vậy, tôi vô cùng xót xa, vì thế ân cần đưa khăn mặt cho anh, còn chủ động bóp vai cho anh nữa.

Lúc đi đổ thùng nước, tôi chợt thấy mình giống cô dâu nhỏ của người ta quá, chăm sóc hầu hạ người ta tự nhiên thành thực như vậy.

Không có dép lê, Lỗ Ngụy co chân ngồi trên giường, nhìn tôi chạy đi chạy lại, sốt ruột bảo: “Đừng dọn dẹp nữa, cẩn thận kéo lạnh. Mau lên giường đi ngủ thôi.”

Tôi nghe mà tim đập chân run, liếc nhìn đồng chí Tiểu Lỗ vừa nói vừa cởi sạch quần áo, chỉ sót lại áo may ô và quần đùi. Tôi không biết phải nhìn đi đâu cả, ánh mắt hoảng loạn tìm nơi đáp xuống. Đồng chí Tiểu Lỗ vén chăn của tôi, cho hết chân tay vào trong chăn, rồi thở dài nói: “Ấm thật...Còn có mùi của em nữa.”

Tôi khịt mũi ngửi thử, mùi gì cơ? Tôi tắm rồi mà!

Anh lại gọi: “Không lạnh à? Mau lên đây.”

Dám chắc anh chẳng thấy có chút gì không ổn đâu nhỉ? Hành động khóa cửa khi này chẳng hề sai, nhưng tôi chỉ không muốn có người đột nhiên xông vào nhìn thấy phòng tôi chứa một người đàn ông mà thôi, ngoài ra hoàn toàn chẳng có ý nào khác.

“Anh...Sao anh lại đến thẳng phòng em, không sợ Hà Xứ có trong phòng à? Anh không sợ bị người khác bắt gặp sao?” Đêm hôm khuya khoắt, sao anh lớn gan lớn mật thế?

“Hà Xứ gọi điện bảo tối nay không về, nói em ở trong phòng đợi anh. Đúng là lúc mới đến, bảo vệ không bằng lòng cho anh vào, anh nói vợ sắp cưới của mình đang chờ để cùng đón năm mới, giả bộ đáng thương nói phải vượt mấy trăm cây số mới đến được đây, còn giờ thẻ công an ra, bảo vệ mới chịu cho vào. Anh nói mai anh sẽ mời anh ta đi uống rượu, ha ha.”, đồng chí Tiểu Lỗ khoái chí kể. Thấy bộ dạng ấp úng của tôi, anh bèn vỗ lên giường, ra hiệu cho tôi nằm xuống.

Tôi đột nhiên cảm thấy mình đã rước祸 về nhà. Giường của tôi nhỏ thế, cơ thể to lớn của tôi đã chiếm hai phần ba diện tích rồi, tôi nằm xuống khác nào nằm vào lòng anh?

Thôi vậy, nhắm mắt lại, nằm xuống, cũng đâu phải lần đầu ngủ chung với anh. Chuyện đã đến nước này, tình cảm đã phát triển đến mức này, dù có thất thân, thì đã làm sao?

Tôi tắt đèn, nghiêm nghị vén chăn nằm xuống giường, quả nhiên nằm ngay vào lòng anh. Hơi ấm của chiếc chăn làm cơ thể lạnh toát của tôi run rẩy một hồi. Lỗ Ngụy nhận ra, liền siết chặt vòng tay. Tôi nằm gọn trong lòng anh, bất giác thở dài: “Ấm quá!”

Chúng tôi ôm nhau hồi lâu, tôi biết anh vẫn tỉnh táo, tôi cũng chẳng buồn ngủ chút nào. Trong đêm tối, hơi thở chúng tôi hòa cùng một nhịp, luồng khí ấm nóng quyện mùi cơ thể đối phương, tràn ngập nơi cánh mũi. Tay tôi đặt trước ngực anh, lòng bàn tay áp vào trái tim anh, mỗi chuyển động dù nhỏ bé cũng khiến tôi an lòng. Bỗng nhiên tôi lơ mơ nhận ra cánh tay đang ôm tôi của anh khẽ động, ngón tay đặt trên eo cũng nhúc nhích. Toàn thân tôi co lại, vô cùng căng thẳng nhìn anh. Anh phì cười, nói: “Làm gì mà căng thẳng thế?”

Nghe anh nói vậy, tôi định thả lỏng người ra, cảm thấy bộ dạng nơm nớp lo sợ của mình thật có chút buồn cười. Nhưng vừa thả lỏng cơ thể, eo đã bị túm mạnh, Lỗ Ngụy siết chặt bờ vai tôi. Tôi thành ra dính sát vào anh, không một kẽ hở. Tôi sợ quá, kinh hãi thở hắt ra, đột nhiên cảm thấy ướt át nơi cổ, hơi thở nóng hổi tiến xuống dưới. A a a, đồng chí Tiểu Lỗ hóa thân thành lang sói rồi, tôi phải thất thân rồi, tôi sắp thất thân rồi. Tôi không ngừng kêu thét điên cuồng trong lòng. Anh không chịu nổi cơn giãy vò nữa rồi. Tôi luống cuống, tay chân vung loạn xạ, chẳng biết đang phải đối hay sờ soạng anh nữa.

Trước đây tôi đã xem nhiều tiểu thuyết và truyện ngắn về đề tài này, lên mạng cũng tiếp xúc nhiều, còn thường xuyên theo dõi các cuộc bàn luận của bạn bè trong nhóm chat trên QQ, tự cảm thấy bản thân rất dũng mãnh, sẵn sàng bỏ qua một tràng nghị luận, vì thế tư tưởng xem như đã được khai hóa. Đáng nói nhất là, trong lúc đọc tiểu thuyết, tôi thường đưa đồng chí Tiểu Lỗ vào truyện, ngầm nghĩ nếu một ngày thất thân vì anh, tôi sẽ thế nào. Song suy cho cùng thì tưởng tượng vẫn chỉ là tưởng tượng. Chuyện ập xuống trước mắt, tôi không thể ung dung như vẫn tưởng tượng được, đầu óc trống rỗng. Cự tuyệt và tiếp đón không có giới hạn rõ ràng, cảm giác của cơ thể và ý nghĩ trong đầu là hai khái niệm khác nhau, chúng giao tranh nảy lửa vượt ra ngoài tầm kiểm soát của tôi. Rồi cuộc nên tiếp tục hay cự tuyệt đây?

“A!”, anh cắn tôi.

Tôi đưa tay sờ cổ, tất cả suy tư quay trở lại, bất mãn lườm anh trong bóng tối. Cơ thể anh chơi vơi trên không trung rất lâu, sau đó ảo não nằm lên người tôi, cười chẳng ra tiếng, càng cười càng dữ dội. Tôi chẳng hiểu gì hết, anh có định tiếp tục không đây?

Hồi lâu sau, anh ngừng cười, cúi đầu nói bên tai tôi: “Chúng ta tiếp tục chịu đựng nỗi giãy vò vậy.”

Nói thế tức là không tiếp tục nữa?

Anh lật người nằm xuống giường. Tôi bất giác có chút thất vọng, chớp mắt mấy cái, vẫn không hết thấy thất vọng, trong lòng nghĩ dù tiếp tục cũng chẳng sao cả. Tôi cứ thất vọng mãi, nhưng không dám chủ động nhảy vào anh, bồn chồn ngứa ngáy, tôi đành cố đè nén nhẫn nhịn, cuối cùng mơ màng chìm vào giấc ngủ cùng nỗi thất vọng.

Hôm sau vừa mở mắt, trời đã sáng trưng, ngẩng nhìn khuôn mặt say ngủ của đồng chí Tiểu Lỗ, tôi thở ngắn than dài. Haizzz! Trời sáng mất rồi! Thất vọng quá!

Trước khi Lỗ Ngụy tỉnh dậy, tôi đã hoàn thành xong vệ sinh cá nhân, quần áo gọn gàng. Anh ngủ rất ngon, có lẽ tại mệt quá, hôm qua anh lái xe mấy trăm cây số cơ mà. Tôi bất giác thương anh vô cùng.

Khuôn mặt ngái ngủ của anh khiến người ta có cảm giác như đang ở nhà. Tôi từng nói với Hà Xứ, sao Lỗ Ngụy lại đặc biệt thế nhỉ?

Cô ấy nghiêng đầu hỏi: “Đặc biệt chỗ nào?”

Tôi bảo: “Bầu không khí bao quanh anh ấy rất đặc biệt, đến gần sẽ thấy anh ấy khác với mọi người. Luồng khí đó rất ôn hòa bình yên, khiến người ta muốn đến gần anh ấy.”

Cô ấy lườm tôi một cái, nói: “Chỉ Triệu An Phi nhà mình mới thế thôi.”

Tôi không cưỡng nổi ý định đến gần đồng chí Tiểu Lỗ đang say giấc nồng trên giường mình. Luồng khí bao quanh anh quả nhiên rất đặc biệt, vô cùng hấp dẫn tôi. Ở cách anh một cánh tay mới cảm nhận được, nó rất ôn hòa hiền hậu, khiến người ta xiêu lòng.

Lúc tôi trấn tĩnh lại, anh đã ngồi dậy, đưa tay dụi mắt ngái ngủ. Chăn bông rơi xuống, anh chỉ mặc chiếc áo may ô màu trắng, lộ ra cánh tay rắn rỏi trơn láng. Tóc anh hơi rối, che một phần trán, trông rất trẻ con, nhưng chiếc cằm lún phún râu đã minh chứng anh là người đàn ông đích thực.

Anh mỉm cười với tôi, nụ cười có chút uể oải, khàn giọng: “Sao dậy sớm vậy?”

“Năm mới mà, mẹ em nói kế hoạch một năm mới khởi đầu từ mùa xuân, kế hoạch một ngày khởi đầu từ sáng sớm, mừng Một tết Nguyên Đán và ngày đầu năm mới tết Dương Lịch không được ngủ nướng.”

Nhìn bộ dạng buồn ngủ khôn cùng của anh, tôi bước đến nhéo má anh, hỏi: “Hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Đúng đấy!” Anh tức tối lườm tôi, rồi hất chăn định xuống giường. Tôi bật cười ha hả, nghe thấy tiếng cười của tôi trước khi chui vào nhà vệ sinh, anh quay đầu lườm tôi một cái. Tôi hỏi: “Nhu cầu sinh lý không được thỏa mãn hả?”

Anh lập tức quay người, lao đến trước mặt tôi chỉ bằng vài bước chân, rồi cup mắt nhìn tôi uy hiếp: “Em có tin việc đầu tiên anh làm trong năm mới là làm thịt em, để em nhớ suốt đời không?”

Tôi nuốt nước miếng, thận trọng khuyên nhủ, không dám vuốt râu hùm nữa, xung phong xuống lầu mua đồ ăn sáng cho anh.

“Không cần đâu, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn. Anh biết quán làm phở hấp ngon vô cùng, anh đưa em đi.”

Tôi rất thích phở hấp, một bát phở nóng hổi rắc thêm hành tươi, nhỏ thêm chút xì dầu, đặt trên khay có sẵn dưa chua tương ớt, kèm theo bát canh rong biển, mùi vị mới tuyệt làm sao.

Lỗ Ngụy cũng thích ăn món ấy, nhưng không đến nỗi mê mẩn như tôi. Ngày đầu tiên của năm mới, được cùng anh đi ăn món mình yêu thích, đột nhiên tôi cảm thấy hôm nay cũng như cả năm nay mình sẽ vô cùng hạnh phúc.

Chúng tôi ăn một bữa sáng thịnh soạn, sau đó mười đầu ngón tay đan vào nhau, tay trong tay bước thong dong trên con phố xe cộ đông đúc. Đâu đâu cũng rõ mồn một bầu không khí rạo rực của năm mới. Nhiều cửa hàng vẫn chưa tháo gỡ đèn màu và cây thông Noel trang hoàng mấy ngày trước, không ít thanh niên vẫn đội mũ đỏ của ông già Noel. Dù nhiệt độ hôm nay giảm mạnh, bên ngoài gần như xuống tới 00C, nhưng sự nhộn nhịp huyền ảo khắp con phố khiến ai cũng thấy ấm lòng. Tôi và Tiểu Lỗ vai kề vai hòa vào dòng người, không ngừng chỉ những thứ mình cho là thú vị, nói những lời chẳng đâu vào đâu, rồi cùng nhau bật

cười thích chí. Tôi đòi anh mua một xôi hồ lô đường, vì ăn không cẩn thận nên vụn đường dính đầy mặt. Anh đưa tay quét vụn đường, nhân tiện véo má tôi.

Tôi liếm môi, mùi vị ngọt ngào thơm ngon, ngẩng đầu mỉm cười mãn nguyện, bỗng bắt gặp nét thâm trầm trong mắt anh, bất giác làm khẩu hình: “Nhu cầu sinh lý không được thỏa mãn hả?”

Anh nhéo tai tôi, hôn đánh chụt một cái lên má tôi ngay giữa đường phố đông người qua lại. Tiếng huýt sáo lập tức vang lên bốn phía, vài người trẻ tuổi ném cho chúng tôi nụ cười mờ ám. Mặt tôi bỗng chốc nóng bừng, vội kéo anh bước nhanh về phía trước.

Buổi chiều chúng tôi đến công viên Cửa sổ Thế giới chơi. Nơi đây vẫn cảnh người đông đúc chật chội. Gặp trò gì chúng tôi cũng chơi, dù có phải xếp hàng dài dằng dặc cũng chẳng thấy tẻ nhạt vô vị, dường như niềm vui ngày hôm nay còn nhiều hơn niềm vui cả năm qua gộp lại.

Buổi tối chúng tôi ăn cơm cùng vợ chồng Triệu An Phi.

Chúng tôi chọn nhà hàng nổi tiếng nhất nơi đây phố thương mại phồn hoa nhất. Ngồi xuống ghế, mỗi người tự chọn món ăn mình yêu thích, rồi lao vào tán phét.

Triệu An Phi nói: “Ân Khả, anh thực sự không tưởng tượng nổi cái tên Lỗ Ngụy lại có bụng dạ thâm sâu như thế. Anh em chơi với nhau bao lâu nay, vậy mà cậu ấy giấu tiệt, không lộ chút sơ hở nào. Nhớ hồi tốt nghiệp tiểu học, cậu ấy nghe nói lớp mình tổ chức liên hoan chia tay liền nhất định đòi tham dự. Lúc đó anh cứ nghĩ, thằng nhóc này sắp chuyển trường đến nơi rồi, lại chẳng thân quen lớp mình, đến liên hoan làm gì chứ? Thật không ngờ, cậu ấy tham gia là có mục đích cả. Quả là cậu bé hư thân mà, bé thể đã mưu mô rồi.”

Tôi che miệng cười. Năm đó dù anh có mưu mô thế nào cũng vô dụng thôi, tôi căn bản chẳng phát hiện ra tiệc liên hoan chia tay của lớp xuất hiện thêm một người lạ. Lúc ấy tôi còn bận khóc thương thời thơ ấu quý giá đã trôi qua, khóc thương tình bạn khăng khít bấy lâu, khóc thương cả Triệu An Phi mà sau này khó được gặp. Giờ nghĩ lại, sao ngày đó tôi lại chẳng mấy may bận tâm đến hình tượng của mình thế, thật khó coi!

Hà Xứ bảo: “Mình nghĩ hồi ấy đám con gái lớp mình đều thích Triệu An Phi. Nói không chừng Ân Khả cũng chẳng ngoại lệ đâu. Vậy thì Lỗ Ngụy thật đáng thương làm sao. Đúng là ‘Tôi trải lòng mình với ánh trăng, ai ngờ ánh trăng chiếu kênh mương’.”

Nói xong Hà Xứ che miệng cười, Triệu An Phi bất mãn nhéo má vợ, nói: “Sao anh lại là kênh mương chứ?”

Nhìn họ vui vẻ đùa giỡn, tôi bỗng rầu rĩ. Thật sự thì lúc đó trong tim tôi chỉ có mình Triệu An Phi thôi!

Đang lúc thất thần tôi chợt thấy có bàn tay đặt lên đùi mình, rồi nhẹ nhàng véo một cái. Tôi cau mày, nâng cốc uống ngụm nước, vờ như chẳng có gì xảy ra. Đặt cốc xuống, bàn tay tôi cũng chui xuống gầm bàn, trả thù bàn tay hư hỏng đặt trên đùi mình.

Khi nhân viên mang đồ ăn lên, anh mới chịu đặt tay lên bàn. Tôi nghiêng đầu nhìn bàn tay anh, quả nhiên chỉ chút vết đỏ, bất giác bật cười thành tiếng.

Hà Xứ liếc mắt hỏi có chuyện gì, Lỗ Ngụy nhìn tôi nói: “Bị bọ cạp cắn.”

Tôi lại cười, Triệu An Phi ôm vợ khoa trương: “Bà xã anh dịu dàng nhất.”

Tiểu Lỗ nghe thế, cũng khoác vai tôi. Tôi sững sờ nhìn anh, anh nói với Triệu An Phi: “Mình yêu nhất điểm này của bà xã mình, vừa thông minh vừa hồ đồ, còn có cá tính nữa, từ bé mình đã thích điểm này của cô ấy rồi.”

Đột nhiên cổ họng tắc nghẹn, tôi hoảng loạn cúi đầu, nơi khóe mắt cay cay.

Hà Xứ chưa chịu buông tha, tiếp tục trêu chọc: “Xem anh làm cô bé Ân Khả cảm động kia, lát nữa sẽ khóc cho anh xem đấy.”

Tôi trợn mắt lừ bạn, không thèm nói gì.

Triệu An Phi cười ha hả, vẫn ôm bà xã nói: “Mình cũng yêu bà xã mình từ bé.”

“Hai người sến súa đủ chưa hả?”, tôi và Hà Xứ đồng thanh quát lên. Hai người đàn ông mới chịu thu tay về, rót rượu, bắt đầu dùng bữa.

Trong bữa ăn, Hà Xứ và Triệu An Phi kể chuyện đêm hội âm nhạc chào mừng năm mới hôm qua. Tôi vô cùng ngưỡng mộ thèm thuồng. Dù sao ở miền đất xa xôi này, hiếm hoi lắm chúng tôi mới có thể đi xem đêm nhạc đầu năm hoành tráng như thế. Hà Xứ kể tên các ngôi sao, tôi chu miệng nói biết cả rồi, tivi tường thuật trực tiếp mà. Hà Xứ đứng đỉnh nói: “Đâu có giống nhau, tận mắt chứng kiến với xem qua tivi không giống nhau mà.”

Thế là tim gan tôi xáo trộn dần vặt, cuối cùng hóa thành cái lườm oán trách dành cho Lỗ Ngụy.

Đang hào hứng nói chuyện với Triệu An Phi, thấy tôi lừ mình, mắt hồi lâu Lỗ Ngụy mới phản ứng lại, vò tóc nói: “Hay là chúng ta đi xem đại bản doanh XX?”

Tôi hờn giận quay đầu, không thèm nói gì. Tôi muốn tham gia một chương trình người đồng như kiến, đèn lửa lộng lẫy, vạn người đồng thanh kêu gào cơ!

“Thôi bỏ đi, lúc cậu xem tivi, người ta phải lái xe trong gió rét cả mấy trăm cây số để đến đây gặp cậu, cậu phải thấy hài lòng mới phải.”, không nỡ nhìn Lỗ Ngụy bị hành hạ, Hà Xứ lên tiếng nói đỡ anh.

Nghe vậy tôi lập tức khoác tay Lỗ Ngụy nhà tôi, vô cùng khí thế nói với Hà Xứ: “Người đàn ông của mình, mình cứ thích hành hạ đó. Nếu ghen tỵ thì bảo Tiểu Triệu của cậu đi về rồi lại đến đây.”

Thế là, tôi và Hà Xứ bắt đầu một cuộc đôi co. Hai người đàn ông chẳng buồn chấp sự ấu trĩ của chúng tôi, bèn quay ra bàn những chủ đề mà phái nữ rất không có cảm hứng, nào là vật giá, khí đốt, kế hoạch dân sinh quốc gia...

Cơm no rượu say xong, hai cặp tách ra đi riêng. Lỗ Ngụy thuê phòng trong một khách sạn không xa trường Luật lắm, cứ khăng khăng không cho tôi về ký túc. Tôi nhéo anh, bảo sao anh lại hư hỏng thế? Nói anh không sợ già vò à?

Anh oán trách bảo: “Anh có thể chịu đựng được, chỉ chẳng chịu nổi khi không có em bên cạnh thôi.”

Tôi bật cười, anh chàng này ngày càng sến súa.

Tắm xong chúng tôi đi ngủ, anh ôm tôi hỏi: “Lý Hàm đã đến đây phải không?”

Anh đột nhiên nhắc tới chuyện này, lưng tôi bất giác căng cứng. Chắc anh cũng nhận ra nên vội vàng siết tay ôm tôi chặt hơn.

“Từ lúc biết cô ta đến gặp em, anh luôn rất lo lắng, cho tới khi gặp em rồi, thấy em không giận, anh mới yên tâm. Cái gì em cũng chẳng chịu nói ra, lần này cũng không chịu nói, anh chỉ sợ em lại giận.”

“Tại sao mẹ anh lại bảo Lý Hàm đưa đồ đến cho em?” Dù bây giờ tôi đã chẳng còn tin vào những lời khiêu khích một phía của Lý Hàm nữa, song trong lòng vẫn mãi lẩn tránh về chuyện mẹ chồng tương lai nhờ cô ta đến gặp tôi.

“Ngày trước động một chút là Lý Hàm lại đến gặp bố mẹ anh, tìm cách lấy lòng họ, hy vọng bọn họ có thể gây áp lực với anh.”

Tôi khể cử động, muốn ngẩng đầu nhìn biểu cảm của người yêu, anh oán thán: “Đừng cử động.”

Tôi lại nằm yên, nghe anh nói tiếp.

“Hôm ấy Lý Hàm lại đến nhà anh, nghe cô ta kể sắp đến đây, mẹ anh bèn nhờ cô ta mang chút đồ cho em. Em không hiểu ý bà sao?”

Tôi ngẫm nghĩ, sau đó bật cười. Đây là thái độ của mẹ chồng tương lai đối với Lý Hàm, bác ngầm nói với cô ta rằng đã công nhận tôi làm con dâu chính thức của bà rồi.

Tôi di bàn tay trên ngực xuống eo Lỗ Ngụy. Anh cọ cảm vào đỉnh đầu tôi, bắt mồm bảo: “Người ta đối với anh hao tâm tổn trí như vậy, còn em sao cứ đứng đưng, có cũng được mà không cũng chẳng sao thế?”

“Đâu mà có cũng được mà không cũng chẳng sao? Dĩ nhiên là phải có rồi.” Tôi nằm trong lòng anh mỉm cười. Cảm thấy cơ thể anh đột nhiên căng ra, tôi ngẩng đầu hỏi: “Khó chịu rồi sao?”

Anh đè mạnh cằm lên đỉnh đầu tôi, đè rất đau, sau đó bất mãn nói: “Ngủ đi!”

Nhưng tôi lại chẳng yên phận, nũng nịu: “Thật ra, cũng có thể mà...”

Tôi nghe thấy anh thở dốc, giọng khàn đặc: “Phải nhẫn nhịn thôi, mẹ vợ đã dạy, nhất định phải cưới xong mới được!”

Tôi bỗng thấy chóng mặt. Mẹ tôi nói những lời này với anh lúc nào chứ? Tôi ôm anh thật chặt, ôi người đàn ông đáng thương của tôi!

Tôi cứ ôm như thế, im lặng lắng nghe tiếng tim anh đập thành thịch. Nghĩ lại thì tôi chưa từng nói lời ngọt ngào với anh, cũng chưa từng nói lời êm tai: “Em thích anh” hay “Em yêu anh”, vì thế anh cho rằng thái độ của tôi với tình cảm của anh là: Có cũng được mà không cũng chẳng sao. Thật ra anh đâu có biết tôi yêu anh đến nhường nào. Yêu đến nỗi mỗi lần nghĩ về anh, trái tim tôi sẽ đan xen hai loại cảm xúc: Ngọt ngào và xót xa. Tôi không biết đây là bệnh gì, có lúc trong đầu chỉ toàn hình bóng anh, còn nghĩ ngợi lung tung sợ anh bị cô gái khác dễ mất tới, cô gái ấy có liều lĩnh nhiệt tình với anh như Lý Hàm không. Nghĩ đến anh là người đàn ông của tôi, trong lòng tôi rất đổi ngọt ngào, song nghĩ về những thứ khác thì lại vô cùng đau xót. Khi anh không ở trước mặt tôi, tôi sợ sẽ mất anh. Lúc anh đến trước mặt tôi, tôi lại tính toán từng giây từng phút anh sẽ phải rời xa, sau đó lại sợ sẽ mất anh.

Lúc này toàn thân anh căng cứng ôm chặt tôi vào lòng, ánh mắt nâng niu trân trọng anh dành cho tôi, tôi bỗng thấy xót xa. Tôi không muốn giằng vò anh thêm nữa, không muốn giằng vò tình yêu của chúng tôi thêm chút nào cả.

Tôi cầm bàn tay đang ôm quanh người mình của anh, lồng tay mình vào tay anh, mười ngón tay chầm chậm đan xen vào nhau. Trong đêm tối yên ắng, hơi ấm của anh bao trùm lấy tôi, tôi khẽ nói: “Lỡ Nguy, em đọc thơ cho anh nghe nhé!”

Anh không lên tiếng, nhưng tôi biết anh vẫn đang tỉnh, im lặng lắng nghe.

Nếu như em yêu anh

Bất giác toàn thân anh rung động, bàn tay anh siết chặt tay tôi, phản ứng của anh dấy lên cơn xúc động không cưỡng lại được trong tôi, suýt chút nữa thì giọng nói bình lặng của tôi bị lạc điệu:

Nếu như em yêu anh...

Em sẽ không như đóa lăng tiêu, bám cành cây khác làm mình nổi bật;

Nếu như em yêu anh...

Em không như chú chim nhỏ si tình, ẩn trong vòm cây hát mãi khúc ca đơn điệu;

Cũng không chỉ giống nguồn suối, quanh năm đem đến sự an ủi lạnh băng;

Cũng không chỉ giống rừng núi hiểm trở, giúp anh đứng cao, làm nền cho sự uy nghi của anh.

Không phải ánh dương. Cũng chẳng phải mưa xuân.

Thời trung học, tôi đã từng giành một giải nhỏ trong cuộc thi đọc thơ bằng bài thơ này. Thầy giáo nhận xét tôi vẫn chưa hiểu được ẩn ý của bài thơ, nên cảm xúc khi đọc chưa nhiều. Giờ nghĩ lại, hồi đó chưa biết yêu là gì, đương nhiên tôi không thể dốc cạn tình cảm nhốt tâm can vào bài thơ và không lĩnh hội được hết ý thơ. Nhưng hiện tại, tôi đã không cần phải cố ý diễn tả tình cảm sâu sắc trong lòng nữa. Nằm trong vòng tay anh, tôi chậm rãi chỉ muốn đọc cho anh nghe, cảm động gấp trăm ngàn lần ngày xưa. Đêm tối rét mướt, tôi chỉ muốn mượn bài thơ để thổ lộ tình cảm của mình, để anh hiểu mỗi tâm tình dạt dào nhưng vì ngượng ngùng mà tôi chẳng dám nói ra.

Chúng ta cùng nhau gánh vác sóng biển, bão táp, sấm sét;

Chúng ta cùng nhau chia sẻ sương mù, mây mờ, cầu vồng;

Tựa như mãi mãi xa nhau, nhưng lại luôn bên nhau.

Đó mới là tình yêu cao thượng, kiên định chính là ở đây.

Yêu...

Không chỉ thân thể cường tráng của anh,

Mà yêu cả tính kiên định của anh, và mảnh đất dưới chân anh đứng.

Đêm đó, tôi đã dùng một bài thơ chôn vùi lần đầu tiên của mình. Đồng chí Tiểu Lỗ điên cuồng chiêm trợn tôi, chẳng thèm để tâm đến cái gọi là “mẹ vợ nói”.

Mùng Hai Lỗ Ngụy về nhà. Để hoàn thành mục tiêu kết thúc chương trình học trước khi hai đại hội khai mạc, chúng tôi tiếp tục lên lớp học.

Thực ra chương trình học không nặng lắm, cũng chẳng đặc biệt quan trọng. Phần lớn thời gian lên lớp tôi dành để thử người thất thần. Thấy tôi chốc chốc thì cười ngốc, lát lại thẹn thùng, Hà Xứ liền véo tôi mấy lần một ngày. Tập trung tinh thần nghe giảng, thì tôi toàn thấy nội dung liên quan tới quan niệm tư pháp, tư pháp vì dân, hiệu quả của hoạt động tư pháp. Chưa đầy ba phút, tôi lại thất thần một cách không tự chủ.

Lỗ Ngụy thường xuyên gửi tin nhắn cho tôi. Trong lúc rảnh rỗi, tôi chép tin nhắn của anh vào cuốn sổ ghi chép hết lần này đến lần khác. Trên cuốn sổ to dày, tôi nắn nót viết: Chúng ta cùng nhau gánh vác sóng biển, bão táp, sấm sét; Chúng ta cùng nhau chia sẻ sương mù, mây mờ, cầu vồng...

Chương trình học kéo dài đến ngày Hai mươi ba tháng Một. Từ mùng Một đến trước ngày Hai mươi ba, thời tiết khá dễ chịu. Tôi nói với Hà Xứ chẳng lẽ mùa đông năm nay sẽ ấm áp thế này mãi sao? Tôi vô cùng phần khởi mong chờ nhiệt độ giảm xuống thấp nữa, nếu giảm đến dưới 00C, nói không chừng sẽ có tuyết.

Hai ngày cuối cùng, chúng tôi tiến hành thi. Vậy là cuộc tập huấn tại tỉnh đã hoàn toàn kết thúc sau buổi thi. Nghĩ đến có thể về nhà rồi, ai cũng hớn hở vui mừng, nỗi mong ngóng thiết tha của tôi càng rõ nét hơn.

19. Chương 19: Sự Ấm Áp Trong Mùa Đông Lạnh Giá

Ngày Hai mươi tư tháng Giêng, trước ngày rời đi của đoàn chúng tôi một ngày.

Sáng sớm, lúc đi vệ sinh, tôi phát hiện chút nước còn sót lại trong chậu đã đóng thành một lớp băng mỏng trên bề mặt vì tối qua tôi quên không đóng cửa sổ.

Tôi phần khích nói với Hà Xứ, nhiệt độ đã xuống 00C, có thể tuyết sẽ rơi rồi.

Hai đại hội trong tỉnh khai mạc ngày Hai mươi lăm, chúng tôi quyết định sẽ xuất phát vào ngày này. Buổi chiều vừa thi xong, ai nấy đều trở về ký túc, vội vàng thu dọn đồ đạc. Buổi tối mọi người ngồi ăn với nhau một bữa thịnh soạn, rồi quay lại phòng học, tham dự liên hoan chia tay.

Nhiệt độ càng lúc càng thấp. Buổi tối khi bước ra từ phòng học có bật điều hòa, chúng tôi mới rùng mình nhận thấy giờ đã bước vào khoảng thời gian đất đóng băng lạnh giá của mùa đông. Trời đổ mưa rả rích, tôi nghiêng đầu, chăm chú lắng nghe, hiểu rằng đó không phải mưa, mà là tuyết.

Tôi gọi điện cho Lỗ Ngụy, nói ngày mai sẽ về đến nhà, và có khả năng tuyết sắp rơi rồi. Anh hết sức vui sướng, bảo tôi phải mặc thật ấm, trên đường đi đừng có ngủ gật.

Buổi tối tôi sạc đầy pin cho di động, định nghe nhạc suốt lộ trình dài ngày mai. Nhưng vì ổ cắm trong ký túc xá quá ít, Hà Xứ cũng cần sạc điện, nên tôi chỉ sạc đầy một cục pin, rồi nhường lại ổ cắm cho cô ấy.

Ngày Hai mươi lăm tháng Một.

Vừa mở cửa đón bình minh, tôi thật sự bị chấn động trước khung cảnh bên ngoài, nửa buổi trời vẫn không thốt được nên lời. Hà Xứ bước ra khỏi cửa, đứng sau lưng tôi, nhìn khung cảnh trước mắt cũng nín thinh, hồi lâu không nói lời nào.

Hôm qua không có tuyết, nhưng trước mặt hiển hiện một khoảng không trắng xóa như tuyết.

Dưới mặt đất không có nhiều băng, song những giọt nước trên lá cây đã đóng băng. Mưa nhỏ vẫn đang giăng khắp không gian, giọt nào rơi xuống mặt lá sẽ lập tức đóng băng. Tôi chạy như bay xuống lầu, ngắt một lá cây trong sân, nó đã cứng ngắt. Tôi tỉ mỉ xé lá, biến nó thành chiếc lá băng hoàn chỉnh dù hơi mỏng một chút.

Tôi giờ chiếc lá trước mặt Hà Xứ, cười bảo: “Nhìn này, tác phẩm nghệ thuật đó.”

Ở miền Nam hiếm khi được nhìn thấy cảnh này. Hồi bé tôi đã được chiêm ngưỡng cảnh tuyết rơi ngập trời phủ kín mặt đất, nhìn thấy mái hiên bị đóng tuyết, nhưng chưa bao giờ chứng kiến lá cây bị đóng băng thế này. Những chiếc lá được phủ lên mình một lớp băng, trong suốt và lấp lánh, thật độc đáo.

Nền đất, vài chỗ trơn trượt vì đóng băng. Triệu An Phi cau mày nói: “Chúng ta phải đi ngay thôi. Cứ tiếp tục đóng băng thì chúng ta chẳng rời khỏi đây được.”

Xe vẫn là chiếc xe khách rộng lớn phía lãnh đạo thuê lần trước. Mọi người đã nhanh chóng chất hành lý đầu vào đây, bỗng nghe tài xế lo lắng: “E rằng đường không dễ đi...”

Tim tôi co thắt lại, bất an nổi lên, sự hưng phấn khờ khạo khi này bất chợt bị nỗi lo lắng chiếm chỗ.

Vị lãnh đạo dẫn đầu đoàn mặt mày nghiêm túc bàn bạc với tài xế: “Vẫn phải đi thôi, nếu không đi, chẳng lẽ chúng tôi đón Tết ở đây sao? Hay anh móc thêm dây sắt trên bánh xe, chúng ta chạy chậm một chút, kiểu gì cũng phải về nhà.”

Tài xế vội vàng gọi người đen dây xích đến móc chằng chịt lên bánh xe, khó khăn lắm mới chuẩn bị xong. Đoàn chúng tôi đã có mặt đầy đủ, chiếc xe vừa khởi động liền bị trượt bánh. Tài xế tức thời giãm phanh, khuôn mặt người trên xe đều nhuốm vẻ căng thẳng. Vốn là tay lão luyện, tài xế chẳng bận tâm lắm về cú trượt lúc này, khẽ xoay vô lăng, nhún ga, chiếc xe chầm chậm rời đi.

Xe chạy ra đường lớn, tôi đưa tay quệt một khoảng nhỏ trên mặt kính phủ đầy hơi sương, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài qua khoảng nhỏ đó. Trên đường xe cộ rất ít, không còn vẻ náo nhiệt như thường ngày, người đi đường thận trọng bước từng bước, người đi xe máy xe đạp thì di chuyển với tốc độ chậm chạp. Thấy xe có nhiệm vụ rẽ băng vừa đi vừa rải thứ gì đó xuống đường, tôi bỗng có cảm giác như toàn thành phố đang chìm ngập trong khối băng tuyết.

Xe chưa kịp rời khỏi khu vực nội thành, đã thấy một chiếc xe bị lật ven đường, trên xe lập tức nhốn nháo, mọi người ra sức phỏng đoán chiếc xe đó bị lật lúc nào. Cảnh sát giao thông đứng đầy đường, giống như lời cảnh báo, mọi người hết sức tập trung vào mặt đường.

“Bác xế ơi, không việc gì phải vội, an toàn là trên hết!” Lãnh đạo dẫn đầu đoàn nhắc đi nhắc lại với bác tài. Tôi tắt chương trình nghe nhạc, những giai điệu không sao khiến trái tim tôi bình ổn được, ngược lại còn làm tôi càng lúc càng nôn nóng chẳng yên.

Chạy qua cầu vượt, chiếc xe đi vào đường cao tốc. Lúc đầu thấy đường cao tốc không bị đóng băng, ai cũng nghĩ có lẽ hiện tượng đóng băng chỉ là do nhiệt độ trong đêm quá thấp, chứ không nghiêm trọng lắm, chờ lát nữa mặt trời lên cao, băng sẽ tan hết. Đến tận lúc này, chúng tôi vẫn có thái độ lạc quan. Xa nhà đã hai tháng, ai cũng mong ngóng được về nhà ngay, vì thế dù lộ trình trở nên hung hiểm gian nan chúng tôi cũng mặc kệ, không muốn lùi về sau.

Lỗ Ngụy gọi điện cho tôi, bảo ở nhà tuyết rơi rồi. Tôi nói mình đang trên đường về nhà, đã vào đường cao tốc, đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, sau đó nói: “Em nói với tài xế, sau đoạn cao tốc XX đừng đi đường quốc lộ nữa, bảo tài xế vòng qua tỉnh XX rồi về thành phố.”

Tôi chẳng có khái niệm gì về lộ trình mà anh nói, chỉ nghe người khác bảo, nếu đi đường đó sẽ phải chạy vòng thêm hai trăm kilomet, mất mấy giờ đồng hồ vô ích.

“Sao phải đi vòng xa thế?”

“Mặt đường trên núi Phượng Hoàng đóng băng, có mấy xe hàng bị lật trên đó rồi, có lẽ sắp phong tỏa ngọn núi.”

Quốc lộ trên núi Phượng Hoàng là đoạn đường tương đối dài chúng tôi buộc phải qua để về thành phố. Thực ra vào mùa hè chính phủ đã bắt đầu khai phá chân núi, chuẩn bị xây dựng một thông đạo đường cao tốc, nhưng lễ khởi công chắc phải hai năm nữa mới diễn ra, hiện tại chúng tôi vẫn phải leo qua đường núi. Thực ra núi Phượng Hoàng không cao lắm, hơn nữa đây lại là miền Nam, nếu thời tiết không quá lạnh, thì cơ bản không bao giờ phong tỏa đường này, song một khi đã phong tỏa, con đường về thành phố trở nên vô cùng rắc rối. Nghe anh nói thế, tôi nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc. Cúp máy, tôi bèn đề nghị với tài xế đi đường vòng. Những người trên xe nghe tin núi Phượng Hoàng xảy ra vài vụ tai nạn, phải phong tỏa, liền xôn xao hẳn lên.

Tôi tắm rửa xả trong lòng, trận tuyết này đến chẳng đúng lúc chút nào cả.

Mưa vẫn không ngừng rơi, chốc chốc xe lại trượt bánh, dòng xe trên đường cao tốc càng lúc càng đi chậm hơn, mà mới chỉ chạy có một phần ba quãng đường. Nhưng đây vẫn chưa phải tình huống xấu nhất. Dòng xe trên đường từ tốc độ chậm chạp thành tốc độ bằng không, xe chúng tôi cũng không tiến thêm được nữa, bị tắc nghẽn trên đường cao tốc.

Không ngờ đường cao tốc rộng rãi là thế mà cũng bị tắc nghẽn.

Thời tiết thế này bị tắc đường cũng là chuyện khó tránh khỏi. Nghĩ vậy, chúng tôi vẫn còn chút lạc quan, hy vọng có thể sớm giải quyết ách tắc. Nhưng, đột ngột một tiếng đồng hồ, con đường vẫn chẳng có dấu hiệu thông thoáng, càng lúc càng tắc tịt. Không biết phía trước tắc đến tận đâu, nghe nói có đoạn đường xảy ra tai nạn liên hoàn, cảnh sát giao thông bắt đầu tiến hành chỉ đạo sơ tán, song không thể giải quyết tức thì được.

Xe tắt máy, tất cả điều hòa trên xe tắt phụt, không khí càng lúc càng lạnh. Tôi run lấy bẫy, Hà Xứ và Triệu An Phi ôm dính lấy nhau cho ấm. Hà Xứ quay đầu thấy tôi run lên từng hồi, định xuống ngồi cùng, nhưng tôi từ chối, bảo không muốn gián tiếp ôm Triệu An Phi. Cô ấy đành ngồi xuống.

Cơn mưa lạnh buốt ngoài kia giăng khắp không gian, tăng thêm độ dày của lớp băng.

Tôi nhớ Lỗ Ngụy vô ngần, liền gọi điện cho anh, bảo đường cao tốc tắc rồi, có lẽ tôi sẽ về muộn một chút. Anh trấn an: “Từ lúc tuyết bắt đầu rơi, anh đã luôn chờ em về, em sắp trở thành cô dâu của anh rồi. Giờ anh chỉ ước giá như chưa từng có trận tuyết này, anh chỉ cần em bình an trở về.”

Tôi cúp máy, vội nhìn ra cửa, hồi lâu mới nén nổi nước mắt, tay siết chặt di động, trong lòng không cảm thấy lạnh nữa.

Chẳng ai ngờ được rằng, đường cao tốc bị tắc nguyên một ngày trời, cả ngày chiếc xe không nhích nổi một phân. Cách xe chúng tôi một kilomet có trạm xăng, một dãy người đang xếp hàng chờ được vào nhà vệ sinh ở đó. Người không muốn xếp hàng hoặc không đợi được nữa thì tìm bụi cây hai bên đường giải quyết tạm. Lá cây đóng băng thành một lớp dày, mỗi lúc gió thổi qua, cành cây rơi lộp độp xuống mặt đất. Cỏ mọc trên mặt đất cũng đã kết băng thành kem que to chừng một ngón tay. Lúc bước qua chúng, đám kem que ấy thi nhau đập vào chân, rồi rơi tan tác xuống đất.

Không có nước nóng, không có thức ăn nóng, vì chẳng ai ngờ sẽ tắc đường lâu như thế, nên cũng chẳng mang theo nhiều đồ ăn. Thời gian chậm chạp trôi qua, người trên xe mỗi lúc một lo lắng buồn phiền, không ai biết và cũng chẳng dám nói trước khi nào mới về đến nhà.

Tôi không dám gọi điện cho bố mẹ, sợ họ lo lắng. Nghĩ ngợi hồi lâu, trước khi màn đêm buông xuống, tôi mới gọi về nhà bảo xe bị tắc đường, có lẽ sẽ về muộn một chút.

Thực ra có gọi điện hay không, bố mẹ tôi vẫn cứ lo lắng, chỉ là nhận được điện thoại của tôi, biết lúc này tôi vẫn an toàn, họ sẽ yên tâm hơn.

Đêm xuống, tuyết bắt đầu rơi, không lâu sau, cảnh vật bên ngoài đều được phủ một lớp trắng xóa. Tôi viết lên cửa kính xe bằng đầu ngón tay: Chúng ta cùng nhau gánh vác sóng biển, bão táp, sấm sét...

Không biết ai đó nói di động của mình hết pin, muốn mượn di động gọi một cuộc, mọi người mới nghĩ ra có lẽ pin di động của mình cũng chẳng chống được lâu. Triệu An Phi quay đầu bảo tôi: “Àn Khả, em tắt di động đi, di động của ba chúng ta dùng thay phiên, phải đảm bảo luôn có một chiếc mở máy, phòng khi bị tắc quá lâu, đến lúc đó di động hết pin thì không ai liên lạc được.”

Tôi thấy Triệu An Phi nói rất có lý, dù tắt máy rồi tôi vẫn sợ người nhà và Lỗ Ngụy không liên lạc được với tôi, thế nên tôi gọi một cuộc về nhà, bảo họ nếu không gọi được cho tôi thì gọi vào máy của Triệu An Phi hoặc Hà Xứ.

Nghe tôi nói thế, mẹ đột nhiên lo lắng: “Bọn con còn bị tắc bao lâu nữa? Nhà mình mất điện rồi, cũng chẳng biết bao giờ mới có lại, di động của bố mẹ sắp hết pin, sợ không tìm được chỗ sạc. Máy bàn chẳng hiểu sao không hoạt động...”

Tôi đoán chắc trận băng tuyết này diễn ra trên diện rộng, tình hình ở nhà cũng không được lạc quan lắm, liền vội vàng cúp máy, gọi cho Lỗ Ngụy.

“Đến giờ mà vẫn chưa di chuyển được sao?”

“Chưa”, tôi âm ức nói với anh: “Đằng trước tắc nghẽn, đằng sau cũng thế, toàn xe là xe, xe của bọn em ở giữa, tiến thoái lưỡng nan, không thể động đậy nổi, nghe nói đến trưa mới phong tỏa đường cao tốc, chẳng biết đã kẹt cứng bao lâu rồi.”

“Hiện nay không đủ xăng phục vụ, đa số các trạm xăng đều có cảnh sát duy trì trật tự, anh vẫn chưa đổ được xăng, đợi đổ được rồi anh sẽ tới đón em.”

“Sao mà đón được chứ, tắc kinh khủng thế này, anh không chen vào được đâu.” Tôi vội nói.

“Nhưng mà anh không yên tâm!”

“Sẽ không sao đâu, kiểu gì cũng có cách mà, kiểu gì cũng thông được đường, anh đừng lo quá. Em phải tắt máy đây. Nếu không gọi được cho em thì gọi vào số của Triệu An Phi và Hà Xứ nhé.” Tôi đọc số của Hà Xứ để anh ghi lại, rồi dặn, “Không được đến đón em, em cũng không yên tâm.”

Anh nhận lời, tôi mới chịu cúp máy, rồi tắt luôn.

Trong đêm, tài xế mở radio, kênh giao thông đang phát bản tin nói về thiệt hại và khó khăn mà nhiệt độ giảm thấp trên diện rộng này gây ra cho ngành giao thông. Chốc chốc lại đưa tin tai nạn giao thông, đến đoạn nói về vụ tắc xe nghiêm trọng trên đường cao tốc, mọi người trong xe nhất thời loạn cả lên. Chỉ qua một ngày, đoạn đường cao tốc đã tắc hơn mười kilomet. Vị trí của chúng tôi được xem là đoạn đầu, có điều trước mặt vẫn có gần bốn kilomet xe ô tô nối đuôi san sát.

“Thật là thảm họa, mùa xuân là lúc giao thông tấp nập nhất, không ngờ lại gặp phải thời tiết này”, Triệu An Phi nói.

Nguyên nhân tắc nghẽn không chỉ vì xảy ra tai nạn giao thông, mà còn bởi mặt đường đóng băng nghiêm trọng. Đâu đâu cũng thấy dấu vết ngã trên nền đất. Chỉ trong vòng một ngày, lớp băng trên nền đất đã cao một tấc, cộng thêm tuyết rơi liên mấy tiếng đồng hồ đêm qua, mặt đường đã bị che lấp.

Triệu An Phi và lãnh đạo dẫn đầu đoàn đội tuyết đội gió chạy đến trạm xăng, mua về một ít lương khô và nước khoáng. Triệu An Phi nói thức ăn ở đó không nhiều, cơ bản đã bị vét sạch rồi, giá đắt gấp đôi, gấp ba ngày thường.

Giữa đêm, chúng tôi có thể khẳng định mình bị trói chân trên đường cao tốc này. Tuyết không ngừng rơi, băng không chịu tan, đi lại vô cùng khó khăn.

Ngày Hai mươi sáu tháng Một.

Tôi cuộn thảm ngủ trên xe, không ngon giấc chút nào. Đầu óc nặng nề, tôi mơ thấy mình về đến nhà, nhưng trong nhà chẳng một bóng người, lạnh lẽo quạnh hiu.

Lúc tỉnh dậy, trời sắp sáng, không gian chìm trong màu trắng mờ ảo, tuyết vẫn rơi lả tả, tạo thành lớp dày trên nền đất. Không thể đánh răng rửa mặt, nước cũng chẳng dám uống, ngoài nỗi lo không đủ nước uống, tôi còn lo cả chuyện đi vệ sinh.

Hôm nay, lực lượng công an và cảnh sát giao thông cuối cùng cũng đi dọc con đường mang thức ăn đến cho chúng tôi. Vừa nhận được cốc nước đun sôi, suýt chút nữa tôi rơi nước mắt. Tôi hoảng loạn ngẩng đầu uống từng chút một, coi như sương mù thoáng qua khóe mắt.

Bố mẹ và Lỗ Ngụy lần lượt gọi đến, biết tôi vẫn đang tắc trên đường thì vô cùng lo lắng.

Chúng tôi giậm chân trên nền tuyết, nghe bản tin xèn xẹt tạp âm trên xe. Có người nhặt cành cây, nhóm lửa hồi lâu nhưng chỉ thấy khói mà chẳng thấy lửa. Ban ngày tuyết ngừng rơi, song đêm đến lại bắt đầu rơi.

“Tôi chưa bao giờ khao khát được về nhà như thế này.”, một đồng nghiệp trên xe nói.

“Tôi chỉ muốn ôm bà xã, chui trong chăn ấm, ngủ nguyên một ngày thôi.”, có người cười ha hả trêu chọc.

“Mơ ước của tôi đơn giản hơn cậu nhiều. Tôi chỉ muốn được ăn bữa cơm nóng hổi, chỉ cần một bát cơm trắng thôi, bên trên có mấy miếng bắp cải luộc, chỉ cần đơn giản như thế.”

Hai ngày trời ăn lương khô, giờ nhìn thấy nó là buồn nôn, nhưng không ăn không được. Từng người nói lên hy vọng của mình, còn tôi hy vọng điều gì? Tôi chỉ mong nhìn thấy bố mẹ và Lỗ Ngụy thôi.

Lúc thì tuyết rơi, khi thì mưa đá đập vào cửa kính, trên xe đã có người bị cảm, chốc chốc lại vang lên tiếng hắt xì, ho hắng. Tôi thấy lạnh dần, không xuống xe nữa, mà ngồi co tròn thành một rúm trên xe. Hà Xứ đưa cho tôi thêm một tấm thảm, đêm đến, tôi run rẩy dữ dội, phát hiện ra mình đã bị cảm.

Ngày Hai mươi bảy tháng Một.

Radio thông báo tàu hỏa, máy bay đều hoãn lại do băng tuyết kéo dài, một trăm nghìn hành khách đang tắc lại ở ga tàu Quảng Châu. Hơn trăm nghìn người tắc trên đường cao tốc Kinh Châu đoạn XX. Mạng điện quốc gia vì tải trọng quá lớn nên nhiều nơi đã phải cắt điện, xăng dầu không đủ đáp ứng nhu cầu của người dân, vật giá leo thang...

Sau khi uống thuốc cảm, tôi rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, toàn thân đau nhức, bắt đầu phát sốt.

Nghe thấy di động của Hà Xứ kêu mấy lần, tôi biết di động của Triệu An Phi đã hết pin, giờ đổi sang dùng máy của Hà Xứ.

Thi thoảng các đồng chí công an lên xe bổ sung lương thực và nước uống, còn có y tá bác sĩ lưu động đi kiểm tra sức khỏe cho mọi người. Một cô y tá truyền nước cho tôi. Tôi lơ đãng nửa tỉnh nửa mơ. Vợ chồng Hà Xứ ngồi cạnh vô cùng sốt ruột, cách một lúc lại chạy đến sờ trán tôi.

Ngày Hai mươi tám tháng Một.

Tôi đã chẳng nhớ được mình bị kẹt cứng trên đường quốc lộ bao nhiêu ngày nữa. Có lúc nghĩ mình vĩnh viễn không về được nhà, tôi bèn lặng lẽ co ro trong chăn rơi nước mắt.

Bên ngoài bộ đội địa phương đang dùng xẻng xúc băng, những người đàn ông trên xe cũng tham gia phụ một tay. Hà Xứ nói có hơn vài nghìn bộ đội được giao nhiệm vụ phá băng, đôi khi phải phá băng trên xe vì có xe bị băng đóng kín, nhưng ban ngày xúc được vài chục mét, vài trăm mét, vài nghìn mét, đến tối mặt đường lại phủ thêm một lớp tuyết mới.

Có lúc tôi thấy đỡ hơn một chút, có lúc lại thấy toàn thân đau nhức, mơ mơ màng màng. Bác sĩ bảo nếu cứ sốt mãi thì phải tìm cách đưa tôi ra ngoài.

Dù rất muốn về nhà, nhưng trong gió tuyết bão bùng thế này, tôi không muốn bắt bao người phải đi bộ khiêng tôi ra khỏi đây để cấp cứu. Trên xe không chỉ mình tôi bị cảm, đằng sau biết bao chiếc xe bị tắc, nói không chừng rất nhiều người cũng đang bị cảm.

Ngày Hai mươi chín tháng Một.

Hôm nay chúng tôi được ăn thức ăn nóng hổi. Bộ đội đã điều đến tổ bếp núc, đẩy xe đưa đồ ăn nóng đến. Thức ăn rất đơn giản, cơm trắng và bắp cải luộc. Mọi người cười trêu anh chàng đồng nghiệp có ước mơ ăn cơm trắng bắp cải luộc hôm nào, lần này ước mơ đã thành thật rồi.

Tôi cũng cười, có lẽ chuyện sẽ tốt hơn theo từng ngày, tôi nghĩ, giờ khắc được gặp bố mẹ và Lỗ Ngụy sẽ không còn xa nữa.

Mỗi khi tỉnh lại, tôi thường vô cớ nghĩ ngay đến hình bóng Lỗ Ngụy, nghĩ đến cảnh anh phanh xe trước mặt tôi, cười toét miệng mắt cong cong, nghĩ đến cảnh hai đứa ngại ngùng bước bên nhau trên con đường pháo sáng rực rỡ hôm nào, nghĩ đến lần tôi ôm tâm trạng nặng nề theo sau anh chơi trận giả, nghĩ đến khuôn

mặt đầm đìa mồ hôi lúc tìm tôi ở CỬU TRẠI CÂU của anh, nghĩ đến cảnh anh cầm ô đứng nhìn ánh đèn trong phòng tôi từ rất xa...Nhiều lúc, tôi chìm trong hồi ức mà chẳng hề hay biết. Khi trấn tĩnh lại, mới nghĩ sao mình lại đột nhiên thích hồi tưởng quá khứ thế này, chẳng lẽ đây là điềm báo không lành?

Ngày Ba mươi tháng Một.

Cuối cùng di động của Hà Xứ cũng hết pin. Tôi mở di động lên, chỉ còn hai vạch pin. Cục pin còn lại tôi chán buồn sặc, lúc này tôi rất hối hận vì mấy hôm trước đã nghe nhạc bằng di động.

Trong vòng một phút sau khi mở máy, hàng loạt tin nhắn ồ ạt gửi đến.

Tin nhắn của Ân Dĩ, nó đã vượt qua trăm ngàn gian khổ về đến nhà rồi, bảo tôi chú ý giữ gìn sức khỏe.

Tin nhắn của lãnh đạo hỏi có phải tôi gặp sự cố gì không? Tin nhắn này gửi cách đây hai ngày, chắc sau đó ông ấy đã gọi điện cho Hà Xứ, vì đằng sao có thêm một tin nhắn, nói ông ấy đã biết chuyện chúng tôi bị tắc trên đường, bảo tôi phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Đột nhiên tôi cảm thấy rất hổ thẹn, vì mấy ngày nay tôi đã quên tiết vị lãnh đạo rất ân cần và quan tâm tôi này.

Còn có tin nhắn của bố mẹ, hỏi tôi đang ở đâu.

Tin nhắn của bạn bè trên mạng, ví như Tiểu Diệu, hỏi sao tôi mất tích lâu thế.

Tôi không tiện trả lời, cũng chẳng dám trả lời. Pin di động không còn mấy, cảm thấy lúc này chẳng cái gì đáng giá bằng cục pin đầy điện, vì thế tôi chỉ dùng vào lúc quan trọng thôi.

Không có tin nhắn của Lỗ Ngụy, tôi đoán chắc hai hôm nay anh đã gọi điện cho vợ chồng Hà Xứ, nên biết tôi vẫn tắc nguyên tại chỗ.

Chẳng biết do bị ốm, hay thức ăn không đủ, mà tôi thấy toàn thân mệt mỏi, chẳng chút sức lực, trong lòng toàn nghĩ linh tinh, lúc đầy ắp lúc trống trải, người héo hắt, thi thoảng lại thấy chán ngán vô cùng.

Radio nói Thủ tướng Quốc vụ viện đến chỗ nào đó, để trấn an đám hành khách bị mắc kẹt. Tôi nghe thấy giọng ông ấy: “Mọi người yên tâm, rồi tất cả chúng ta sẽ được về nhà đón Tết!”

Đột nhiên tôi thấy vô cùng cảm động, chỉ biết hình dung khung cảnh lúc đó. Hàng nghìn người bị mắc kẹt, ai nấy đều lo lắng buồn bã, đều muốn về nhà đón Tết, muốn về đoàn viên cùng gia đình như tôi vậy. Đang lúc tuyệt vọng, lời nói của ông ấy thấp sáng ước mong được về nhà trong lòng mọi người, khiến người ta cảm thấy được chính phủ đang nghĩ cách, kiểu gì cũng đưa được chúng tôi về nhà, chỉ là có chút khó khăn, tốc độ chậm chạp một chút.

Nhìn ra ngoài, thấy đám đông đang nỗ lực xúc băng, tôi lại cảm động lần nữa. Ai cũng dốc hết sức tìm biện pháp, những ý nghĩ tuyệt vọng của tôi rõ thật nực cười nếu so với họ.

Có lẽ do tư tưởng được thả thông, có lẽ cảm thấy sắp được về nhà rồi, tôi không còn nóng ruột, không còn u ám nữa, cơ thể dường như có chút sức lực. Tôi không nhốt mình trên xe nữa, mà xuống đường chạy nhảy vận động. Lúc đầu có cảm giác chơi với chân không chạm đất, nhưng sau đó tôi thấy khỏe hơn nhiều.

Rất nhiều ký giả đến phỏng vấn, gặp người dẫn chương trình của một tiết mục thường xuyên chiếu trên tivi, tôi thấy rất lạ, không nhận được hỏi: “Các anh đến đây bằng cách gì? Thông xe rồi à?”

Đó chỉ là câu hỏi buột miệng, tôi cứ ngỡ nhân vật nổi tiếng như họ sẽ chẳng đời nào thèm để ý đến chúng tôi.

Nhưng không ngờ vị MC thờ hỏn hển, cười với tôi trả lời: “Chúng tôi chạy bộ hơn mười cây số đấy.”

“Chúng tôi bị tắc từ hôm Hai mươi tư, tôi không dám đếm xem đã được mấy ngày rồi”, tôi ừ ừ trả lời. Một số người trên xe nhìn thấy, lần lượt bước xuống, vây lấy vị MC. Chúng tôi bàn tán về cảm giác bị tắc lại nơi đây, MC hỏi: “Hay chúng ta làm một cuộc phỏng vấn nhỉ?”

Anh ta nói thế, đám nhà báo bên cạnh lập tức vác máy chuẩn bị quay, tôi vội che mặt bảo: “Không được, không được, tôi xấu xí lắm.” Mấy ngày không rửa mặt, còn bị ốm nữa, tôi chẳng biết mình thành ra thế nào nữa.

Anh ta nói không sao, quay rồi phát lên tivi để người nhà nhìn thấy, biết tôi vẫn bình an.

Tôi kiên quyết không chịu, bảo: “Nhìn thấy bộ dạng này của tôi, họ còn lo lắng hơn.”

Có lẽ về thất thiếu trong ánh mắt tôi đã cảm động anh chàng MC, anh ta không miễn cưỡng nữa, quay sang phỏng vấn đám đồng nghiệp của tôi.

Phỏng vấn xong, ánh mắt mọi người bị thu hút bởi tiếng máy bay trực thăng trên trời. Tôi cũng ngẩng đầu nhìn, chẳng biết chiếc máy bay đến từ đâu, cứ lòng vòng mãi trên bầu trời. MC nói: “Đồng nghiệp của đài chúng tôi đều ở trên đó quay phim, năm nay tuyết rơi nhiều quá, cảnh tượng trăm năm mới gặp một lần, quay từ trên cao sẽ thấy rõ mức độ kinh khủng của thảm họa này.”

Một đồng nghiệp nói: “Giá mà họ quăng cái thang xuống, để mình leo lên, rồi mình được bay về nhà.”

Chúng tôi đều ồ lên cười, cười xong lại thấy xốn xang, thật ra ai cũng muốn được chấp cánh bay về nhà ngay lập tức.

Cũng trong ngày hôm nay, cuối cùng có thể khởi động xe rồi.

Không ai có thể miêu tả nỗi cảm xúc khi đấy. Đột nhiên nghe thấy ai đó kêu lên một tiếng, mọi người dướn cổ ra nhìn thì phát hiện xe đỗ trước mặt đang từ từ chuyển bánh. Ai nấy phấn khởi điên cuồng, òa lên một tiếng, rồi lũ lượt chạy về xe mình. Tài xế cũng nhanh chóng ngồi lên ghế lái, ấn ga, lúc sau chiếc xe chậm rãi tiến về phía trước với nỗi sốt ruột của đám đồng nghiệp trên xe.

Tôi quần chặt chiếc thảm và chặn bông vào người. Giây phút chiếc xe chuyển động, tôi vui mặt trong chăn, không biết muốn khóc hay muốn cười.

Tôi gọi điện cho Lỗ Ngụy, không ngờ di động của anh không liên lạc được, gọi cho mẹ, cũng chẳng liên lạc được, gọi vào máy bàn thì máy đang bận. Cuối cùng tôi gọi cho Ân Dĩ, may mà nghe thấy tiếng đổ chuông. Nó nhắc máy, vô cùng sung sướng, hét lớn gọi bố mẹ, bảo tôi gọi điện về này. Nghe giọng hét hào hứng của con bé, cổ họng tôi đột nhiên nghèn nghẹn.

Chắc mẹ đã giằng lấy điện thoại từ tay nó, vừa mở miệng đã hỏi một tràng như súng liên thanh, hỏi tôi có ổn không, có lạnh không, đang ở đâu, rồi bảo sóng mạng nào cũng yếu như nhau. Ở nhà vẫn mất điện, không sạc pin được nên đều không dùng được, mấy ngày nay cả nhà rất lo lắng cho tôi.

Tôi khịt mũi nói: “Hôm nay xe có thể chuyển bánh rồi, con mọi thứ đều ổn, đồng nghiệp trên xe cũng an toàn không sao.”

Sau đó nghe Ân Dĩ đứng bên nói vọng vào: “Chị ơi, anh rẽ đi đón chị một ngày rồi, chẳng biết đi đến đâu nữa.”

Tim tôi bỗng thất lại, sốt ruột hỏi: “Sao cả nhà lại để anh ấy đi? Xe cô không di chuyển được, anh ấy đón thế nào đây? Thường ngày chứng chặc vậy, sao đến lúc then chốt anh ấy lại hồ đồ thế?...”

“Anh ấy, anh ấy nói chị bị sốt...” Nghe tôi nói nhanh như chớp, Ân Dĩ vội trả lời: “Cơ quan anh ấy cũng phải phá băng cứu nạn, nhưng anh ấy vứt xống lại, không biết đào đâu ra chiếc xe, chạy đến nói một tiếng với bố mẹ rồi đi luôn, ai mà ngăn được chứ?”

Cúp máy, trong lòng tôi rất rối loạn. Vốn sợ mọi người lo lắng cho mình, giờ đâm ra tôi lại lo lắng cho một người. Tôi bực bội mắng thầm anh trong bụng.

Nghe bảo Lỗ Ngụy lái xe đến đón tôi, Hà Xứ chặc chặc không ngừng, liếc mắt nhìn người đàn ông của mình, nói: “Nhìn mà xem, người ta quan tâm đến bà xã biết chừng nào.”

Triệu An Phi nhìn vợ, hỏi: “Anh còn chưa đủ tốt với em sao?”

Cô ấy thích thú, nói: “Không bằng đôi vợ chồng son, người ta mới cuồng nhiệt làm sao, vì tình yêu chẳng màng mạng sống.”

Tôi vội đưa tay đánh cô bạn, nói: “Cái gì mà không màng mạng sống chứ?”

Hà Xứ vội chữa cháy: “Lỡ mồm, lỡ mồm, là không tiếc thân mình, à không, phải là bất chấp tất cả.”

Lòng tôi hỗn loạn, chẳng còn tâm trạng đùa giỡn với cô ấy. Đang lo lắng cho anh, nên tôi không muốn nghe ai nói gì đến việc không màng mạng sống. Nỗi khổ sở bị bệnh tật giày vò vì mấy hôm trước cũng chẳng xót xa khó chịu như thiêu đốt tim gan như bây giờ.

Buổi trưa có vẻ sẽ có nắng, mặt đường không còn tuyết và băng nữa. Chiếc xe không đi được một đoạn lại dừng như trước, mà bắt đầu chạy liên tục trong khoảng thời gian dài. Mọi người đều vô cùng sung sướng, hy vọng tuyết dừng rơi thêm nữa.

Lúc đi ngang qua mấy chiếc xe hàng bị lật, chúng tôi biết đây chính là đầu mối gây ra vụ ùn tắc giao thông. Xe hàng giờ đã được kéo sang một bên đường, trên xe phủ lớp tuyết dày. Tôi bắt giắc thở dài, có người còn thê thảm hơn chúng tôi. Đường như mọi chuyện đang xoay chuyển theo chiều hướng tốt đẹp. Xe sắp lao ra khỏi đường cao tốc, tôi nhìn thấy rất nhiều xe Công an và Cảnh sát giao thông đang đứng trong gió tuyết, vài người vẫy tay chào tất cả những chiếc xe ngang qua. Trên xe có người thét lên rằng đó là lãnh đạo nhà nước, tôi lau cửa kính, cố giương mắt nhìn, nhưng chẳng rõ gì cả, trong lòng vô cùng rầu rĩ.

Xe cộ được phân luồng, dù phải đi vòng xa một chút song chúng tôi cũng chẳng hề bận tâm, chỉ cần xe chạy được là tốt rồi. Chúng tôi không muốn phải trải qua chuỗi ngày bị tắc nghẽn chẳng nhích nổi nửa bước nữa, khôn khổ quá chừng, ai chưa từng trải qua có lẽ sẽ không hình dung được cảm giắc đó đâu.

Thoát khỏi đường cao tốc, xe chạy vào đường quốc lộ. Tôi đổi chỗ ngồi với người khác, chuyển sang ngồi bên trái, dính sát người vào cửa kính ô tô, ra sức quan sát từng chiếc xe lướt qua mình. Đoạn đường quốc lộ giao với đường cao tốc này xảy ra nhiều vụ tai nạn giao thông hơn cả đường cao tốc. Cứ chạy được một lúc tôi lại thấy có xe lật bên đường. Mỗi lần nhìn thấy xe con bị lật, tôi đều muốn bảo tài xế dừng xe, sợ chẳng may xe bị lật là của Lỗ Ngụy.

Ân Dĩ nói anh đã đi được một ngày. Cứ ngỡ sẽ gặp anh ngay tại đường cao tốc, không ngờ lại chẳng gặp được, vì thế tôi càng lo lắng hơn, cảm giắc sợ anh bị lật xe suýt chút nữa làm tôi phát điên.

Từ lúc nghe Ân Dĩ nói anh đi đón mình, tôi bắt đầu lo lắng, cũng hiểu ra rằng, anh đã bắt đầu lo lắng từ ngày đoàn chúng tôi khởi hành. Chỉ qua một khoảng thời gian ngắn, tôi đã cảm thấy nỗi lo lắng này thật khiến người ta khổ sở, vậy mà anh đã lo lắng mấy ngày nay rồi. Một mặt tôi trách anh không chịu nghe lời, mặt khác tôi có thể hiểu được cảm giắc của anh, thậm chí chỉ một tiếng đồng hồ thôi tôi cũng chẳng muốn anh phải ở trong tình trạng nguy hiểm. Tôi bị tắc trên đường bao ngày nay, chắc anh khôn khổ lắm?

Đang chạy trên đường quốc lộ, mọi người yêu cầu tìm quán ăn nào đó, ăn một bữa đầy đủ, tài xế lập tức đồng ý. Trong lúc chờ thức ăn lên, tôi đứng canh ngoài đường, sợ xe của anh chạy qua mất. Sợ anh không nhìn thấy xe của chúng tôi. Hà Xứ nói: “Bệnh của cậu chưa khỏi hẳn, vào trong đi, đừng đứng ngoài này, lạnh lắm.”

Tôi không chịu, cứ khăng khăng đòi đứng ngoài đường giậm chân bịt tai.

Tôi để ý từng biển xe, đặc biệt là xe đi từ hướng chúng tôi vừa đi. Tôi cố giương mắt, muốn nhìn rõ người ngồi trong xe, nhưng từng chiếc xe cứ lù lướt vượt qua. Có chiếc tôi không nhìn rõ người ngồi bên trong, nên cứ không ngừng hy vọng rồi lại thất vọng lo lắng.

Đang đứng trong tuyết nghiền cổ nhìn đông ngó tây, di động chợt vang lên. Tôi vội vàng lấy ra ngay, nhanh chóng ấn nút nghe. Điện thoại mất chợt kêu một tiếng, báo hiệu pin sắp hết.

“Ân Khả.”

Là Lỗ Ngụy, tìm tôi như muốn vọt ra ngoài. Tôi gạt đầu không tự chủ, kích động đến nỗi suýt nữa chẳng nói được nên lời.

“Là em, em đây. Bọn em ra khỏi đường cao tốc rồi, đang ở đường quốc lộ, đang ăn cơm. Anh đang ở đâu? Biển xe là bao nhiêu? Di động của em sắp hết pin rồi, sao anh lại đi đón em chứ?”

“Bọn em ăn cơm ở đâu? Đoạn đường nào? Tên quán là gì?”

“Từ đầu đường cao tốc XX thì xuống quốc lộ XX, ở thị trấn XX...”

Di động hết pin! Tôi bàng hoàng nghe tiếng tắt máy vẫn chưa dứt hẳn, màn hình di động đã đen ngòm. Pin di động tôi tiết kiệm lâu như thế, cuối cùng vẫn không dùng được vào phút quan trọng.

Tôi lao nhanh về quán, hỏi xem có di động của ai còn pin không, rồi lại hỏi chủ quán có điện thoại không, khó khăn lắm mới mượn được chiếc di động, nhưng tôi lại dần mặt ra. Tôi không biết nên gọi vào số nào, số vừa này không phải số của Lỗ Ngụy, mà là một số lạ, hình như điện thoại công cộng. Tôi bắt máy nhanh quá, không kịp nhớ dãy số đó, giờ di động chẳng mở máy được, tôi không tài nào tra ra số vừa rồi.

Tôi bắt lực trả lại di động cho người ta, cảm ơn một câu, rồi chạy ra ngoài đường chờ. Anh có thể gọi điện cho tôi, tức là anh vẫn ổn. Ít nhất, tôi có thể yên tâm rồi, bây giờ tôi mong ngóng được gặp anh càng thêm mãnh liệt.

Từng chiếc xe lướt qua, ánh mắt tôi cứ nhảy từ chiếc này sang chiếc khác, song chẳng chiếc nào là chiếc tôi mong ngóng cả. Tôi hết ngồi lại đứng, hết đứng lại ngồi, Hà Xứ đem cơm ra cho tôi. Tôi vừa ăn vừa dán mắt vào dòng xe trên đường, không bỏ lỡ chiếc nào.

Bát cơm nóng bỏng môi đã bị tôi vội vàng ăn hết sạch. Đưa mắt về phía xa, thấy không có bóng dáng chiếc xe nào sắp tới, tôi mới quay người bước vào quán trả bát, nhưng còn chưa đi được mấy bước, đã nghe tiếng phanh xe ken két trên mặt đường. Tôi quay phắt đầu, một chiếc xe con màu đen có cản trước méo mó bê bết bùn đất vừa đỗ bên đường. Tim tôi bất giác đập loạn. Bộ dạng một tay cầm bát một tay cầm đĩa của tôi lúc này buồn cười chết được, nên thấy tôi, người vừa trên xe bước xuống mới lắc đầu cười hờ hợt như thế.

Tôi ngơ ngác nhìn anh bước đến trước mặt. Anh khẽ chớp mắt, tôi nhìn rõ ràng hàng mi dài của anh lay động, một lúc sau nghe tiếng anh thở dài, hai tay anh để hờ bên hông, cúi đầu nói: “Cuối cùng cũng đón được em rồi!”

Chẳng biết tại sao chiếc bát trên tay tôi đột nhiên rơi xuống, không vỡ, mà lăn hai vòng, dính đầy băng tuyết và bùn đất. Tôi cúi đầu nhìn nó, khẽ khịt mũi, không buồn nhặt lên, cũng chẳng muốn ngẩng đầu.

Tôi đã thực sự không kiềm chế nổi. Lúc tôi bị ốm trên đường cao tốc, tôi chỉ dám lén khóc trong chăn, cho dù là lúc thất vọng nào lòng tưởng rằng cả đời sẽ bị kẹt cứng tại đó, cũng chẳng dám khóc thành tiếng. Nhưng lúc này đây, anh đứng trước mặt tôi, tôi bất giác không muốn nói gì cả. Tất cả cảm xúc nhất thời hóa thành hàng lệ lăn dài trên má, tí tách rơi xuống nền băng tuyết.

Anh ôm tôi vào lòng. Tôi bắt đầu thút thít thành tiếng, nắm chặt ngực áo anh, nhận ra cảm anh đang không ngừng dụi trên đỉnh đầu tôi. Đang khóc lóc nghẹn ngào dữ dội, tôi loáng thoáng nghe thấy giọng trầm ấm của anh: “Không sao nữa rồi, anh đến đón em đây. Chúng ta đã thống nhất từ trước, nếu tuyết rơi, anh sẽ cưới em mà.”

Ngày Ba mươi mốt tháng Một.

Hôm nay là ngày Hai mươi tư tháng Mười hai âm lịch, là ngày Tết ông Công truyền thống.

Về đến ngôi nhà mới của chúng tôi, trời đã hửng sáng. Căn nhà được bài trí rất đổi ấm áp và dễ chịu. Tôi lượn qua lượn lại ngắm nghía, dù vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn không nở rời mắt khỏi chúng.

Tôi nghĩ mình sẽ vĩnh viễn không quên nổi những khung cảnh bên đường tối qua, khi ngồi cạnh Lỗ Ngụy trên chiếc xe của anh. Chúng tôi theo sau xe khách chở bọn Hà Xứ, vòng vèo vài trăm kilomet, vật lộn trên những đoạn đường bùn lầy khủng khiếp, ngắm thành phố đen ngòm như đã chết, nhìn dây cáp điện to lớn bị rơi đứt vì không chịu nổi sức nặng của băng tuyết, nhìn cây cối hai bên đường gần như đã bị băng tuyết đè bẹp cong queo, nhìn những chiếc xe con, xe lớn đủ loại bị lật trên vệ đường, tất cả các trạm đổ xăng đều treo biển hết xăng, một vài trạm xăng cỡ lớn bị băng tuyết làm sập nóc. Khung cảnh hoang tàn khiến người ta vừa kinh hãi vừa run sợ.

Ngày hôm nay, cuối cùng cũng đã có điện.

Đã hai tháng rồi, giờ tôi mới được nhìn thấy ngôi nhà mới của mình, ngôi nhà với những đồ trang trí mới tinh sáng loáng, ấm áp dễ chịu. Lỗ Ngụy mở điều hòa, rồi vào phòng tắm, bật bình nước nóng. Tôi cởi áo khoác bẩn thỉu, ngồi xuống sofa, bật lò sưởi. Bật tivi lên, chương trình truyền hình trực tiếp đang liên tục cung cấp tin tức mới nhất về công tác phá băng tuyết. Lỗ Ngụy ngồi xuống bên cạnh, tôi rưng rưng dòng lệ quay sang nhìn anh. Anh đưa tay lau nước mắt cho tôi, tôi nói: “Từ bé đến giờ, chưa lúc nào em thấy ấm áp và hạnh phúc như thế.”

Sau khi tắm tấp sạch sẽ bước ra, Lỗ Ngụy gọi điện về báo cho bố mẹ tôi được an lòng. Anh vừa cúp máy, tôi liền hỏi: “Điện thoại gọi được rồi à?”

“Ừ”, anh cười với tôi, “Mọi thứ đều ổn rồi.”

Tôi nằm trong chăn xem tivi, Lỗ Ngụy vào tắm. Tivi không ngừng phát tin tức về vụ thảm họa băng tuyết, bị sập bao nhiêu trạm xăng, cây cối bị tàn phá mức độ nào, cột điện bị đổ ra sao, những nhân viên điện lực dũng cảm đi sửa chữa hy sinh mấy người, giờ vẫn còn bao nhiêu hành khách bị kẹt cứng... Mỗi con số báo cáo đều khiến người ta kinh hãi. Rồi đến tin tức khác, ví như vào lúc đoạn đường cao tốc nào đó bị tắc, có người tốt đã mua số lượng lớn lương thực đem tới giúp đỡ hành khách, có người tốt mời một xe khách về nhà thiết đãi cơm nước, có người ăn mày cắt tay đã mua ba ngàn bát mì đến cho hành khách bị kẹt cứng ở ga tàu hỏa, có người treo ruy băng xanh lên xe của mình, sẵn sàng cho người đang đứng chờ trong gió tuyết đi nhờ...

Thấy Lỗ Ngụy bước ra, tôi hỏi: “Anh treo ruy băng xanh trên xe là để làm việc tốt sao?”

Anh trả lời: “Ừ, trên đường đi đã cho một cặp vợ chồng, hai ông bà già và mấy học sinh đi nhờ.”

Anh cũng chui vào chăn, dang tay ôm tôi. Tôi ôm cổ anh, khẽ sát hỏi: “Xe của anh bị đâm gãy cản trước à?”

“Chỉ là đâm vào cây bên đường thôi. Lúc đó anh giảm phanh, nhưng không kịp, bánh xe vẫn lún trong hố, may mà không lật xe.”

“Sao anh lại tìm thấy em? Còn đi đúng con đường mà bọn em đã qua?” Ngáp dài một cái, nằm trong lòng anh, tôi buồn ngủ dúi cả mắt.

“Lúc đến đường cao tốc, thì xe cộ trên đó gần như được phân luồng hết rồi. Anh tìm được điện thoại công cộng ở đó rồi gọi cho em, may mà bọn em chưa đi xa lắm, may mà bọn em dừng lại ăn cơm...”

Anh vẫn cứ nói một hồi “may mà”, trước khi chìm vào giấc mộng, tôi chỉ loáng thoáng nghe anh nói: “May mà cuối cùng cũng gặp được em...”

20. Chương 20: Ngoại Truyện: Tâm Sự Của Lỗ Ngụy

NGOẠI TRUYỆN MỘT: TÂM SỰ CỦA LỖ NGUY

Tôi đang vô cùng lo lắng, bởi tôi nhận ra mình rất nặng lòng với cô ấy.

Tôi nghĩ có lẽ mình đã sai, vốn chỉ là câu cảm thán nhất thời, nhưng tôi lại buột miệng không đúng lúc. Tôi không nên đưa ra yêu cầu với cô ấy lúc này. Cô ấy không thích hợp với lời tỏ tình chóng vánh, nhưng nhìn pháo hoa lãng mạn rực rỡ khắp trời, cả ánh mắt long lanh sáng ngời của cô ấy, tôi bỗng thấy một đêm đông như thế thật thích hợp để tỏ tình. Có điều, thời cơ vẫn chưa chín muồi, tôi đã nắm bắt sai thời cơ, thế là sai một ly đi một dặm.

Chỉ có thể nói, tôi vẫn chưa thực sự hiểu về cô ấy.

Vào lúc pháo hoa nổ rực trên nền trời, tôi thậm chí cho rằng người con gái ấy đã động lòng. Dù cô ấy không nói lời nào, nhưng tôi tưởng rằng mình có nhiều hy vọng, đêm nay, mình sẽ chính thức bước vào trái tim cô ấy. Có lẽ người đàn ông đến trước đã để lại ảnh hưởng nghiêm trọng trong lòng cô ấy, song tôi vẫn cố chấp cho rằng, mình cũng đẹp trai phong độ, chắc hẳn cô ấy cũng phải có chút để ý mới phải, không thể không thích được. Lúc viết số điện thoại của mình vào lòng bàn tay cô ấy, tôi không tài nào hình dung nổi, mình đã viết với trái tim lâng lâng hồ hởi nhường nào. Tôi cứ ngỡ mọi thứ thuận lợi như nước đổ xuống kênh, tưởng mai hoặc ngày kia sẽ nhận được lời đồng ý của cô ấy, tưởng rằng mộng ước bao năm sắp thành sự thật, thế nhưng...

Không có, chẳng có gì xảy ra cả.

Ngày hôm sau, nhìn thấy chiếc áo khoác cô ấy gửi tới lúc tôi vắng nhà, trái tim tôi bắt đầu ủ rũ. Tôi nghĩ, có lẽ cô ấy sẽ gọi một cuộc điện thoại, nói với tôi rằng áo khoác đã được đem đến tận nhà. Tôi chỉ cần cô ấy gọi cho mình một cuộc, sau đó, mọi chuyện đều chẳng cần cô ấy chủ động. Nhưng mà, đợi mãi cũng không

nhận được cuộc điện thoại nào, rất lâu sau, tôi mới tỉnh ngộ, thì ra đối với cô ấy, mình chẳng là gì cả, cô ấy chẳng buồn bận tâm...

Song tôi lại canh cánh trong lòng mãi...!

Lúc nằm trên giường bệnh, nhìn cô ấy ôm hoa, đứng sau lưng chú Trương quan sát tôi với ánh mắt long lanh, tôi đã mỉm cười không tự chủ, nhận ra ngay, đây chính là cô bé đứng dưới cái nắng chói chang ngày nào, giờ đã trở thành một cô gái dịu dàng hiền hậu. Chú Trương bảo muốn giới thiệu cô ấy cho tôi, tôi đã nhanh chóng gật đầu đồng ý, khiến chú thờ người vài giây. Không sai, bao chú bác muốn giới thiệu bạn gái cho tôi, nhưng tôi chưa từng nhận lời một ai.

Con gái vây quanh tôi cũng rất nhiều, rất nhiều. Tôi nghĩ có lẽ mình khá được yêu thích, song cô ấy lại luôn né tránh tôi. Nếu cô ấy để tâm đến tôi hơn một chút, cô ấy sẽ biết kỳ thực tôi đã vì cô ấy mà cảm thấy đau lòng.

Tôi thực sự chưa hiểu cô ấy, cũng đánh giá sai năng lực của mình. Tôi chỉ biết mình đã sai, sai một ngàn lần, một vạn lần. Tôi sai bởi đã tỏ tình nhanh quá, là ai đã nói, người nào nói lời yêu trước người ấy tất sẽ đại bại!

Cô ấy có gì sai chứ? Chẳng qua cô ấy không thích tôi mà thôi...

Không sao cả, cô ấy không thích tôi cũng chẳng sao cả. Tôi sẽ gặp được người khác mà!

Chỉ là lần sau, tôi sẽ không để lại số điện thoại trên lòng bàn tay cô gái ấy nữa.

“Tôi không muốn làm tổn thương em, chỉ là tôi không thể yêu em.” Tôi nói thế với Lý Hàm, nước mắt cô ta tuôn ra như mưa.

Tôi chưa từng thấy cô gái nào khóc lóc thê thảm nhường này trước mặt mình. Tôi có cảm giác tội lỗi, nhưng cảm giác ấy chẳng thấm vào đâu. Nó không thể khiến tôi đau đớn đến tan nát tâm can như buổi tối đứng dưới gốc cây hoa quế hôm nào.

Sau khi đưa Ân Khả đến bệnh viện, rồi nói dối rằng mình đã có bạn gái, tôi lái xe đến khách sạn gặp gỡ bạn bè. Dưới sự giới thiệu của họ, tôi và Lý Hàm có khả năng trở thành người yêu. Tôi nghĩ, dù không có Ân Khả, tôi vẫn có thể gặp người khác, biết đâu Lý Hàm chính là người con gái đó.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, trong khi tôi còn chưa động lòng, thì Lý Hàm đã chen vào mọi góc ngách cuộc sống của tôi, trừ trái tim tôi. Thậm chí tôi cảm thấy kỳ quái, không biết cô ta đã gặp bố mẹ tôi lúc nào, đã thân quen với bạn bè tôi bao giờ mà có thể cười đùa tự nhiên như thế.

Không phải tôi không nhận ra những điều cô ta làm vì mình, nhưng sau lần gặp Ân Khả ở câu lạc bộ đánh trận giả, tất thấy những thứ đó đều tan thành tro bụi.

Hứa Thừa Cơ nói, Ân Khả và Lý Hàm căn bản là hai người thuộc hai tầng lớp khác nhau, nhưng nếu nó về điều kiện thì Lý Hàm hơn Ân Khả rất nhiều.

Tôi không muốn so sánh Ân Khả với người khác. Thì ra trên đời này quả nhiên có một người chiếm vị trí không sao lay chuyển và cũng chẳng ai thay thế được trong lòng tôi.

Tôi nói thẳng với Hứa Thừa Cơ, mình muốn có Ân Khả.

Thừa Cơ nói, cho tôi một tháng, nếu trong khoảng thời gian này tôi không thể khiến cô ấy đồng ý thì cậu ấy sẽ chẳng khách khí nữa.

Về phần Lý Hàm, tôi không muốn làm tổn thương cô ta, chỉ là tôi không cách nào yêu cô ta được.

Tôi lao trong màn mưa, dừng xe trước cửa cơ quan cô ấy, muốn nhìn thấy cô ấy, muốn được ở gần cô ấy hơn, muốn được thấy ánh đèn hắt qua song sắt loang lổ trên phòng cô ấy. Như thế cũng đủ giúp tôi ấm áp hơn dù đang đứng trong mưa gió. Một tháng đã hết, tôi vô cùng tự tin rằng sẽ khiến cô ấy gần gũi mình

hơn, sau đó cô ấy sẽ tiếp nhận tôi, thế nhưng, tôi đã sai rồi, chuyện đời quả không như là mơ. Cô ấy lại quay về với vỏ ốc của mình, không muốn ai chạm vào cả.

Tôi chẳng biết mình có thể đứng đây trong bao lâu, nửa tiếng, một tiếng, hay cả đêm? Nước mưa đã ướt đầm bờ vai ông quần tôi, tiếng mưa tí tách rơi không biết bao nhiêu lần, ánh đèn vàng hắt ra từ căn phòng vẫn chưa tắt, nó còn chưa tắt, tôi vẫn chưa thể rời đi. Chẳng biết trong đêm mưa gió sấm chớp đùng đoàng này liệu cô ấy có sợ không? Nhưng tôi nhớ kỹ, cô ấy đã công một thùng kem lớn kiên cường đi khắp ngõ to hẻm nhỏ, cô ấy từng nhả mặt còng lưng bước hối hả theo chân tôi trong cuộc tập trận giả, còn nhảy múa vũ điệu khó coi trước mặt bao người tại căn nhà của người Tạng. Một cô gái thì thoảng tỏ ra dửng dưng cảm như thể liệu có thấy cô đơn sợ hãi khi chỉ có một mình không?

Trời càng về khuya, tôi càng tuyệt vọng. Hôm nay là ngày cuối cùng, là ngày cuối cùng tôi xuống đây, ngày cuối cùng trong kỳ hạn một tháng tôi muốn cô ấy dành cho tôi. Đêm Trung Thu, xung quanh là tiếng mưa rả rích, tôi tuyệt vọng không cách nào gượng dậy nổi.

Nhưng vào lúc tắt cả giác quan của tôi trở nên tê dại, trong một góc tim bỗng có ánh lửa nhen nhóm, dường như có linh cảm gì đó, tôi quay đầu lại, bầu trời chớp sáng, cô gái của trái tim tôi đang đứng dưới ngọn đèn đường cách tôi mấy bước.

Tôi thấy tình yêu của tôi đã chẳng còn giận nữa, từng bước tiến về phía mình...

21. Chương 21: Ngoại Truyện Hai: Nhật Ký Của Tiểu Lỗ - Chẳng Ai Biết Mình Thích Chị Ấy

Sau khi kết hôn, Tiểu Lỗ và tôi chuyển một số sách báo và thư từ đến nhà mới. Một buổi trưa ngày xuân hoa nở nức ấm, Tiểu Lỗ ra ngoài có việc. Lúc xếp đồ đóng gói này, tôi tìm thấy một bảo bối. Đó chính là cuốn nhật ký thời tiểu học của Tiểu Lỗ.

Nó là cuốn vở nhỏ bìa xanh xen lẫn vàng, cũ kỹ và chẳng bắt mắt. Ngày bé tôi cũng thường dùng loại vở này, nhưng không biết đã đánh mất ở đâu rồi. Cậu học trò Tiểu Lỗ bảo quản nó tương đối tốt, song từ các trang giấy dính chặt vào nhau có thể biết, cuốn vở bị nhiều loại sách báo đè lên, nhiều năm chẳng ai mở ra đọc. Vừa mở nó ra, mốc thời gian ghi trên trang giấy làm tôi vụt ngay ý định sắp xếp đồ đạc. Tôi ngồi lật từng trang, từng trang một, những hàng chữ ngộ nghĩnh viết bằng bút bi màu xanh hoặc bút mực màu xanh đen vô cùng đáng yêu. Tôi chạy đi pha tách trà, rồi ngồi bệt xuống nền ban công lót thảm. Dưới ánh nắng ấm áp, tôi mỉm cười ngồi đọc nhật ký thời thơ ấu của Tiểu Lỗ.

Ngày 30 tháng 12 năm 1987

Tuyết rơi!

Hôm nay trời lạnh quá đi mất, mẹ mặc cho mình chiếc áo nót bông, còn mặc cả quần bông nữa, thêm túi sưởi ôm bụng nóng rực. Đến trưa, bên ngoài tuyết rơi ngập trời. Lúc về nhà ăn cơm, đi ngang qua công ty dệt may, chẳng may mình giẫm phải một hòn đá rất trơn, ngã đánh oạch một cái. Có một chị đi sau vội đỡ mình dậy, còn phúi đầu gối cho mình nữa. Túi sưởi của mình bị rơi xuống dòng kênh, chị ấy nhảy xuống vớt cho mình. Để vớt được chị ấy phải cố gắng lắm, mãi mới leo lên được bờ, mình nói: “Cảm ơn chị!”, chị ấy bảo: “Không có gì!”

Buổi chiều, mình nhìn thấy chị ấy bước vào lớp 3-2. Chị ấy quả là người học theo tinh thần của Lôi Phon.

...

Ngày 10 tháng 4 năm 1988

Trời xanh!

Hôm nay chẳng có chuyện gì mới mẻ cả, thời tiết rất đẹp. Chiều tối mình đi qua lớp 3-2, thấy chị ấy đang chơi nhảy dây với bọn Liễu Huyền. Chị ấy ngốc lắm, cứ phải làm cột suốt. Lý Minh bảo ra trêu bọn họ đi, thế là mình đi thật, nhảy qua nhảy lại trên dây chun của bọn họ. Chị ấy tức điên, con môi mắng hai đứa, ha ha, mình vui lắm.

....

Ngày 1 tháng 6 năm 1988

Trời xanh!

Hôm nay rất vui, buổi sáng bọn mình đến rạp chiếu phim xem biểu diễn văn nghệ. Lớp 2-2 của bọn mình nhảy bài “Con đường nhỏ quê tôi”. Điệu nhảy này mình đã tập lâu lắm rồi. Cô giáo nói mình nhảy đẹp nhất, vì thế mình được xếp đứng giữa đội hình. Lớp mình nhảy rất cố gắng, gần cuối mình còn có một động tác làm điểm nhấn. Cô giáo bảo mình vờ đứng giữa sân khấu không nổi rồi đi, sau đó sẽ bị mấy bạn khác lôi xuống dưới. Lúc bọn Trương Tiểu Sơn lôi mình, mình nhìn thấy chị ấy ngồi dưới sân khấu che miệng cười trộm. Dù tiết mục biểu diễn của lớp mình chỉ đạt giải ba, nhưng mình vẫn rất vui.

...

Ngày 20 tháng 6 năm 1988

Trời âm u!

Hôm nay buồn quá, chắc là chị ấy ghét mình rồi. Không phải mình cố tình muốn trêu chọc, đều tại Trương Tiểu Sơn cả. Cậu ta cố tình đẩy mình thật mạnh, nên mình mới ngã vào người chị ấy, mới bất cẩn làm chị ấy hôn lên mặt mình. Đám người xung quanh ai cũng cười giễu bọn mình. Chị ấy tức đến nổi mặt mày đỏ ửng, sau thì bị bọn Trương Tiểu Sơn trêu quá khóc cả ra, nhưng mà chị ấy tưởng là mình cố ý, tức giận lừ lừ hồi lâu, không thèm nói một câu nào với mình cả. Mình ghét nhất Trương Tiểu Sơn!

...

Ngày 2 tháng 7 năm 1988

Trời xanh!

Hôm nay mình và bọn bạn ra ngoài chơi rất đã. Đứa nào cũng mò hôi dầm đĩa. Lúc mình xin bố hai hào để mua kem que, thì nhìn thấy chị ấy và một chị khác nữa đang công một thùng kem que rất lớn đi bán. Mình theo sau bọn họ rất lâu, nhưng không dám mua kem của chị ấy, sau cùng mình mua kem của một chị khác, trong lòng rất buồn.

...

Ngày 1 tháng 9 năm 1988

Trời mưa!

Hôm nay khai giảng rồi. Sáng sớm mình đã chạy đến trường điểm danh. Mình lên lớp 3 rồi, bọn mình đổi giáo viên chủ nhiệm, giáo viên mới chính là giáo viên chủ nhiệm cũ của lớp 3-2 khóa trước, mình thấy vui lắm. Ước nguyện hồi Tết đã thành hiện thực rồi! Điểm danh xong mình chạy sang lớp 4-2 chơi một lúc. Bố của anh Triệu An Phi quen bố mình, mình đi tìm anh ấy, nhưng mà không nhìn thấy chị ấy đâu cả.

...

Ngày 18 tháng 9 năm 1988

Trời âm u!

Hôm nay thầy giáo chọn mình làm người kéo cờ, bạn bè đều rất ngưỡng mộ mình. Triệu An Phi cũng ở trong đội kéo cờ. Buổi chiều bọn mình phải tham gia tập luyện, nhưng mình không thấy khổ một tẹo nào. Mình rất muốn thứ Hai đến thật nhanh, tới lúc đó chị ấy sẽ nhìn thấy dáng vẻ kéo cờ của mình.

...

Ngày 10 tháng 2 năm 1988

Trời mưa!

Mẹ bảo cả nhà sẽ chuyển đi nơi khác. Mình phải đến học tại một trường mới, mình rất buồn, mình không nỡ xa thầy cô và bạn bè, mình không muốn xa các bạn trong trường, ngay cả bàn học ghế ngồi của mình

nữa. Đến trường mới toàn người không quen, mình sẽ cơ đơn lắm, sẽ không bao giờ được gặp lại chị ấy. Nếu có đứa trêu chọc lúc chị ấy chơi nhảy dây, mình sẽ không giúp chị ấy được nữa.

...

Ngày 1 tháng 6 năm 1990

Trời xanh!

Hôm nay thời tiết nóng nực, mình tham gia buổi diễn văn nghệ toàn thành phố. Mình là người thông báo tiết mục, lúc ở sau cánh gà, mình gặp lại bạn bè trường cũ, bọn họ rất vui, mình cũng rất vui. Mình nhìn thấy cả Triệu An Phi, nhưng anh ấy bảo chị ấy tham gia màn nhảy tập thể của toàn thành phố, còn tiết mục biểu diễn của lớp không được chọn, nên không đến đây biểu diễn được. Mình rất thất vọng, lâu lắm rồi mình chẳng được nhìn thấy chị ấy, chẳng ai biết mình rất muốn được nhìn thấy chị ấy.

...

Ngày 26 tháng 6 năm 1991

Trời xanh!

Hôm nay về nhà rất muộn. Mình đã quay về trường học cũ. Triệu An Phi tốt nghiệp rồi, nhưng mình thấy buồn như thể người tốt nghiệp là mình vậy. Lúc vào lớp anh ấy, mình đã nhìn thấy chị ấy. Hình như chị ấy không nhận ra mình. Chị ấy và các bạn khóc rất thảm thương. Nhìn thấy chị ấy, mình vừa vui lại vừa buồn.

...

Cứ ngồi đọc cho đến khi ánh sáng mờ dần, tôi mới thẫn thờ nhận ra không còn sớm nữa. Đúng lúc ấy thì đồng chí Tiểu Lỗ về đến nhà, thay dép bước vào. Thấy tôi ngồi ngoài ban công, anh liền chạy đến, hỏi: “Cái gì mà buồn cười thế?”

Tôi khập khiễng đứng thẳng người bởi hai chân đã tê dại, cười nói: “Đói chưa? Em đi nấu cơm.”

Anh dựa cơ thể mệt mỏi vào người tôi, biếng nhác không cho tôi rời đi, ôm tôi hồi lâu, rồi mới buông ra. Nấu cơm xong bước ra, tôi thấy anh đang ngồi chỗ tôi khi nãy, cúi đầu, chăm chú theo dõi cuốn vở bìa vàng xanh lẫn lộn kia. Bên ngoài sắc trời càng lúc càng tối màu, nhà nhà bật đèn, tôi cũng bật hết đèn trong phòng, rót cốc trà xanh đặt xuống bên cạnh anh. Anh hoàn toàn chẳng hề hay biết.

Tôi mỉm cười, quay người vào bếp, đeo tạp dề, làm món ớt xanh ủ chua mà anh thích nhất...

22. Chương 22: Ngoại Truyện Ba: Nhà Họ Kha Có Cô Con Gái Mới Lớn

Tôi là con gái thứ ba của nhà họ Kha, hai anh lớn đều đã thành gia lập nghiệp, còn lý tưởng của tôi là lập nghiệp trước, thành gia sau.

Bố tôi là đầu bếp, ông đã từng một lòng mong mỗi hai anh kế thừa sự nghiệp của mình, muốn truyền dạy tay nghề cho hai anh. Nhưng anh cả lại học về kinh tế, anh hai chạy đi làm nhà báo. Hai người anh hư thân chẳng ngó ngang đến tâm nguyện của bố, trời nam biển bắc mỗi người hùng cứ một phương. Quán ăn nhỏ cả đời bố vất vả gây dựng cuối cùng đành trông chờ vào tôi.

Quán ăn nhà tôi có vị thế hẻo lánh, nên dù bố rất có tay nghề nhưng việc kinh doanh lại chẳng được phát triển lắm. Tôi tốt nghiệp xong, bố vô cùng sung sướng, vội vàng trao lại việc kinh doanh quán ăn cho tôi. Ngay ngày hôm sau ông đã đi làm thủ tục thay đổi chủ quán, tên quán ăn cũng đặt theo tên tôi: Quán ăn Nhật Thiện. Cứ như thể bố sợ tôi lại vấp gánh giữa đường như hai ông anh vậy.

Chắc chắn tôi không bắt chước các anh. Một khi đã tiếp nhận tôi sẽ gánh vác đến cùng. Dù ngày nào cũng mệt muốn đứt hơi, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ bỏ mặc tâm huyết cả đời của bố.

Thực tế thì, chuyện kinh doanh của quán cũng chẳng khởi sắc hơn hồi trước. Dù tôi đã nghĩ đủ mọi cách, cải thiện hết mức chất lượng phục vụ và màu sắc thức ăn, thế nhưng khách hàng vẫn chỉ là những vị khách quen từ lâu.

Việc kinh doanh không thành công khiến tâm trạng tôi chẳng được vui vẻ, lại gặp một kẻ chuyên bới móc làm người khác rầu rĩ hơn.

Tôi cũng không biết sao mình lại đụng phải một kẻ như vậy. Mỗi tuần hắn đến ăn ở quán tôi hai đến ba lần, hoặc người khác mời hắn, hoặc hắn chủ động mời người khác. Theo lý mà nói, tôi phải đối xử nồng nhiệt với vị khách quen này, tuyệt đối không được đắc tội với hắn, song sau vài lần bị gọi đến hoành hành, tôi chợt tỉnh ngộ, không phải hắn có lòng chiều cố việc kinh doanh của quán tôi, mà đơn thuần chỉ là đến để hoành hành.

Tiểu Triệu là nhân viên bưng bê thức ăn của quán. Cậu ta bảo hắn lại gọi đích danh tôi. Đang lấy đồng hành tôi mới mua trên xe xuống đem vào bếp, vừa nghe bị gọi đích danh, tôi bèn phẫn nộ ném đồng hành tôi xuống bàn, không bình tĩnh nổi, khập khiễng bước về gian phòng hắn đang ngồi.

Trong phòng vốn đang cười nói âm ỉ, nghe tiếng gõ cửa lập tức im lìm. Hắn bình thản ngồi trên ghế, một cô gái ngồi cạnh. Thấy tôi bèn thu lại nụ cười, mặt mày nghiêm nghị.

“Hôm nay ông chủ Hứa lại không vui sao?” Đối mặt với ông thần ăn uống này, tôi nghĩ mình có thể nín được cơn giận mà cất tiếng hỏi thế này đã là hiếm lắm rồi.

“Đương nhiên là không!” Hắn đặt đĩa xuống bàn, ôm ngực dựa vào thành ghế, chậm rãi nói: “Bà chủ Kha, tôi đã là khách quen ở đây, cô biết là khách quen thường sẽ đến quán của cô vì một món ăn có mùi vị độc đáo nào đó, đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên tôi gọi cô ra. Cô ráp tâm đối xử thế này với tôi hay thì thoảng không giữ được phong độ đây?”

Tôi đưa mắt nhìn con cá nằm giữa bàn ăn còn bốc khói nghi ngút. Một đĩa to tướng vẫn chưa có ai động đĩa.

Món ăn nổi tiếng nhất quán tôi là cá luộc. Tôi đã định dựa dẫm món này để phát triển kinh doanh, kỳ thực có rất nhiều người đến quán vì món này. Hứa Thừa Cơ chính là một trong số đó.

Hôm nay đầu bếp Trương phụ trách nấu nướng. Tay nghề của đầu bếp Trương thật sự rất tuyệt. Nếu không phải người kén ăn, thì căn bản không phân biệt nổi cá do anh ấy luộc hay tôi luộc. Nhưng mà dưới gầm trời lại có người như thế đấy, kén chọn đến nỗi làm tôi nghĩ hắn sinh ra để đối đầu với mình.

Nuốt đầy bụng bất mãn, tôi khê lau bàn tay bị xước lên tạp sê, rồi gơ tay định nhấc đĩa cá lên, bất chợt bàn tay bị dính máu lọt vào tầm nhìn của hắn.

Nếu không phải bị đổ xe vì đâm vào chiếc ô tô rẽ ngang tùy tiện, tôi đã chẳng nói rằng không về kịp để làm món cá luộc này. Lúc tôi lồm cồm bò dậy, đầu bếp Trương gọi điện báo vị khách khó chiều đã đến, bảo tôi mau về nấu món cá luộc cho hắn. Nhưng chủ nhân chiếc ô tô khăng khăng bảo xe máy của tôi quẹt hồng đèn sau ô tô, đòi tôi bồi thường. Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ đến việc luộc cá cho hắn cả.

Tôi rửa tay, luộc con cá khác bảo Tiểu Triệu mang lên.

Đang định nhặt số củ quả bị dè bẹp lên, tôi chợt ngẩng đầu, thấy Hứa đại thần ung dung bước vào nhà bếp.

Hắn cúi người nhìn đồng cà chua xếp lếp, tôi ngơ ngác nhìn vị khách quen. Hắn bỗng đưa tay cầm lấy tay tôi, kéo về trước mặt.

“Sao lại bị thương thế này?”

Tôi thuận theo ánh mắt hắn nhìn xuống tay mình, chỗ bị thương đã rửa sạch, vì thế màu đỏ phủ trên đó chỉ là nước cà chua mà thôi.

“Bị đụng xe chút xíu, không sao cả.” Tôi vội thu tay về, cảm thấy nếu hắn không hoành hành thì trong lòng cứ thấy kỳ quái thế nào đó.

“Chân cũng bị thương à?”

“Đầu gối hơi xước thôi.” Vẫn thấy kỳ quái, không biết trong giọng nói khê khàng ầm ập của hắn chứa đựng âm mưu quỷ kế gì?

“Có bảo đối phương đưa đến bệnh viện kiểm tra không?”

Kiểm tra? Tôi dần mặt nhìn hần, phải đèn hai trăm tệ, tên đó mới chịu đi cho. Tôi có thể bảo người ta đưa đến bệnh viện kiểm tra ư?

Hần cau mày, hỏi: “Chuyện là thế nào?”

Tôi thuật lại quá trình một cách đơn giản. Nói đến đoạn tôi đèn hai trăm tệ, Hứa đại thần đứng bật dậy, bảo: “Họ không đèn thì thôi, cô còn đèn hai trăm tệ?”

Tôi gật đầu, theo tôi thì chiếc xe đó hình như rất đắt.

“Gặp chuyện thế mà cô không biết gọi cảnh sát à? Ai đúng ai sai cứ để cảnh sát quyết định.”

“Nhưng mà cảnh sát sẽ không phạt tôi chứ? Lần trước Tiểu Triệu nói đi xe máy mà không đội mũ bảo hiểm sẽ bị phạt hai trăm tệ”, tôi có đội mũ bảo hiểm đâu.

“Cô không đội mũ bảo hiểm à?”, hần ngờ vực nhìn.

Tôi xấu hổ gật đầu, liếm môi cắn miệng, đột nhiên thầm nghĩ, sao mình phải sợ hần chứ?

Hần khẽ nhắm mắt, nói: “Quả nhiên cô chỉ thích hợp ở trong bếp thôi.”

“Cô có nhớ biển xe đó không?”

Tôi mau mắn gật đầu, nhớ chứ, đương nhiên là nhớ, biển xe đó rất dễ nhớ, và cũng rất ngẫu, nên tôi mới không dám gây chuyện.

Nghe tôi đọc biển xe, Hứa đại nhân mặt vẫn chẳng biến sắc, rút di động gọi một cuộc. Đầu dây bên kia vừa nhắc máy, hần liền đứng trước mặt tôi nói vào di động: “Tiểu tử, chú em đâm vào bạn gái anh mà còn dám lấy thêm hai trăm tệ của cô ấy hả?”

Tôi sững người, mặt nóng bừng. Dù biết hần chỉ đang diễn kịch, nhưng tôi vẫn không khỏi xấu hổ.

“Chị dâu bán rau à?”, nghe đến đây, Hứa Thừa Cơ đưa mắt liếc tôi từ đầu đến chân, rồi nói: “Bạn gái anh là đầu bếp, nấu ăn ngon hết sảy.”

Mặt tôi lại nóng ran. Hần gọi như thế là thật hay giả đây?

Hần “ừ” mấy tiếng rồi cúp máy.

“Số di động của cô đâu?”, hần hỏi tôi.

Tôi sững người, không hiểu gì hết.

“Mai gửi trả tiền cô, liên lạc cho thuận tiện.”

Tôi bật cười, nhanh nhẹn đọc số di động của mình.

Nhưng mà, kể từ hôm đó, điện thoại của Hứa đại thần vô cùng cần mẫn, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, nội dung chẳng liên quan gì đến vụ tiền bồi thường, mà toàn chuyện vật vãnh hằng ngày, ví như món gì ngon, quán của tôi cần cải thiện kinh doanh như thế nào, hay một số lý luận kinh doanh tôi còn nửa hiểu nửa không.

Tôi thấy ý kiến của hần rất có lý, dần dần tiếp thu, từ từ cải thiện quán ăn của mình.

Chủ đề trò chuyện giữa chúng tôi ngày càng nhiều, thường xuyên kéo dài đến giữa đêm mà không hề hay biết. Thậm chí, nếu hần đưa ra kiến nghị nào đó mà tôi thấy rất hữu dụng, tôi sẽ bỏ dậy vào nửa đêm lôi bút giấy ra ghi lại.

Mỗi ngày hần đều gọi điện cho tôi vào một giờ nhất định. Tôi sẽ hoàn thành tất cả công việc trước khi cuộc gọi đến. Tôi thấy mình càng lúc càng mong ngóng được nghe giọng nói của hần.

Hai tuần sau tôi mới nhận được tiền bồi thường.

“Sao lại là năm trăm tệ?” Đếm tiền xong tôi há miệng trợn mắt nhìn Hứa đại nhân.

“Cô bị thương mà, thức ăn cũng hư hại một phần, chỉ bắt cậu ta đền ba trăm thôi.” Hứa Thừa Cơ điềm nhiên như không. Tôi thấy anh chàng này thật giỏi, chẳng những tôi không phải đền cho người ta, còn được

đền lại tiền rau củ nữa chứ. Vết thương của tôi bôi ít thuốc là khỏi, phí thuốc chỉ mất vài tệ, chẳng cần chứng cứ đơn từ gì hần đã đòi được ba trăm tệ cho tôi.

Không phải hần lừa bịp dọa dẫm đối phương chứ? Lúc này, tôi mới nhận ra, mình hoàn toàn chẳng hiểu gì về con người Hứa Thừa Cơ cả.

Thế nào cũng được, đối với tôi mà nói, việc Hứa Thừa Cơ đòi lại được tiền bồi thường và bắt đối phương bồi thường lại cho tôi là một việc đáng vui mừng. Tôi nhét tiền vào túi áo, mỉm cười lấy lòng vị khách quen: “Ông chủ Hứa đợi chút nhé, tôi đi làm món cá lược mời anh.”

Hần vội ngăn tôi lại, nói: “Có thể đến nhà tôi nấu không? Dụng cụ làm bếp, thực phẩm tôi phụ trách, cô chỉ cần nấu thôi.”

Tôi lưỡng lự, cảm thấy đề nghị này chẳng những vừa mạo muội, lại có dụng ý gì đó nữa.

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Triệu, dụng ý của Hứa Thừa Cơ đã nhanh chóng bị vạch trần.

Buổi chiều tôi đồng ý đến nhà Hứa Thừa Cơ làm món cá lược. Tiểu Triệu kể với tôi tin tức cậu ta nghe được, bảo rằng anh chàng này là cổ đông lớn của nhà hàng Phong Hoa.

Nhà hàng Phong Hoa là sao? Đó chính là nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố này.

Món cá lược thì sao? Đó là một trong những món ăn nổi tiếng nhất Phong Hoa.

Hứa Thừa Cơ muốn tôi đến nhà hần nấu món này nghĩa là gì?

Tôi chùng vai vô cùng thiếu não, ngồi trước bàn dài. Xã hội này làm tôi thấy quá đổi phức tạp, lòng người mờ mịt. Tôi đột nhiên thất vọng chán chường với cuộc đời.

Tôi nhanh nhẹn đánh vảy, mổ cả. Các loại gia vị hành gừng tôi giấu được Hứa Thừa Cơ chuẩn bị đầy đủ theo yêu cầu của tôi. Vì món này hần đã chuẩn bị rất kỹ càng, thậm chí còn cởi bỏ áo khoác, vén tay áo đích thân giúp tôi rửa rau bóc tỏi.

Nếu chẳng phải trong lòng tôi ủ rũ, thì khung cảnh hai người cùng nhau nấu nướng này khá là hài hòa ấm áp, cũng là giấc mơ bấy lâu nay của tôi. Tôi muốn tìm một người sẵn lòng vào bếp cùng mình, không để mặc tôi một mình lo việc bếp núc chỉ vì nghề nghiệp của tôi là đầu bếp.

Đáng tiếc, thật rất đáng tiếc.

Dường như phòng bếp của nhà Hứa Thừa Cơ rất hiếm khi được sử dụng, nhưng đồ đạc đầy đủ, dao nhọn bóng loáng. Hần chỉ ở cùng ông nội, ông cụ có vẻ nghiêm nghị. Nhìn tôi bận rộn nấu nướng, chắc ông nghĩ tôi là người giúp việc theo giờ.

Trước khi cho cá vào nồi, tôi quay sang nghiêm mặt bảo Hứa Thừa Cơ: “Anh nhìn cho kỹ, tôi chỉ làm một lần thôi.”

Nghe tôi nói thế, Hứa Thừa Cơ bèn thu nụ cười nhẹ nhõm lại. Có vẻ như nhận thấy sự thận trọng của tôi, hần liền trưng ra bộ mặt ngờ vực không hề giấu giếm. Tôi chẳng muốn nhìn hần diễn kịch nữa, quyết định mặc kệ anh chàng này, cứ bật lửa, cho dầu, tập trung nấu món cá lược của mình. Tôi lấy rượu nặng khử mùi tanh của cá, đun cho tới khi nồi canh trắng như sữa bò, mới đổ gia vị vào, hương thơm vây kín căn phòng. Hai tay khoanh trước ngực, Hứa Thừa Cơ đứng bên cạnh, quan sát từ đầu đến cuối.

Còn chưa vớt cá ra khỏi nồi, căn phòng đã xuất hiện thêm một người. Ông nội Hứa Thừa Cơ chống hai tay đứng chéo ở một góc, chờ con cá của tôi ra lò.

Tôi vớt cá ra đĩa, xong xuôi đầu đuôi mới quay sang bảo Hứa Thừa Cơ: “Nhìn rõ chưa? Cách làm có gì khác biệt với đầu bếp nhà anh không?”

Nghe thế, Hứa Thừa Cơ vội vàng quay đầu nhìn tôi. Tôi không muốn tìm hiểu xem ánh mắt đó chứa đựng điều gì, nhanh chóng cởi tạp dề và ông tay áo. Lúc rời đi, ánh mắt ấy vẫn dán chặt vào tôi. Ông nội hần cầm đĩa, gắp một miếng cá trong bát.

Tôi đã bỏ về như thế. Bước xuống bậc thang, tâm trạng tôi cũng chùng xuống như bậc thang càng lúc càng thấp kia. Tôi nhận ra mình rất có thiện cảm với người đàn ông này, dù lúc đầu đã từng ghét hần. Nhưng

ngay cả khi ghét hẳn tôi vẫn có chút tán thưởng đầu lưỡi nhạy bén kia. Sự ghét bỏ nhanh chóng tiêu tan sau lần hẳn ra tay trợ giúp tôi, rồi cả những cuộc điện thoại đã khiến thiện cảm của tôi với hẳn càng lúc càng tăng. Song lúc này tôi thực sự ghét hẳn, vô cùng ghét!

Một thời gian sau, Hứa Thừa Cơ không còn xuất hiện trong quán tôi nữa, cũng chẳng có ai hoành hợ này nọ, những cuộc điện thoại dày đặc giờ không còn nữa.

“Đạt được mục đích rồi, dĩ nhiên không cần đến nữa.” Tiểu Triệu đã nói như thế, cậu ta rất dễ bụng chuyện tôi chẳng chút phòng bị làm món cá lược trước mặt Hứa Thừa Cơ.

Tiểu Triệu nói tôi làm thế là ngốc. Tôi cũng thấy mình thật ngốc. Người ta chỉ mất có năm trăm tệ đã mua được một phương pháp gia truyền làm thức ăn.

Ban đầu, tôi chỉ muốn cho hẳn biết, mình chẳng nghĩ ngợi điều gì, hẳn có biết cách làm cũng chẳng sao. Tôi chỉ muốn làm một cuộc so sánh giữa sự thăng thần rộng lượng của mình với sự mưu mô xảo quyệt của hẳn, để hẳn biết trên đời vẫn còn một thứ gọi là không tính toán thiệt hơn, để hẳn thấy xấu hổ vì hành vi của mình.

Nhưng bây giờ tôi lại đâm ra hồ đồ. Những người biết chuyện đều trách cứ, cười nhạo tôi, cách nghĩ của tôi bị lung lay. Tôi không hiểu sao trong mắt họ, hành vi của mình lại ấu trĩ và buồn cười thế. Tôi luôn băn khoăn, chẳng biết trong mắt hẳn, tôi có buồn cười và thiếu năng vậy không?

Vì thế, lúc di động nhấp nháy tên của hẳn, tôi chẳng những do dự mà còn sợ sệt.

Hồi chuông sắp tắt, tôi quyết định nhắc máy lên nghe, áp di động vào tai, hồi lâu không nói gì.

Đầu dây bên kia cũng im lìm mãi.

Sau đó, hẳn nói: “Có thể đến nhà tôi một chuyến không?”

“Tôi đã nói chỉ nấu một lần thôi mà.” Tôi cup mắt, rõ ràng trong lòng rối bời khổ sở, nhưng chẳng hiểu sao lại không thể thẳng thừng cup máy.

“Không phải bảo cô đến nấu ăn, ông nội tôi muốn gặp cô.” Hẳn nói vậy càng làm tim tôi quặn thắt.

Lần thứ hai tôi đến nhà hẳn. Nhìn hẳn rất giống người đàn ông của gia đình. Ông nội hẳn cũng không nghiêm nghị như lần trước, mà đang mặc tạp dề bận rộn nấu nướng trong bếp. Biết tôi đến, ông cụ cố tình bước ra chào.

Tôi ngơ ngác chẳng hiểu gì. Sao ông nội của Hứa Thừa Cơ lại muốn gặp tôi chứ? Nếu không phải lý do ấy, tôi nghĩ mình đã chẳng dễ dàng nhận lời đến nhà người này một lần nữa.

Hứa Thừa Cơ đặt tay lên vai tôi, nhẹ nhàng ấn tôi ngồi xuống bàn ăn. Hẳn tự chuẩn bị bát đĩa, ông nội hẳn bưng đĩa cá lược đặt trước mặt tôi.

Nhìn đĩa cá lược có vẻ ngoài không khác gì mình làm, tôi bỗng sững người trong vài giây. Tôi không hiểu, sao Hứa Thừa Cơ lại để một ông cụ học tay nghề của tôi.

“Không phải học theo cô đâu. Phong Hoa là nhà hàng do ông nội tôi sáng lập. Món cá lược của Phong Hoa là món tủ của ông, cũng là món nổi tiếng của Phong Hoa từ xưa đến nay.”, vừa nói Hứa Thừa Cơ vừa đưa đĩa cho tôi, ra hiệu tôi nếm thử.

“Nhưng mà ta già rồi, sẽ có một ngày không nhấc nổi xoong chảo, không làm đầu bếp được nữa. Đặc biệt, mùi vị đó không phải ai cũng học được đâu. Để nắm được tinh túy của món ăn này chẳng những cần có thiên bẩm và sự nỗ lực không ngừng, mà còn cần đến cơ duyên.”, ông cụ phụ họa cùng đứa cháu, giải thích cho tôi nghe.

Tôi chăm chú nếm món ăn trước mặt, hoàn toàn tán thành với lời nhận xét của ông nội Hứa Thừa Cơ. Quả thật cần có cơ duyên mới học được cách làm món này, lời dạy ấy bố tôi cũng từng nói qua.

Bố tôi đã dạy rất nhiều người, nhưng chỉ vài người học được cách nấu món này. Thực tế thì đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hiểu, tại sao mình lại học một cái biết ngay, tại sao món cá lược của tôi lại có mùi vị như thế.

Bố tôi bảo đó là cơ duyên, vậy thì cứ coi là cơ duyên đi. Cho nên, khi nấu món cá trước mặt Hứa Thừa Cơ, tôi chẳng bận tâm hẳn có học được tinh túy của món ăn hay không.

Nhưng lúc này, món cá tôi nêm có mùi vị giống hệt món cá tôi làm, nổi nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn.

Câu hỏi hiện rõ trên mặt, tôi quay sang nhìn Hứa Thừa Cơ.

Hắn cười bảo: “Những người kén chọn mùi vị như tôi thật ra không nhiều. Người đến Phong Hoa dùng bữa không phải muốn tận hưởng một mùi vị nào đó, mà chủ yếu muốn tận hưởng bầu không khí nơi ấy. Những người đòi hỏi mùi vị ngon tuyệt đỉnh cũng chẳng có yêu cầu khắt khe như tôi đối với một quán ăn nhỏ.”

Tôi đặt đũa xuống, hỏi: “Vậy anh cứ luôn hoành hợ tôi, lý do là sao?”

“Bởi vì ta không còn xuống bếp nữa”, ông nội hắn tiếp lời, “Lúc học nấu ăn, thầy ta có quy tắc, một khi ngừng việc kinh doanh thì không được xuống bếp nữa.”

Tôi có thể hiểu được, bố tôi cũng như thế. Sau khi giao quán ăn cho tôi, ông không bao giờ bước vào bếp nữa.

“Đứa cháu này nói đã tìm được mùi vị thức ăn như ta nấu. Ta cứ ngỡ nó tìm thấy bố của cháu, vì thế không lấy gì làm lạ.”

Bố tôi ư?

“Tiểu Kha chính là đồng môn của ta.” Nghe ông nói thế, tôi bất ngờ tỉnh ngộ, chỉ là vẫn không hiểu, nếu như không phải vì muốn học lỏm bí quyết nấu món cá lược thì sao Hứa Thừa Cơ lại tiếp cận tôi.

“Đã năm năm nay ta không đụng vào xoong chảo. Trước giờ Hứa Thừa Cơ đã nhiều lần đòi hỏi, nhưng ta vẫn từ chối xuống bếp. Hôm nay ta đặc biệt vì cháu mà xuống bếp, cháu có biết lý do vì sao không?” Vỗ nhẹ lên bàn tay tôi, ông cười tươi thích thú.

Tôi chẳng hiểu gì cả, thực sự không hiểu gì.

Hứa Thừa Cơ cướp lời bảo: “Bởi vì anh đã nói với ông, anh phải tìm cách xóa bỏ hiểu lầm của em về anh, nếu không thì anh chẳng còn bạn gái nữa.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-em-gap-anh>